

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SPARROW FALLS

Delicate ESCAPE

• USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CATHERINE
COWLES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HASSAS KAÇIŞ

CATHERINE COWLES

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Thea
2. Shep
3. Thea
4. Shep
5. Thea
6. Shep
7. Thea
8. Shep
9. Thea
10. Shep
11. Thea
12. Shep
13. Thea
14. Shep
15. Thea
16. Shep
17. Thea
18. Shep
19. Thea
20. Shep
21. Thea
22. Shep
23. Thea
24. Shep
25. Thea
26. Shep
27. Thea
28. Thea

29. [Shep](#)
30. [Thea](#)
31. [Shep](#)
32. [Thea](#)
33. [Shep](#)
34. [Thea](#)
35. [Shep](#)
36. [Thea](#)
37. [Shep](#)
38. [Thea](#)
39. [Shep](#)
40. [Thea](#)
41. [Thea](#)
42. [Shep](#)
43. [Thea](#)
44. [Thea](#)
45. [Shep](#)
46. [Thea](#)
47. [Thea](#)
48. [Shep](#)
49. [Thea](#)
50. [Shep](#)
51. [Thea](#)
52. [Shep](#)
53. [Thea](#)
54. [Shep](#)
55. [Thea](#)
56. [Shep](#)
57. [Shep](#)
58. [Thea](#)

[Sonsöz](#)

[Broken Harbor Gizli Gözlem](#)

[Sutton](#)

1. [Sutton](#)
2. [Cope](#)

[Teşekkür](#) _____

[Catherine Cowles'tan da temin edilebilir](#)

[Bağlantıda Kalın](#)

Telif hakkı© 2023 by The PageSmith LLC. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Margo Lipschultz

Kopya Editörü: Chelle

Olson

Düzeltilme: Julie Deaton ve Jaime Ryter

Ciltsiz Biçimlendirme: Stacey Blake, Champagne Book Designs Kapak

Tasarımı: Hang Le

Çift Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

*Bu benim için.
Ve kendini daha az hissettirilen herkes için.
Susturun şu gürültüyü.
Olduğunuz gibi güzel ve harikasınız.*

PROLOGUE

Birini zihninizde KAÇ ŞEKİLDE öldürebilirsiniz? Nikki ve ben son birkaç ay içinde yaratıcılığımızı konuşturmuş ve bazı gerçek cevherler bulmuştuk.

"Ateş karıncalarıyla diri diri gömülmek," dedim, küçücük dairesindeki aşırı doldurulmuş kanepenin derinliklerine gömülerek.

Yere yayılmış, şarap kadehi elinde tehlikeli bir şekilde dengede duran yerinden alay etti. "Yeterince kötü değil. Ben... piranalar tarafından yenmekle başlayacağım, sikinden başlayarak."

İçkimden bir yudum alarak homurdandım. "Belki de yalanlarında boğuluyordur," diye mırıldandım.

Nikki hızlı bir hareketle doğruldu, kızıl saçları yüzünün etrafında uçuşuyor ve şarap bardaktan taşıyordu. En azından kırmızı değil de beyazdı. Çakırkeyif olmasına rağmen gözleri artık tanıdık bir şekilde bana dikilmişti. Hem sert hem de nazik olmayı başaran bir şekilde. Brendan'ın saçmalıklarından etkilenmeyen birkaç kişiden biri olan, arkanızı kollayan türden bir en iyi arkadaşı.

"Birine söylemen gerek. Onun kışına gerçekten bir şey yapabilecek birine. Yoksa onu arabamla ezer geçerim," diye homurdandı Nikki, şarap kadehini sehpanın üzerine koyarken.

Dizlerimi göğsüme bastırdım, sanki içinde bulunduğum durumdan kurtulmak için kendime sarılabiliyordum gibi bu baskıyla rahatlamaya çalıştım. "Ve ne diyeceksin? Bilinmeyen bir numaradan ağır nefesli telefonlar mı alıyorum?"

"Sel, o seni kovdurdu. Uğruna kışını yırttığın bir işten."

Çalışmıştım. İşletme lisansı. Kâr amacı gütmeyen işletme yönetimi yüksek lisansı. Sayısız saat ücretsiz staj ve gönüllü çalışma. Hepsi hayalimdeki organizasyonda bir iş bulmak için: Okuryazarlık

Proje. Ama bu sabah kovulduğumu öğrendiğimde tüm bunlar suya düşmüştü.

"Kanıt yok," dedim usulca. Ama göğsümde bir sızı kök saldı. Ortada en ufak bir kanıt olmamasına rağmen Nikki'nin haklı olduğunu biliyordum. Brendan'ın parmakları çok uzundu ve tutuşu boğucu olabilirdi.

Nikki nefes nefese kaldı. "O olduğunu biliyorsun. Etrafa para saçıyor ve ipleri elinde tutuyor."

Etrafımdaki baskı arttıkça dudağımın kenarıyla oynadım - sanki havanın kendisi tarafından boğuluyormuşum gibi. Brendan *her yerdeymiş* gibi hissetmeye başlamıştım. Ondan ayrılmanın her şeyin sonu olacağını düşünmüştüm. Özgür olacağımı. Ama bu sadece bir başlangıçtı. "Bu olmalı," dedim sonunda gözleriyle buluşarak. "O kazandı.

Sanırım başından beri istediği de buydu. Belki sonunda hayatıma devam edebilirim."

Sadece bunun nerede olacağından emin değildim. Los Angeles artık evim gibi gelmiyordu. Uzun zamandır burada yaşamayı seviyordum. Canlı müzik sahnesi, müzeler ve akla gelebilecek her türden mutfağa sahip muhteşem restoranlar. Her zaman insan denizinin içinde eriyebileceğimi ve onların farklı benzersizliklerinde kaybolabileceğimi hissetmiştim. Şimdi ise sanki her bir çift göz beni izliyormuş gibi hissediyordum.

"Belki," diye mırıldandı Nikki.

Sehpanın üzerine eğildim ve elini sıktım. "Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

Bana kaşlarını çattı. "Onu piranalara atmadan önce yumruklamak istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Al bakalım."

Ama gülüşüm çabucak kayboldu. Nikki'ye kötü şeylerin sadece küçük bir kısmını anlatmıştım. Eğer hepsini bilseydi, gerçekten de vurup kaçmak için arabasına gaz dolduruyor *olurdu*. Ama bunu bilmek onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

Ayağa kalktım, şarap kadehimi aldım ve içindekileri boşalttım. "Eve gitmem gerek. Moose'un yemek vakti neredeyse geldi."

Nikki başını salladı. "O canavarı beslesen iyi olur. Eğer beslemezsen, uykunda ayak parmağını koparabilir."

Bardağımı lavaboya taşırken yüzümde içten bir gülümseme belirdi. "Asla yapmaz."

Nikki ayağa kalkmaya çalışırken homurdandı. "Kendine bunu söylemeye devam et. Bir araba sipariş ettin, değil mi?"

Başımı salladım. "İlk kadehimden sonra Fresca'ya geçtim."

Ağzı açık kaldı. "Seni kaltak. Ben kafayı buluyorum ve sen lanet olası Fresca'yı mı yudumluyorsun?"

Nikki'yi kucağıma çekerken kıkırdadım. "Üzgünüm, bebeğim."

Gerçek şu ki, bugünlerde tek bir kadehten fazla şarap içmiyordum. Endişelerim çoktan kırmızı bölgeye ulaşmıştı ve tüm yeteneklerime ihtiyacım vardı.

Nikki bana daha sıkı sarıldı. "Seninle gelmemi ister misin? Bu gece senin kanepende uyuyabilirim."

Tanrım, harika bir arkadaştı. "İyi olacağım. Muhtemelen geç saatlere kadar başka hangi kâr amacı gütmeyen kuruluşların eleman aradığına bakarım."

Nikki tutundu, bırakmadı. "Sen harika bir insansın. Onun saçmalıklarının sana başka bir şey düşündürmesine izin verme."

Gözlerim yanıyor, yaşlar kurtulmak için mücadele ediyordu. Onları geri püskürtmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Çünkü Brendan'ın söylediği kişi olup olmadığımı merak etmeye başladığım zamanlar olmuştu. Çıkarıcı, zalim, hasta ve bir sürtük olduğumu.

İki yıl önce biri benim hakkımda böyle şeyler düşüneceğimi söyleseydi güler geçerdim. Her şeyin bu kadar hızlı değişebilmesi şok ediciydi. Bir zihnin ne kadar çabuk çarpıtılabileceği. Ve bu tür bir hasarı geri almanın ne kadar uzun sürdüğu.

"Seni seviyorum Niks," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve sonunda beni serbest bıraktı. "Eve döndüğünde bana mesaj at ya da içeri girerken konuşacak birini istersen ara."

Yanık geri gelmişti, gözyaşları düşmek için savaşıyordu. Takip edildiğimi düşünüp çıldırdığımda birden fazla telefon görüşmesi yapmış, ancak arayanın kendi işine bakan masum bir seyirci olduğunu fark etmişti. Hiç şikâyet etmedi.

"Teşekkürler," dedim, hemen yanağından öptüm ve çantamı kaptım.

Silverlake'in kenar mahallelerindeki küçük dairesinden çıkıp kaldırımdan arabama doğru ilerledim. Dışarısı hâlâ oldukça aydınlıktı ama başım dönmüş, etrafımdaki herkesi değerlendiriyordum. Tipik hipsterlar, bir kafenin yanında öpüşen bir çift, ebeveynlerinin etrafında daireler çizen iki küçük çocuğu olan bir aile... Sıra dışı bir şey yoktu.

Hâlâ gergin hissediyordum. Daha hızlı yürüdüm, daha iyi günler görmüş Subaru hatchback'ime doğru ilerledim. Ben onu üniversitede satın almadan önce çok iş görmüştü ve artık resmen ömrünü tamamlamıştı. Ama işsiz olduğum için yakın zamanda bir yenileme olmayacaktı.

Kilitlere bip sesi çıkararak araca bindim ve taban döşemesindeki ürün dolu çantayı görünce irkildim. Nikki'de bu kadar uzun süre kalmayı planlamamıştım. Umarım pazarda bulduklarımın dolu çantada bir şey olmazdı.

Kapıyı arkamdan kapattım, kilitledim ve bir nefes verdim. Gözlerim dikiz aynasındaki yansımama takıldı. Sarı saçlarım darmadağınktı ve soluk yeşil gözlerimin altında koyu halkalar vardı. Ama gözlerim dolduğunda bile başka tarafa bakmadım.

"Sen iyi bir insansın," diye fısıldadım. "Sen onun söylediği kişi değilsin."

Telefonum çaldı ve cihazı bulmak için çantamı karıştırdım. Çıkardığımda tekrar çaldı ve ekran aydınlandı. Ekranda bir metin yanıp sönerken midem bulandı.

BİLİNMEYEN NUMARA

Bunu gördünüz mü? ;-)

Metinde bir makalenin ekran görüntüsü vardı. *Aktör Brendan Boseman Okuryazarlık Projesi'ne Bir Milyon Dolar Bağışladı*. Kısa yazıyı tararken ellerim titredi.

En çok gişe rekorları kıran romantik komediler ve süper kahraman filmlerinde oynadığı rollerle tanınan Bay Boseman, kar amacı gütmeyen kuruluşun Los Angeles'taki West Adams lokasyonunu gezerken görüntülenmiş. "Okumak her zaman tutkuyla bağlı olduğum bir şey. Ve bunun bir parçası olmak

Okuryazarlık Projesi'nin insanlara başarılı olmaları için ihtiyaç duydukları araçları sağlama misyonu bir onurdur."

Ağzından dökülen bariz saçmalıklar karşısında öfke, korku ve hayal kırıklığının bir karışımı olan dökülmemiş yaşlar gözlerimin arkasını yaktı. Brendan'ın *okuma* anlayışı *Hollywood Reporter*'ı taramak ve istediği işi alan herkese *küfretmekti*. Daha fazla okuyamadım. Çok fazlaydı.

Okuryazarlık Projesi'ne her şeyimi vermiştim: düşük ücretlerle gülünç derecede uzun saatler çalışmış, bizi ayakta tutmak için sayısız hayırseverle görüşmüş ve iş tanımımda hiç olmayan görevlere atlamıştım. Ve bunların hepsi misyonlarına inandığım içindi. Ve hayatları değiştiren bir şeyin parçası olmayı sevdiğim için. Artık hepsi bitmişti. Bitmişti.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp kot pantolonumun üzerine düştü ve çivit rengi iplikçiklerin kararmasına neden oldu. Belki de ihtiyacım olan şey buydu; Los Angeles'ı terk etmem ve yeni bir başlangıç yapmam için bardağı taşıran son damla. Gerçekten özgür olmak için bir şans.

Burada Nikki'den başka bir şeyim kalmamış gibiydi. Her şey yavaşça ve kasıtlı olarak elimden alınmıştı. İçimde kabaran öfkeyi yuttum, anahtarımı koltuktan aldım ve kontağa yerleştirdim. Çevirirken, motor çalışana kadar üç kez denemek zorunda kaldım.

Tamir etmeye gücümün yetmediği bir şey daha. Ama bunu görmezden geldim ve eve doğru yola koyuldum. Öğleden sonra saat dörtte bile iş çıkış saati çoktan başlamış, on dakikalık yolumu yirmi dakikaya çıkarmıştı. Yıkık dökük dört katlı binanın önüne geldiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Artık standart hale gelen taramamı yaparak konut sokağına baktım. Sıra dışı bir şey yoktu: tüylü köpeklerini gezdiren bir çift, bebek arabasını iten genç bir kadın, süslü bisikletleriyle caddede yarışırken bağırان birkaç genç.

Ama gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Bildik endişe ve hemen ardından gelen hayal kırıklığı kök saldı. Çünkü bu duygunun haklı olup olmadığını ya da kendimi kaybedip kaybetmediğimi bilmiyordum. Telefonumu elime aldım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

BEN

Eve gidiyorum. Moose'u besleyip akşam yemeği hazırlayacağım.
Bir şeyler yediğinden emin ol ki akşamdan kalma bir şekilde
uyanmayasın.
Cehennem.

NİKKİ

Pad thai ve pad see ew sipariş ettim bile. Bütün o alkolü silip süpüreceğim.

Motoru kapatırken ağzım kıvrılmaya çalıştı ama bunu başaramadım. Çantamı ve çiftçi pazarından aldıklarımın bulunduğu bez çantayı kaptığım gibi hatchback'imden indim. Telefonumu cebime yerleştirirken, yürüyüşe çıkmadan önce hızlıca bir tarama daha yaptım.

Hareket ederken etrafımdaki her kıpırtıda bakışlarım sıçradı, hazırlandım. Ama devam ettim. Tek cevap buydu. Eğer düşmeme izin veririm, asla kalkamayacağımı biliyordum.

Ayaklarım çatlak kaldırımında hızla ilerledi ve yontulmuş beton basamakları çıktı. Binanın şifresini girerek zil sesini bekledim ve içeri adım attım. Kapıyı arkamdan hızla kapattım, kilitlendiğinden emin olduktan sonra **1B** işaretli kapıya yöneldim.

Önce sürgüyü, sonra da kapı kolunu açtım. Kapı açıldığında bir bip sesi duyuldu. Alarm kodunu girdiğimde beni derin bir miyavlama karşıladı.

"Merhaba, Moose," dedim karanlık odaya - karanlıktı çünkü evdeki tüm perdeler çekilmişti.

Bu küçük daireye geldiğimde, pencereleri için sevmiştim - tüm o doğal ışık için. Şimdi ise elimde sadece yapay ışık vardı.

Moose bacaklarımın arasından geçerken düğmeye bastım. Sürgüyü fırlatır fırlatmaz onu kaldırmak için eğildim, Maine Coon'unun on sekiz kilosunu kaldırırken homurdandım. Anında mırlamaya başladı ve başını çeneme yasladı.

Ona sarıldım, gri kürkünün sesinin ve hissinin beni rahatlatmasına izin verdim. "Ne düşünüyorsun? Los Angeles'tan ayrılma zamanı geldi mi? Belki bahçesi olan bir yere inebiliriz. Sana tasmayla yürümeyi öğretebilirim."

Moose sanki şöyle der gibi miyavladı: *Ne oluyor, bayan?*

Kıkırdadım. "Tamam, tasma eğitime ara veriyoruz. Akşam yemeğine ne dersin?"

Bir miyavlama daha.

Onu yere bırakırken sııttım, çantayı omzumda tutuyordum. Boşlukta ilerlerken ellerim titriyor, ışık üstüne ışık yakıyordum. Bu hafif titreme gerçeği anlatıyordu. Brendan gerçekten kazanmıştı.

Buradaki hayatım sona ermişti. Elimdeki tek seçenek gitmekti ve nereye gidersem gideyim hayatımı mahvedecek kadar kindar olmaması için dua etmek.

Mutfağın ışığını buldum ve yaktım. Tezgâh tamamen darmadağınktı. Kasedeki meyveler dökülmüştü ve üzerinde diş ve pençe izlerine benzeyen izler olan bir portakal fark ettim. Moose'a yan gözle baktım. "Yine futbol mu oynuyorsun?"

Patisini yaladı ve yüzüne sürdü.

Sonra, yaramazlığının gerçek amacını gördüm. Kameralı ödül yemliğı devrilmişti ve etrafına vurulmuş gibi görünüyordu. Onu düzelttim ve zarar görmemiş meyveleri kaseye geri koydum.

"Ciddi misin? Veteriner zaten fazla kilolu olduğunu söylüyor."

Moose'un bana ters ters baktığına yemin edebilirim. Sonra böğürerek miyavladı. "Bana bu tür ters konuşmalar yapma yoksa yemekten sonra ödül yok." Tısladı.

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. En azından Moose vardı. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, o beni her zaman güldürmeyi başardı.

Çantamı tezgâhın üzerine koyarak, Moose'un pençelerinden kaçmaya çalışarak ürünlerimi yerleştirmeye başladım. Toparlanırken aklımda bir tarif oluşturmaya başladım. En sevdiğim meydan okumalardan biri, çiftçi pazarında en iyi görünen şeye dayalı bir şey bulmaktır.

Artık maaşım olmadığı için daha yaratıcı olmam gerekiyordu ama bu da oyunu daha zorlu hale getiriyordu. Sonunda şeftali mevsimindeydik, ben de iki tane aldım. Ayrıca mevsimin ilk mini yadigâr domateslerinden bazılarını da kapmıştım. Biraz burrata ile birlikte,

otlar ve balzamik, yerel fırıncıdan aldığım kabuklu ekmekle mükemmel olacaktı.

Midem planımı kabul edercesine guruldadı. Malzemeleri çıkarmaya başladığımda telefonum cebimde vızıldamaya başladı. Bunu bir kakofoni takip etti -telefonumun verebileceği her türlü uyarı. Mesaj. E-posta. Telefon araması. Hepsi aynı anda.

Alarm sistemim bir uyarı bip sesi çıkardı - iki dakika içinde kodu girmezsem bozulacağını söyleyen türden. Sonra müzik seti canlandı, bir rock şarkısını bangır bangır çalmaya başladı, televizyon da sağır edici bir seviyede onu takip etti.

Moose sinirli bir şekilde bağırdı. Alarm pedine doğru aceleyle koştum, cebimde hâlâ öfkeyle vızıldayan telefonumu çıkarırken kodu taktım. Ekran bir sürü bildirimle doluydu ama hiçbirine odaklanamayacak kadar hızlı hareket ediyorlardı. Ve ziller çalmaya devam ediyordu.

Telefonu susturdum ve e-postama dokundum. Gelen kutusunda bin altı yüz elli üç yazıyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Bu sabah *altı* tane okunmamış mesajım vardı. Hepsi bu kadardı.

Konu satırlarını taramaya çalıştım, ancak daha fazlası aktıkça çok hızlı hareket ediyorlardı. Sadece birkaçını kavrayabildim. Kredimin tehlikede olduğuna dair uyarılar. Penis büyütme ve kilo verme reklamları. Ve porno. Çok fazla porno. İnsanın midesini bulandıran türden.

Gelen kutumdan çıkarken mesajlarıma tıkladım. Mesaj üstüne mesaj. Sayılamayacak kadar çok. Bankamdan gelen bir zincir vardı.

Bu harcamayı onayladınız mı? 1,309.13 dolar Sex Toys, Inc.

Bu harcamayı onayladınız mı? Hollywood Escorts'a 10,237.53 dolar.

Suçlama üstüne suçlama. Her biri bir öncekinden daha kötüydü. Sonra kanım dondu.

BİLİNMEYEN NUMARA

Bu sen misin?

Takip edilecek bir bağlantı yoktu. Sadece bir ekran görüntüsüydü. Bir porno sitesinden. Benden.

Kulaklarım çınlarken tüm vücudum titredi. Beynimin bir kısmı alarm sistemimin yine o uyarı biplemesini yaptığını hesapladı ama hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim fotoğrafa bakmaktı.

O bendim. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Yatağın üzerindeki parlak renkli yorgan bunu ele veriyordu. Odamın ortasında duruyordum, kot pantolonumun düğmesine uzanırken üstümü çıkarmıştım, sarı saçlarım çıplak sırtımdan aşağı dökülüyordu.

Üstümü değiştiriyordum. Üzerimi değiştiriyordum. Fotoğraf bir videonun ekran görüntüsüydü. Beş dakikalık bir video. Bu da devam ettiği anlamına geliyordu.

Nefeslerim hızlandı, hıçkırıklarım birbirinin üzerine bindi. Başka bir ekran görüntüsü. Ben. Yüzüm tamamen kameraya dönük, soyunurken yeşil gözlerimin hiçbir şeyden haberi yok. Çırılçıplak. Her yerim sergileniyordu. İnternette.

Bu gerçekleşmiyordu.

Telefonuma uyarılar gelmeye devam ediyordu. E-postalar, mesajlar, telefon aramaları. Dolandırıcılık uyarıları. Düşük bakiye uyarıları. Yeni porno listelerimin bağlantıları. Tüm bunlar olurken arka planda müzik seti ve televizyon bangır bangır çalıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı asit gibi hızlı ve sert akıyordu. Ve sonra bir ses duyuldu. Tanıdığım bir ses.

"Yetkinin kimde olduğunu unutma, Selly."

Kendimi savunacak bir şey -herhangi bir şey- ararken kanım buza dönüştü. Elim çiçek şeklindeki taş bir kitap ayracına takıldı. Sese doğru ilerlerken onu kavradım.

Her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu ama mutfağa doğru ilerlediğimde kimse yoktu.

Sonra bir kıkırdama duyuldu, derin ve hırıltılı, Moose'un kamerasının ve ödül maması dağıtıcısının ışığı maviden kırmızıya döndü, yani devreye girdiğini gösteren renge.

"Bir fahişe olmak istiyordun, Selly. Az önce hayalini gerçeğe dönüştürdüm."

Brendan.

Mümkün olduğunca hızlı hareket ettim, kabloyu elektrik prizinden çıkardım ve kamerayı duvara çarptım. Ama bu çok fazlaydı.

Geç oldu. Bunu biliyordum.

Çünkü yatak odamdan gelen bu görüntüler başka kameralar olduğu anlamına geliyordu. Her yerde olabilirlerdi. Şu anda bile beni izliyor olabilirdi.

Koşmam, dışarı çıkmam gerekiyordu ama ayaklarımı hareket ettiremiyordum.

Görüşümün köşeleri karardı ve parmaklarım diken diken oldu. Ve sonra karanlık beni altına aldı.

THEA

İKİ YIL SONRA

Altımda neredeyse havlamaya yakın bir dizi miyavlama sesi duyulurken, güneşin ilk on ışını mutfak pencereden içeri süzölüyordu.

Moose'a uyarıcı bir bakış gönderdim. "Elimden geldiğince hızlı gidiyorum."

Yeterince iyi değildi. Tezgâhın üzerine sıçradı -artık yirmi kiloya yaklaştığı düşünöldüğünde bu bir başarıydı. Bana ulaşır ulaşmaz bir pençesiyle koluma vurdu.

Gözlerim ona dikildi. "Ciddi misin?"

Sadece patisini yaladı ve yüzünü yıkamaya başladı.

"Bu masum davranışına bir an bile inandığımı sanma," diye homurdandım ve yaş mamasını biraz kuru mama ile karıştırdım. İşim bittiğinde tabağı oturma odasındaki köşesine taşıdım; orada bir yer minder ve bir kedi ağacı vardı. Aceleyle peşimden gelirken zili şingirdadı.

Eğildim ve kaseyi indirdim. Moose bir anda üzerine atladı, hırçın küçük bir canavar gibi elimi yolumdan çekti ama sevimli bir canavardı.

Doğrulduğumda, bakışlarım önümüzdeki birkaç gün içinde alacağım yavru kediler için kurduğum kafese takıldı. Bebeklerin kum kabı, ısıtılmış battaniyeleri ve içine çekilebilecekleri küçük bir evleri vardı. Mükemmel küçük bir köşeydi. Bunu yaratırken bir şey beni rahatlatmıştı. Onlar için güvenli, sıcak ve mutlu olacakları bir yuva yapmak. Bu bana umut verdi.

Benim dünyam paramparça olmuş olsa da, onlarınkini yeniden bir araya getirebilirdim.

Moose'a bakarak kâseyi inceledim. Neredeyse yarısını bitirmişti bile. Gerçek bir yemek düşkünü. Döndüm ve koridora yöneldim, döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu.

Orta Oregon dağlarındaki eski kulübe yıllardır boş duruyordu. Önceki sahibi yaşlandıkça arazisini parça parça satmıştı. Sonunda vefat ettiğinde, ev ve kalan arazi devlete geri dönmüştü. Ev o kadar harap olmuştu ki kimse onu istemiyordu, benden başka kimse.

Sıcak su sadece dört dakika sürse ve oturma odasının zemini sağa doğru eğimli olsa da evi ucuza almıştım. En güzel yanı da arazinin eyaletin vahşi doğası ya da otlatma için kullanılan tarlalar olması ve görebildiğim kadarıyla uzanmasıydı. Bugünlerde tek ziyaretçilerim inekler ve atlardı. Tam da sevdiğim gibi.

Küçük kütük kulübe ormanın içindeydi ama evin etrafındaki uzun çamlar yeterince ışık alacak şekilde temizlenmişti

-Bir bahçe ve seranın gelişmesine izin veren güneş ışığı. Ama ağaçlar yine de kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kadar koruma sağlıyordu.

Evle ilgili her şey mükemmeldi ve bu sadece Nikki sayesinde mümkün olmuştu. Mülkü satın almak için bir vakıf kurmama yardım etmişti. Her ay ona bir teneke fırının dibine gizlenmiş nakit para gönderiyordum, o da bunu benim için küçük ipoteği ödemekte kullanıyordu. Brendan'ın izini sürebileceği hiçbir şey yoktu.

Çünkü ortadan kaybolmuştum.

E-posta adresim yok. Telefon numaram yok. Kablo ya da bilgisayar yok. Hiçbir teknoloji yok. Tüm hesaplarımı kapatmış ve dijital ayak izimin kontrol edebildiğim her parçasını silmiştim.

Ama kontrol edemediklerim de vardı. En savunmasız halime ait fotoğraflar ve videolar hâlâ internette dolaşıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İçgüdüsel olarak boğazım düğümlendi ve yanmayı bastırdım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Denemiştim. Muhtemelen avukat masrafları için sahip olmadığım binlerce dolar gerekecekti ve yine de hepsini alamayacaktım. Çünkü internetin karanlık köşelerindeki piçler bu tür şeyleri rehin tutmak için yaşıyorlardı.

Bunun yerine, Selena'nın ölmesine izin verdim. Hiçlişe karışıp gitti, her bir parçası gelgitte kuma yazılan yazılar gibi silindi. Artık ben Thea'ydım. Sarı saçlarım koyu kahverengiye dönüşmüştü ve soluk yeşil gözlerim lensler sayesinde artık çamur rengindeydi. O acımasız fotoğrafları ya da paparazzilerin Brendan'la birlikteyken çektiği bir avuç fotoğrafı görseler bile kimse beni tanıyamazdı.

Bir fırçayı kahverengi saçlarımın arasından geçirip köklerini kontrol ettim. Bu hafta sonu bir rötuşa ihtiyacım olacaktı. Ama koridordaki çamaşır dolabında bir ömürlük boya varmış gibi görünüyordu. Yüzüme su sıçrattıktan sonra losyon ve güneş kremi sürdüm. Fırındaki vardiyamdan sonra fidanlıktaki işime gidecektim ve dikkatli olmazsanız güneş sizi bir saat içinde kızartabilirdi.

Saatimi kontrol ederek aceleyle kot pantolonumu ve tişörtümü giydim, gözden kaçırdığım yeni bir delik olmadığından emin oldum. Botlarımı giydim ve Moose'a doğru geri döndüm. "Bugün uslu duracak mısın?"

Kedi pencerenin önündeki kulenin üzerindeki tüneğinden miyavladı.

"Kimi kandırıyorum ki? Sen her zaman yaramazlık peşindesin." Bütün pencerelerin kilitlerini kontrol ettikten sonra Moose'a son bir tırmık attım.

Ben ön kapıya yönelirken yine o gevezeliği yaptı, olduğum yerde kalmamı istiyordu. Ama ona bir şey olmazdı. Kedi televizyonu vardı; büyük resimli pencere bahçeye ve ötesindeki ormana bakıyordu.

Bir gün ona daha iyi bir manzara sunacaktım. Castle Rock'a ya da doğudaki sıradağlara bakan devasa bir pencere. Belki ikisini de.

Los Angeles'tan Oregon'a kaçış yolculuğumda beni durduran şey buydu. Nefes kesici güzellik insanı olduğu yerde dondurabilirdi - Castle Rock'ın altın heykelleri ve morumsu karla kaplı Monarch Dağları. Her şeyin uçsuz bucaksızlığıyla ilgili bir şey sorunlarımın küçük görünmesine neden olmuştu. Ve küçük Sparrow Falls kasabasının bu uçsuz bucaksızlığın içinde yer alması, Brendan Boseman'la tanıştığımdan beri ilk kez kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Dışarı çıktığımda nefesimi bıraktım. Haziran ayına girmiş olmamıza rağmen dağlarda sabahlar serindi. Ama sinek kuşları çoktan dışarı çıkmıştı. İki tanesinin bahçenin her tarafına yerleştirdiğim yemliklere doğru ustalıkla ilerleyişini izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bu yaratıklarla ilgili bir şey, havada süzülüşleri ve uçuşları beni etkiledi. Narin olsalar da kendi başlarına birer savaşıydılar. Sağlı sollu düşmanlardan kaçıyorlardı.

Bakışlarımı uzaklaştırdım, eşofmanımı başıma çektim ve kapıyı kilitlemek için döndüm. Bazıları sürgünün aşırı olduğunu düşünebilirdi. Bir evdeki normal bir kilide benzemiyordu ve on altı yüz dolarlık fiyat etiketini biriktirmem aylarımı almıştı. Ama benim yaşadıklarımı yaşayan biri, davetsiz misafirleri evinden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. Bu sürgülerden bir düzine bile yeterli olmazdı.

Bunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu biliyordum. Elimden o kadar çok şey alınmışken küçük bir kontrol önlemi. Ama yardımı oldu. Kilidin tıklama sesi. Anahtarlarım cebimdeydi. Üzerimden hiç çıkmadılar. Asla birinin onları alıp kopyalayabileceği bir yerde değillerdi.

Tıpkı her pencereye alarm yerleştirdiğim gibi. Herhangi bir elektronik cihaza bağlı olanlar değil, sadece pencereler açıldığında korkunç bir ses çıkaracak olanlar. Yeterince yaratıcıysanız kendi teknolojisiz alarm sisteminizi oluşturabilirdiniz. Kütüphanede fikirler bulmama yardımcı olan bir kitap bulmuştum. Hareket sensörlü ışıklar, dışarıyı görmemi sağlayan ama kimsenin içeriyi görmesini engelleyen pencere kalkanları ve birileri içeri girdiğinde bana haber veren bir bahçe.

Brendan'ı neredeyse iki yıldır görmemiş ya da ondan haber almamış olmam önemli değildi. Bu rutin artık içime işlemişti. Ve beni rahatlatıyordu. Beni güvende tuttuğunu düşünmekten daha fazlasıydı. Neredeyse takıntılı bir şekilde tahtaya vurmak gibiydi. Rutin beni gerçek kilitlerden ve sensörlerden daha güvende tutuyordu.

Çünkü Sparrow Falls'taki ilk birkaç ayımda kendimi hazırlamış olsam da Brendan beni bulamamıştı. Ve her geçen gün, bulamayacağına dair içimi biraz daha haince bir umut kaplıyordu. Beni unutmuş ve hayatına devam etmişti.

Anahtarlarımı ön cebime koyup kaskımı aldım. Bisikletimle şehre gidebileceğim aylar için yaşıyordum. Otuz dakikadan fazla zamanımı alıyordu ama benzinden tasarruf ediyordum ve bu yolculuk aynı zamanda bir tür meditasyondur - hem de muhteşem bir fonda.

Bugün de farklı değildi. Beni kasabaya giden iki şeritli otoyola götürecek olan çakıllı yolda ilerlemeye başladım. Sabahın serin havası yanaklarımı yakıyordu ama bana hayatta olduğumu hatırlatacak şekilde. Bu hatırlatmaları asla hafife almazdım.

Ormanın kenarına varıp otlaklara doğru at sürerken, bir inek beni selamlamak için böğürerek böğürdü. "Günaydın, Bessie," diye seslendim. Dünyü inek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana hepsi birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Ama yine de çok sevimliydi.

Kasabaya doğru doğuya döndüğümde, güneş tam tepelerine ulaştığında nefes kesici dağlara ilk kez baktım. Günün ilk ışıkları ormanları ve tarlaları bir renk cümbüşüne boyuyordu; Los Angeles'ta asla göremeyeceğim türden bir yaratım. Ve bu da bir hediyeydi. Hiç beklemediğim ama yine de minnettar olduğum bir yol.

Bisikletim kaside çarptı ve onu düzeltirken küfrettim. Muhtemelen bu minnettarlığın beni öldürmesine izin vermemeliydim.

Yolculuğumun geri kalanında gözümü yoldan ayırmadım. Kasabanın dış mahallelerine ulaşmam uzun sürmedi. Sparrow Falls, filmlerde gördüğünüz ama gerçekte var olduğunu asla düşünmediğiniz türden pitoresk bir yerdur. Kasabanın içinden geçen ana caddeyi çevreleyen tuğla binaların çoğu bin dokuz yüzlü yılların başlarına tarihleniyordu, ancak hepsi özenle restore edilmişti. Ve yeni inşa edilen binaların da buranın görünümüne uygun olup olmadıklarının iyice incelenmesi gerekiyordu.

Halk kasabalarıyla gurur duyuyordu. Bunu Cascade Caddesi'nin her bir köşesindeki çiçek tarhlarının nasıl titizlikle korunduğundan anlayabilirdiniz. Neredeyse hiçbir yerde çöp lekesi bulunmuyordu. Ama buranın da bir kalbi vardı - ilk başta beni korkutan türden.

Los Angeles'ta insanlar çoğunlukla kendi işlerine bakardı. Ama burada öyle değil. Yerlilerin yanından geçerken sizi bir merhaba ya da başlarını eğerek selamlıyorlardı. Elleriniz doluysa yardım etmeyi teklif ediyor ve önünüzdeyse kapıları açık tutuyorlardı.

Bu basit nezaketler anonim kalmayı zorlaştırıyordu. Dikkatli ve kaba olmak arasındaki dengeyi tutturmak çoğu gün başaramadığım zor bir dengeydi. Ama bir parçam nihayet bu yeni hayatta basitçe *olabileceğimi* umuyordu.

Bisikletimi büyük cam pencereleri ve üzerinde *The Mix Up* yazan deniz mavisi bir tabelası olan bir dükkânın önünde durdurdum. Harfler, buranın sahibi olan kadının kaosunu temsil edecek şekilde mükemmel bir şekilde kusurluydu. Ancak Sutton'ın gelişigüzel enerjisi sadece nezaketiyle eşleşiyordu ve bu kombinasyon inanılmaz derecede sevimliydi.

Bisikletimi bir elektrik direğine kilitleyerek fırının kapısına gittim ve elektronik kilidin şifresini girdim. Önce bir vınlama sesi, sonra da bir patlama sesi geldi. Kapıyı açtım, tepedeki çan tıngırdıyordu. Mutfaktan country müzik tınları yükseliyordu ve içerisi sıcacıktı.

"Günaydın!" diye seslendim.

Bir saniye sonra Sutton mutfak girişinde belirdi. Sarı saçları başının tepesinde toplanmıştı ve topuzu yerinde tutmak için tereyağı bıçağına benzeyen bir şey saplanmıştı. Bir yanağında un tozu vardı ve saçları benek benekti, ama gözlerinin altındaki koyu halkaları gözden kaçırmadım.

Sutton'ın her sabah saat üç ile dört arasında kalkıp günün ürünlerini hazırlamayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buna bir de iş yürütmeyi ve yedi yaşında küçük bir çocuk yetiştirmeyi eklediğimde, onun süper kadın olduğundan oldukça emindim.

"Günaydın, Thea. Dışarısı nasıl görünüyor?"

"Çok güzel olacak."

"Umarım bu bir sürü turist demektir," dedi sırtarak. "Ekmekleri, çörekleri, kekleri ve kruvasanları çoktan çıkardım. Tatlı ve tuzlu çörekler soğuyor. Şimdi de kekler üzerinde çalışıyorum."

Kaşlarını çattım. "Bugün kaç fincan kahve içtin?"

Sutton'ın dudakları kıpırdadı. "Sadece birkaç tane."

Fırının üstündeki küçük daireye çıkan arka merdivenlerde ayak sesleri duyulurken "Mooooom?" diye seslendi cılız bir ses.

"Buradayım bebeğim," diye seslendi Sutton, küçük çocuğun sesine doğru ilerleyerek.

Bir saniye sonra, parlak renklerde hokey diskleri ve sopalarla kaplı pijamalar giymiş olan çocuk görüldü. Açık kahverengi saçları annesinininkinden daha koyuydu ama aynı delici turkuaz gözlere sahiplerdi.

Bir kol mesafesine geldiği anda kendini Sutton'a doğru fırlattı. Sutton onu bir hamleyle yakaladı ve ona sokulduktan sonra bir eliyle sırtını ovuşturdu. "İyi uyudun mu?"

"Mm-hmm," diye mırıldandı.

Sutton onu, çoğu anne için neredeyse ikinci doğa gibi görünen o yatıştırıcı şekilde zıplattı. "Kalktığında hâlâ yarı komada olduğuna yemin edebilirim."

Sırıttım. "Uyanmak zordur." İkisinin etrafında dolaşarak küçük çocuğun yan tarafını gıdıkladım. "Günaydın Luca."

"Merhaba, Thee Thee," diye fısıldadı.

Sutton kıkırdadı. "Onu kamp için hazırlayacağım. Açılışı idare edebilecek misin?"

Başımı salladım. "Kahveyi hazırlayayım, sonra da cupcake görevine geçeyim."

"Hayatımı kurtardın. Canavar kurabiyelerin ortasındayım."

"Ben kurabiye istiyorum," diye mırıldandı Luca annesinin omzuna yaslanarak.

Güldüm. "Bakalım öğle yemeğini yemen için bir tanesini zamanında bitirebilecek miyim?"

Luca başını kaldırdı, turkuaz gözleri benimkilerle çarpışırken bana uykulu bir gülümseme verdi. "Sen en iyisisin, Thee Thee."

Kalbim sıkışmıştı. Tanrım, çocuk çok tatlıydı. "Öylesin."

Sutton merdivenlerden yukarı çıkarken bana minnettar bir gülümseme verdi. Gerçekten de onun taşıyamayacağı kadar büyümüşü ama buna şaşırmadım. Tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi.

Alana doğru ilerledim. Sutton geçtiğimiz yıl burayı hayata döndürmek için harika bir iş çıkarmıştı. Duvarlar bembeyazdı ama koyu renkli, çıplak kirişler tepede yükseliyor ve antika, salaş-şık görünümlü avizeler mekânı aydınlatıyordu. Deniz mavisi banketler duvarları kaplayarak tuhaf bir renk patlaması yarattı.

Ancak şovun gerçek yıldızları Sutton'ın fırınlanmış kreasyonlarıydı. Biz çok çeşitli seçenekler sunarken, o cupcake'ler konusunda uzmanlaşmıştı ve her biri birer sanat eseri idi. Kelebeklerden gökkuşağına ve prenseslere kadar her şey vardı. Ve her tatil için temalı şekerlemeleri vardı. Ağaç dikme günü için bile.

Hoparlörlerden yayılan country şarkısına mırıldanarak eşlik ederken standart kafeinsiz ve normal kahvelerimizi demlemek için işe koyuldum. Burada çalışmaya başlayana ve Sutton sayesinde country müzikle iç içe olana kadar hiç country hayranı olmamıştım. Muhtemelen şimdiye kadar daha fazla maruz kalmamıştım.

Country Los Angeles'ta pek yaygın değildi ve vadide büyüdüğüm için orada da pek bir şey yoktu. Zamanla kendimi yavaş yavaş hikâye anlatan melodilerin ve eşsiz gitar tınılarının tadını çıkarırken buldum. Saate bakarken mırıldandım. Açılışa daha on beş dakika vardı.

Mutfağa geçtim, müzik orada daha yüksekti ve başıma bir önlük geçirdim, sonra beyaz krema mavisine dönüştürmek için gıda boyasını almadan önce hızla ellerimi yıkadım. Yeni bir şarkı çalmaya başladı.

Büyük karıştırma kabını alıp mavi boyayı karıştırırken sııttım ve bir yandan da sonunda yeni biriyle öpüşmek ve eski sevgilinin yaptıklarından rahatsız olmamakla ilgili şarkı sözlerine eşlik ettim. Tanrım, böyle bir özgürlüğün özlemini çekiyordum. Dudaklarımın temastan karıncalanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamayı ve olabileceklerin heyecanı ile karnımda bir çarpıntının kök salmasını.

"Kulağa yüksek notalara ulaşmaya çalışan işkence görmüş kediler gibi geliyor," dedi derin bir ses, sesine eğlence karışmıştı.

Sesin şoku, derin törpüsü, tüm bunların varlığı beni etrafımda döndürdü. Bununla ilgili tek sorun, parlak mavi krema kâsesinin hâlâ ellerimde olmasıydı. Ben hareket etmeyi bıraktığımda, krema bırakmadı.

Kâsedan uçtu ve tam karşımda duran adamın göğsüne indi - göğsüne, çünkü ben uzun boylu olsam da o daha uzundu, altı üç ya da dört yaşında olması gereken boyuyla üzerimde yükseliyordu. Beyaz tişörtü o geniş, zayıf ve kaslı göğsünün üzerine gerilmişti - şimdi mavi krema ile kaplanmıştı.

Gözlerim yukarı, yukarı, yukarı çıkıp keskin bir nefes almama neden olan, artık tanıdık gelen kehribar rengi gözlerle çarpışınca ağzım açık kaldı. Işıltılı bir eğlenceyle dolu ama bir şekilde karşılaştığım diğer gözlerden daha keskin görünen gözler.

Midemi bulandıran ve nabzımın daha hızlı atmasına neden olan gözler. Zihnimde büyük harflerle *TEHLİKE*'nin yanıp söndüğü gözler. Bu yüzden söyleyebileceğim tek bir şey vardı.

"Oh, kahretsin."

SHEP

Tanrım, çok güzeldi. Mutfağın ortasında durmuş, kulaklarınızı kanatacak türden bir şarkı söylüyordu. Ama bunu yaparken o kadar özgürdü ki. Kapıda daha uzun süre kalmalıydım, ona dair her şeyi gerçekten anlamalıydım.

Çünkü Thea'yı daha önce hiç bu kadar kaygısız ya da sınır tanımaz gördüğümü sanmıyordum. O, bir düzine kilit, üç kat güçlendirilmiş duvar ve dikenli tel çit anlamına gelen türden bir korumaydı. Ama fırına geldiğim aylar boyunca onun gerçek yüzünün ipuçlarını görmüştüm.

Duvarların ardındaki kadın hakkındaki gerçeği bana anlatan bakışlar. Daha da yaklaşmak istememe neden olan.

Ama şimdi ona bakarken kıkırdamadan edemiyordum. Gömleğimin önünden damlayan parlak mavi kremaya bakarken ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Sonunda konuşmayı başardığında, bu sadece küfür etmek içindi.

Daha sert güldüm ve bu sadece onun ters ters bakmasına neden oldu. "Hiç komik değil," diye tersledi.

"Hadi ama Thorn. Bu biraz komik."

Thea'nın omurgası sanki çelikle dolmuş gibi dikleşti. "Thorn?"

Kaşlarımı kaldırdım ve pisliği temizlemek için tezgâhın üzerindeki havluya uzandım. Tişört kızarmıştı. Ama Thea'yı kızgın görme şansı için ödenecek küçük bir bedeldi. Bu durum onun koyu kahverengi gözlerinin başka senaryolarda parladığını hayal etmekten kendimi alamadığım bir sıcaklıkla yanmasına neden oldu.

"Diken. Senin huysuz kişiliğine uyuyor."

Bana bakakaldı, ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Fırına girip ödümü kopardın ve *ben* dikenli *miyim*?"

Ona sıırttım. Kızgın. Her zamanki fırçalarından çok daha iyiydi. "Kapı açıktı."

Bu Thea'nın ağzının kapanmasına neden oldu.

"Erken açıldığını düşündüm. Ama seslendiğimde kimse cevap vermedi ve mutfaktan gelen korkunç bir şarkı sesi duydum. Araştırmak zorunda kaldım."

Thea krema kâsesini tezgâhın üzerine koyarken yanakları alev alev yanıyordu. "Yalnız olduğumu sanıyordum."

"Biliyorum," dedim basitçe. İşte bu yüzden büyük bir hediye idi. Thea'nın gerçekten kendisi olduğu tek bir an.

Kapıya doğru ilerledi, bana dikkatlice geniş bir alan bıraktı. "Onun yerine sana bir tişört alırım."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Biliyorum," diye kestirip attı, farklı fırın logoları olan tişört yığınıını karıştırmak için eğildi.

Cehenneme gidiyordum. Çünkü Thea eğildiğinde, kot pantolonu kalp şeklindeki poposunu sıkıca kavrıdığında başka tarafa bakamadım.

Lavanta rengi bir tişörtü çekip çıkardı ve düzelterek bana uzattı. "Al bakalım."

Tişört bana uyacak kadar büyüktü ama önünde parlak pembe bir kek vardı ve altında dalgalı bir yazıyla *Cupcake Cutie* yazıyordu.

Tişörtü uzatırken dudakları seğirdi. "Sorun mu var?"

Bakışlarıyla yüz yüze geldim. Bir meydan okumayı duyduğumda anlardım. Tişörtümün ensesinden tutup yukarı çektim ve başımın üzerine geçirdim, sonra da tezgâhın arkasındaki çöp kutusuna attım. "Gerçek erkekler mor giyer."

Thea'nın bakışları yüzümden çıplak göğsüme kaydı ve sertçe yutkunurken göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü kaçırmadım.

Gömleği almak için elimi uzattım. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Gözleri tekrar yüzüme kaydı. "Sadece kasabanın altın çocuğunun neden bir iş yerinin ortasında soyunduğunu merak ediyorum."

Omuz silktim ve mor gömleği başımın üzerine çektim. "Benim çıplaklıkla bir sorunum yok. Senin var mı?"

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda Thea kaskatı kesildi, yüzü hafifçe soldu.

Kahretsin. "Özür dilerim," dedim çabucak. "Ben bir pisliğim. Sadece şaka yapıyordum-"

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Bana ne içmek ya da yemek istediğini söyle, ben de sana getireyim. Müesseseden."

Belli ki *iyi* değildi ve bu içimi çalkaladı. Açıkça içine girmiştım. Ve bunu yapma şeklim kendimi tekrar tekrar tekmelememe neden oldu. Ayrıca beni endişelendiriyordu. "Kahvaltımı örtmek zorunda değilsin," dedim usulca.

"Sanırım bu benim seçimim," diye karşı çıktı Thea, etrafımda dolaşarak bir kez daha bana geniş bir alan bıraktı. "Sade kahve, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım, fırın kasasının arkasına geçtim ama ona ihtiyacı varmış gibi görünen geniş bir alan bıraktım.

"Pasta?" diye sordu.

Başından beri olmam gereken yere, kasanın önüne geldiğimde içindekilere göz attım. Bu kadar erken saatte tatlılardan birini mideye indirme düşüncesi midemi bulandırdı. Ama başka birkaç seçenek daha vardı. "Ben jambonlu ve peynirli kruvasan alacağım."

Thea başını salladı, siyah saçları zeytin rengi yanaklarına dökülüyordu. Ama tek kelime etmedi. Ben de zorlamadım. Kendimi zaten yeterince göt gibi hissediyordum.

Sutton arkadan Luca'nın elini tutarak çıkarken Thea kahvenin kapağını kapattı. Gömleğindeki unu silerken bana geniş bir gülümseme gönderdi. "Günaydın Shep."

"Günaydın," diye selamladım, sonra Luca'ya sııttım. "Hey, dostum."

Eksik bir kesici dişini göstererek sııttı. "Bay Shep! Yeniden inşa etmenize yardım edebilir miyim?"

Kıkırdadım. "Ne zaman istersen. Bu işte her zaman iyi bir adam daha kullanabiliriz."

Luca'nın göğsü kabardı. "Anne, beni götürebilir misin?

Götürebilir misin?" Sutton sadece başını salladı. "Önce kampa gitmen gerek." "Ama sonra? Lütfen?" diye yalvardı.

"Belki bu hafta içinde. Bugün buz pateni pistine gitmek istediğini sanıyordum."

Luca bu karar yüzünden kesinlikle işkence çekmiş görünüyordu.

"İnşaat alanı orada olacak dostum. Aceleye gerek yok," diye onu temin ettim.

Luca sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi küçük bir of çekti. "Bugün buz, yarın inşaat."

Çak bir beşlik için elimi uzattım. "İyi seçim, adamım." Sutton bana bitkin bir gülümseme gönderdi. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diye güvence verdim.

Kapıya doğru aceleyle ilerlerken, içimi farklı türden bir suçluluk duygusu kaplamadan hemen önce bir hareket dikkatimi çekti. Zorla gülümsedim. "Selam, Mara. Nasılsın?"

Karşılık olarak gülümsemesi o kadar parlaktı ki suçluluk duygusu daha da derinleşti. "Oldukça iyiyim. Ya sen?"

"İyiyim. Biraz kahvaltı edeceğim," dedim ve cüzdanımı çıkarırken Thea'ya doğru baktım.

Thea'nın bakışları hızla yüzümden uzaklaştı. "Sana söylemiştim. Evin üzerine. Bütün..." Eliyle öyle saçma bir hareket yaptı ki gülümsememe engel olamadım. "Buzlanma şeyi."

Mara, Thea ve benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Buzlanma olayı mı?"

Cüzdanımdan iki yirmilik çıkarıp bahşiş kavanozuna atarken, "Sadece sabahın erken saatlerinde küçük bir aksilik," dedim.

"Shep," diye azarladı Thea sessizce.

Bakışlarını karşılamak için başımı eğdim. "Ücret alıp almamak senin seçimin ama ne kadar bahşiş vereceğin benim seçimim. Pislik için özür dilerim."

Dolgun, pembe dudakları tekrar aralanmadan önce sert bir çizgiye dönüştü. "Her şey yolunda."

Ama değildi. Thea'nın davranışları tamamen yanlıştı. Daha önce incinmiş olduğunu gösteren türdendi. Ve bu öfke derinlerde bir yerde, arkasında tamamen yersiz bir sıcaklıkla kıpırdanıyordu.

Thea'yı tanı mıyordum. Pek tanı mıyordum. Aylar önce açıldığından beri fırına geliyordum ve onun çarpıcı güzelliğinden etkilenmişim. Ama benimle onu gerçekten tanımamı sağlayacak hiçbir şey paylaşmamıştı.

Elde ettiğim tek şey küçük parçalardı. Gardını indirdiği kısa anlar. Genellikle Luca'ya takılırken ya da Sutton'la gülerken.

Yerel fidanlıkta Thea ile birlikte çalışan kız kardeşimden de fazla bir şey öğrenememişim. Rhodes'tan öğrenebildiğim en fazla şey

Thea'nın bir şeyden kaçtığını düşünmesiydi. Asıl soru... neydi?

"Shep," dedi Mara, dikkatimi tekrar ona çekerek.

Thea'dan uzaklaşmaya zorlandığım için hissettiğim kızgınlık titreşiminde daha fazla suçluluk duygusu kıvılcımlandı. Gerçekten de tam bir pisliktim.

Mara belli belirsiz gülümsedi. "Burada kalmak ister misin? Birlikte kahvaltı edebiliriz. Hırdavatçıdaki vardiyam başlamadan önce bir saatim var."

Cehennem. Mara ve ben aylar önce ayrılmıştık. Birbirimize uygun olmadığımızı anlamadan önce altı hafta kadar çıkmıştık. İyi bir insan olmadığından değildi. Öyleydi. Ama bu sadece ilişkiyi bitirmeyi zorlaştırıyordu. Arkadaş olarak daha iyi olduğunuzu düşündüğünüz birine bunu söylemek hiçbir zaman iyi gitmedi.

Ve şimdi, Mara beni başka türlü ikna edebileceğini düşünüyor gibiydi. Bu konuda asla aşırı ısrarcı olmadı ama sürekli, rahatsız edici bir baskı vardı. Her iki haftada bir onunla vakit geçirmemi istemenin bir yolunu buluyordu. Nazik hayal kırıklıkları için fikirlerim tükeniyordu.

Boğazımı temizledim. "Anson'la yeni bir yerde buluşacağız."

Mara'nın ifadesi düştü ve suçluluk duygum daha da derinleşti. "Tamam. Belki başka zaman."

Önerisinden kaçınırken irkildiğimi gizlemeye çalıştım. "İyi günler."

Kapıya doğru ilerlerken omzumun üzerinden baktım. "Bir süre mavi şekerlemeden uzak dur, Thorn."

Thea anında kaşlarını çattı ama o kara gözlerinin ardındaki sıcaklık geri gelmişti. Daha önce gördüğüm korku titreşiminden çok daha iyi bir şeydi bu.

Buna neyin sebep olduğunu bulmak ve yeryüzünden silmek için içimde bir dürtü hissettim. Ama bu boşa harcanmış bir enerjydi. Çünkü muhtemelen ben de onu hayal kırıklığına uğrattım.

THEA

Fırın kahvaltı kalabalığının uğultusuyla çınılıyordu. Bu ve öğle yemeği telaşı genellikle günün en sevdiğim bölümleriydi. O kadar yoğunlardı ki kendimi sipariş alma ve yemek teslim etme temposunun içinde kaybederdim. Bir sonraki görevden başka bir şey düşünecek vaktim olmazdı.

Ama bugün öyle değildi.

Bugün tek düşünebildiğim Shepard Colson'dı. Şakalaşırken gözlerinin nasıl parladığını. Sabah güneşinin saçlarına vuruşunu ve koyu kahverenginin altındaki kumral tonların nasıl canlandığını. Ve harap olmuş tişörtünü kafasına geçirirken ortaya çıkardığı kasların genişliği.

"Dünyadan Thea'ya."

Sutton'ın alaycı sesiyle irkildim. "Pardon, ne dedin?"

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Walter'ın bir siparişi var."

Yetmişli yaşlarının ortalarındaki aşçı bana el salladı ve göz kırptı. "Özür dilerim," diye mırıldandım yine.

"Sanki bir şey seni oyundan soğutmuş gibi," diye şarkı söyledi Sutton. "Ya da belki de *birisidir*."

Kaslarımın hafifçe sertleşmesine engel olamıyordum; kaslarımın arasında çelik yün teller gibi dolaşan bir gerilim vardı. "Dün gece yeterince uyumadım," diye mırıldandım ve Walter'ın beklediği iki tabağı kaptım.

Sutton'ın yanından hızla geçip doğrudan şehir dışından gelen bir çiftin bulunduğu masaya gittim. "Buyurun. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Kadın bana gülümsedi. "Sanırım böyle iyiyiz. Burası harika görünüyor."

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vermek için elimden geleni yaptım ama çok az başarılı olabildim. "Fikrinizi değiştirirseniz beni işaret edin."

Ben tekrar tezgâha döndüğümde Sutton müşterisinin hesabını bitirmiş ve bana dönmüştü. "Senden hoşlanıyor."

Bu gerginlik daha da arttı. "Kim?" Aptalı oynadım, stoklarımızı ayarlamak için fırın kasasına doğru ilerledim.

"Thea," dedi Sutton, tamamlanmış siparişlerle dolu arka tezgâha yaslanarak.

"Hmmm?" Bir talim çavuşunun teftişinden geçene kadar hamur işlerini düzeltmeye devam ettim.

Sutton hiçbir şey söylemedi. Bu en iyi anne hareketiydi - beni düzeltmeye ve onun tarafına bakmaya zorlayana kadar bekledi. Ama baktığımda yüzünde nezaketten ve biraz da endişeden başka bir şey göremedim.

Bu daha da kötüydü. Sutton'ın daha derine bakmasını istemiyordum. Zaten benim izin vermem gerekenden fazlasını gördüğünü biliyordum. Ama insanların içeri girmesine izin vermeye başlayınca böyle oluyordu. O da Rhodes da dış görünüşümdeki çatlakları görmüşlerdi.

Sutton yumuşak bir sesle, "O iyi bir adam," dedi. "Sırf tadilatla tek başıma uğraştığımı gördüğü için buradaki birkaç şeyde bana karşılıksız yardım ettiğini biliyor muydun?"

Midem bulandı. Bunu bilmiyordum ama şaşırmadım da. Rhodes, ağabeyinin değer verdiği insanlar için her şeyin ötesine geçtiğine dair birkaç hikâye paylaşmıştı. Ama bilmek istemiyordum. Hele de cazibenin uğultusunu hissetmeye başlamışken. Bu uğultu tehlikeliydi, potansiyel olarak ölümcül. Bu da tek bir anlama geliyordu: Uzak durmam gerekiyordu.

Sutton'a "Biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum," dedim. "Ne Shep'le ne de başkasıyla."

İçini çekti. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Yanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bir daha elinizi sobanın yakınına koymaya çekinirsiniz."

Yüzyılın abartısı. "Ben iyiyim, Sutton. Gerçekten iyiyim. Sadece aradığım bir şey değil." Ve iyiydim *de*. Brendan'ın bu kadar çok şeyi yok etmesi, şu anda sahip olduklarıma daha çok değer vermemi sağladı.

Geyik, evim, bahçem, hatta Sutton ve Rhodes'la bulduğum dostluk dalları bile. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Sutton'ın dudakları sanki umutsuzca söylemek istediği bir şeyi tutuyormuş gibi birbirine yapıştı. Sonra cazibesine yenik düştü. "Sadece korktuğun için harika bir şeyi kaçırmayı istemiyorum. Shep gibi erkekler milyonda bir bulunur."

Bir an için onu inceledim, içimde kıskançlık gibi bir şey alevlendi. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Sutton'ın gözleri parladı. "Hayır! Öyle değil. O sadece bir arkadaş. O kadar.

Ama seni nasıl izlediğini gördüm." Tekrar kaskatı kesildim ve Sutton bunu gördü.

"Ürkütücü bir şekilde değil. Sanki senin ona bakman için her şeyini verirmiş gibi."

Yanağımın içini ısırdım. Sutton'a bir şey vermem gerektiğini biliyordum, yoksa bu işin peşini asla bırakmazdı. Ve bunu bırakmasına çok ihtiyacım vardı. "Yapamam." Gözlerimi yalvarırcasına onunkilere diktim. "Bu benim için mümkün değil."

Çünkü bir erkek gezegendeki en iyi insan bile olsa, zihnim bana oyunlar oynardı. Ne zaman döneceğini merak ederdim. Sürekli iyiliğin altında gizli bir neden arardım. Ve her zaman sonunda beni nasıl yok edebileceğini sorardım.

Bu kimse için adil olmazdı. Ve benim de yaşamak istediğim bir şey değildi. Bir daha asla.

Sutton'ın ifadesi düştü ama uzanıp elimi sıktı. "Tamam. Ama ben her zaman buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Tezgâhı alabilir misin? Sanırım kekim buzlanmaya yetecek kadar soğudu."

"Elbette." Onun mesafesinden duyduğum rahatlama karşısında suçluluk duydum. Ama savunmamı güçlendirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Tehlikeli derecede zayıflamışlardı.

Sutton mutfakta kaybolurken Walter'la birlikte eski bir Tim McGraw şarkısı söylemeye başladılar. Tezgahları ve fırın kasasını sildim, her lekeyi ve noktayı temizledim ve yalnız olduğum gerçeği dışında her şeyi düşünmeye çalıştım. İşte

Sparrow Falls'ta hiç kimse gerçekte kim olduğumu bilmezken benim de bilmemem mümkün *değildi*.

Ayak sesleri beni doğruldu ve elimdeki bezi lavaboya fırlattı. Gülümsemeye zorlayarak müdavimi selamladım. "Günaydın, Raina."

Bana her zamanki tereddütlü gülümsemesini takındı, açık kahverengi saçları sanki onu dünyadan koruyormuş gibi yüzünü örtüyordu. "Günaydın."

"Nutellalı muffin ve Earl Grey çayı?" diye sordum.

Raina başını salladı, saçları ela gözlerini daha fazla ortaya çıkaracak şekilde kaymıştı. Makyajı hafifti ama belli ki makyajı ustalıkla yapmıştı. Yine de kapaticının altında, tam elmacık kemiğinin üzerinde bir çürük izi görebiliyordum.

Boğazımda bir yanma hissettim. Böyle bir şeyi ilk kez görmüyordum: kolunun altından görünen bir morluk, ödeme yaparken bileğindeki renk değişikliği. Ama bugüne kadar yüzünde hiç böyle bir şey görmemiştim.

Raina bana on dolarlık bir banknot uzattı. "Üstü kalsın."

"Teşekkür ederim," dedim, kasadaki düğmelere basarken sesimi sabit tutmaya çalışarak. Kulaklarımda bir vızıltı parladı ve zihnim koşturmaya başladı. Belki de gerçekte atlar olduğu halde zebralar görüyordum.

Raina hakkında, benim yaşlarımda, sessiz ve her gün aynı şeyi sipariş eden biri olması dışında hiçbir şey bilmiyordum. Belki kickboks yapıyordu ya da yanağına bir beyzbol topu yemişti. Ya da... daha karanlık bir şey de olabilirdi.

Maşayla bir muffin alıp poşete koyarken olasılıklar havada uçuşuyordu. Bundan sonra çayını hazırlamak sadece birkaç saniye sürdü. Onunla yüzleşmek için döndüğümde yüzüme parlak bir ifade yerleştirdim. "Buyurun."

Raina aynı kararsız gülümsemeye cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Sözlerinin altında sessiz bir yardım ığı olup olmadığını anlamaya çalıştım ama kahvaltısını alıp kapıya yöneldiğinde hiçbir şey okuyamadım. Çoğu sabah gördüğüm sakin, sessiz dış görünüşünden başka bir şey yoktu.

Ama dış dünyaya gerçekte hissettiklerinizin tam tersi bir resim çizmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ben de öyle olmuşum.

Bazen yalanlara inandığım için bu konuda iyiydim. Ta ki her şey yerle bir olana kadar.

Sadece Brendan'ın silahları yumruk değildi. Kelimeler ve manipölasyonlardı. Hiç çürük bırakmamıştı. Ve içimde açılan yaralar gözle görülebilecek şeyler değildi.

Bu da beni sadece deli hissettiriyordu, tıpkı onun söylediği gibi.

Ve tüm bunlar Shep Colson'dan ya da onun gibi bir adamdan neden uzak durmam gerektiğini hatırlatıyordu. Çünkü bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle öyledir. Öyle olmasaydı bile, yine de ona uzanmaya korkardım.

SHEP

Evin içi tamamen boşaltılmıştı. Ama bu sadece derimin altındaki enerji ışığının hayali vızıltısına sahipti. Parmaklarım kalemi kâğıda geçirmek ve olabilecekleri çizmeye başlamak için kaşınıyordu.

Bu her zaman yüksekti. İnsanların çöp olarak gördüğü bir şeyi hazineye dönüştürmek. Ve bunu gerçekleştirmek için akla gelebilecek her türlü teknolojiyi kullanmayı sevsem de, her zaman eski usul kalem ve kağıtla başlamak zorundaydım.

Grafitinin sayfayı çizme şekliyle ilgili bir şey zihnimi olasılıklara açtı. Ve burası başka bir şey değildi. Kendim için yaptığım her şeyden on kat daha büyük bir girişimdi. Ama bu sadece heyecanı artırıyordu.

En azından eyaletin bu kısmının yerleşime açıldığı 1920'lere ait olması gereken devasa çiftlik evine baktım. Muhtemelen bir zamanlar beyaz olan dış cephe kaplaması hava koşullarına yenik düşmüş gri renkteydi. Yeni bir çatıya ihtiyacı olduğu kesindi. Ama kemikler? Onlar sağlandı.

Yarım düzine duvarı yıkmak istedim. Pencereler koymak. Ama bunların hepsi zamanla ve biraz da alın teriyle olacaktı.

Ama bir inşaat şirketine sahip olmanın avantajları vardı. Malzemelerde indirim ve işçilere erişim bunlardan ikisiydi.

Telefonum çaldı ve başımı sallayarak yere baktım. Kardeşlerim gülünçtü. Sadece ikimizin kan bağı olması ya da her birimizin aileye doğumdan on altı yaşına kadar herhangi bir yerde katılmış olması önemli değildi. Aramızdaki bağ ve laf sokma oyunumuz çok güçlüydü.

Yedimizin paylaştığı grup sohbeti sürekli olarak yeniden adlandırılıyordu, her kişi bir bir başka bir veya vermeye çalışıyordu.

birilerine zor zamanlar yaşattı. Bugün, şöyle yazıyordu: *Grubun adı Hans Brolo olarak değiştirildi.*

COPE

■

Yaşam kanıtı kontrolü. Kırk sekiz saattir sizden haber alamıyorum.

Cope, NHL sezonunun sona ermesinin ardından Seattle'a geri dönüp gereksinimlerini tamamladığı için bizi takip etmek için sahip olduğu tek şey mesajlar ve görüntülü görüşmelerdi. Bu yüzden isteği için onu suçlamadım. Ve sohbet son zamanlarda daha sessizdi. Rhodes'un yıllarca birlikte çalıştığım ve işe aldığım bir adam tarafından kaçırılması, işkence görmesi ve neredeyse öldürülmesinden sonra daha sık görüşmeye başlamıştık.

Artık tanıdık gelen suçluluk duygusu geri dönmüş, göğsümden yayılan asit kaslarımı ve iliklerimi kemirmeye başlamıştı. Silas'ın hastalığını ya da çarpık zalimliğini görmemiştik ve kız kardeşim bu yüzden neredeyse hayatını kaybediyordu.

KYE

■

Dostum, belki de bir süre ölüm kalım şakalarından uzak

durmalısın. FALLON

■

Hassasiyet çipi, Copeland.

KYE

■

Kahretsin. Fal sana tam isim verdiyse, sıçtın demektir. Eğil ve saklan.

Fallon ve Kyler her zaman birbirlerinin arkasını kollarlardı, öyle ki konuşmadan da iletişim kurup kuramadıklarını merak ederdim. Kye on altı yaşında bizimle yaşamaya başladığında kimseyle konuşmak istememişti. Ama bir şekilde Fallon ona her zaman ulaşıyor gibiydi.

Sohbette bir fotoğraf belirdi - Rhodes elinde bir dirgen tutuyor ve kahverengi bir yığının önünde duruyor, diğer kolu alçıda.

RHODES

Bugün kimse bana karşı gelmeye

cesaret edemeyecek. KYE

Evet, çünkü bir bok yığınının içinde duruyorsun. RHODES

Ne işe yararsa.

COPE

Üzgünüm, Rho. Duyarsız bir pisliktim.

RHODES

Etrafımda dolaşma aşamasını geçtiğimizi sanıyordum. Şakaları daha çok severim.

Çektiği çilenin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve o endişelenmemizi istemese de ben gerçeği biliyordum. Yaşadıklarının izlerini hâlâ taşıyordu, hem de derinden gelenlerden çok daha fazlasını.

En iyi arkadaşım Anson'da teselli bulduğu için minnettardım - beynimden geçeceğini hiç düşünmediğim kelimeler. Yine de, her nasılsa, kara kara düşünen arkadaşım güneş gibi parlayan kız kardeşime uyuyordu. Ve işe yaradı.

Cope ve Rho'nun saatlerce ileri geri suçluluk oyunu oynayacağını bildiğimden, elimdeki tek dikkat dağıtma aracını kullandım. Önümdeki evin fotoğrafını çektim ve gönder tuşuna bastım.

BEN

Bir teklif yap. Siz ne düşünüyorsunuz?

COPE

İçeri adım atmaya çalıştığın anda kışına musallat olunacak. KYE

Ya da öldürülmüş. Bu kesinlikle bir oduncu baltalı katilin evi gibi görünüyor.

Ev ıssız bir yerdeydi. Issız. Beş yüz dönümden fazla bir arazi üzerine kurulu olan ev, bir tarafta ulusal orman arazisi, diğer tarafta ise on bin dönümlük bir sığır çiftliği arasında yer alıyordu.

Ama bu ıssızlık bana şimdi daha önce hiç olmadığı kadar çekici geliyordu. Benden beklenen her şeyin baskısı olmadan sadece olabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Ya da hayatımın farklı noktalarında hayal kırıklığına uğrattığım tüm insanların ağırlığı.

Aptal değildim. Bu ağırlığın doğumla başladığını biliyordum. Ama daha birkaç haftalıkken terk edildiğimde ne bekleyebilirdim ki? Kim olduğuma ya da nereden geldiğime dair hiçbir ipucu olmadan, bir kasaba ötedeki itfaiye istasyonundaki o güvenli kutulardan birine bırakılmışım.

Colson ailesi beni evlat edindiği için çok şanslıydım. Tanıdığım tek aile onlardı. Ama birinin beni o kutuda bırakmasına neyin sebep olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Ve beni bu kadar istenmeyen biri yapan şey neydi?

Bir ding sesi daha duyuldu ve beni sarmalımdan çıkardı.

COPE

Şimdi kim ölüm şakası yapıyor?

İçimi çektim ve sohbeti sessize aldım. En büyük erkek kardeşim Trace ve en küçük kız kardeşim Arden bu hareketi çoktan yapmışlardı. Gruba verdikleri yanıtlar çok azdı. Arden'inki çoğunlukla hayatımız olmadığını söylüyordu. Trace'inki ise bizi hizada tutmak içindi. -İlçe şerifi, baştan aşağı.

Ama onları suçlamadım. Cope ve Kye saatlerce dönüp dururlardı. Ve şu anda benim yapmam gereken işler vardı. Eve son bir kez baktıktan sonra kamyonetime yöneldim. Kilitlere bip sesi çıkararak içeri girdim ve çalıştırdım.

Saat üç buçuğu gösteriyordu. Rehabilitasyon planlarına dalmak üzere eve gitmeden önce kreşe uğramak için bolca vaktim vardı. Telefonumu bardak tutucusuna bıraktım ve o yöne doğru ilerledim.

Bloom & Berry'nin rustik tabelasının görünmesi on beş dakika kadar sürdü. Fidanlık, peyzajla ilgili her şey için tek durağımdı ve aynı zamanda gayri resmi uzmanımın çalışma eviydi. Çakıl taşlı alanın eteklerinde bir yere çekip Rhodes'u aramaya koyuldum.

Gönderdiği fotoğraf bana yeri hakkında bir ipucu verdi. Seraların etrafında ve içinde küçük bir kafenin de bulunduğu orta avluda dolaşım. Ama gübre kokusunu alana kadar onu bulamadım.

Rhodes koyu renk saçlarını beyzbol şapkasının arkasından geçirerek eğreti bir at kuyruğu yapmıştı. Yabasını devasa kompost ve hayvan gübresi yığınının her vuruşunda kuyruğu sallanıyordu. Gübre karışımını tek eliyle çevirirken yüzümü buruşturdum.

"Bunu yapman şart mı?" Gözlerimi güneşten korumak için şapkamı düzeltirken sordum.

Rhodes doğruldu, yüzünü bana döndü ve dirgenine yaslandı. "Anson aracılığıyla beni takip ettiğini biliyorum, bu da Dr. Avery'nin fiziksel aktivite için bana izin verdiğini bildiğin anlamına geliyor. Bu alçı beni engellemeyecek." Kolunu kaldırdı ve alçıyla kaplı uzvunu sallayarak konuyu vurguladı.

"Muhtemelen geri döndüğün ilk hafta biraz ağırdan almanın zararı olmaz," diye önerdim.

Ela gözlerinde kızgınlık titreşti. "Günlerdir o lanet kasanın arkasında sıkışıp kaldım. İhtiyacım olan şey güneş ışığı ve yeniden işe yarar hissetmek."

İçimi çektim. "Üzgünüm, Rho-Rho," diye mırıldandım. "Sen de mi?" İnledi.

Dudaklarım seğirdi. "Ne diyebilirim ki? Cope beni etkiliyor."

"Cope'un bir hobiye ihtiyacı var," diye homurdandı Rhodes. "Beni kontrol etmekten başka bir şey."

"Gülünç derecede fazla para kazanan profesyonel bir hokey oyuncusu olmak yeterli değil mi?"

"Belli ki değil." Yüzümü daha iyi incelemek için başını arkaya eğdi. "Şimdiden yeni bir ev mi aldın?"

Tedirginliğimi ele vereceğini bildiğim için yer değiştirmemeye çalıştım. Ama kendimi durduramadım. "Juniper Lane'deki yer bitti. "Juniper Lane'deki ev bitti.

zaman."

Rhodes sadece başını salladı. "Sen hiç gerçekten özenle rehabilite ettiğiniz yerlerin *tadını* çıkarır mısınız?"

Ben yapmadım. İşim bittikten sonra bir yerde en uzun iki ay kalmıştım. Ve o da işkenceydi. Her şey çok bozulmamıştı. Çok mükemmeldi. Dağınıklığı, kaosu ve her şeyi yeniden bir araya getirip eskisinden daha iyi hale getirmeyi arzuluyordum.

"Yaptığın işi sevmek suç mu?" Ses tonumdaki savunmacı tavrı gizleyemeyerek sordum.

Rhodes bir an sessiz kaldı, değerlendirici bakışları içime işledi. "Elbette değil. Ama tam olarak neyden kaçtığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Belki de hiçbir şeyden *kaçmıyorum*. Belki de ona doğru koşuyorumdur." Kendime hep bunu söylerdim. Yaratılışın vızıltısını kovaladığımı. Yeniden inşa etmenin.

"Belki de." Rhodes yabayı el arabasına yasladı. "Her şey yolunda mı?"

Her şey derken, *Dateline*'ın dün gece Silas Arnett ve onun onlarca yıllık terör saltanatı hakkında tam bir bölüm yayınladığı gerçeğini kastediyordu. İçimde çalkalanan safrayı yuttum. "Bunu sana sormam gerekmiyor mu?"

Rhodes omuz silkti. "Birbirimize sorabiliriz. İkimiz de önemseydiğimiz ve başımızdan bir sürü şey geçtiği için."

Hiçbir şey yaşamamıştım. Rhodes'la kıyaslanamaz. Kontrolleri ve endişeyi hak etmiyordum. Ama o hak ediyordu. On üç yaşında tüm ailesini kaybetmekle kalmamış, o piç işi bitirmek için geri gelmişti. Ve benim aracılığımıyla ona yaklaşmıştı.

"Ben iyiyim. *Sen* nasılsın?" Gerçekten bilmek istediğim şey buydu. Hayır, bilmem *gereken* buydu. Çünkü belki Rhodes'un gerçekten iyi olduğundan emin olursam, içimi kemiren suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulabilirdim.

"Senin iyi olduğun yalanına gerçekten inanmış olsaydım, ben de iyi olurdu. Ama inanmadığım için sinirliyim."

Bir kıkırdama, istemeden de olsa serbest kaldı ve ben de bir kolumu Rhodes'a dolayarak şapkasının üzerinden ona bir öpücük verdim.

Sağlam koluyla bana vurarak iki büküm oldu. "Kes ş u n u !" Döndü ve yan tarafımı *sertçe* çimdikledi.

"Kahretsin, Rho," diye homurdandım, onu bıraktım ve incinmiş cildimi ovuşturdum.

İşte o zaman beni gerçekten içine aldı. "Ne giyiyorsun?" I bakışlı
Aşağı, aniden hatırlamak I oldu hala içinde
ve

Daha önceki *Cupcake Cutie* tişörtü. Sabahtan beri ekibim bana bok atıyordu. "Fırında küçük bir olay oldu."

Rhodes kaşlarını kaldırdı. "Olay, ha?" "Ufak bir dökülme, hepsi bu."

"Thea kafana bir fincan kahve mi döktü?"

Kız kardeşime kaşlarımı çattım. "Öyle bir şey yapsa onunla gurur duyacakmışsın gibi konuşuyorsun."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Seni diken üstünde tutması hoşuma g i d i y o r . Kadınların ayaklarına kapanmasına çok alışkınsın."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ayağıma kapanmıyorlar."

Rhodes alay etti. "Sende şu altın çocuk olayı var. Seni biraz fazla seviyorlar. Elinde oyuncak olmayan birine ihtiyacın var."

Kendimi pek altın gibi hissetmiyordum, özellikle de son bir aydır.

Rhodes saatine bakarak, "Kahretsin," dedi. "Onun için en yeni yavru kedileri almam gerektiğini unutmuşum."

"Thea için mi?" diye sordum. Tanrım, acınacak haldeydim. Kadın hakkında en ufak bir ipucu için çaresizdim.

Rhodes başıyla onayladı. "Artık resmi olarak Nancy'nin Wags & Whiskers listesinde."

Rhodes ve büyükannemiz Lolli yıllardır hayvan kurtarma işiyle uğraşıyorlardı ama Thea'nın da bu işe dahil olduğunu bilmiyordum. Nedense bu beni şaşırtmadı ve bu bilgi kendimi durduramadan ağzımı açmama neden oldu.

"Onları onun evine bırakabilirim."

Rhodes'un yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı ama bana zorluk çıkarmadı. "Emin misin?"

"Bugünlük işim bitti."

"Pekâlâ. Sana Thea'nın adresini mesaj atıyorum, Nancy'ninki de sende."

Kurtarma ekibi için birkaç ayak işi yapmıştım, çoğunlukla Lolli için yiyecek, oyuncak ve battaniye başlıkları taşımıştım. En eli sıkı iş adamlarının bile kasalarını bu amaç için açmalarını sağlayabiliyordu.

"Kulağa hoş geliyor."

Rhodes bir an durakladı, bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Sen gerçekten iyi bir kardeşsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözleri, her biri bir bıçağın acı veren baskısı gibi kesildi. "Rho."

"Öyle sin. Olanlar ne benim ne de Anson'ın suçu olduğu kadar senin de suçun değildi."

Yanık geri geldi, bu sefer daha derindi. "Bunu görmeliydim."

"Kimse görmedi. Ve bu yersiz suçluluk duygusunu taşımaya devam edersen, seni boğacaktır."

Rho'nun sesindeki korkuyu duydum, bu da suçluluk duygusunu daha da kötüleştirdi. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Seni seviyorum, Rho-Rho. Şu anda at boku gibi kokuyor olsan da."

Güldü, tıpkı umduğum gibi. Bu sesin yanı sıra hâlâ hayatta olduğunu, nefes aldığını ve Silas'ın kazanmadığını bilmek şimdilik yeterli olacaktı.

THEA

Öğleden sonra güneşi pırıl pırıl parlıyordu ve arazimin arka tarafına doğru yürürken güneşin tenime işlemesine izin verdim. Hiç bitmeyen orman manzarası hiç eskimiyordu. Etrafımdaki her şeyi içime çekerken adımlarım yavaşladı.

Havadaki çam kokusu diğer tüm çam ağacı kokularından biraz daha farklıydı; Sparrow Falls'a özgü bir şeydi bu. Tıpkı pamuk şekeri bulutlarıyla süzülen kristal mavisi gökyüzü ve beni çok küçük hissettiren çevredeki vahşi doğanın destansı uçsuz bucaksızlığı gibi.

Birilerinin beni gerçekten tanımasını dilediğim zamanlarda kendimi biraz yalnız hissetmem önemli değildi. Burada olduğum ve böyle bir yere sahip olduğum için çok şanslıydım.

Nikki'nin bunu görmesini dilerken göğsümde bir sızı kök saldı. Bir ay paramla birkaç Polaroid göndermiştim ama fotoğraflar buranın hakkını vermiyordu.

Yüzümü gökyüzüne doğru eğdim ve güneşin tenimi bir süre daha yakmasına izin verdim. Bu kadarı yeterliydi. Bahçem, kitaplarım, Moose'um vardı. Güvendedim. Daha fazlasına ulaşmak sadece açgözlülüktü.

İç çekerek seraya doğru yöneldim. Los Angeles'ta yaşarken, mahallemdeki ve çevremdeki birçok çiftçi pazarından sık sık alışveriş yapardım. Orada bulduklarımın tarifler icat etmeye bayılırdım, ancak tüm o harika ürünlerin yaratılmasında gerçekte nelerin rol oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Artık biliyordum.

Eski sera gözümün önüne geldiğinde ağzımın kenarları kalktı. İçeri girdiğimde, mekandan anında etkilendim. Her duvarın alt dörtte biri zengin, eskitilmiş ahşaptan inşa edilmişti. Bunun üzerinde ise saf cam vardı.

Camlardan birkaçı çatlamış ya da kırılmıştı ama biraz araştırma ve el emeği ile her birini değiştirdim. Bitkileri nasıl canlı tutacağımı öğrenmek daha zor bir çabaydı. Kütüphanede kitaplar ve makaleler okudum ve bir dizi deneme-yanılma deneyi yaptım. Ama neredeyse iki yıl sonra, bunu başarmıştım.

Kolumdaki büyük hasır sepeti düzelttim ve diğer elimle kapıyı açtım. İçeri adımımı attığım anda, tüm bitkileri mutlu eden türden daha yoğun bir hava çarptı yüzüme. Sepeti mekânın ortasındaki bankın üzerine koydum.

Meyve ve sebzelerle ilgilenmek beni rahatlatan bir şeydi. Olumlu bir şey yaratmak, onu beslemek ve büyümesine yardımcı olmak içimdeki bir şeyi iyileştirmişti. Tıpkı minik yavru kedileri beslemenin yaptığı gibi. Sanki onlara bakmak içimde bir şeyleri yeniden örüyordu.

Sulama, ayıklama ve budama işlerine başladım. Bunu yaparken, hasat için neye ihtiyacım olduğunu araştırdım. Pırasalar, yaz kabakları, ilk minik çilekler. Diktiğim avokado ağacı şimdi seranın tepesindeki cama doğru itiliyordu. Yakında bu konuda bir şeyler yapmam gerekecekti. Ve hemen dışarıya ektiğim mısırın birkaç başağının hazır olduğunu biliyordum.

Aklım şimdiden ne yapacağım konusunda dönmeye başlamıştı. Lezzet için kavrulmuş pırasalı yaz kabağı ve mısır salatası. Belki tatlı olarak çilekli bir şeyler. Sutton bu konuda benden daha iyi bir fikre sahip olabilirdi. Aylardır onunla çalışmama rağmen bu sanatta hâlâ ustalaşamamıştım.

Akşamki yemek için ihtiyacım olan şeyleri seçerek hızlıca alanda ilerledim. Köşedeki kedi nanesi bitkisinin önünde durdum ve sııttım. Bir dal koparıp sepetime a t t ı m ve kapıya yöneldim.

Mülkün arka tarafına doğru ilerleyerek, küçük kulübenin yaşamına sonradan eklendiği belli olan arka güvertenin basamaklarını tırmandım. Bu akşam yemeği burada yiyecektim. Masam yoktu ama şezlongda rahatlıkla yiyebilirdim. Ve Moose'u tasmaıyla dışarı çıkaracaktım, böylece dışarıda biraz zaman geçirebilecekti.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve arka kapıdaki özel sürgüyü açtım. İçeri adımımı attığımda Moose beni karşıladı.

miyavladı. Sırıttım ve kulaklarının arkasını kaşımak için hareket ettim. Küçük burnu şimdiden seğirmeye başlamıştı.

"Bana bir saniye ver, sana istediğin ilacı getireyim."

Beni her zaman güldüren o geveze protestosuyla cevap verdi. Aceleyle mutfığa girdim, sepetimi boşalttım ve kedi nanesini aldım. Bakışlarım saate takıldı ve lanet ettim. Rhodes her an burada olabilirdi.

Elimde kedi nanesi dalıyla hızla Moose'un yanına gittim. Bir mirket gibi arka patilerinin üzerine düştü, ön patileri elime dolandı ve onu ağzına götürdü.

"Tanrım, dikkat et. Dikkatli olmazsan parmağımı koparacaksın."

Ama o çoktan yaprakları kemirmeye başlamıştı, belli ki cennetteydi. Her şeyi iki kez kontrol etmek için yavru kedilerin kafesine geçerken sıırıttım. Altı haftalık olduklarından kafesin duvarlarına tırmanamıyorlardı ama bu durumun değişmesi uzun sürmeyecekti. Yavru kediler biraz becerikliden daha fazlasıydı.

Moose hain bir miyavlama çıkardı.

Doğruldu ve ona sert bir bakış attım. "Yavru kediler senin kedi naneni çalmayacak, o yüzden sakın ol."

Kafese tekrar bakarken kaşlarımı çattım. Kum kabında biraz daha kuma ihtiyacım vardı. Aynı zamanda yavru kedilerimin saklama alanı olarak da kullanılan oturma odasındaki küçük yarım banyoya doğru ilerledim. Lavabonun altındaki dolabı açarak kumu çektim ve donup kaldım.

Lavabonun altındaki suyu içime çekerken içime bir korku çöktü. Her şeyi çabucak çıkardım ama daha fazla su buldum. Havuzlar dolusu değil ama sanki her şey zamanla içine batırılmış gibiydi. Elim borunun üzerinde gezinirken onu inceledim. Bir sızıntı görmedim ama bu olmadığı anlamına da gelmiyordu.

Ayağa kalktım, etrafıma bakındım ve lavabonun yanındaki muşamba zeminde hafif bir parıltı yakaladım. Eğildim. O da nemliydi.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Evin suyunu kapatmam gerekiyordu. Muhtemelen bir tesisatçı çağırmam gerekiyordu. Evimde birinin -herhangi birinin, ama özellikle bir yabancı- olduğu düşüncesi bile içimde basınç oluşturuyordu.

Göğsüm. Göğüs kafesim ciğerlerimin etrafında sıkıştı ve tam bir nefes almayı zorlaştırdı.

"Her seferinde bir şey," diye fısıldadım.

Belki kendim bulabilirim. Sızıntı bulmakla ilgili bir kütüphane kitabı olmalı. Kapanmadan önce oraya ulaşabilirdim.

Ama önce, daha da kötüleşmemesi için evin suyunu kesmem gerekiyordu. Bu ihtiyacım olan son şeydi.

Banyodan çıkıp köşeyi dönerek ön kapıya doğru ilerledim. Misafir banyosu en azından bir dış duvar boyunca uzanıyordu, bu yüzden hasarın en az düzeyde olmasını umuyordum. Ön bahçemi taradım, bir tür kapatmaya işaret edebilecek herhangi bir şey aradım.

Bu eve kadar hiç ev sahibi olmamıştım. Los Angeles'taki hayatım birbiri ardına apartman dairelerinden ibaretti. Büyürken bile bahçeli tipik bir evim olmamıştı. Ailemin karşılayabileceği bir şey değildi.

Sonunda gözlerim yerdeki küçük bir örtüye kilitlendi. Ona doğru koştum ve yukarı çektim, sonra evin kendisinden daha eski görünen paslı kapatma vanasına uzandım - eğer bu mümkünse.

Çevirmeye çalıştım ama o şey hareket etmek istemedi. Gözlerimin arkasında basınç oluştu. "Hadi," diye mırıldandım, hareketlerime daha fazla güç uygulayarak. Homurdanan bir yeminle, sonunda yerinden oynadı. Ama iyi bir şekilde değil.

Bir an açıklığın üzerine çömelmiştim. Sonra, yüzüme su fışkırmaya başladı. Saniyeler içinde beni sırlıslam etti, saçımı, tankımı ve yoluna çıkan her şeyi alıp götürdü.

Tökezleyerek geri çekildim, panik beni yakıyordu. Sonra kapatma vanasının hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Tamamen çıkmıştı.

Çömelerek, tekrar ıslanmamak için belli bir açıdan yaklaşmaya çalıştım ama boru protesto çığlıkları atarken hâlâ sırlıslam oluyordum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Nasıl durduracağımı. Nasıl düzeltileceği. Hiçbir şey bilmiyordum.

Bir kapı çarptı ve ayağa kalkıp etrafımda dönmeye başladım.

Shep orada duruyordu, yüzünde saf bir şaşkınlık ve eğlence ifadesi vardı. "Sana ne oldu böyle?"

SHEP

Thea'nın yüzündeki KESİNLİKLE KORKMUŞ ifade beni gülmekten kırdı geçirdi. Tepeden tırnağa sıırılsıklamdı, sanki tüm kıyafetleriyle dalmaya karar vermiş gibiydi. Maun rengi saçları, küçük bir hayvan yuva yapmış gibi darmadağınktı.

Ağız açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Su kesildi," dedi arkasındaki gayzeri işaret ederek.

Cehennem.

Kadına o kadar kaptırmıştım ki arkasındaki gayzeri fark etmemiştim bile. Thea'nın çok emek harcadığı belli olan ön bahçeye doğru yürüdüm. Peyzaj konusunda kesinlikle iyi bir gözü vardı. Çiçeklerin ve yerli bitkilerin karışımı çevreleriyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Sırılsıklam olmamak için alçak bir yere çömelip kapağa yandan yaklaştım. Thea yanıma eğildi ve bana paslanmış bir metal parçası uzattı. "Kınıldı."

Tanrım. Bu şey topraktan bile eskiydi. Elindeyken kopmasına şaşmamalı.

"Bana bir saniye ver," dedim, ayağa kalktım ve kamyonetime doğru yürüdüm. Yavru kediler, klima pompalanırken güvenli bir şekilde taşıyıcılarına sıkışmışlardı, bu yüzden işleri kapatmam gerektiği sürece iyi olacaktı. Yatağın üzerine eğilerek crossover alet kutumun kapağını açtım ve ihtiyacım olan anahtarı bulana kadar etrafı karıştırdım.

Onu aldım ve koşarak Thea'ya ve gayzere doğru geri döndüm. Orada durmuş, sıırılsıklam olmuş ve dereye bakıyordu. Onu suçlamadım. Kimse ön bahçesinde bir nehir olmasını ya da kuyusunun rezervlerinin boşalmasını istemezdi.

Tekrar çömelerek kökündeki suyu kapatmaya çalıştım. Lanet olası şey paslanmıştı, ve ben onu yerine koyarken lanet ettim.

tüm ağırlığımla içine girdim ve bu sırada omzumu ıslattım. Birkaç denemeden sonra su akışı yavaşlamaya başladı ve sonra tamamen durdu.

Doğrulurken bir iç çektim. Thea tam oradaydı. Muhtemelen şimdiye kadarki en yakınımdaydı. Kokusu etrafımı sardı, beni yakaladı ve derinlere gömüldü; çiçeksi bir şey ve biraz da hindistan cevizi. Başını kaldırıp koyu kahverengi gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce su vanasına bir tür yılanmış gibi baktı.

Ancak o zaman ne kadar yakın olduğumuzu tam olarak fark ettim - ona yapışan ıslak giysilerdeki her kırıksıklığı ve her zayıf, sinirli kıvrımı nasıl sardıklarını görebileceğim kadar yakın. Onunla ilgili her şey çekici bir zarafete sahipti, sizi içine çeken ve esir alan türden.

Thea'nın bakışları bir ya da iki saniyeliğine ağızma kaydı. Sonra bir şey onu o andan kopardı. Geri adım attı, ellerini önünde kavradı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sinirli ya da öfkeli değildi ama sözlerinin altında kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şüphe vardı.

"Rho'nun işi çıktı ve Nancy'den yavru kedileri getirmemi istedi."

"Oh." Thea'nın ağzı bunu söylerken mükemmel bir yuvarlak şekil aldı -Dilimle izlemek istediğim bir şekil. *Sikeyim*.

Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Teşekkür ederim. Yani yavru kediler ve su için. Ne yapacağımı bilemedim."

"Sorun değil." Elimi uzattım ve onun elindekini işaret ettim.

Thea'nın odağı hâlâ ölümüne tuttuğu vanaya kaydı. Avucumun içine bıraktı ve ben de dikkatle inceledim.

"Bu tamamen aşınmış." Bakışlarım onun evine doğru giden borunun görebildiğim kısmına kaydı. "Sizin borularda da hasar varsa şaşırmam."

Thea'nın parmakları birbirine dolandı, sanki onu bir arada tutan tek şey buymuş gibi sıkıca kavradı. "Sanırım yarım banyomda bir sızıntı var," dedi sessizce.

Kahretsin. Bu iyiye işaret değildi. Sızıntılar, siz daha orada olduklarını bile anlamadan anlatılamayacak zararlar verebilirdi. "Neden bir göz atmama izin vermiyorsun, ben de-?"

"Hayır." Kelimeyi şaklattı ve bir kırbaç gibi şakladı.

Tek hecedeki vahşet karşısında kaşlarım kalktı. "Sorun değil." Kamyonetimin *Colson İnşaat* yazan yan tarafını işaret ettim. "Bu işi yaşamak için yapıyorum."

Hemen başını salladı. "Seni evimde istemiyorum."

Kızgınlık ve belki biraz da öfke alevlendi. Ona yardım etmeye çalışıyordum. Ben- Bu düşünce Thea'nın kaslarındaki hafif titremeyi gördüğümde kesildi. Titremesini gizlemek için ellerini birbirine kenetlemişti ama dehşete kapılmıştı. Benden mi?

Ona geniş bir alan bırakarak iki büyük adım geri attım. İçimi iğrenç bir suçluluk dalgası kapladı ve hemen ardından sadece keder olarak tanımlayabileceğim bir şey geldi. Birisi Thea'yı incitmişti. Bu konuda aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Onu o kadar kötü incitmişlerdi ki, ona yardım etmek için evine gelmemi bile göze alamamıştı.

"Tamam," dedim sesimi olabildiğince yumuşak çıkararak. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız. Yetki sende."

Thea uzun bir süre bana baktı, gözleri öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu. Dudaklarını yaladı, elleri hâlâ mengene gibi sıkıydı. "Bana nasıl tamir edeceğimi söyleyebilir misin?"

Tanrım, bu beni öldürdü. Thea'nın yaklaşık iki yıldır Sparrow Falls'ta olduğunu biliyordum. Sutton'la birlikte The Mix Up'a girene ve Bloom'da yarı zamanlı işe başlayana kadar ufak tefek işlerde çalışmıştı. Herkese karşı kibardı ama çok da yakınlaşmayan bir havası vardı. Bu da her şeyi tek başına yaptığı anlamına geliyordu. Ona yardım edecek kimse yoktu. Yükünün bir kısmını alacak kimse yoktu.

Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Olabilir. Tesisatçılık zordur ve gerçekten doğru yapıldığından emin olmanız gereken bir şeydir."

Alt dudağı titredi ve bunu durdurmak için ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı.

Tanrım. "Dış cepheye bakabilir miyim? Sadece dışını mı?" Aceleyle söyle.

Thea'nın bakışları benden uzaklaştı ve borunun izlediği yolu takip etti. muhtemelen eve götürecekti. Bir süre ona baktı ve ben

bu yapının onun s ı ğ ı n a ğ ı olduğunu görebiliyordu. Muhtemelen kendini güvende hissettiği tek yer.

"Tamam."

Sözcük fısıltının biraz üzerindeydi ama Thea'ya o kadar uyum sağlamıştım ki sanki bağırması gibi duydum.

"Tamam," diye yineledim. "Kamyonumdan bir kürek alacağım."

O beni durduramadan harekete geçtim, aracıma doğru ilerledim ve yataktan küreği aldım. Döndüğümde Thea'nın beni bir şahin gibi izlediğini gördüm. Ona izin verdim. Güvende hissetmek için neye ihtiyacı varsa.

Ona ne olduğunu merak ettikçe içim çalkalanıyor, o iğrenç his yayılıyordu. Kök salan öfkeyle savaştı. İçine bu korkuyu koyan her kimse ona öfke duyuyordum.

Öfkemi bastırmaya çalıştım. Thea'nın ihtiyacı olan son şey bunu görmektir. Bu yüzden elimdeki işe odaklandım, ona yapmayı planladığım her şeyi anlattım ve her adımda onayını bekledim.

"Borunun eve bağlandığını düşündüğüm yerde bir çukur kazarak sızıntıya dair bir kanıt bulup bulamayacağıma bakacağım."

Thea yine dudaklarını yaladı, pembe dili gergin bir hareketle dudaklarında gezindi. Ama başını salladı.

Bulmam uzun sürmedi ama daha oraya varmadan su biriktiğini gördüm. Tonlarca değil ama yeterince. Bir eve zarar vermek için fazla nem gerekmezdi.

Deliğin yanında diz çökerken Thea'ya baktım. Tüm vücudu gergindi, tipik zeytin rengi teni doğal olmayan bir beyaz tonundaydı. "Banyo nerede?"

"Tam şurada. Bu duvarın diğer tarafında."

İçimi çektim, başımı çevirip aşınmış boruyu inceledim. "İçeri girmeden emin olamam ama görünüşe göre burası uzun zamandır yavaş yavaş sızdırıyormuş. Sızıntıyı burada göremiyorum, bu yüzden nereden kaynaklandığından emin değilim."

Parmaklarını daha sıkı kavrayan Thea'nın parmak eklemleri beyazlaştı.

Tanrım, kötü haber vermek isteyeceğim son kişi oydu. Bir köpek yavrusunu tekmelemek gibiydi. "Sızıntılar konusunda dikkatli olmalısınız. "Sızıntılara dikkat etmelisin.

ürümeye, küflenmeye yol açar. Her ikisine de. Ben olmak zorunda değilim ama içeride ne yaptığını bilen birinin bakmasını sağlamalısın."

Belki de benimle ilgili bir şey Thea'yı özellikle tetiklemiştir. Bu düşünce acı verse de, kimsenin yardım etmesine izin vermeyeceğini bilmekten daha iyi olurdu.

Kelimeleri çıkarmakta zorlanırken gözleri daha da parlıyordu. "Söyleyemem."

Bu mücadele, Thea'nın gözyaşlarına karşı koyma şekli, derin bir kesikti. "Beni öldürüyorsun, Thorn. Bırak yardım edeyim."

Tüm vücudu titredi. "Özür dilerim. Ben sadece...yapamam."

THEA

Sabahın ilk ışıklarıyla mutfak tezgâhına gözlerimi kırpiştirirken gözlerim yandı. Sanki göz kapaklarım zımpara kağıdı ve asitten yapılmış gibiydi. İyi bir kombinasyon değildi.

Moose patisiyle bacağıma vurdu ve hırıltılı bir miyavlama çıkardı. Yavru kedilerin mamalarını karıştırırken, "Kahvaltını yaptın zaten," diye mırıldandım.

yulaf ezmesi. "Bu bebekler için."

Moose cevap olarak tısladı.

"Tam bir drama kralı."

Muhtemelen dün gece yatağımda dönüp durduğum için de kızgındı. Uyumak için verdiğim mücadele ve Brendan'ın yatağımin üzerinde dikilip bana tüm başarısızlıklarım ile ilgili bağırdığı kâbuslar arasında zar zor üç saat gözümü kapatabilmişim.

Bu ilk kez olmayacaktı. Los Angeles'tan ilk ayrıldığımda uyumakta zorlanmışım. Brendan'ın kaldığı her motelin kapısını kırmasına hazırdım ve Sparrow Falls'a indiğimde eninde sonunda beni bulacağından emindim.

Bunun yanı sıra, bana bir dakikadan uzun süre bakan herkesin beni internette çıplak görmüş olmasından endişe ettiğim için de kendimi çok kötü hissediyordum. Tam bir gece dinlenmeyi başardığım ilk gece, ertesi sabah rahatlamış bir şekilde ağlamışım. Ve tekrar uykuyla mücadele etmek beni o yere geri fırlattı.

Bunun üzerine bir de sağlıklı dozda suçluluk duygusuyla mücadele ediyordum. Evime girmesine izin vermediğimde Shep'in gözlerindeki acıyı görmüştüm. Ve onun anlayışı ve empatisi işleri daha da kötüleştirmişti.

Görüntüyü bir kenara iterek iki tabağı yavru kedi kafesine taşıdım. Dört bebek dikkat dağıtıcı bir unsurdu. Onlar

Ŗu anda bir yığın halinde uyuyorlardı ama burunlarına yemek kokusu geldiği anda ciyak ciyak miyavlamalar başladı.

Onları küçük evden ikişer ikişer çıkardım. İki tekiri bir tabağa koydum ve beyaz patili siyah ile beyaz göğüslü griyi diğerine yerleştirdim. Küçük gri kız daha küçüktü, kesinlikle bücürdü. Birkaç dakika durup onları izledim, grinin payını aldığından emin olmak için biraz kilo almasını sağladım.

Moose ön patilerini ağılın tepesine koyup onları seyretti, sonra da küçümseyerek bana baktı.

Dudaklarım kıpırdadı. "Merak etme. Onları işe götüreceğim."

Bisikletim için çocukları taşımak için tasarlanmış küçük römorklardan vardı ama içine bir taşıyıcı takmıştım. Neyse ki Bloom'daki patronum ofisinde ya da tezgâhının arkasında her türden hayvan bulundurmaya alışkındı. Duncan iyi bir çocuktı ve işler yoğunlaştığında Rhodes ve benim için yavru kedileri bile besledi.

Bebeklerin kahvaltılarını bitirmeleri uzun sürmedi ve çok küçük oldukları için onları taşıyıcıya yüklemek kolay oldu. Eğer Moose olsaydı, kanıyor olurum.

Bloom'a olan yolculuk fırına olan yolculuktan daha uzundu ama yine güzel bir gündü. Fidanlığa açılmadan önce gitmeyi çok sevdim. Serçeler, sinek kuşları ve kelebekler sessizlikte sürüler halinde dışarıdaydı.

Bisikletimi ana binanın yakınında durdurduğumda bir kapının çarpma sesini duydum. Rhodes bana doğru yürürken sırtıttı. "Bebekleri getirdin mi?"

Başımı salladım. "Çok şirinler." "Ver bana!" dedi.

Taşıyıcının kancasını açıp Rhodes'a uzatırken güldüm.

Eğildi, ön kapıdan baktı ve parmağını parmaklıklarda gezdirdi. "Merhaba bebekler," diye mırıldandı.

Yavru kediler miyavladı ve bir tanesi parmağını ısırmaya çalıştı. Elini geri çekerken kıkırdadı. "Gri olan zayıf görünüyor."

"Evet, eğer kabul ederse onun için fazladan bir formül dozu ekleyebilirim."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye kabul etti Rhodes, doğruldu ve anahtarlarını çıkardı. Durdu ve yüzüme baktı. "İyi misin?"

Kaslarımdaki sertleşmeyle savaşımaya çalıştım. "Sadece gece iyi uyuyamadım."

Bana empatik bir gülümseme gönderdi. "Yavru kediler seni uyutmuyor mu?"

Kabul etmek için ağzımı açtım ama yapamadım. Rhodes'un yüzüne karşı yalan söylemek *yanlış geliyordu*. Başımı hafifçe salladım. "Evde bir sızıntı var. Berbat bir durum."

"Kahretsin," diye mırıldandı, anahtarını kilide soktu ve beni içeri doğru işaret etti. "Tesisatçı çağırdın mı? Shep muhtemelen yardımcı olabilir. Bu işlerde çok iyidir."

Shep'in yüzü zihnimi doldururken midem bulandı. O kehribar rengi gözlerin bana nasıl da dikkatli bir nezaketle baktığı. Güneşin, zengin kahverengi saçlarındaki kumral alt tonları nasıl yakaladığı. Yardım etmesine izin vermem için sesindeki neredeyse yalvaran ton.

İçimdeki suçluluk duygusunu bastırdım. "Patlama sırasında o da oradaydı. Benim için ana vanayı kapattı. İşten sonra kütüphaneye gidip nasıl tamir edeceğime dair biraz araştırma yapacağım." Kendi başıma halledebileceğim bir şey olması için dua ettim.

Rhodes'un adımları Duncan'ın ofisine giden koridorda duraksadı. Sonra tamamen durdu ve yüzünü bana döndü. "Bunu kendin mi düzeltmeye çalışacaksın?"

Omurgam dikleşti, biraz savunmaya geçtim. "Düzeltilmesi gereken diğer her şeyi çözdüm."

"Ve bu harika. Ama Thea, bu ciddi bir durum. Viktorya döneminde bir sızıntı vardı ve onarımı haftalar sürdü." Rhodes, ailesinin tarihi evini hayata döndüren Shep ve ekibine sahip olduğu için yenileme çalışmalarının iniş çıkışlarını biliyordu. Ancak mekanında insanların olması Rhodes için bir tetikleyici değildi.

Ben bir şey söylemeyince ısrar etmeye devam etti. "Düzgün bir şekilde ilgilenilmediği için küf oluşmaya başlarsa, kendini gerçekten hasta edebilirsin. Geyik de öyle."

Öldürücü vuruşu yapmıştı. Kendimi riske atmaya hazır olabilirdim ama kedimi değil. O bunalmışlık hissi tekrar üzerime çöktü, panik, kapana kısılmışlık hissi.

Rhodes'un bakışları yüzümde gezindi. "Shep yardım edecek. Söz veriyorum."

Başımı hızla salladım. "Hayır." İsteyeceğim son şey onun bana daha fazla iyilik yapmasıydı. Ve ona yakın olmak riske atabileceğim bir şey değildi. "Yeterince şey yaptı. Başka yerel şirketlere bakacağım."

Rhodes kaşlarını çatı. "Şehirde sadece bir inşaat ve restorasyon şirketi daha var ve onların işleri de Shep'inki kadar iyi değil. Artı, sahipleri destansı boyutlarda pislikler."

Kimsenin işi Shep'inki kadar iyi değildi. *Colson İnşaat* tabelasını hem yeni inşaatların hem de restorasyon projelerinin önünde görmüştüm. Hepsinin ortak bir özelliği vardı: Kesinlikle muhteşemdiler.

Tarzlar sonsuzdu. Modernden Craftsman'a kadar her şey, ama her zaman eskiyle yeniyi kusursuz ve zahmetsizce harmanlayarak tek bir uyumlu vizyon haline getiriyordu. Ama eserlerinin fiyat etiketlerine baktım ve benim için asla mümkün olamayacaklarını gördüm.

"Süslü şeylere ihtiyacım yok, Rho. Sadece işlevselliğe ihtiyacım var." Dudakları birbirine yapıştı. "Thea-"

"İyi olacağım. Söz veriyorum."

Kasabanın kuzey ucundaki tuğla binanın önünde durdum, bir bacağımı bisikletimin üzerine attım ve indim. Kasabada, aşağıda şirin bir vitrini ve yukarıda birkaç ofisi olan yerlerden biriydi. Zemin kattaki dükkan, rustik bir kenara sahip eski püskü şık mobilyalar barındırdığı için sayısız kez göz attığım bir yerdi.

Ama oraya göz atmak için gitmedim. Bugün, Castle Rock İnşaat'ın sızıntıma bakmak için ne kadar ücret talep edeceğini görmek için öğle yemeği saatime ihtiyacım vardı. Yol boyunca kendimi her şeyin yolunda gideceğine inandırmıştım. Gönderdikleri kişiyi bir şahin gibi izleyebilirdim. Bir arkadaşımın kardeşinden iyilik kabul etmek yerine bir şirkete iş verirsem, işler daha hızlı ilerleyecekti.

Ve en önemlisi, Shep'e bu kadar yakın olmak zorunda kalmazdım. Yüzündeki nazik merhameti görmek zorunda kalmazdım. Çekiciliğini hissetmek

cazibe. Çok fazla şey gördüğü için endişelenmeme gerek kalmazdı.

Tüm bu nedenlerden dolayı bunu yapabildim. Kendime bakıp yüzümü buruşturduğumda kalbim küt küt atıyordu. *Bloom & Berry* tişörtümün üzerine bulaşan kiri hızlıca temizlemeye çalıştım. Haki şortuma da biraz bulaşmıştı ama en azından o karışmıştı.

Çoğunu temizledikten sonra cam cepheli kapılara baktım. Ön tarafa narin bir serif yazı tipiyle şirketlerin bir listesi yazılmıştı. Bakışlarım inşaat şirketine odaklandı ve sertçe yutkundum.

Bunu yapabilirim.

Kapıyı açıp içeri girerken bunu kendime defalarca tekrarlardım. Mantıken, başka bir dangalağın evime kamera yerleştirmeye çalışma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu biliyordum ama beynim bedenimi buna ikna edemiyordu.

Sutton ya da Rhodes gibi güvendiğim birini bile evime almayı düşündüğümde ellerim nemleniyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Sonra her şey sel gibi geri geldi. İnternete yayılmış mahrem görüntülerim. Bir eskort sitesinde *rezervasyon* için telefon numaramla birlikte bir fotoğrafımın nasıl listelendiği. Ve ben bunu yapamazdım.

Ama şimdi başka seçeneğim yoktu. Merdivenlerden sahanlığa çıkarken kendime bunu hatırlattım. Dört farklı kapı ve insanların bekleme ihtimaline karşı yerleştirilmiş birkaç kanepe vardı. Castle Rock İnşaat'a varmadan önce bir muhasebeci ofisinin, ardından bir hukuk bürosunun önünden geçtim.

Elim kapının kolunun hemen üzerindeydi. Hızlı bir hareketle, kendimi vazgeçiremeden kapıyı ittim.

İçeri adımımı attığımda, masanın arkasındaki kadın başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı - benimkinde de aynı duygunun yankılandığından emindim.

"Raina."

Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Merhaba, Thea." "Burada çalıştığını bilmiyordum."

Başını salladı. "Evet, benim-"

"Hey, tatlı şey, beni çağırabilir misin-?" Ofisten çıkan adamın sesi kesildi, bakışları üzerimde geziniyordu. "Bir müşterimiz olduğunu söylememiştiniz."

Ses tonundaki sitemi fark etmedim. Yüksek sesle değildi - çoğu insan bunu fark etmezdi - ama olacakların uyarılarını izlemeye alışkındım. Yumurta kabuklarının üzerinde yürümeye ve sürekli olarak partnerimden gelecek herhangi bir mutsuzluk belirtisi aramaya aşındım. Bu yüzden, yüksek sesle ve net bir şekilde duydum.

Raina da duydu. Yüzü soldu. "Özür dilerim Russ. Az önce kapıdan içeri girdi."

Derim çok gergin hissetsem ve kaçma isteğim çok güçlü olsa da gülümsemeye zorladım. "Raina'yı fırından tanıdığım için ona merhaba diyordum."

Russ bunu düşünüyor gibiydi. "Burada sıcak suyumuz varken karımın neden oraya gitmesi gerektiğini hiç anlamadım."

Karısına. Raina'ya, özellikle de kapatıcısının altında saklı olduğunu bildiğim morluğa bakmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine gülümsememi daha da genişlettim. "Sanırım hiç pastalarımızdan yemedin."

Bakışları yüzümden göğsüme doğru kaydı. "Bunu düzeltmem gerekebilir."

İğrenç.

"Peki," diye devam etti, "bugün sizin için ne yapabiliriz?"

Bu adamın evimde olması fikri midemi bulandırıyor ama eğer ofisteyse, büyük ihtimalle işçilerden biri değildi. Nefesimi tutarak devam etmek için kendimi zorladım. "Evimde bir sızıntı keşfettim. Nereden geldiğinden emin değilim ama misafir banyosunun zemini etkilenmiş. Ve eve giden ana boru. Bakmak için ne kadar ücret isteyeceğinizi görmek istedim."

Russ kısık bir ıslık çaldı. "Sızıntılar çok zarar verir. Oraya gidene kadar neyle karşı karşıya olduğumuzu bilemeyiz. Genelde danışmanlık ücreti iki elli dolar ama..." Bakışları üzerimde gezindi. "Raina'nın arkadaşı olduğunuza göre size indirim yapmaya istekli olabilirler."

Adam gözlerinin çıplak bacaklarıma takıldığını gizlemedi. Onları çaprazlama geçme ya da arkasında duracak bir mobilya parçası bulma dürtüsü güçlüydü. Bu sefer elimde olmadan Raina'ya baktım. Sadece bir saniyeliğine, ama gözlerinin kısıldığını ve yanaklarının yandığını gördüm.

"Arkadaşım olduğun için gelip danışmanlığı kendim yapacağım." Fıçı göğsü kabarmıştı. "Sahiplerden birinin gelip danışmanlık yapması pek mümkün değil."

Bakışlarım tekrar ona kaydı. Bu benim için kesinlikle hayır demektir. Dilim ağzımda ağırlaştı, sanki alerjik bir reaksiyon geçiriyormuşum gibi aniden kalınlaştı. Yutkundum, sesimi sabit tutarken kelimelerimi çıkarmaya çalıştım. "Çok teşekkür ederim. Konuşmam gereken birkaç kişi daha var ama size haber veririm."

Russ'ın gözleri kısıldı. "Başka kiminle konuşuyorsun?"

Neydi bu, inşaatta çete savaşı mı?

"Clear Choice Tesisat ve Colson İnşaat." Shep'in şirketinin adını neden ağzımdan kaçırdığımdan ya da neden paylaştığımdan emin değildim. Sanırım bir destek için çaresizdim.

Russ'ın ağzının etrafındaki gerginlik çizgileri derinleşti. "Clear Choice iyi iş çıkarıyor ama sadece sızıntı konusunda yardımcı olabilirler, restorasyon konusunda değil."

Mırıltılı bir ses çıkardım, ne katılıyor ne de karşı çıkıyordum.

"Colson'ı da sadece kandırılmak istiyorsan kullanmalısın. Her küçük şey için senden para alacaklar. Dolandırıcılıktan mahkemeye verilmemiş olmaları bir mucize. Ayrıca sahibi de hıyarın teki."

Bunun üzerine kaskatı kesildim. Shep pek çok şeydi. Israrcı. Müdahaleci. Kendi iyiliği için fazla çekiciydi. Ama onu görebileceğim en son şey birinden faydalanmaktı. Rhodes bana kendisinin ve ekibinin zamanını her ay yerel Habitat for Humanity organizasyonuna bağışladığını söylemişti. Yani ekibinin o günlerdeki maaşlarını sırf başka insanlara yardım etmek için yemişti.

"Bu konudaki fikrinizi paylaşmıyorum, ancak düşüncelerinizi bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim. İş için uygun olduğumuzu düşünürsem sizinle temasa geçeceğim. Bilgi için teşekkürler." Raina'ya döndüm ve gözlerimle buluşana kadar bekledim. "Yarın görüşmek dileğiyle."

Hızlıca başını salladı ama bunu onay istercesine kocasına bakarak yaptı. "Sana iyi günler."

İyi kalpli Russ beni durduramadan kapıya doğru koştum. Ve bisikletime atlayıp Bloom'a doğru yola koyuldum. Kaslarımı besleyen endişe, öfke ve kızgınlık karışımıyla yolu rekor sürede aldım.

Raina'nın kötü bir durumda olduğundan her zamankinden daha emindim. En iyi ihtimalle kocası pisliğin tekiydi. En kötü ihtimalle? Bir kâbus yaşıyordu.

Bisikletimden inerken bu düşünce midemi bulandırdı.

Rhodes elinde iki büyük, mor koni çiçeği bitkisi taşıyarak arsaya doğru yürüdü. "Nereye gittin sen?"

Kaşlarımı çatarak dudaklarıma doğru bir hareket yaptım. "Castle Rock İnşaat. Haklıymışsın. Sahibi pisliğin teki."

Rhodes'un yüzünde bir endişe belirdi. "Hangi dangalak kanoyu aldın, Bob mu Russ mı?"

"Russ," diye homurdandım.

"Dur tahmin edeyim. Sorununuzu çözmek için bir milyon dolar alacağını söylerken size asıldı."

"Seni dinlemeliydim."

Rhodes bitkileri, yaratmakta olduğu belli olan yeni sergiye yerleştirdi. "Normalde bu tür bir itiraftan zevk alırdım. Ama zaten berbat olan bir günde onun pislikleriyle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

İçimi çektim. "Onun olayı ne? Raina'yı fırından tanıyorum..." Rhodes'un yüzünden bir şeyin geçtiğini gördüğümde sözlerim kesildi. "Ne oldu?" Bastırdım.

Başını salladı. "Kesin olarak bilmiyorum. Tek bildiğim Trace'in birkaç kez evlerine gittiği. Komşulardan gelen bağırma çağrıları."

Midemdeki bulantı daha da şiddetlendi. Trace, Rhodes'un en büyük kardeşiydi ve aynı zamanda ilçemizin şerifiydi. "Russ'ı herhangi bir şey için ihbar etti mi?" diye sordum.

Rhodes başını salladı. "Bir kere bile. Trace'in onu yakalayabildiği tek şey sarhoşluk ve düzensizlik."

"İçimde iyi bir his yok," dedim sessizce.

Rhodes uzanıp kolumu sıktı, yüzünde empati dolu bir ifade vardı. "Ben de öyle. Ama birini yardım istemeye zorlayamayacağınızı da biliyorum."

Tanrım, bunu biliyordum. Nikki, Brendan'la olan ilişkim hakkında kötü bir hisse kapılmıştı. Dikkatli ve nazik sorular sormuştu.

Ben de hayatım buna bağılıymış gibi yalan söyledim. Ancak beni mahvettikten sonra çoğunu ona anlattım. Ama o zaman bile ona her şeyi anlatamamıştım.

Görüşüm bulanıklaştı, geçmiş ve şimdiki zamanın bir karışımı çarpıştı. "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

"Sen iyi bir insansın, Thea."

Rhodes tekrar gözümün önüne geldi ve başımı salladım. "Berbat durumdayım."

Sırıttı. "Bütün iyi insanlar öyledir." Belki de haklıydı.

Rhodes parmaklarını kalçasına vurdu. "Shep'ten sana yardım etmesini isteyebilir miyim?"

Gözlerindeki umut midemi bulandırdı. "Bilmiyorum, Rho. Avantaj elde etmek gibi geliyor ve-"

Elini uzattı, hızla benimkini tuttu ve parmaklarımı sıktı. "Sanırım buna ihtiyacı var."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Sızıntımı tamir etmeye mi ihtiyacı var?"

"Sana yardım ediyormuş gibi hissetmeye ihtiyacı var." Rhodes elimi bıraktı ve onun elini siyah buklelerinin arasında gezdirdi. "*Sana* değil. Birine. Herhangi biri."

Rhodes'un sözlerinde hafif bir çaresizlik vardı ve bu da beni geriyordu. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı ve çocuk odasına baktı ama gözleri tam olarak odaklanmamıştı. "Bana olanlar için kendini suçluyor."

Göğüs kafesimde bir şey yandı, yerimde kıpırdanmak istememe neden olan bir seğirme hissi. Rhodes bir seri katilin elinde dünyada cehennemi yaşamıştı ve bu konuda konuşmasak da hem fiziksel hem de duygusal yaralar taşıdığını biliyordum.

"Bir canavarın yaptığı bir şey için neden kendini suçlasın ki?" Sesimi alçaltarak sordum.

Rhodes sanki tüm bu olanların yorgunluğu daha yeni yüzüne vuruyormuş gibi bir elini yüzünde gezdirdi. "Çünkü Silas'ı işe aldı. Yıllarca onunla çalıştı. Shep, Silas'ın bana ulaşmasının onun suçu olduğunu düşünüyor."

İçimdeki seğirme hissi bir acıya dönüştü. Shep için. Uydu. **E t r a f ı n d a k i** her şeyi üstlenmiş gibi görünüyordu...

Elbette bunu da üstlenecekti. Başka bir canavara karşı körlüğümü düşünerek sertçe yutkundum. "Bir insanın kötülük kapasitesini her zaman göremeyiz. Ama bu bizi suçlu yapmaz. Bu sadece etrafımızdakilerin içindeki iyiliği gördüğümüz anlamına gelir."

Yol boyunca bunun bir kısmını kaybetmişim. Artık ışığı değil karanlığı arıyordum. Ve bunu yaparak Shep'i incitmişim. Yüzü gözümün önünde canlandı; sakallı, köşeli çenesi ve yaralı, kehribar rengi gözleri.

Gözlerimi kırıştırarak resmi sildiğimde Rhodes'un bana baktığını gördüm. Bakışlarında merak ve biraz da endişe vardı ama itiraz etmek için ağzını açmadı.

"Ondan bana yardım etmesini isteyebilirsin," dedim.

Rhodes'un tüm yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim. Ciddiyim. Buna gerçekten ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Yine de ona ödeme yapacağım," diye vurguladım. "Benimle anlaşma yapmasına karşı çıkmayacağımı biliyorum ama bedavaya çalışmıyor."

Rhodes kıkırdadı. "Onu zaten çok iyi tanıyorsun."

Peki bu nasıl oldu? Sadece saniyeler süren birkaç konuşma. Onu uzaktan izlemek. Rhodes'un hikâyelerini dinlemek.

Yine de herkesi dışarıda tutmak için inşa ettiğim duvarların, beni güvende tutan duvarların, onunla üç kat daha fazla güçlendirilmesi gerektiğini biliyordum. Shep bana zarar vermek istediği için değil, bariyerlerimi aşabilecek güce sahip olduğunu hissettiğim için.

SHEP

Kamyonetimin kapısını çarparak açtım ve tam kapı kapanırken garaja adım attım. Boynumu büktüğümde belirgin bir patlama sesi duydum ve gerginliğimi attım. Yeterli değildi. Yapmamız gerekenden daha fazla işle uğraşıyorduk ve kişisel bir projeyi de eklediğimizde sınırlarımızı aşmıştık. Ama eski çiftlik evine karşı koyamadım; burası çok fazla gizli bir mücevherdi.

Telefonumu kaldırarak evimin kapısının kilidini açmak için uygulamayı kullandım. Çoğu insan garaj ile ev arasındaki kapıya kilit takmazdı ama ben çoğu insan değildim.

En zor koşullardan gelen çocukları kabul eden bir evde büyümüştüm. Nerede yaşarsanız yaşayın kötü şeylerin sizi bulabileceğini biliyordum ve bu nedenle buna göre hazırlandım. Sadece bunu yapmak için teknolojiyi kullandım.

Kapı açıldığı anda yumuşak bir bip sesi duyuldu. Alarm kodunu girdiğimde klimanın çalıştığını duydum. Sparrow Falls'ta yazlar büyük bir salınım gösterirdi. Geceler kırklara kadar inebilir, ama gündüzler yüzleri bulabilirdi. Ben yokken termostatu yetmiş sekizde bırakmıştım ama elektronik kilitlerim döndüğü anda yetmiş dörde düşecek şekilde programlanmıştı.

Modern Craftsman'in içinde yürürken ışıklar otomatik olarak yandı. Dört yatak odası ve beş banyosuyla ihtiyacımdan fazla odası vardı, ama bu sadece gelecek hafta satışa çıktığında daha yüksek bir satış değeri anlamına geliyordu. Buzdolabını açtığımda telefonum gelen bir mesajla çınladı.

MARA

Juniper Lane'deki evin The Tribune'de yer alacağını söylememiştin. Bu harika bir şey! Bunu kutlamalıyız!

Ekranıma kaşlarımı çattım. Satır aralarını okursanız, metnin sessiz bir suçlama, tebrikler ve birlikte vakit geçirmemiz için nazik bir öneri içerdiğini görürsünüz. İçimde bir sıkıntı vardı. Ve hemen ardından da suçluluk duygusu.

Cihaza bakarken ekran değişti; gelen bir görüntülü arama. Mara'nın mesajına cevap vermemek için bir bahanem olduğu için rahatlardım. Kabul tuşuna bastım ve Cope'un yüzü ekranı doldurdu, arka planda Seattle şehir merkezindeki çatı katı dairesi vardı.

"Dostum," diye kestirip attı. "Benden kaçıyor musun?"

Buzdolabından bir bira aldım ve doğrulurken kapının kapanmasına izin verdim. "Bazılarımız gerçekten yaşamak için çalışıyor, salak."

"Sezon dışı olabilir ama benim kığım bu sabah altıda spor salonundaydı."

Çekmecelerimden birini açarak bir şişe açacağı bulmaya çalıştım. "Altın yıldız ister misin? Sana küçük bir çizelge hazırlayabilirim. Saat beş buçukta kalktım ve eve yeni geldim. Bütün öğleden sonra ne yaptın?"

Cope cevap olarak kameraya kaşlarını çattı.

Bir kahkaha attım. "Kığının üstünde oturup Xbox mı oynadın?" Onun sessizliği benim cevabımdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, beni arayacak kadar önemli olan şey nedir?" -bildirimlerimi kontrol ettim- "sekiz kez mi? Yoksa sadece canın mı sıkıldı?" Acil bir durum olmadığını biliyordum. Eğer gerçekten acil bir durum olsaydı, Cope aramanın ardından konuşmak istediğini belirten bir mesaj atardı. Ama küçük kardeşim son zamanlarda beni kaçınma moduna sokan bir tavır sergiliyordu.

Cope koltuğunda kaykıldı. "Perili evin hakkında bir şeyler duymak istedim."

"Perili değil."

Cope kaşlarını kaldırdı. "İşe başlamadan önce o şeyin şeytan çıkarılması gerekiyor. Ben olsam hemen bir rahip çağırırdım. Belki biraz kutsal su da alırsın. Eminim bugünlerde Amazon'dan sipariş edebilirsin."

Dudaklarım seğirdi. "Sanırım iyi olacağım."

"İyileşene kadar Craftsman'da mı kalacaksın?"

Başımı salladım. "Jennie haftaya satışa çıkarıyor." Cope kısıp bir ısıp kaldı. "Nerede kalacaksın?"

"Henüz emin değilim. Muhtemelen kiralık bir ev." İşler o kadar yoğundu ki, kiralık bir yer arayacak vaktim olmamıştı ama Jennie'yi devreye sokabilirdim.

"Benim evimde kal. Bir sürü oda var ve ben birkaç hafta evde olmayacağım."

Biramdan uzun bir yudum aldım ve soğuk sıvının günün yorgunluğunu atmasına izin verdim. "Beni bilirsin. Kendi alanıma ihtiyacım var."

Cope'un kasabanın dışındaki büyük göletin üzerindeki evi devasa olsa da, geri döndüğü anda müdahale edecekti. En küçük kız kardeşimiz Arden'in de evdeki bir misafirhanede yaşaması, benim için biraz fazla aile birlikteliği anlamına geliyordu.

Bu onları sevmediğimden ya da onlarla vakit geçirmek istemediğimden değildi. Her şeyi akışına bırakmak için yerim ve zamanım olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Olmak zorunda olmamak için...*açık*.

Cope kaşlarını çatı. Yüzünde yabancı bir ifade vardı. "Tuhaf, küçük yalnız zamanlarını hep sevmişsindir."

Homurdandım. Cope ve Fallon, Jacob ölmeden önce Jacob'la birlikte Colson'ların biyolojik çocuklarıydı. Yani ikisi doğduğundan beri birlikteydik. Cope geri çekilme ihtiyacımı çok iyi biliyordu. Biz büyürken ağaç eve ya da dereye, nefes alabileceğim her yere giderdim.

"Belki meditasyon yapıyorum ya da sadece senin meraklı kışından uzaklaşmak istedim." Otuz dört yaşımdan dört yaş daha genç olan Cope benim sürekli peşime takılan biriydi.

"Hey, benden playoff bileti istedin. Şimdi kim peşime takıldı?"

Sırıttım. "Yeterince adil. Ama ne diyebilirim ki? Senin kışının tekmelenmesini izlemek her zaman bir zevktir."

Cope telefonda bana ters ters baktı. "Eve döndüğümde, sen ve ben yeni piste gidiyoruz. Sana gününü göstereceğim."

Yarışma olmayacaktı. Cope benimle buzu silip süpürecekti. O bir canavardı. Buz dışında ne kadar uysal olsa da patenleri buza vurduğunda bambaşka birine dönüşürdü. Kardeşimin neyi bu kadar içine attığını merak ediyordum.

"Yeterince adil." Saatime baktım. "Gitmem gerek. Aile yemeğine gitmeden önce Arden'lere uğramam gerekiyor."

"Tamam ama çabuk ol. Nasılsın?"

Cope'un sesinin tüm esprisini yitirip ciddi bir endişeyle dolması içimi burktu. "İyiym. Neden olmayayım ki?"

Bana sert bir bakış fırlattı. "Benimle dalga geçme. Seni bundan daha iyi tanıyorum."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Rho iyi. İyileşiyor. Anson kâbusların da daha iyi olduğunu söylüyor. Yani, o iyiye? Ben de iyiym."

Cope uzun bir süre sessiz kaldı, beni içine çekti. O alışma bana yalancı demişti ama zorlamadı. Bu sefer zorlamadı. "Tamam. Konuşmak istersen ara."

"Elbette." Aramazdım. Onu gömerdim. Ya da hıncımı üzerinde çalıştığım evden çıkarırdım. Ama ben böyle başa çıkıyordum. Babam bunu anlamıştı. Ben büyürken, uğraştığım şeyle başa çıkmak için ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğini fark eden oydu.

Beni çiftlikteki çitleri onarmam için çalıştırır, sonra da yeni bir kulübe yapmasına ya da ahırını onarmasına yardım ederdi. Onun sayesinde, hem yoktan bir şeyler yaratmaya hem de ihmal edilmiş ve unutulmuş şeyleri geri getirmeye olan sevgimi keşfetmiştim. Onu yıllar önce kaybetmiştik ama her yeni şeye başladığımda onu özlemenin acısını hâlâ hissediyordum.

"Herkese benden selam söyle," dedi Cope düşüncelerimi bölerek.

"Söylerim."

"Görüşürüz, Bob the Builder," diye kestirip attı Cope, ben bir şey söyleyemeden görüşmeyi sonlandırdı.

Başımı salladım ve sıcak bir duş arayışına girdim. Çok geçmeden temizlendim, üstümü değıştirdim ve Cope'un evine doğru yola koyuldum. Kapıya yanaşıp camımı indirdiğimde, hareket eden bir kameranın vızıldısını duydum. Şifreyi girdiğimde mercek yüzüme odaklandı.

Hokey yıldızı statüsü sayesinde Cope için güvenlik gerekliydi. Buraya kadar çok fazla seyirci gelmiyordu ama arada bir süper hayranlar çıkıyordu. Ve eğer güvenlik yerinde değılse, ön kapısına kadar gelirlerdi.

Ama güvenlik önlemleri Arden'ı da koruyordu. Kendi başının çaresine bakamayacağından değil.

Kapılar açıldığı anda freni indirdim. Buradan arazideki hiçbir yapıyı göremiyordunuz, sadece kavak ağaçlarıyla çevrili asfalt bir yol vardı. Birkaç dakika boyunca kıvrılan yol, ana evin dayandığı büyük göleti beslediğini bildiğim bir derenin üzerinden geçiyordu. Sonunda yol, görkemli manzarayı gösterecek şekilde açıldı.

Evin kendisi koyu, kırmızımsı ahşap, taş ve camın bir karışımıydı. Devasa pencerelerden içeriği göremiyordunuz ama tasarımın içinde olduğum için dışarıyı çok iyi görebileceğinizi biliyordum. Bir taraf altın renkli yüzüyle Castle Rock'a bakarken, diğer tarafta Monarch Dağları ve hemen altındaki gölet tavandan tabana görünüyordu. Cope'un burayı yılın büyük bölümünde nasıl boş bırakabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ana evin yanından geçip başka bir köprünün üzerinden daha küçük bir misafir kulübesine doğru yol almaya devam ettim. Mimarisi ana yapıyı yansıtıyordu ama bunun arkasında devasa bir atölye vardı - çünkü Arden'in projeleri için büyük bir atölyeye ihtiyacı vardı. Bir de çok sevdiği iki atını barındıran bir ahır vardı.

Kaşlarımı çatmama neden olan bir pikabın yanına yanaştım. Liseden beri aynı kamyoneti kullanıyordu. Artık yer yer paslanmıştı ve yatağı, taşıdığı malzemeler ve bitmiş şaheserler yüzünden çizik içindeydi. Yeni bir şeye ihtiyacı vardı. Ve sanatı için ne kadar para aldığını düşünürsek, bunu karşılayabilirdi.

Motoru kapatarak kamyonetimden indim ve atölyesinin kapısına yöneldim. Sert rock tınıları onu ele vermemiş olsa bile nerede olacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Bazen Arden'in hiç evine dönüp dönmediğini ya da her seferinde birkaç saatliğine buradaki kanepede mi uyduğunu merak ederdim.

Uzandım ve kapı kolunu test ettim. Kilitli değildi. Müzik olarak sınıflandırılabilirliğinden emin olmadığım sağır edici seslere kapıyı açtığımda kaşlarım daha da çatıldı.

Bir adım attım ve kocaman bir Cane Corso yoluma çıktı. En azından çoban köpeği bir şeydi çünkü Arden varlığımdan en ufak bir şekilde haberdar değildi.

Köpeğe "*Beruhigen*," dedim ve titreyen kasları Almanca komutla gevşedi. Uzandım ve kulaklarının arkasını kaşıdım. "Nasıl gidiyor, Brutus?"

Bana doğru eğildi, şefkatin tadını çıkarıyordu.

Müzik bir saniye sonra kesildi ama Arden, eli hâlâ dev bir kâğıdın üzerinde uçuşan çizim masasından arkasını dönmedi. "N'aber Shep?"

Dudaklarım kıpırdadı. En azından güvenlik sistemi uyarılarını kapatmamıştı. "Akşam yemeği için seni almaya geldim."

"Gelemem. Bir şeyin ortasındayım."

Odanın ortasındaki dev metal yığınının baktım. Henüz fark edilebilir bir şeye benzemiyordu ama benzeyecekti. O yöne doğru ilerlerken bakışlarım ona döndü. "Her zaman bir şeylerin ortasındasın. Ama bu gece gelmezsen hem annem hem de Lolli buraya gelecek. Ve biliyorsun annem temizliğe, düzenlemeye başlayacak ve buzdolabında neden yiyecek olmadığını soracak."

Arden'in başı havaya kalktı, saçları uçuşurken delici, gri-menekşe gözleri benimkilerle kilitlendi. "İki hafta önce gittim."

"Üç," diye bilgilendirdim onu.

Elindeki kalemi masanın küçük çıkıntısına bırakarak küfretti.

Elimde olmadan kıpırdadım. "Bu bir aile yemeği, işkence değil."

"Evet, evet," diye mırıldandı Arden bir elini saçlarında gezdirirken, serçe parmağının ve avucunun kenarındaki gri lekeler ortaya çıktı. "Bir akış içindeydin."

"Ne zaman akışta değilsin?" Meydan okudum.

Dilini bana doğru uzattı ama tabureyi itti. "Pekâlâ. Spor çantamı alayım. Daha sonra Kye ile antrenman yapmam gerekiyor."

Arden odayı geçerek, farklı yerlerine boya bulaşmış yıpranmış deri kanepeye gitti. Bir tarafında siyah bir spor çantası duruyordu. Onun jiu-jitsu ekipmanlarıyla dolu olduğunu biliyordum. Çantayı omzuna atarken Brutus bana sertçe baktı.

"Canavarı alacak mıyız?" diye sordum.

Arden başını salladı. Brutus'e "*Komm*," diye seslendi ve Brutus mutlu bir havlama sesi çıkardı.

Onu her yere götüremezdi ama götürebildiği zaman daha rahat olduğunu biliyordum. Ama Brutus'un Arden'e iki yıllık yoğun bir eğitimden sonra geldiği düşünülürse, ben de rahat olurdum.

Bana sinirli bir bakış gönderdi. "Hadi gidelim."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Çok talepkârsın."

Arden sadece gözlerini devirdi ve Brutus'ün arka koltuğa atlamasına yardım ederek kamyonetime doğru ilerledi. Arabayı sürerken her zamanki gibi sessizdi ve camdan dışarı, geçip giden manzaraya bakıyordu. Muhtemelen yeni bir yaratım için ilham almaya çalıştığını biliyordum. Ama Arden nihayet konuştuğunda yanıldığımı anladım.

"İyi misin?" diye sordu, hışırtılı sesi alçalarak.

Lanet olsun. Arden benim için endişeleniyorsa, bu boku gömmek için daha iyi bir iş yapmalıydım.

"Evet. İyiyim. Sadece yeni restorasyon projesine başlamak için can atıyorum." Bunların hiçbirisi yalan değildi. Ben iyiydim. Yaşıyordum, nefes alıyordum. Rhodes'un taşıdığı yaraları taşııyordum.

Arden bana doğru döndü, gri-mor gözleri deliciydi. "Canavarlarla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Tanıyabildiklerin ve tanıyamadıkların. Bu sizi değiştirir."

İçimdeki her şey kısır bir sıkışma içinde sarmal oldu. Bana yardım etmek için yanlış yönlendirilmiş bir girişimde bulunsa bile o zamana geri dönmesini istemiyordum. "Arden-"

"Bunların hiçbirisi senin hatan değildi," diyerek sözümü kesti. Ağzımı kapattım.

Arden tekrar pencereye döndü. "Bir gün buna inanacaksın. Ama bir hatırlatıcıya ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

Boğazımdaki yanmayı yutmaya çalıştım ama hareket ettiremedim. Grace. Bana verdiği hediye buydu. Sadece hak ettiğimden emin değildim.

THEA

"SEN BİR HAYAT KURTARICISIN," dedi Sutton büyük bir un çuvalını deponun diğer tarafına taşıırken.

Bir elini yüzünde gezdirip arkasında un izleri bırakırken sııttım. Sürekli una bulanıyordu. "Sorun değil, gerçekten. Ekstra saatleri sevdiğimi biliyorsun."

Hoşlanmaktan da öte, onlara *ihtiyacım* vardı. Tüm bu Brendan çilesi sırasında kredim tamamen tükenmişti. İpotek alabilmemin tek yolu Nikki'nin mülkü satın alan vakıfta göstermelik bir rol üstlenmiş olmasıydı.

Kredimi dondurmak zorunda kalmıştım, böylece adıma yeni kartlar açılmıyor ya da alışveriş yapılamıyordu. Elimdeki tek para Sutton ve Duncan'ın -neyse ki- bana nakit olarak ödemeye razı oldukları paraydı. Onu dolabımdaki titrek bir döşeme tahtasının altındaki tenekeye her sakladığımda, kendimi bankalara ya da hükümete inanmayan o dengesiz komplo teorisyenlerinden biri gibi hissediyordum.

Ama sanırım bugünlerde nereden geldiklerini daha iyi anlayabiliyordum. Teknolojiyle ilgili her şey hatalıydı ve bu riski göze alamazdım.

Bu yüzden cimrilik ettim, biriktirdim ve hepsini sakladım.

Sutton yüzünü bana çevirdi. "Her şey yolunda, değil mi? İhtiyacınız olursa vardiyalarınızı uzatabilirim-"

Başımı sallayarak sözünü kestim. Sutton küçük bir iş ve oğluyla mücadele ediyordu. Benim de onun vicdanını rahatsız etmeme ihtiyacı yoktu. "Ben iyiyim. Artık çocuk odam var ve Dunc beni yıl boyunca yanında tutacağını söyledi."

Sutton'ın tüm yüzü aydınlandı ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Bu harika bir şey! Senin adına çok sevindim. Orada çalışmayı sevdiğini biliyorum."

"Bitkiler konusunda fırıncılıktan biraz daha bilgiliyim."

Sutton beni bırakırken güldü. "Ekmekte iyisin. Ve uzman bir tadımcısın. Burada bu daha önemli. Müşterilere mükemmel ikramları için rehberlik edebilirsin."

Ben de ona sııttım. "Bu *çok* doğru. Peki ya sonbahar için test ettiğin balkabağı baharatlı latte kek?" Abartılı bir bayılma hareketi yaptım. "Mükemmel."

Sutton havada zıpladı ve küçük bir çocuk gibi ciyakladı. "Ben de bayıldım. Eylül ayına girer girmez menüde deneyeceğim. Bizi sonbahar havasına sokar."

"İnsanlar bayılacak. Özellikle de o içkiyle eşleştirirsen." Düzenli olarak gelen liseli kızların buna bayılacağını biliyordum.

"Umarım haklısındır. Yarın karpuzlu olanları da deneyeceğim. Çok şirinler. Keki yeşil, kreması pembe ve çekirdekleri mini çikolata parçacıklı."

Ona kaşlarımı çattım. "Yeşil pasta hakkında ne düşündüğümünden emin değilim."

Sutton kıkırdadı. "Luca benden hamurla zombi kekleri yapmamı istedi."

"Eminim öyledir." İkinci un çuvalını envanter kağıdımıza işaretledim ve çuvalı odanın diğer tarafına taşıdım. "Bugün paten kaymak nasıldı?"

Sutton üçüncü torbayı alırken içini çekti. "Kesinlikle bu böceği kapmış. Elbette aşık olmak için akla gelebilecek en pahalı sporu seçmesi gerekiyordu."

"Hey, en azından ata binmek ya da Formula 1 değildi," diye önerdim.

"Doğru. Ama keşke resim çizmeye ya da Bale. Çocuğumun dondurucu soğuktaki bir buz pistinde diğer çocuklara çarpmak istemesinin beni heyecanlandırıldığını söyleyemem."

"Yeterince adil. Bu yaşta tam teması minimumda tutmalılar, değil mi?" diye sordum.

"Henüz bir takımları yok, o yüzden emin değilim. Sanırım hala bir koç arıyorlar. Ama bu arada, hepsi açık paten zamanı boyunca hokey süperstarını oynuyorlar. Her zaman destekliyorum ama en azından o mutlu."

Sutton'ın sesindeki hüznün ona doğru dönmeme neden oldu. Eski sevgilisi hakkında hiç konuşmazdı ve ben de ondan hiçbir iz görmemiştim. Tek bildiğim yeniden başlamak için Sparrow Falls'a taşındığıydı. Görünüşe göre burası bunun için uygun bir yerdi.

Kolunu sıktım. "Sen iyi bir annesin."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bundan emin misin? Çocuğum şu anda mağazada oturmuş kek yiyor ve tabletinde oyun oynuyor."

"Herkes günün sonunda bir ikramı hak eder."

"Bu doğru." Sutton doğruldu. "Ve sen de hak ediyorsun. Çünkü sanırım işimiz bitti." Ellerindeki unun tozunu aldı. "Sana bugünden kalan yemeklerden biraz vereyim."

"Çok fazla olmasın," diye uyardım. "Sadece bir midem olduğunu hep unutuyorsun."

"Daha fazla yemelisin," dedi Sutton ve depodan çıkıp koridordan geçerek ana fırına doğru ilerledi.

Biz içeri girerken Luca başını kaldırıp baktı. Kurabiye Canavarı kekinin mavi kreması yüzüne bulaşmış, sırtıyordu. "Yavru kediler horluyor."

Taşıyıcıya baktım ve içindeki tüy yığınını gördüm. Benimle kreşe gelmeleri ve burada olmaları arasında kesinlikle insanlara alışıyorlardı. "Yemekten sonra kestirmeyi her zaman severler."

"İçlerinden birine Zombi adını verebilir miyim?" Luca umutla sordu.

Gülmekten kendimi alamadım. "Zombi isminin bir yavru kedinin evlat edinilmesine yardımcı olacağından emin değilim."

Luca kaşlarını çatı. "Peki, Azrail'e ne dersin? En sevdiğim hokey oyuncusuna öyle derler."

"Neden endişelendiğimi anladın mı?" Sutton bana bir fırın kutusu uzatırken sordu. "Ne tür bir spor insanlara böyle bir isim verir?"

Luca mavi lekeli bir sırtışla, "Harika bir tür," dedi.

Sutton sadece başını salladı ve yavru kedi taşıyıcısını aldı. "Yüklemene yardım edeyim."

"Teşekkürler," dedi, karıştırma Luca'nınSaç. "Don't öldürmek çok çok zombi var."

"Buna söz veremem," diye seslendi, tekrar oyununa dönerek.

Sutton ve ben, kavurucu bir günün ardından hâlâ sıcak olan akşam havasına doğru yola çıktık. Güneş ufukta alçakta asılı duruyordu ama eve sağ salim varabilmem için gökyüzünde bolca ışık kalmıştı. Bisikletime yaklaştığımızda gözlerimi kıstım. Bir şeyler ters görünüyordu. Yaklaştıkça ne olduğunu gördüm. İki lastiğim de patlamıştı.

Arka lastiğin yanına çömelip parmaklarımı üzerinde gezdirirken içimi bir tedirginlik kapladı. Lastikte uzun, kızgın bir kesik vardı ve ön lastikte de aynı şekilde bir kesik vardı.

Sokakları tararken tedirginliğim paniğe dönüştü. Birkaç blok ötedeki The Soda Pop adlı lokantanın önünde bir avuç insandan başka kimseyi görmedim. Birkaç restoran dışında Sparrow Falls erken kapanmıştı.

Kollarımın üstündeki küçük tüyler diken diken oldu. Birisi bunu bilerek yapmıştı. Lastiklerime bir bıçak saplamış ve sonra da gecelerine devam etmişlerdi. Yoksa şu anda beni mi izliyorlardı?

Panik içime işlerken omurgamdan aşağı ter boşandı. Brendan mıydı? Aldığım tüm önlemler zihnimde dönüp duruyordu. Güven. Ehliyetimi asla Kaliforniya'daki ehliyetimle değiştirmemek. Nikki'nin arabamın sahibi olması. İki kasaba ötedeki posta kutusu, vakıf adına. Çok dikkatli davranmıştım.

Sutton, "Aman Tanrım," dedi. "Şu lanet olası gençler."

Bakışlarım ona kaydı. "Gençler mi?"

Bisikletime ters ters baktı. "Birkaç tanesi her türlü belaya neden oluyor. Trace geçen hafta onları The Pop'un arkasını sprey boyayla boyadıkları için içeri aldı ama diğer birkaç dükkân sahibi mesajı almadıklarını söyledi. Çocuklar hâlâ ellerine geçirdikleri her şeye zarar veriyorlar."

Sutton kolumu sıktı. "Çok üzgünüm. Seni eve bırakabilir ve yeni lastikler alabilirim."

Sorun çıkaran gençler. Rastgele vandalizm. Hepsi buydu. Bunu defalarca tekrarladım. Ama inandığımdan emin değildim.

SHEP

Geniş çiftlik görüldüğü anda içime tanıdık bir his yayıldı. Sıcak bir sızı. Çok daha kötüsü olabilecekken buraya geldiğim için minnettarlık.

Otlayan sığırların ve bir düzine kadar atın bulunduğu geniş tarlalar, etrafını saran verandasıyla beyaz çiftlik evinin etrafına yayılmıştı. Annem, babam öldükten sonra bile çiftlik işlerinde uzman bir ekibin yardımıyla burayı işletmeyi sürdürmeyi başarmıştı. Ama biz çocuklardan hiçbiri işletmeyi devralma hevesine kapılmamıştı.

Anson'ın karanlık kamyonuyla Fallon'ın arabasının arasına girdim. Kye'in karartılmış ve karmaşık detaylara sahip kamyoneti Fallon'ın aracının diğer tarafında duruyordu - park halindeyken bile hep birlikteydiler. Trace'in cipi ahıra daha yakın oturuyordu ve kızı Keely'nin ata binebilmek için onu erkenden çağırmış olabileceğini biliyordum.

Motoru kapatarak Arden'in çantasını aldım. "Ben bakabilirim," dedi.

"Ben de alabilirim," diye karşılık verdim.

Dilini bana doğru uzattı. "Her zaman beyaz şövalye."

Bugünlerde kendimi pek öyle hissetmiyordum. En iyi ihtimalle bulanık gri biri gibi hissediyordum. Merdivenleri çıkarken içeriden gelen sesleri duyabiliyordum: Keely'nin sevinç çığlıkları, Rhodes'un sınır tanımayan kahkahaları, Lolli'nin birine bağırması.

Kapı koluna uzanıp test ettim. Tabii ki açıktı. Kaşlarımı çattım ama kapıyı açtım.

İçeri girer girmez Keely ayağa fırladı. "Shep Amca! Arden Teyze!" Altı yaşındaki tüm gücüyle havaya sıçrayarak bize doğru koştu. Onu yakaladım ve kollarıma aldım. Hemen Arden'a doğru eğildi. "Smoky'ye bindim ve öyle gittik ki

Hızlı! Dağlara kadar gitmeye devam etmek istedim ama babam geri dönmemiz gerektiğini söyledi."

Arden gülümseyerek Keely'nin saçlarını karıştırmak için uzandı, Brutus ise onun yanında uslu uslu oturuyordu. "Belki sen okula dönmeden önce bir kamp gezisi yapabiliriz."

Keely'nin gözleri sevinçten kocaman oldu ve kollarımın arasında kıvrılarak aşağı inmeye çalıştı. Trace'in yanına koştu. "Yapabilir miyiz baba? Yapabilir miyiz?"

Ona sırtarak baktı. "Elbette. Bir sonraki hafta sonu?"

Trace'in kız arkadaşına her zaman sahip olamamasının içimi yaktığını biliyordum. Boşanması çirkin değildi ama kolay da değildi. Keely'yi bir haftalığına her kaybettiğinde bu onu öldürüyordu.

"Evet! Evet! Evet!" Keely odanın içinde dans ederek bağırdı.

Annem benim ve Arden'in yanına geçerken kıkırdadı. "Gelebildiğinize çok sevindim." Yanağımı öpmek için parmak uçlarına uzandı. Nora Colson uzun boylu bir kadın değildi ama küçücük bedenindeki vahşetin eşi benzeri yoktu.

Arden'i kucakladı ve ileri geri salladı. "Seni çok özledim."

Arden bu şefkat karşısında biraz garip davrandı ama yine de annesine sarıldı. "Üzgünüm, Nora. Sanat sersemliği içindeydim."

İsim meselesini herkes farklı şekilde ele aldı. Ben Nora'yı *annemden* başka bir şey olarak tanımamıştım. Ama ben de onun himayesine bebekken girmiştim. Trace on iki yaşında bizimle yaşamaya başladığında o da bu terimi çabucak benimsemişti. Rhodes, Arden ve Kye'in hepsi *Nora'yı* tercih etmişti. Annem hiç umursamadı. Hepimizi aynı şekilde severdi.

"Sonunda," diye homurdandı Lolli büyük pencerenin yanındaki yerinden. "Buraya gelmeni bekliyordum, böylece son eserimi ortaya çıkarabilirim."

Ayağa kalktı, kabarık elbisesi sallanıyordu ve boynuna dolanmış düzinelerce kolye birbirine çarparak çınılıyordu. Herkes ona doğru baktı. Fallon ve Kye kanepedeki yerlerinden ona baktılar. Rhodes koltukta Anson'ın kucağında kıvrıldığı yerden başını kaldırdı. Trace endişeli bir şekilde baktı.

Lolli hızla uzaktaki duvara yaslanmış bir şeyin yanına gitti, üzerinde bir havlu vardı. Örtüyü çekip çıkardı ve herkesin görebilmesi için

görmemiz için. Tuval, Lolli'nin son hobisi olan sayısız ışıltılı değerli taşla kaplıydı. Ancak normal bir anlaşmayı basitçe yapamazdı. Kendi işini yapmak zorundaydı.

-Her zaman yaptığı uygunsuz şey.

Kye kahkahasını bastırmaya çalışarak öksürmeye başladı.

Fallon sanat eserine bakakaldı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bu mu? Çıplak mı bunlar? At sırtında mı?"

"At sırtında seks yaptıklarından oldukça eminim Fal," dedi Kye, dudakları seğirerek.

Gözlerimi Lolli'nin *resminden* ayıramıyordum. Atın üzerindeki iki kişi insan gibi görünüyordu ama devasa kanatları vardı ve kesinlikle... birleşmiş görünüyordular.

"S'li kelimeyi söyleme," dedi Keely kesin bir ifadeyle. "Babamın yüzünü kızartıyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Trace, elini yüzünde gezdirerek. "Dua edelim de çocuğum at binme kampında bundan bahsetmesin."

Lolli'nin bakışları ona kaydı. "Eğer herhangi bir kampta seks hakkında açıkça ve dürüstçe konuşmaya karşı bir şey varsa, onları bana gönderin."

Rhodes kahkahalara boğuldu. "Bu konuşmayı hayal edebiliyorum, Lolli."

Bir of çekti. "Baskı seni öldürecek. Felç ya da kalp krizinden öleceksin. Hayat yaşamak içindir."

"Vaaz ver," diye onayladı Kye.

Fallon ona tam olarak okuyamadığım bir bakış gönderdi. Endişe ya da kızgınlık olabilir mi?

Kye kesinlikle hayatı dolu dolu yaşıyordu. On altı yaşında bizimle yaşamaya başladıktan sonra, Nora'nın baktığı diğer tüm evlatlıklardan daha fazla belaya bulaşmıştı. Gece geç saatlerde karakol ziyaretleri ve müdürle sayısız toplantılar oldu. Ama sakinleşti, onu rahatsız eden her ne varsa dışarı atmak için farklı yollar buldu.

Karma dövüş sanatları eğitimi. Bisiklet yarışı. Ve sanatı. Çizim yapma aşkını muhtemelen Lolli sayesinde bulmuştu ama eminim kimse onun bu sanatı kendi ve başkalarının tenine işlemesini beklemiyordu. Ve şimdi dünyanın dört bir yanından insanlar onun üzerinde çalışması için geliyordu.

"Peki," dedi Lolli, odaya göz gezdirerek, "kim evi için bunu istiyor?"

Etrafımızda sessizlik hüküm sürüyordu. Cırcır böceklerinin cıvıltısını duyduğuma yemin edebilirim. Ama zaten ofisimin kapısının arkasında yarı çıplak bir elf adam vardı. Bunu da yapamazdım.

"Sizi namuslular," diye homurdandı Lolli.

Kye sıırttı. "Dükkân için alacağım. Piercingcim tüm bu peri saçmalıklarıyla ilgileniyor. Bayılacaktır."

Annem Kye'a ters ters baktı. "Dil lütfen."

Kye'ın dudakları kıpırdadı. "Özür dilerim, Nora."

Sadece başını salladı. "Lisedeyken sana daha fazla ceza vermeliydim."

Rhodes Anson'ın kucağından kayarak bana doğru ilerledi. Giderken onu izledi, gözlerini ondan hiç ayırmadı. Tüm dikkatiyle onun iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Güvende olduğundan.

"Bir dakikan var mı?" Rhodes sordu.

Kaslarım gerildi, gerildim ama başımı salladım. "Elbette."

Beni girişe doğru yönlendirdi. Konuşmanın mahremiyete ihtiyacı olduğunu düşünmesi içimdeki gerilimi daha da artırdı. Ama yine de onu takip ettim.

Rhodes kimsenin dinlemediğinden emin olmak istercesine oturma odasına doğru baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordum, yepyeni bir dizi endişe kök salmaya başlamıştı. "Ben mi? Ben iyiyim," dedi çabucak. "Seninle konuşmak istediğim

Thea."

Gerilim geri gelmişti ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Thea'nın yüzü bütün gün şantiyede zihnimde oynamıştı. Beni kendi alanında görmekten duyduğu gerçek dehşet. Sorunu kendi başına halletme konusundaki inatçı kararlılığı. Sesimi eşit, neredeyse ilgisiz tutmak için elimden geleni yaptım. "Ne olmuş ona?"

"Evindeki sızıntı konusunda ona yardım ettiğini söyledi." Başımı salladım. "Bana izin verdiği kadarıyla."

Rhodes dudağının kenarıyla oynadı. "Dün Castle Rock İnşaat'a gitti."

Lanete engel olamadım. Sahibi Bob, eski kafalıydı. Biraz cinsiyetçi ve kesinlikle ilgisizdi. Ama oğlu? Russ bir parçaydı

ve her zaman öyleydi.

Okulda aynı sınıftaydık ve o herkese pislikmiş gibi davranırdı. Ama özellikle benden nefret ederdi. İlkokuldayken bana *Kutu Bebek* demeyi çok severdi ve bunu pek bırakmamıştı.

"Bana onları işe almadığını söyle." Castle Rock en iyi ihtimalle kalitesiz işler yapıyordu ve başardıkları işler için *de* fazla ücret alıyorlardı.

Rhodes, "Neyse ki hayır," dedi. "Thea'yı ona yardım etmene izin vermesi için ikna edebildim."

Bir uğultu kaslarımı aydınlattı, vızıldayan hayalet bir enerji. "Bundan emin misin? Sorunu kontrol etmem için evine girmeme bile izin vermedi."

Rhodes'un yüzünde acı ifadesi belirdi ve kendimi tekmelemek istedim. Yine de devam etti. "Ona ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyden kaçtığını biliyorum. Dunc ona nakit para ödüyor. Telefonu ya da e-posta adresi yok."

İçimdeki her şey alarma geçti. "Telefonu ya da e-postası yok mu?" İkisi de olmayan birini tanıımıyordum.

Rhodes başını salladı. "Bence onun hızına ayak uyduracak birine ihtiyacı var. Onu rahat hissettirmek için ne gerekiyorsa yapın."

Zihnimde milyonlarca olasılık canlandı ama hiçbirini iyi değildi.

Hepsi de içimde hastalıklı bir duygunun kök salmasına neden oldu. "Shep?" Rhodes dürtükledi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, kendimi sarmal düşüncelerimden çekip çıkararak. "Ona yardım edecek misin?"

Boğazımdaki sıkıntıyla yutkundum. "Elbette."

Ama benim yardım teklif etmemle Thea'nın bunu kabul etmesi farklı şeylerdi. Ve yakın zamanda beni kabul edeceğini sanımıyordum. Bununla ilgili bir şey beni yaktı. İyileştirmek için çaresiz olduğum bir şekilde haşlanmıştı. Ama ilk adımı Thea'nın atması gerekiyordu. Ve yapacağından da emin değildim.

THEA

YÜKSEK BİR PATLAMA SESİ DUYULDU ve ben sıçradım, neredeyse pembenin açık bir tonuna boyadığım krema elimden düşüyordu.

Walter yıkama istasyonundan bana baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bunun için üzgünüm. Sen iyi misin?"

Tek yaptığı lavaboya bir tencere koymaktı; daha önce de sayısız kez yaptığı bir şeydi bu. Ama bugün, neredeyse kendime buzlu yüz bakımı yapmama neden olacaktı.

Sutton'ın arabayla eve dönerken bana vandal gençler hakkında her şeyi anlatması ve lastik şakasının yaptıkları diğer şeylerle aynı doğrultuda olduğunu söylemesi önemli değildi. Gergindim. Bakışlarım bir şeyden diğerine atlıyordu. Fırına gelen herkesi analiz ediyor, tehlike anlamına gelebilecek herhangi bir şey arıyordum.

Bunu kapatamıyordum. Vücudumun rahatlamasını sağlayamıyordum. Kaslarım sinirden çok çimento gibi hissediyordu.

Yine de bana torunu gibi davranan bu adama gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim. Dün gece pek iyi uyuyamadım. Biraz kendimde değilim."

Bunların hepsi doğruydı. Sadece nedenlerini atlamıştım.

Gözlerini kısarak beni okumaya çalışan Walter'ın gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Eve Sleepytime çayımızdan götürmeyi unutma. Bu benim için her zaman işe yarar. Belki içine bir tutam da burbon koyarsın."

Buzlanmayı kaplamak ve Sutton'ın süsleme istasyonuna koymak için hareket ettiğimde dudaklarım seğirdi. "Seni uyku diyarına gönderenin burbon olduğuna eminim."

Walter sırtıttı ve ocağa geri döndü. "İyi maldan birazcık kimseye zarar vermez."

İçki içmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Neredeyse iki yıldır Sparrow Falls'ta hiçbir sorun yaşamadan yaşıyor olmama rağmen, yine de tepki süremi kısaltacak hiçbir şey tüketmiyordum. Bunu göze alamazdım.

Benim uyuşturucu tercihim okumaktı. İkinci el dükkanından beş sente aldığım kitaplar ya da Sutton'ın kütüphane kartı sayesinde kütüphaneden ödünç aldıklarım. Konular çok çeşitliydi: cinayet romanları, başka gezegenlerden hikayeler ve benim favorim olan epik romanlar. Ama bir kuralım vardı. Mutlaka mutlu bir son olmalıydı. Gerçek dünyada yeterince zorluk vardı. Hikayelerimde umuda ihtiyacım vardı.

Bu yüzden, dün gece uyuyamadığımda, kahramanca çabalarına rağmen dadısına aşık olan huysuz, bekar bir kovboy hakkında bir kitap aldım. Sonunda uykuya daldığım sabahın üçüne kadar bana eşlik etmişti.

Mutfaktan kasaya doğru ilerlerken Walter'ın omzunu okşadım. "Hepimiz iyi şeylerden biraz daha fazlasını hak ediyoruz."

Bana sırtıttı. "Aynen öyle, kızım."

Tezgâhın arkasına geçerken kıkırdadım. Hızlı bir araştırmayla Sutton'ın boğulmakta olduğunu gördüm. Masadan masaya geçiyor, temizliyor ve siliyordu ama kasada iki kişi daha sıradaydı.

Bir adım attım ve orada duran kadına gülümsedim - Shep'in üzerine krema döktüğüm gün onunla konuşan kadına. "Merhaba, Mara. Ne alırdınız?"

Gülümsedi, hareketi sıcaklık doluydu. Onunla ilgili her şey bu kişiliğe uyuyordu. Altın sarısı saçları ve peygamber çiçeği mavisi gözleriyle çok güzeldi. Narin yüz hatları ve minyon formu erkeklerin onu korumak istemesine neden olacak türden bir figür yaratıyordu.

Ona bakmak *bile* bana bunun *dışında bir* şey hissettiriyordu. Uzun, hantal bacaklarım ve eski püskü kıyafetlerimle onun yanında kendimi eski püskü bir dev gibi hissediyordum.

"Ekstra shot'lı bir karamelli latte alayım, lütfen. Ve bir dilim limonlu haşhaşlı ekmek."

Başımı salladım ve tablet ekranından istediklerimi seçtim. "Dokuz buçuk tutuyor."

Mara bir kredi kartı çıkardı ve okuyucuya tuttu. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Siparişini yetiştirmek için acele ettim ama o sırada fırına yeni giren birini gördüm. Rhodes'un vahşi, siyah saçları başının tepesinde bir düğüm halinde toplanmıştı ve üzerinde Bloom tişörtü ve şortu vardı. Beni görür görmez yüzü aydınlandı ve el salladı.

Sıraya girmek için hareket ettiğinde hissettiğim gerginliğe engel olamadım. Shep'le konuşup bana acımasını ve sızıntı konusunda yardım etmesini istemeyi planladığını biliyordum. Bir yanım hayır demesini umuyordu. O zaman, alanımda birinin olmasından duyduğum endişenin yarattığı canavarla boğuşmak zorunda kalmayacaktım.

Diğer yanım, daha zeki olan yanım, kabul etmesi için dua etti. Bu sabah duş almak için bir kamp alanında durmak zorunda kalmıştım. Ve şu anda tuvaletlerimi seraya doldurduğum su kovalarıyla yıkıyordum. O sızıntıyı hemen bulmam gerekiyordu.

Sutton aceleyle tezgâhın arkasına geçti ve beni sarmal düşüncelerimden uyandırdı. Yanımdan geçerken kolumu sıktı. "İçkileri ben hallederim. Ne sipariş etti?"

"Karamelli latte, ekstra shot." "Tamamdır."

Aceleyle Mara'ya haşhaşlı ekmek dilimini uzattım. "Al bakalım. İçeceğin bir saniye içinde hazır olacak."

Bakışlarını üzerimde hissettim, araştırıyordu. Kaba bir şekilde değil ama merakla. Shep'le aramızda geçen kavganın ardından böyle davranması mantıklıydı ama bu yoğun odaklanma hoşuma gitmemişti. Bu yüzden görmezden geldim.

"Teşekkür ederim," dedi Mara. Sesi bile müzikal ve narindi.

Kasaya geri döndüm ve bütün sabah yürüyüş yapmış gibi görünen bir adamın siparişini aldım. Menünün yarısını sipariş etmesi de bunun bir kanıtıydı. Adam yerleştikten sonra Rhodes'a baktım.

Bana sıırttı. "Gittikçe daha da yoğunlaşıyor."

Başımı salladım, arkasında kimse olmadığı ve acele etmek zorunda olmadığım için şükrettim. "Turist sezonu hâlâ tüm hızıyla devam ediyor."

"Yeterince doğru." Rhodes pastane vitrinine doğru baktı. "Vişneli kolalı kekler. Bunlardan birini denemeliyim."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Sutton o tarifi hazırladığında şüpheyile yaklaştığımı söylemeliyim ama harikalar."

Rhodes cebinden küçük bir kart cüzdanı çıkardı. "Hiç şüphem yok. Sutton'ın konu yemek pişirmeye geldiğinde çılgın bir dehası var."

Sutton kahve makinesinden, "Bunu duydum," diye seslendi. Rhodes güldü. "Bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacağım."

Sutton, "Tek yönlü bir zihin," diye cevap verdi. "Her zaman şekerini düşünüyorum."

"Ve bunun için minnettarız," diye karşılık verdi Rhodes, sonra ödemeyi yaparken bana döndü, dudaklarında bir sırıtiş vardı. "Shep projenize yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi."

Rahatlama ve panik eşit ölçüde içimi kapladı. "Tamam," dedim, sesim sanki boğazım kelimeyi boğuyormuş gibi gergindi.

Rhodes zorlandığımı gördü ve tezgâhın karşısına uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Kısa sürede tamir edecek ve sen de artık stres yapmak zorunda kalmayacaksın. Saat üçte çıkıyorsun, değil mi?"

Çabucak başımı salladım. Bisikletim hâlâ lastiksiz olduğu için bugün arabamı almak zorunda kalmıştım. "Eve giderken bir şey almam gerekiyor, o yüzden dörtten sonra herhangi bir saatte orada olurum."

Rhodes elimi bırakarak, "Ona haber veririm," dedi.

Ona mesaj atabileceğim bir telefonumun olmaması kendimi daha da ucube gibi hissetmeme neden oluyordu. İtfaiyeye ya da polise ihtiyacım olursa diye başucumda duran şu kullandıkça öde anlaşmalarından biri vardı. Ama Oregon eyalet sınırına varmadan hemen önce bir benzin istasyonundan nakit parayla satın almıştım.

Sparrow Falls'a taşındığımdan beri bu şeyi çalıştırmamıştım. Hala çalışıp çalışmadığını kim bilebilirdi ki? Ve kapaklı bir telefon olması, mesaj göndermenin yarım saat süreceği anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ensemde bir şey diken diken oldu, birinin beni izlediğini gösteren bir işaretti bu.

Odayı hızlıca taradım ve gözlerim tekrar Mara'ya takıldı. Sanki parçaları birleştirmeye çalışıyormuş gibi tekrar bakıyordu.

Kahretsin.

İhtiyacım olan son şey birinin beni araştırmasıydı. Buraya taşındığımda, bana bir nebze koruma sağlayacağını umarak göbek adımı kullanmaya başlamıştım. Ama beni koruyacak ayrıntılı bir sahte kimliğim de yoktu. Herhangi biri ilk adımı öğrenip hızlı bir Google araması yapsa, her şeyi bulurdu - her şeyi gösteren fotoğraflar da dahil.

Utanç ateşi yanaklarıma yükselirken midemde safralar dolaştı. Ama hepsini bastırdım. Henüz kırılmamıştım ve bugün de başlamayacaktım.

Onun yerine Rhodes'un kekini aldım ve kutuya bir tane daha ekledim. "Bir tane Anson için. Benden."

Rhodes sıırttı. "Dikkatli olmazsan ikiniz kanka olacaksınız."

Buna homurdandım. Rhodes'un erkek arkadaşı olabildiğince asık suratlıydı ama onun yanında nasıl eridiği görölmeye değerdı. "Böyle bir risk olduğunu sanmıyorum. İletişim becerileri homurdanma ve kaş çatmayla sınırlı."

Rhodes kahkahayı patlattı. "Hadi ama, kelimeleri kullanma konusunda giderek daha iyi oluyor."

Bu yeterince doğruydu. Çünkü onu değıştirmişti. İçindeki bir şeyi iyileştirmiş ve onu hayata döndürmüştü. Ve bu en değerli hediye ydi.

Sutton Mara'ya lattesini uzatırken ben de ona fırın kutusunu uzattım. Rhodes bana sıırttı. "Teşekkürler, Thea." Yanındaki kadına küçük bir el salladı. "Seni görmek güzel, Mara." Sonra Sutton'a doğru eğildi. "Teşekkür ederim, tüm unlu mamullerin yüce kraliçesi."

Sutton bir kahkaha patlattı. "Onu seviyorum."

Mara Rhodes'u kapıya kadar takip ederken, "Ben de," diye yineledim.

Sutton bana doğru döndü. "Yani gerçekten Shep'in sana yardım etmesine izin mi vereceksin?"

"Çok mu kulak misafiri oluyorsun?" diye mırıldandım.

Sutton sıırttı. "Bir şekilde bilgi almalıyım."

Şaka yaptığını biliyordum ama yine de içimdeki suçluluk duygusunun su yüzüne çıkmasına engel olamadım. Bana çok iyi davranmıştı ve benim ona verdiğim tek şey yalanlar ve yarı doğrulardı.

Sutton'ın yüzündeki tüm eğlence kayboldu. "Hey, sorun ne?" Başımı salladım. "Bir şey yok."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Biri seni bıçaklamış gibi görünüyorsun. Bu hiçbir şey değil."

Sıkışan boğazımı gevşetmeye çalışarak sertçe yutkundum. "Ben sadece... Benim alanıma giren insanlarla aram iyi değil."

Sutton'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Ve Shep'in sızıntıyı ve neden olduğu hasarı onarmak için evinizde olması gerekecek."

Başımı salladım. Gerçeğin tamamı bu değildi ama ona daha önce verdiğimden daha fazlasıydı.

Sutton fırın kasasına yaslandı. "Shep'in buranın yenilenmesinde bana nasıl yardım etmeye başladığını biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Oradan geçiyordu ve beni banketin bir bölümünü tek başıma taşımaya çalışırken gördü. Duraksamadı bile. Hemen yanıma geldi ve 'Diğer ucu ben hallederim' dedi." Sutton gülümsedi. "İlkini içeri aldığımızda, diğerlerinin nerede olduğunu sordu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki itiraz bile etmedim. İşimiz bittiğinde benden planlarımı ona anlatmamı istedi. Ben de yaptım."

Sutton kıkırdadı ve bu anı karşısında başını salladı. "Bana kendi başıma halletmeye çalıştığım için aklımı kaçırdığımı söylemedi. Sadece, 'Bazı işler için iki çift elin olması yardımcı olabilir' dedi. Bu ay cumartesilerimi sana verebilirim ve teslim edildiklerinde adamlarım kirişlerin yerleştirilmesine yardım eder' dedi."

O zaman bana döndü ve gözlerinin akmayan yaşlarla parladığını gördüm. "Tıpkı bunun gibi. Karşılığında hiçbir şey istemedi. Bir ay boyunca her hafta sonu yardım ettim. Birkaç gece de. Duvarları on kat daha hızlı yapabilmem için bir boya püskürtücü gönderdi. O iyi bir adam, Thea."

"Biliyorum," diye fısıldadım, boğazım bir mengene gibi sıkılmıştı. "Ama bir keresinde başka bir adamın iyi olduğunu düşünmüştüm. Hiç de iyi biri olmadığı ortaya çıktı. Şimdi ne kadar istesem de güvenemiyorum."

Sutton'ın gözleri parladı ve eli benimkini almak için uzandı. O kadar sıkı tuttu ki tüm kan dolaşımımı kaybettim. "Nasıl olduğunu bilirim, Thea. Hayatın tek bir şey olduğunu düşünmenin ve tüm bunların bir anda değişmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu çünkü Sutton'ın bakışlarında bir ateş vardı - öfke ve incinmişlik alevleri.

"Ama tek bir kötü deneyimin hayatımızın geri kalanını mahvetmesine izin veremeyiz. Kötünün kazanmasına izin veremeyiz. Bizi yaşamaktan vazgeçiremez. Eğer kendimizi kapatırsak, sadece kötüyü dışarıda tutmuş olmayız. İyileri de dışarıda bırakırız."

Gözlerim yandı, sözlerinin acısı derinden hissediliyordu. Çünkü haklı olduğunu biliyordum. Kalemi sıkıca kilitlemiştim. Bu güvende olduğum anlamına geliyordu ama aynı zamanda yalnız olduğum anlamına da geliyordu.

ÖN BAHÇEMDE VOLTA ATTIM. Bir ileri, bir geri. Botlarımla çakıllı toprakta bir çukur kazmamış olmam bir mucizeydi.

Son bir buçuk saat içinde aklıma gelen her şeyi yapmıştım. Rezervlerimde delik açan yeni bir bisiklet lastiği seti almak için durduktan sonra eve geldim, yavru kedileri yerleştirdim ve Moose ile oynadım. Sonra sinek kuşu yemliklerimi yeniden doldurdum ama kaçış ustaları beni her zamanki gibi büyülememişti. Ben de bitkilerimi sulamak ve yabancı otları ayıklamak için seraya gittim. Daha sonra evin etrafındaki çiçek tarhlarını sulamaya ve yabancı otları temizlemeye başladım. Bahçelerim tertemiz durumdaydı ama hâlâ ne yapacağımı bilemediğim kadar gergin bir enerjim vardı.

Bir motor sesi kafamı kaldırmama neden oldu. Evime giden yolda bolca ağaç vardı ama bu aynı zamanda yaklaşıma kadar kimin geldiğini göremeyeceğim anlamına geliyordu. Ama çakıllar onları duyduğum anlamına geliyordu.

Sonunda gümüş renkli bir kamyon son dönemeci dönerken göründü. Güneşin metalik boyaya vuruş şekli onu daha mükemmel gösteriyordu. Shep'in düzenli olarak toprak yollarda araba kullandığını bilmeme rağmen araç her nasılsa kusursuz bir şekilde temizdi. Tıpkı adamın kendisi gibi parlak ve mükemmeldi.

Kendime şöyle bir baktım. Dizleri kirlenmiş ve karnında lekeler olan Carhartt tulum giyiyordum. Altımdaki atlet de daha iyi günler görmüştü. Kendime bu dağınık halimin en iyisi olduğunu söylemeye çalıştım ama bir yanımda elimdeki tek güzel kotu ve en azından temiz bir gömleği tercih etmiş olmayı diledi.

Bir kapı kapandı ve Shep'in bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırdım. Kalçalarını saran ve yürürken kaslı kalçalarını ortaya çıkaran koyu renk bir kot pantolon giymişti. Beyaz tişörtü yağsız kaslardan oluşan belirgin göğsünü geriyordu. Taktığı şapkada *Colson İnşaat* yazıyordu ve kehribar rengi gözlerini gizliyordu ama ben onları üzerimde hissettim.

Benden birkaç adım ötede durduğunda zorlukla yutkundum. "Merhaba," diye ciyakladım.

"Hey, Thorn," dedi, sesi sertti.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak bir nefes verdim. "Geri geldiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Su hâlâ kapalı mı?"

Başımı salladım.

Kaşlarını çatı. "Başka bir yerde mi kalıyordun?"

Başımı salladım. Anlaşılan kelime üretme yeteneğimi kaybetmiştim. Shep benden bir metre uzakta olmasına rağmen kokusu burnuma geliyordu. Talaş, sedir ağacı ve biraz da ter kokuyordu. Bu kombinasyon nedense şimdiye kadar kokladığım en güzel şeydi.

Ama Shep o kadar mutlu değildi. Ağzı kaşlarını çatmıştı. "Suyu olmayan bir evde mi kalıyordun?"

Boğazımı temizleyeceğini umarak tekrar yutkunmaya çalıştım. "Serada hâlâ su var. Onu eve getiriyorum."

Shep'in çenesinde bir kas kıpırdadı. "Bunu tamir ettireceğiz, böylece lanet olası evinde tekrar su içebileceksin."

Sözlerinin ardındaki vahşet beni bir adım geri attırdı. Bu bir içgüdüydü ve denesem bile durduramazdım. Ama bu hareketim Shep'in donup kalmasına neden oldu. Gözlerini göremesem de, yüzüne yayılan acıyı gördüm. O da bir adım geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Sana kızgın değilim. Evinizde su olmadığı için kızgınım. Kimse bu şekilde yaşamamalı."

Dilim damağıma yapıştı ama ses tellerimi çalıştırmayı başardım. "Gerçekten sorun değıl. Kamp yapmak gibi bir şey."

Shep'in ağızı gülümsemeye çalışıyormuş ama tam olarak bunu başaramıyormuş gibi görünüyordu. "Sanırım bu da bir bakış açısı." Başındaki şapkayı çıkarıp çevirirken elleri hareket etti, böylece nihayet o güzel kehribar gözlerini görebildim. "Sence içeri girip banyoya bakmam için hazır mısın?"

O konuştuğı anda, o muhteşem gözleri gördüğümde hissettiğim huşu kayboldu. Çünkü panik başlamıştı. Anılar zihnimde özenle inşa edilmiş duvarlara çarpıyordu. Daha önce birinin evime girmesine izin vermemin sonuçları. Kafamın içinde yankılanan ses. *"Her şeyi mahvediyorsun."*

Shep'in çenesi sıkıştı ve sonra onu serbest bırakmaya zorladı. "Tamam, bugün içeri girmek yok. Dışarıda yapabileceğim çok şey var. Su hattının etrafını kazacağım ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışacağım. Her seferinde bir adım atacağız. Sorumluluk sende."

Gözlerimin arkasında bu sefer daha şiddetli bir yanma başladı ve gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. "Neden bana katlanıyorsun?" diye sordum, sesim boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Shep'in gözleri benimkilerle kilittlendi. "Çünkü seninle ilgili her şey çok uzun zamandır tek başına savaştığını haykırıyor, Thorn. Bir süreliğine yükünü taşıyacak birine ihtiyacın var. Her şeyi düzeltemeyebilirim ama yükünü taşımana yardımcı olabilirim."

SHEP

BİR ŞEYİ KIRMAK İSTEDİM. Hayır, *birini* kırmak istiyordum. Ve o kişi, Thea'nın içine bu seviyede bir korku salan kişiydi. Ama bu sadece korku değildi. Dehşetti.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, umutsuzca gözyaşlarını temizlemeye çalışıyordu. "Yalnızlık güvenli olan tek yerdir."

Sözleri beni yaraladı, ardında yaralar bıraktı. "Yalnızlık bir yer değildir. Bir varoluş halidir. Ve hiç kimse sonsuza kadar öyle kalamaz. Bu gezegendeki her insanın başkalarına ihtiyacı vardır. Yüklerini birileriyle paylaşmaya ihtiyaç duyar."

Derinlerden gelen bir çekim hissettim. O kişi olmam için bir talep.

Thea uzun bir süre bana baktı, koyu kahverengi gözleri araştırıyordu. Thea'nın özelliği buydu. Diğerlerinin yapmadığı bir şekilde izlerdi. Kendine gerçekten görmek için zaman tanımak amacıyla sessizliğe dayanırdı. Bunu fırında sayısız kez yaptığını görmüştüm, her gün gelen yaşlı bir kadına zaman ayırıyordu çünkü etrafında ailesi yoktu ve yalnızdı. Küçük bir çocukla birlikte fırın vitrininin önünde çömelmiş, muhteşem kekler arasında karar vermesine yardımcı oluyordu.

Ama şimdi, o zamanı bana ayırıyordu. Zeki bakışları derinlere iniyor, bana bir şey söylemeden önce sessizce değerlendiriyordu. Ve sonunda konuştuğunda, kelimelerin güçlü olmasına şaşırmadım.

"Yüklerini paylaşıyor musun, Shepard?" Sesi ne yüksek ne de yumuşaktı ama yine de çok sertti.

Genelde tam adımı kullananlardan nefret ederdim. Çok uzun. Çok resmi. Eski günlerde koyunlara rehberlik etmenin çok fazla çağrışımı vardı.

Ama Thea söyleyince? Duyuları okşayan bir darbe gibiydi. Dili her heceyi değerli bir şeymiş gibi sarıyordu.

Yutkunurken boğazım düğümlendi. "İhtiyacım olduğunda bana yardım eden, bir futbol takımına rakip bir ailem var."

Thea'nın gözlerinde bir parça eğlence dans etti. "Peki bunu yapmalarına ne sıklıkla izin veriyorsun?"

Ağzımı kapattım. En son ne zaman kardeşlerimden birinin bana bir konuda yardım ettiğini hatırlayamıyordum. Bencil oldukları ve teklif etmedikleri için değil; yardım etmelerine izin vermediğim için. Ya da daha sık olarak, yardıma ihtiyacım olduğunu bilmelerine izin vermiyordum.

Mükemmel dolgun dudakları seğirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"İnan bana," dedim, "hepsi benim işime burnunu sokuyor. Çok meraklılar."

Thea'nın yüzü yumuşadı ve endişesinin biraz daha eridiğini hissettim. "Buna sahip olduğuna sevindim."

Göğsümde bir sızı kök saldı çünkü Thea'nın bunu yapmadığını biliyordum. En azından benim görebildiğim kadarıyla. "Kardeşin var mı?"

Kendimi tekmelemek istedim çünkü soru ağzımdan çıkar çıkmaz kaskatı kesildi.

"Kardeşim yok."

Başımı salladım, daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama ısrar edersem geri çekileceğini biliyordum. "Onlar hem bir lütuf hem de bir lanet."

Gülümsemesi geri gelmişti. "Eminim öyledir."

Sırf sesini duymak hoşuma gittiği için daha zararsız bir şey sormak üzere ağzımı açmıştım ki bir bip sesi duydum.

Thea cebinden bir şey çıkardı ve sesi susturdu. Bunun eski tip bir dijital saat olduğunu fark ettim. On yıllardır görmemiştim.

Yüzündeki saçları taradı. "Yavru kedileri beslemem gerek." Benimle ön bahçe arasında bir bakış attı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ya da-"

"Ben iyiyim," diye güvence verdim. "İhtiyacım olan her şey kamyonetimde. Bir sorum olursa kapıyı çalarım."

Saati tekrar tulumunun cebine soktu; hiçbir şekilde seksi olmaması gereken ama bir şekilde seksi olan bir tulumdu bu. Önü aşağıya doğru eğilmiş, atletinin göğüs dekoltesinin bir kısmını ortaya çıkarmıştı.

Üstten. Ya da elimi belinden kalçasına kadar götürebileceğimi ya da... daha da uzağa gidebileceğimi bildiğim için yanları yeterince alçaktı.

Tanrım. Kendimi tutmam gerekiyordu.

Thea başını kaldırıp bana baktı. "Teşekkür ederim. Bunu yaptığın için. Sabırlı olduğun için."

Göğsümde küçük çatlaklar açıldı. "Dünya kadar vaktimiz var."

Biz yapmadık. Pek sayılmaz. Eve girmem ne kadar uzun sürerse, küf ve çürümenin kök salıp yayılma ihtimali de o kadar artardı. Ama onu acele ettirmezdim. Eğer böyle bir şey olursa, etkilenen her kirişi söküp yerine yenisini koyardım. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

Dili dışarı fırladı ve alt dudağının üzerinde gezindi. "Teşekkür ederim," dedi tekrar ve sonra aceleyle eve girdi.

Ön kapının arkasında kaybolana kadar onu izledim. Kilidin açıldığını duydum. Yanılmıyorsam sadece sürgü değil, zincir de vardı. Tahta parçasının üzerindeki endüstriyel sürgüyü incelediğimde yanılmadığımı anladım.

Yanağımda bir kas seğirdi. Neyden saklanıyordu?

THEA

Ne yapıyordum ben? Son derece aptalca davranıyordum, olan buydu.

Moose tezgâhtaki taburenin üzerine sıçradı ve konuyu vurgulamak istercesine pençesiyle koluma vurdu.

"Aptal olduğumu biliyorum," dedim ona. "Senin de bana söylemene ihtiyacım yok."

Cevap olarak hırıltılı miyavlamalarından birini çıkardı.

Ona bir parça hindi attım. Beni üzmemesi için ona rüşvet vermekten çekinmiyordum.

Yavru kedileri besledim ve her birini kucaklamak için zaman ayırdım. Sonra da arkalarını temizledim. Ufacıktilar ama arkalarında kaos bıraktılar.

Ondan sonra mutfağı temizledim. Muhtemelen şimdi tezgahın üzerinde ameliyat yapabilirsin. İşim bittiğinde ön pencereden dışarı baktım ve perdeler aralandığı anda pişman oldum.

Bir saattir evimi ararken Shep gömleğini kaybetmişti. Beyaz tişörtü, olması gerektiği gibi vücudunun üzerinde değil, kamyonetinin yan tarafında duruyordu. *Kutsal pazular, Batman.*

Onu çalışırken gördüğümde içimi bir sıcaklık kapladı: küreğini toprağa saplarken kasları kasılıyor ve bükülüyor, sonra bir yığın haline getiriyordu, hafif bir ter parıltısı batan güneşin altında tüm o kasları parlatıyordu.

Perdelerin hızla kapanmasına izin verdim ama önemli değildi. Bu görüntü sonsuza kadar aklımda kalacaktı.

Ellerimi meşgul edecek başka bir işe ihtiyacım vardı, ben de yemek hazırlamaya başladım. Kendime bunun basit bir nezaket olduğunu söyledim ama yalancı olduğumu biliyordum. Shep'in ışıltısının ve nezaketinin tadını çıkarmak için daha fazla zaman istedim. Çünkü

Onunla ilgili bir şey bana iki yıldır ilk kez yeniden yaşadığımı hissettirdi.

İşte şimdi mümkün olan en iyi sandviçi bulmaya çalışıyordum. The Mix Up menüsünden bir fikir aldım ve onu değiştirdim. Sıfırdan yaptığım zeytinli ekmekten iki dilim, sarımsaklı aioli, hindi füme, bulabildiğim en keskin kaşar ve roka. Sonra biraz karamelize soğanla tamamladım.

Sandviçleri ikiye bölüp tabaklara koydum ve ardından dün gece stresle pişirdiğim ev yapımı patates cipslerini çıkardım. Üzerlerine serptiğim pul biber ve tuz, sandviçle iyi uyum sağlayacak bir lezzet veriyordu.

Bir pençe koluma tekrar vurdu.

Moose'a baktım ve onu uyaran bir bakış attım. "Kaba olma. Yeterince yedin zaten."

Bana havladı. Çünkü tabii ki gezegende havlayan tek kediye bulmuştum. Daha çok cıvıltılı bir havlamaydı ama yine de. Kesinlikle gülünçtü.

İçimi çektim. "Benimle gelmek ister misin?" Moose cevap olarak miyavladı.

"Tamam, git koşum takımını al."

Belki de Moose, Shep ile tekrar yüz yüze gelirken ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olabilirdi. Bir saniye sonra Moose dişlerinin arasında bir koşum takımıyla mutfığa koştu. Eğildim ve hızla ona giydirdim, sonra limonata doldurduğum yeniden kullanılabilir cam şişelerden ikisini aldım ve tulumumun kesesine koydum.

Tasmayı bileğime dolayarak tabakları aldım ve kapıya yöneldim. Moose elimi kapmadan kapıyı açmak bir hokkabazlıktı ama sonunda başardım. Dışarı adımımı attığımda gün ışığının fazla kalmadığını biliyordum.

Shep'in gözlerini görmeden önce hissettim. Bakışlarındaki sıcaklık bana başka birinin bakışlarından daha farklı geliyordu. Diğer insanlar tenimde bir diken gibiydi ama Shep öyle değildi. O alçak, dumanlı bir sıcaklıktı.

Bacaklarımı hareket etmeye zorladım ve bu sıcaklığın kaynağını ararken aramızdaki mesafeyi kapattım. Shep'in kehribar rengi gözleri bana kilitlenmişti, ifadesi okunamıyordu ama yine de sıcaktı. Bakışları

yüzümden aşağıya doğru izledi, sonra bir an için içeceklerin ve yiyeceklerin üzerinde durdu. Moose'a geldiğinde ise tamamen dondu.

"Bu şey de ne böyle?"

Tam da ihtiyacım olan şeydi. İçimden bir kahkaha patladı. "Onun adı Moose."

"Beast olmalı," dedi Shep, hâlâ bakıyordu.

Moose cevap olarak tısladı ve Shep'in kaşları havalandı.

"Ciddi misin?"

Ona sıırttım. "Moose biraz alingan olabiliyor ve biri onun hakkında konuşuyorsa bunu hissedebiliyor."

Shep'in bakışları yüzüme döndü, oradaki dumanlı sıcaklık parlıyordu. "Ne var orada?"

Birden kendimi biraz huzursuz hissettim. Aç olup olmadığını bile sormadan adama yemek hazırladığım için utandım.

Shep rahatsızlığımı hissetmiş gibiydi. "Thorn?"

Dikkatim tekrar ona döndü. "Aç olabileceğini düşündüm."

Yüzüne yayılan gülümseme güneşin düz bir vuruşu gibiydi. Saf ışık ve sıcaklık. Etrafımı sardı, uzun zamandır karanlık olan yerleri aydınlattı.

"Doğru düşünmüşsün." Kamyonetine baktı. "Gömleğimi alayım."

Shep cevabımı beklemedi; sadece aracına ve tişörtüne doğru koştu. Ama elimde olmadan kaslarının altın rengi güneş ışığında nasıl eğilip büküldüğünü izlemeye devam ettim.

Bir pençe bacağıma çarptı ve Moose'a baktım. "*Bakmaktan* zarar gelmez."

Kedim sadece miyavladı.

"İşte, tabakları almama izin ver. Canavar için iki ele ihtiyacın varmış gibi hissediyorum," diye teklif etti Shep, dudakları seğirerek.

"Elbette," dedim, sesim biraz yumuşamıştı.

"Yemek için iyi bir yer var mı?" diye sordu.

O kadar ilerisini düşünmemiştim. Şimdi kendime kızıyordum. Onu içeride tutmanın sürekli panikle savaşmam anlamına geleceğini biliyordum ama arka güvertedeki tek mobilya tek bir şezlongdu.

"Thorn," dedi Shep sessizce, "içeri girmiyoruz, o yüzden onu masadan kaldır. Üstüm başım kir içinde, o yüzden burada oturmaktan memnunum. Ama sen nerede rahat edersen oraya gitmemizi istiyorum."

Sözleri canımı yaktı. İnanılmaz derecede nazik ve anlayışlıydılar. İçimde pek çok duygu savaştı: utanç, minnettarlık, rahatlama.

"Arka güverte," diye mırıldandım. "Merdivenlerde oturabiliriz."

Shep'in gülümsemesi geri gelmişti. Güneşin ışıltısı zihnimde dönüp duran gölgeleri yok etti.

"Bu mükemmel." Çoktan harekete geçmişti -hızlı değildi ama bizi gitmemiz gereken yere götürüyordu.

Daha yeni olan güvertede bize derme çatma bir masa ve sandalyeler sağlayan geniş basamaklar vardı. Shep oturmamı bekledi ve sonra birkaç adım öteye oturdu.

Konuşmadan önce yanağımın içini yokladım. "Senden korkmuyorum. O şekilde değil."

Bu bilgiyi paylaşmam aptalcaydı. Ona o parçayı vermek bile. Çünkü bu sadece daha fazla soruya yol açacaktı. Cevaplayamayacağım ya da veremeyeceğim şeyler. Ama Shep'in *ondan* korktuğumu düşünmesi fikrine katlanamazdım.

Shep'in gözleri parladı ve sonra ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Belki de canavardan korkuyordumdur."

Moose, "Aynen öyle" der gibi derin bir miyavladı. "Bu adil.

Biraz ürkütücü," diye itiraf ettim.

Ama Shep yaklaştı, tabaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. Sonunda konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Seni tanımak istiyorum. Bunun ikimize de yardımcı olacağını düşünüyorum ama seni rahatsız edecek bir şey sormak istemiyorum. Bana bazı yönergeler verebilir misin?"

Boğazım düğümlendi, konuşmak bir yana nefes almakta bile zorlanıyordum. Açık sözlülüğüne ve lafı dolandırmamasına hayran kaldım. "Soruları şimdiki zamana saklayalım."

Shep'in bakışları yüzümde gezindi, sessizce nedenini araştırdı ama sormadı. Onun yerine, istediğimi yaptı. "Bahçenizdeki en sevdiğiniz çiçek."

İçimdeki gerginlik dışarı taşıtı. "Şakayıklar." Sadece umut edebileceğim bir şevkle büyüyen bitkileri işaret ettim.

Her şey pembe ve şeftali tonlarındaydı. Sonsuz bir güzellik.

"Oldukça muhteşemler."

Bu övgüyle içime bir sıcaklık yayıldı. "Ve sinek kuşlarını da getiriyorlar."

Shep'in dikkati tekrar bana yöneldi ve söylediklerimi anladı. "Senin de bir sürü yemliğin var."

Başımı salladım. "Onlarla ilgili bir şey var. Güzelliklerinden daha fazlası. Ufacık ama vahşiler. Ve kaçmakta ustalar."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben çok fazla şey anlattığımı biliyordum. Ama sanki Shep de bunu anlamıştı. Bakışları benden uzaklaştı ve bahçemin üzerinde gezindi. "Bitkiler söz konusu olduğunda kesinlikle dokunuşun var."

İçimi bir rahatlama kapladı ve yumruklarımı gevşetmeye zorladım. "İlk başta bilmiyordum. Üzerimde ölen çok şey oldu. Ama deneme yanılma yöntemiyle yaklaşık altı ay sonra işi kavradım."

"Yaparak, kitaplardan ya da derslerden öğrenebileceğinden çok daha fazlasını öğreniyorsun."

Bir an Shep'i inceledim. "Müteahhitlik işlerini böyle mi öğrendin?"

Başını salladı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Çoğunlukla. Üniversiteye iş için gittim ve bazı tasarım ve mimarlık dersleri aldım. Okuldaki dört yıl boyunca yarı zamanlı olarak yerel bir ekipte çalıştım. Ama tüm temel becerileri babamdan öğrendim."

İnşaat gibi karmaşık bir beceriyi öğretmek için zaman ayıran bir baba hayal edemiyordum. Benimki neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Ortalıkta olduğu zamanlarda da çoğunlukla annemle bağıra çağıra kavga eder, bunun sonucunda da Kuzey Hollywood'daki küçük dairemize polis çağırılırdı.

Ama Rhodes'un bir koruyucu babadan bahsettiğini duymamıştım, bu yüzden ona ne olduğunu merak ettim. "Bunu paylaşıyor olman oldukça özel olmalı."

Shep limonatasından bir yudum alarak başını salladı. "Bir sorunu çözmek için aktif olarak bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordu, bu yüzden bana bunu yapmam için gereken becerileri verdi. Bazen sonunda konu hakkında konuşurduk. Diğer zamanlarda, sadece iş yapmak yapboz yapmama yardımcı oldu."

kendi başıma atlattım. Ama şimdi bile çalışırken bazen onun sesini duyuyorum."

Parmaklarım şişemin etrafında sıkıca kapandı. "Geçti mi?"

Shep yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ben on yedi yaşındayken araba kazası geçirdi. Fallon ve Cope kurtuldu ama babam ve kardeşim Jacob kurtulamadı."

İçimdeki her şey daraldı, karmaşık düğümlere dönüştü. Bir anda hem babamı hem de kardeşimi kaybetmeyi hayal bile edemezdim. Yaşadıklarımın yanında bu çok hafif kalıyordu.

"Özür dilerim," dedim sessizce. Bu iki kelime inanılmaz derecede eksikti ama elimdeki tek şey onlardı.

Shep'in kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Teşekkür ederim."

Bağlantıyı kesmek zorunda kaldım. Çok yoğundu. Shep çok fazla şey görmeme izin veriyor, tüm sırlarımı onun ayaklarına sermek istememe neden oluyordu. Dikkatim tabağıma kaydı ve bir cipsle oynadım.

Shep kıpırdandı ve göz ucuyla sandviçinden bir ısırık aldığını gördüm. Dudaklarından çıkan inilti tüm bedenimi uyandırdı ve hazır ola geçirdi. Ses bir titreşim dalgası halinde üzerimden geçti ve bakışlarımı yüzüne çevirmekten başka çarem kalmadı. Dudaklarına.

"Vay canına, Thorn. Bu hayatımda tattığım en güzel şey. Ve ailemde harika aşçılar var."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı, bu sefer utançtan değil, zevkten. Başkası için bir şeyler hazırlamayalı çok uzun zaman olmuştu. Eskiden Nikki için her hafta yapardım ve daireme doluşan arkadaşlarımla destansı akşam yemeği partileri vermiştim - o arkadaşlarımdan hepsi dönüşmeden önce.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve şimdi ve burada olan iyi şeylere odaklandım. Shep'in eserimi ne kadar sevdiğine odaklandım. "Bir şeyler için tarifler bulmayı seviyorum. Bu eğlenceli bir meydan okuma. Elimde, serada ne varsa alıyorum ve çılgın bir bilim insanı gibi davranıyorum."

Başımı binaya doğru eğdiğimde Shep döndü. Kısık bir ısıklık çaldı. "Ne güzel bir düzen."

"Yerel çiftçi pazarlarından ürün almayı her zaman sevmişimdir ama burada, Sparrow Falls'ta ilk kez daha fazla ürün yetiştirmeye çalışıyorum.

bir fesleğen bitkisinden daha iyi."

Shep sandviçi açtı ve içindekileri inceledi. "Rokayı sen mi yetiştiriyorsun?"

Başımı salladım. "Ve aioli için sarımsak. Ve soğanları."

Shep sadece başını salladı. "Annemin birkaç sebze yetiştirdiği bir bahçesi var ama bu onunkini utandırır. Bunu görse bayılırdı."

Limonata şişesini sıkıca kavradım. Shep'in burada olması yeterince stresliydi. Hiç tanımadığım başka biri? Bu beni muhtemelen uçuruma sürükleyecekti.

"Thorn," dedi Shep. Bakışlarım ona kaydı. "Onu kokteyl ve havyar içmeye davet eden ben değildim. Sadece buna bayılacağını ve bu işe verdiğin emeği takdir ettiğimi söyledim çünkü onun bu tür bir şey üzerinde çok daha küçük ölçekte çalıştığını gördüm."

Bakışlarım, çimenlerin üzerinde sırt üstü yuvarlanıp bıçaklara saldıran Moose'a kaydı. "Özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Burası senin yerin. Kuralları sen koyarsın."

O yanık geri gelmişti, gözlerimin arkasında biriken yaşların baskısı. Hayal kırıklığı ve utanç. Böyle olmak istemiyordum. Yine de nasıl duracağımı bilmiyordum.

Shep'in eli benimkini kapladı. Temas nazikti ama yine de beni sarstı. Son iki yılda bana herhangi bir şekilde dokunan sadece iki kişi Sutton ve Rhodes'tu. Bu tamamen farklıydı.

Shep'in avucundaki nasırların elimin pürüzsüz derisi üzerinde kaydığını hissedebiliyordum. Sıcaklığı oraya sızıyordu. Aynı güneş ışığı gibiydi ama sadece dokunarak. Başımı kaldırdığımda gözlerinde empati ve şefkatten başka bir şey göremedim.

"Hepimiz bunu atlatmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız. Güvende hissetmek için ihtiyaç duyduğun şey için seni asla yargılamayacağım."

O kehribar rengi gözlere bakarken Shep'in doğruyu söylediğini biliyordum. Ama iki yıldır ilk kez, insanları dışarıda tutmak için tüm güvenlik önlemlerine ve duvarlara ihtiyacım olmamasını diledim. Çünkü ne kadar riskli olsa da Shep'in içeri girmesine izin vermek istedim.

SHEP

ANSON eski çiftlik evine baktı ve bir ısıklık çaldı. "Bu seferki için gerçekten çok uğraşmışsın."

"Rho'nun Viktorya dönemi kadar kötü değil," diye savundum.

Evin yan tarafında yürümeye başlarken başını salladı. "Belki değil, ama daha büyük ve üzerinde çoğunlukla sadece ikimiz çalışıyoruz."

Tam bir ekiple çalışabilseydim çok daha hızlı ilerleyebilirdi, ancak çok fazla başka projemiz vardı ve Colson Construction'ın sahibi olmak, şirketin bütünü için en iyi olan seçimleri yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Kendi işimde daha fazla işçi çalıştırmak istediğim için başkasının işini geciktiremezdim, özellikle de bu işlerden biri kız kardeşimin işiyken.

Yapabileceğim en iyi şey Anson'ı çalmaktı. Ve bu çok fazlaydı. Çünkü arkadaşım çok iyi iş çıkarıyordu ve detaylara gösterdiği özen benzersizdi. İçindeki profilci olmalı. FBI için çalıştığı ve dengesiz zihinlere girdiği zamanlar onu en ufak şeylere bile duyarlı hale getirmişti. Şantiyelerde işe yarıyordu.

"Daha büyük olması daha fazla kâr elde edebileceğim anlamına geliyor." Ama bu sözler ağzımdan çıktığı anda, doğru olduklarından emin değildim. O yaşlı kızla ilgili bir şey beni çağırıyordu. Ve etrafımızdaki manzaranın sessiz güzelliği beni rahatlattı.

"Doğru," dedi Anson evi incelerken. "Craftsman için resmi bir teklif aldın mı?"

Başımı salladım. "Teklifin üstünde. Gelecek hafta kapatıyoruz ve Jennie taşınmayı iki hafta ertelemelerini sağladı. Bana bir yer bulmam için yeterli zaman verecek."

"O konuda iyi şanslar," diye mırıldandı Anson. "Turist sezonu tüm hızıyla devam ediyor ve gittikçe uzuyor."

Bu doğruydu ve kesinlikle bir endişeydi. Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Dikkatli olmazsam Cope'un meraklı kıcıyla yaşamak zorunda kalacağım."

Anson kıkırdadı. "Bunun iyi yanı, evde en fazla birkaç hafta kalacağını biliyor olman."

Cope asla uzun süre kalmazdı. Her zaman bunun işle ilgili olduğunu söylerdi ama ben daha fazlası olup olmadığını merak ederdim. "İki hafta bile birlikte yaşamak için fazla ısrarcı."

Anson bana dönmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Senin için endişeleniyorlar."

Sertleştım. "Endişelenmeleri gereken kişi ben değilim."

Omuz silkti. "Belki öyle, belki değil, ama bu endişelendikleri gerçeğini değiştirmez. Çünkü *önemsiyorlar*."

"Biliyor musun," diye mırıldandım, "sanırım kimseyle konuşmayı reddettiğin zamanları daha çok seviyordum."

Anson bir kahkaha attı. Sadece bu hareket bile son birkaç ayda ne kadar çok şeyin değiştığını gösteriyordu. Rhodes onu ne kadar değiştirmişti. "Her zaman *duygularım* hakkında konuşmak isteyen sendin. Durumların tersine dönmesi nasıl bir duygu?"

"Bok gibi hissettiriyor. Teşekkürler," diye mırıldandım.

Telefonum çaldı ve ekrana baktım.

MARA

Gelecek hafta sonu Roxbury'deki Tasarım Festivali için iki biletim var. Gelmek ister misin?

Cihaza kaşlarımı çatarak baktım. Mara nalburdaki işi sayesinde inşaat hakkında çok şey bilse de, benim mimari tasarım konuşmalarımı sıkıcı buluyordu. Beni mutlu etmek istediği için bu konuşmaya katlanıyordu ama rol yapmayı beceremiyordu.

"Neden biri telefon ekranına çürümüş çöp atmış gibi görünüyorsun?" Anson sordu.

İçimi çektim ve cihazı ona doğru çevirdim. "Mara."

Başını iki yana salladı. "İşlerin bittiği konusunda onunla açık konuştun mu?"

Arkadaşıma kaşlarımı çattım. "Elbette açkıttım."

Anson iki elini de havaya kaldırdı. "Sadece bazen birinin duygularını incitmek istemediğin için *yeterince* açık olamadığını söylüyorum. Gelecekte acı çekmemek için şu anda acı çektirmek daha iyidir."

"Kimsin sen? Sparrow Falls'un Yoda'sı mı?" Tersledim. "Ona karşı hislerimin arkadaşlıktan daha derin olmadığını ve bu konuyu orada bırakmamız gerektiğini söyledim."

Anson başını salladı. "Bu oldukça açık. Ama sana hâlâ bu tür şeyler soruyorsa, bu noktayı vurgulamana ihtiyacı var gibi görünüyor."

Telefona ters ters baktım ama haklı olduğunu biliyordum. Mara'yla ilkbaharın başlarında ayrılmıştık ve önceki mesajları görmezden gelmeme rağmen hâlâ birlikte vakit geçirmemiz için fırsatlar yaratmaya çalışıyordu. Parmaklarım ekranın üzerinde uçu.

BEN

Teklifin için minnettarım, ama sanırım en iyisi birlikte bire bir zaman geçirmememiz. Sana yanlış bir izlenim vermek istemem. Bence harikasin ama ikimiz için bir gelecek göremiyorum.

Gönder tuşuna bastığım anda, o üç küçük nokta belirdi. Sonra kayboldular. Sonra yeniden ortaya çıktılar.

MARA

Böyle hissetmen çok acı. Özellikle de paylaştığımız onca şeyden sonra. Ama geri çekileceğim.

Yüzümü buruşturdum.

Anson omzumun üzerinden bakarken "Ooof," diye mırıldandı. Onu ittim. "Çok mu meraklısın?"

"Hey, bana ilkini sen gösterdin."

Bu yeterince doğruydu ama Mara'yı ya da onun suçluluk telkinlerini düşünmek istemiyordum. "Hadi, sana arkayı göstermek istiyorum. Yüzme havuzu düşünüyorum."

Anson yine alçak sesle ılık çaldı. "Burası tam beş yıldızlı olacak."

"Sanırım uyuyor." Her zaman tam lüksü tercih etmedim. Evlerin ve mülkün yenilemenin tonunu belirlemesine izin verdim. Hiçbir zaman çeyrek dönümlük bir araziye bir McMansion yerleştiren inşaatçılardan biri olmadım. Ama bu mülk? Uyuyordu. Lüksü araziyle harmanlamanın bir yolu vardı.

Evin köşesini döndüğümüzde Anson, "Vay canına," dedi ve arka bahçe ile çevresindeki arazi göründü. "Rho ve ben Viktorya dönemine ait eve taşınmıyor olsaydık, sana burası için bir teklifte bulunurdum."

Anson'ın sözleri karşısında kaskatı kesildim çünkü bu evden vazgeçmek istediğimden emin değildim. "En azından benim vizyonumu paylaşıyorsun. Ben burada havuz düşünüyorum." Ve dün Thea'nın inanılmaz peyzajını görmek bana fikir vermişti. "Etrafında doğal kayalıklar olsun ve mükemmel şekiller olmasın, böylece havuzdan çok gölet hissi versin."

"Bu harika görünecek. Küçük bir şelale gibi görünen bir su özelliği yapabilirsin."

Anson konuşurken bunu görebiliyordum. Bir derenin bir lagüne döküldüğünü düşündüren bir şey. "Bunu sevdim."

Bana döndü. "Peki tüm bunlar için nasıl vakit bulacaksın? Rho, Thea'da da bir proje üstlendiğini söyledi."

Onun adını duyunca kaslarımı gevşemeye zorladım. -Sayamayacağım kadar çok kez aklımdan geçmesine rağmen. Gülünç tulumu ve aslan büyüklüğündeki kedisi. İnanılmaz yemeği ve korunaklı nezaketi.

"Umarım çok uzun sürmez," diye yalan söyledim.

Anson homurdandı. "Elbette öyle. Son on yılda seni alt eden tek kadını kazanma şansın var. Bu işin Noel'e kadar sürmesini umuyorsun."

Kıkırdama istemeden ağzından kaçtı. "Pekâlâ, onu tanıma şansına sahip olmak hoşuma gidiyor."

Uzun bir süre beni inceledi. "Peki ne öğrendin?"

Anson'ın meraklı olması beni şaşırtmadı. Profilcinin bir insanın tüm parçalarını analiz etme dürtüsünü kapata mazdı. Özellikle de herhangi bir şekilde gizemliyse.

Thea hakkında konuşmanın bir ihanet olup olmadığını anlamaya çalışarak söylemek istediğim sözler üzerinde düşündüm. Ama Anson'ın bir kasa olduğunu biliyordum ve Rho'nun muhtemelen bu konuların çoğunu onunla zaten konuştuğunu da biliyordum. "O incindi. Bu kadarını kesin olarak biliyorum."

Anson'ın yüzü taş gibi sertleşti. FBI'da çalıştığı süre boyunca pek çok korkunç şey görmüştü ama özellikle kadınlara zarar veren herkesten nefret ederdi.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama beni evinde ağırlama fikri onu çok etkiledi. Şimdiye kadar sadece dışarıda iş yapabildim."

Anson sözlerimin üzerinde düşündü, onları zihninde gözden geçirdi. "Ne şekilde incinmiş olursa olsun, şimdi kontrole ihtiyacı olacak. Onun liderlik etmesine izin vermelisin. Eğer bir sınır çizerse, o sınırı aşma."

Başımı salladım. "Ben zorlamadım. Ama bana güvenmesini nasıl sağlayacağımdan emin değilim."

Anson'ın bakışları benimkilere kilitlendi. "Zamanla ve savunmasız yanlarını görmesine izin vererek. O zaman belki o da sana aynısını gösterecek kadar cesur olur."

Kamyonum Thea'nın evine giden çakıllı yolda gümbür gümbür ilerliyordu. Yolun özel mülkiyete mi yoksa ilçenin yetki alanına mı ait olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Umutsuzca yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Bunu da araştırılacaklar listesine ekledim.

Virajı döndüğümde koyu kahverengi saçlarının parladığını gördüm. Thea doğruldu, ön bahçeyi sularken elinde tuttuğu hortumu sıkıca kavradı. Su alabilmek için seradan buraya kadar sürüklemek zorunda kaldığını biliyordum.

İçimde dönüp duran hayal kırıklığıyla bir kızgınlık titreşimi birbirine karıştı. Thea'nın sızıntısının kaynağını bulmam gerekiyordu, böylece evindeki suyu tekrar açabilirdik.

Ben yaklaşırken beni izledi ama direksiyonda benim olduğumu onayladığında kaslarındaki gerginliğin bir kısmının gittiğini gördüm. O küçük gevşeme bana loto kazanmışım gibi hissettirdi.

Evinin önündeki derme çatma arsaya girdiğimde, Moose'un çimlerdeki bir böceğin peşinden koştuğunu gördüm. Elimde olmadan başımı salladım. Biri bu yarattığı incelese, onun bir kedi değil de bir tür mutant melezi olduğunu göreceğinden emindim.

Kamyonetimi parka çekip motoru kapattım ve yanımdaki çantayı ve içecek tutucusunu aldım. Dün Thea'nın ne yemekten hoşlandığını sormadığım için kendime lanet etmişim ama hindili sandviçler sayesinde en azından vejetaryen olmadığını biliyordum.

Kamyonetten kayarak ona doğru yöneldim. "Bahçe iyi görünüyor. İçine açtığım hendek hariç."

Dolgun dudakları kıpırdadı. "Toprağı yerine geri koymak, çıkarmaktan çok daha kolay."

"Yeterince doğru." Elimdeki çantayı kaldırdım. "The Pop'tan paket servis hakkında ne düşünüyorsun?"

Thea'nın koyu kahverengi gözlerinde bir şey parladı. Zevk, fark ettim. Sonra ağzının kenarlarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Etraftaki en iyi soğan halkalarını yapıyorlar. Onları evde taklit etmeye çalıştım ama her zaman ciddi anlamda eksik kaldılar."

"Bu çantada soğan halkaları olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum."

Tereddütlü gülümsemesi tam bir sırtışa dönüştü. "Şu suyu kapatmama izin verin."

Onun için yapacağımı söyleyecektim ama Thea çoktan seraya doğru koşmaya başlamıştı. Ben de dün yemek yediğimiz arka güverteye doğru ilerledim. Yaklaştığımda, Moose bana dikkatle baktı. O zaman üzerinde, yerdeki bir kazığa tutturulmuş bir tasmaya bağlı bir koşum takımı olduğunu gördüm.

"Serbestçe dolaşman için sana güvenmiyor, ha?" Moose bana doğru tısladı.

"Hey, sana koşum takımı takan ben değilim, dostum."

Moose kığını yere koydu ve patisini yalayıp yüzünü yıkamaya başladı. Ne tuhaf bir mutant canavar kedi.

İçecekleri ve yiyeceklerle dolu çantayı yere bıraktım ve Thea'nın ilk seçimi yapabilmesi için her şeyi kaldırdım. Nelerden hoşlandığını bilmediğim için seçenekler arasından seçim yaptım. Bir kulüp sandviçi, bir

çizburger, Rueben ve cheesesteak. Sonra yan yemekler vardı. Normal patates kızartması, soğan halkası, tatlı patates kızartması ve tater tots.

"The Pop'ta hiç yiyecek kaldı mı?" Thea dağınıklığımı inceleyerek sordu.

Ellerimi ceplerime sokarak doğruldum. "Ne sevdiğinden emin
olamadım."

"Yani tüm menüyü mü aldın?"

Kıkırdadım. "Yakınından bile
geçmedim."

Thea'nın saçlarından bir parça, tüm bunları içine çekerken örülü olduğu yerden kaydı, sonra gözlerini bana çevirdi. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

"Yapmak istedim. Senin yarattıkların kadar iyi olmayacak ama bazı kardeşlerim gibi yemek pişirme genini almadım." Odaklanmasının yemeğe dönmesini izledim, yüzünde bir tür özlem vardı. "İlk seçim senin. Hepsini beğendim."

Kutuları dikkatle inceledi ve sonra eğilerek çizburgeri seçti. Bunu zihnime not ettim.

"Çikolatalı, vanilyalı ve çilekli milkshake'ler var. Ve kolalar," diye ekledim.

Thea kendini güvertenin basamağına bıraktı ve çikolatalı milkshake'e uzandı. Sonra gözleri bana kaydı. "Teşekkür ederim. Dışarıdan pek bir şey almıyorum, o yüzden bu bir ikram."

Otururken içim burkuldu çünkü sık sık dışarıdan yemek almamasının nedeninin para olduğunu hissediyordum. Ve ona mümkün olduğunca çok yerden yemek getireceğimi hemen anladım. Uzanıp cheesesteak'i aldım ve kucağıma koydum. "Bir şey değil."

Thea hamburgerden bir ısırık aldı ve gözleri kapandı. Tek bir ses bile çıkarmadı ama yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Saf zevk yüzüne yayılmıştı. Bu bakışın başka türlü durumlarda da olabileceğini düşünmeden edemedim.

Cehennemde.

Boğazımı temizledim, kendimi bu düşüncelere benzeyen her şeyden kurtarmaya çalıştım. "Peki," dedim dikkatimi dağıtmaya çalışarak, "sevdiğin ve sevmediğin yemekler neler? Bana ağır topları söyle."

Thea shake'ine uzanırken gülümsedi. "Sevdiklerim: çizburger, İtalyan yemekleri, falafel ve Hint samosası."

Kaşları kalktı. "Falafel, ha? Buralarda olduğundan emin değilim."

Sonra güldü, sesi göğsümün tam ortasına çarptı. "Sparrow Falls ne yazık ki hem Akdeniz hem de Hint yemeklerinden yoksun, ama Roxbury'de gerçekten iyi bir Hint mekânı var."

"Bunu bilmiyordum."

"O tarafa gitmeniz gerekiyorsa kesinlikle uğramaya değer."

Roxbury buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta büyük bir kasabaydı. Ara sıra, bir proje özel demirbaşlar gerektiriyorsa o tarafa giderdim. "Peki ya sevmedikleriniz?"

Thea uzun, ince parmaklarını fincanına vurdu. "Kabuklu deniz ürünleri ve kavun. Bence ikisi de tutarlılıkla ilgili."

"Yeterince makul."

"Peki ya sen?" diye sormadan önce bir an sessiz kaldı.

Bana tek bir soru sormasından bu kadar mutlu olmam acınasıydı. "Sevdiklerim: Biftek, annemin sosisli ve yumurtalı güveci ve Rho'nun fıstık ezmeli keki. Sevmedikleri: Yaban havucu, havuçlu kek ve pancar."

Thea'nın dudakları seğirdi. "Kök sebzeler sana ne yaptı ki?" "Belki de toprakta kalmaları gerekiyordu."

Bunun üzerine kıkırdadı ve bu ses bana başka bir ödül kazanmışım gibi hissettirdi. "Yeterince makul. Rho'dan fıstık ezmeli kek tarifini almam gerekecek. Kulağa hoş geliyor."

"İnanılmaz."

Yemeye devam ettik, rahat bir sessizliğin etrafımıza yerleşmesine izin verdik. Arada sırada birbirimize kolay sorular soruyorduk, çok fazla düşünmemizi gerektirecek ya da şeytanları harekete geçirme ihtimali olan sorular değildi bunlar. Ama yine de yıllardır yaşadığım en iyi randevusuz görüşmeydi. Basit ve kolay olması güzeldi.

İşimiz bittiğinde, kalan kutuları ona doğru ittim. "Neden kalanlar sende kalmıyor? Kamyonetimde çürüyecekler."

"Onları buzdolabıma koyabilirim ama eve götürmelisin."

Özellikle de yemek yapmayı sevmiyorsan."

Onları saklamasını sağlamak için en iyi yaklaşıımı düşünmeye çalıştım. Thea'nın hayatında olup bitenleri düzeltmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu ama bunu yapabilirdim. "Bölüşmeye ne dersin? İkimiz de hepsini yiyemeyiz."

Thea kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Peki bu kimin suçu Bay Tüm Menüü Satın Alan?"

Sırıttım. "Dürtü kontrolü sorunları." Kalan yiyecekleri çabucak poşetledim ve ona uzattım. "Al bakalım. Ben sipere geri döneceğim. Bu gece tüm su hattını inceleyebilmeliyim."

Thea poşeti parmaklarının arasında döndürdü, her dönüşünde biraz daha sıkı ama eve doğru hareket etmedi.

İçime bir ağırlık çöktü. "Aceleye gerek yok, Thorn. Sen benim orada olmama hazır olana kadar o eve adımımı atmam."

Kahverengi gözleri bana dikildi. "Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Orada bir şüphe vardı ve eğer ona şimdi gerçeği -ve hepsini- söylemezsem Thea'yla olan tüm şansımı kaybedeceğimi biliyordum. Arkadaşlık ya da daha fazlası için. Ondan bir şey saklamayacağımı bilmesi gerekiyordu. Yalan söylemeyeceğimi. Ben de ona verdim.

"Senden hoşlanıyorum. Çok huysuz olduğun zamanlarda bile sana hayrandım. Sende gerçek bir şeyler var. Bugünlerde pek rastlamadığımız bir dürüstlük. Ve nezaket var. O çok sevdiğin dikenlerin altında saklamaya çalışabilirsin ama ben gördüm. Ve bir şekilde, onu gösteriş için kullanmadığın için daha güçlü. Kimsenin seni başkasına el uzatırken görmemesini tercih ediyorsun. İşte bu yüzden."

"Oh." Thea'nın ağız kelimeyle birlikte bir şekil aldı.

Kolamı yanıma alarak ayağa kalktım. "Ve sana bakmak da çok hoş, bu da seni incitmiyor."

Bu veda sözleriyle birlikte oradan ayrıldım.

THEA

Bir elimle yavru kedilerin taşıyıcısını kavrarken, diğer elimle de bir kutu unlu mamulü dengede tutarken kendi kendime MIRILDANDIM - bugünden kalan ve mükemmel bir tatlı olacak şekerlemeler. Shep ve ben son bir buçuk haftadır bir tür rutine girmiştik.

Ben fırından ya da kreşten döndükten sonra saat dört gibi evime geliyordu ve her zaman yanında bir çeşit yemekle geliyordu. Yemeğimizi arka güvertede yedik ve Shep sorular sorar, bu sorular hep şimdi ve burada kalırdı. Asla zorlamamaya dikkat eder, rahat olduğum her şeyi paylaşmama izin verirdi. Sonra işe koyulurdu.

Ve bir saat kadar sonra onu gömleksiz yakalamak için pencerenin önünden geçiyordum. *Tamamen* tesadüf.

Şehvetli sersemliğimden sıyrıldım ve önümde duran fıçı göğüslü bir bedene çarpmaktan kıl payı kurtuldum. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Dikkatli ol hayatım. Nereye gittiğine dikkat etmezsen yaralanabilirsin." Russ'ın sesindeki yağcı ton, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Castle Rock İnşaat'a yaptığım o ziyaretten beri onu görmemiştim ve Raina'yı da görmemiştim. Günlerce The Mix Up'a gelmediği zamanlar oluyordu ama hiçbir zaman bir haftadan uzun sürmemişti. Onun yokluğunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordum.

"Uzun bir gündü," dedim ve etrafından dolaşmak için soluma doğru kaydım.

Ama Russ benimle birlikte hareket ederek elimden fırın kutusunu aldı. "Dur, şunu bisikletine taşıyayım."

"Sorun değil. Ben-" "İsrar ediyorum," diye sözümü kesti.

Boynumdaki nabız noktası titriyordu. Bu adamı yakınımda istemiyordum. Ama işleri daha da kötüleştirmek de istemiyordum.

zaten öyleydiler. Güpegündüz halka açık bir caddede idik. Turistler dükkânlara girip çıkıyordu ve yerel halk yazın başlangıç dallarının tadını çıkarıyordu. Ben iyiydim.

İstemediğim bu sözde yardım için Russ'a teşekkür etmeden, binanın hemen kenarında kilitlediğim bisikletime doğru ilerlemeye başladım.

"Ee," diye başladı, sesi sahte bir şekilde hafifti, "sızıntıyı ve su hasarını tamir etmesi için kimi buldun?"

"Shepard Colson üzerinde çalışıyor."

Russ'ın adımlarının sendelediğini gördüğümünden daha çok hissettim. "Yakacak parası olmalı o zaman."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Bana bir iyilik yapıyor. Kız kardeşiyle arkadaşım." Gerçek şu ki, Shep şimdiye kadar sadece malzemelerin maliyetini karşılamama izin vermişti ve bana müteahhit indirimi yaptığını biliyordum. Ama ona borcumu ödemenin bir yolunu bulmaya kararlıydim.

Russ alay etti. "Box Baby muhtemelen sadece seni becermek istiyordur." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Affedersiniz?"

Russ'ın göğsü gülünç bir babun taklidi gibi kabardı. "Beni duydun. Aptal olma. Pantolonuna girmeye çalışıyor. Ama dikkatli ol. Kutu Bebek ardında bir sürü kırık kalp bırakır. Etrafına sor. Kasabanın altın çocuğu gibi davranıyor ama piç herif hiç de öyle değil."

Bu nutukta anlatılacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemedim ama bir şey aklıma takıldı. "Kutu Bebek?"

Russ'ın gözleri zalim bir zevkle parladı. "Hikayeyi duymadın mı? Shep, itfaiye istasyonundaki o sığınak kutularından birine bırakılmış. Kendi annesi bile onu istemedi."

Karşımdaki adamı tokatlama dürtüsü o kadar güçlüydü ki, onun seviyesine inmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Bunun yerine, boşta elimle fırın kutusunu adamın elinden çektim. "Benden uzak dur. Shep'in yarısı kadar olabilmeyi diliyorsun. Ama asla olamayacaksın. Çünkü sen *adi*, kaba, *kötü* bir insansın. Ve tahminimce bundan daha da kötüsün."

Russ'ın kaşları bir an için şaşkınlıkla kalktı ve sonra bana dudak büktü. "Gördüğüm kadarıyla şimdiden onu beceriyorsun. Seni bir çöp gibi fırlatıp attığında iyi şanslar."

Russ sokakta sinsice ilerlerken titremeye başladım. O bir kabadayıdan başka bir şey değildi ama kabadayılardan kafalarına koyduklarında akıl almaz şeyler yapabileceklerini biliyordum.

"Sorun yok," diye fısıldadım sesimizi duyunca miyavlamaya başlayan yavru kedilere. "Biz iyiyiz."

Taşıyıcılarını bisikletimin arkasındaki römorka kaldırırken ellerim titriyordu. Onları yerlerine sabitlemek için üç deneme yaptım, sonra fırın kutusunu önlerine yerleştirdim, böylece itilip kakılmayacaktı. Ama bir bacağımı bisikletimin üzerine attığımda donup kaldım.

Russ bisiklete bindiğimi nereden biliyordu?

Otuz dakikalık eve dönüş yolculuğu sınırlarımı yatıştırmış olmalıydı ama her iki saniyede bir omzumun üzerinden bakıp beni takip eden biri olup olmadığını kontrol ediyordum. Russ'ın beni şehirde dolaşırken görmüş olması mümkündü. En olası senaryo buydu. Bu bisiklet neredeyse burada yaşadığım süre boyunca bendeydi. Yine de zalimliği ve alışkanlıklarımı bilmesi beni germiştir.

Bana çok fazla Brendan'ı hatırlatıyordu. Beni tanıma kisvesi altında ya da samimiyet adına hakkımda mümkün olan her ayrıntıyı ortaya çıkaran ve sonra bu bilgileri bir silah olarak kullanan birini. En çok zararı vereceğini bildiği yerlere nişan almak için.

Çakıllı yoldan aşağı inerken vücudum titredi, çukurlardan kaçınmak için direksiyonu kırdım. Evimi ve önüne park etmiş gümüş kamyonu gördüğümde gözlerimin arkasında bir yanık oluşmuştu. Çünkü güvenliğe çok yakın olduğumu biliyordum.

Gözyaşlarımı bastırmak için elimden geleni yaptım. Shep çukuru doldurduktan sonra ön bahçeye eklemeyi planladığım çiçekleri düşündüm. Seradan ne toplayabileceğimi ve annesine iletmesi için Shep'e verebileceğimi düşündüm. Moose'un bahçede oynamayı ve Shep'i çalışırken izlemeyi ne kadar sevdiğini düşündüm.

Hepsinin yardımı oldu. Sadece yeterli değildi.

Yürüyüş yolumun önünde durdum. Shep yüzünde kocaman bir sırıtişla bana doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Bugün Roxbury'ye gitmem gerekiyordu, ben de Indian'ı aldım. Bunun yeni favorim olacağından emin değilim ama denemek için bir sürü şey aldım. Ve samosaların listede olduğundan emin oldum. Bir şeyleri yeniden ısıtmanız gerekebilir ama-" Gözleri yüzüme kilitlendi ve yüzündeki tüm zevk uçup gitti. "Sorun ne? Ne oldu?"

Elbette Shep, kafamda ne kadar mutlu imgeler canlandırırsam canlandırayım içimi görebiliyordu. "Bir şey yok. Ben iyiyim."

"Saçmalık," diye homurdandı. "Yaprak gibi titriyorsun."

Sanki bu gerçeği gizleyecekmiş gibi ellerimi arkama götürdüm.

"Thorn," diye fısıldadı. "Ne oldu? Lütfen."

Bunu yapan "*lütffen*" oldu. Çaresiz bir ihtiyaçla birlikte yalvaran bir ton. Yanık geri gelmişti ve umutsuzca göz kırpmaya çalıştım. "Bu aptalca."

Shep kıpırdandı, yavaşça alanıma girdi ama onu orada istemediğimi göstermem için bana dünya kadar zaman verdi. Ama uzaklaşmadım, geri adım atmadım. Elini kaldırdı ve saç tellerimi yüzümden uzaklaştırdı. "Bu aptalca değil. Seni bu şekilde etkiliyorsa değil."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Shep'e her şeyi anlatmayı çok istiyordum. Ama yapamadım. Her şeyin içinde çok fazla utanç vardı. Ama yine de ona bir şeyler vermek istiyordum. Anlamasına yardımcı olabilecek küçük bir parça.

"Russ Wheeler'la karşılaştım."

Shep'in eli saçlarımda sıkılaştı ve ondan hırlamaya çok benzeyen alçak, gürültülü bir ses çıktı. "Ne. Ne. O. Yaptı?" "Bana dokunmadı," demek için acele ettim. "O sadece... bir pislikti. Tahmin et. Kaba, zalim. O değildi, gerçekten. Sadece... bana birini hatırlattı. Hiç hatırlamak istemediğim birini."

Shep'in gözlerinden acı akıyordu. "Siktir." Sonra beni kendine çekti ve sarıldı.

Son iki yıldır hiç sarılmamış değildim. Sutton ve Rhodes ara sıra beni sıkıyorlardı ama böylesi hiç olmamıştı. Shep'in kolları beni sarıp sarmaladı.

geniş göğsü. Etrafımı saran tüm o güçlü kasları hissettim, kalbinin atışını yanağımda hissedebiliyordum ve tüm bunlar olurken talaş ve sedir kokusu beni bütünüyle yuttu.

Shep beni tutarken boğazımda bir yumru oluştu, bırakma belirtisi göstermiyordu. Yavaşça kollarımı ona doladım ve tutundum. Uzun zamandır üzerimde taşıdığım ağırlığın birazını Shep'in almasına izin verdim.

Shep, elleri saçlarımda gezinirken, "Senin bağırsaklarını deşti," diye homurdandı. "Seni hemen kesti çünkü o böyle bir adam. Ve bu bende ona gerçek acıyı gösterme isteği uyandırıyor."

Ellerim Shep'in beyaz tişörtünü yumrukladı. "Ona bağırdım."

Shep bir parça geri çekildi, tek kaşını kaldırdı. "O dikenlerin uçmasına izin vererek mi?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Senin hakkında bazı şeyler söyledi. Sinirlerimi bozdu.

yuk

arı." Shep'in parmakları saçlarımda hareketsiz kaldı. "Ne dedi?"

Ağzım aniden kurudu. "Önemli değil," diye mırıldandım. I aptalın tekiydi.

"Thorn," dedi ve dikkatimi tekrar ona çekmek için saçımı hafifçe çekti.

İçimi çektim. "Bebekken terk edilmenle ilgili bir şey. Çok da hoş olmayan bir şekilde."

"Bana Kutu Bebek mi dedin?"

Shep'in sesinde beni sinirlendiren bir boşluk vardı. "Evet," diye fısıldadım.

"İlkokulda bir şeydi. Russ bunu hiç unutamadı," diye mırıldandı.

Bakışlarım Shep'inkilere kaydı. "Özür dilerim. Bu çok acımasızca."

Omuz silkti. "Hayat bu. Ve gerçek dışı da değil. Sonunda harika bir ailem oldu."

Ama içimden bir ses Shep'in bana hikâyesinin tamamını anlatmadığını söylüyordu. Tüm bunların onu ne kadar incittiğini paylaşmıyordu. Ama onu suçlamadım. Hepimizin dünyaya göstermeye hazır olmadığımız hassas noktaları vardı.

"Başka ne söyledi?" Shep bastırdı.

Bakışlarım yana kaydı.

"Thorn..."

"Bana sadece beni becermek istediğini için yardım ettiğini söyledi.

ban

a." Shep beni şaşırtarak kahkahayı patlattı. Bu bir şeydi
güzellik. Çünkü bu kadar yakinken her notayı sadece duymakla
kalmadım, aynı zamanda hissettim de. Her titreşim tam göğsüme
çarpiyordu.

Shep bana doğru sırtıttı. "Yalan söylemeyeceğim ve ellerimi
vücudunda gezdirmeyi sevmediğimi söylemeyeceğim ama sana yardım
ediyorum çünkü yapabiliyorum ve buna ihtiyacın var. Kendimi değerli
hissettiriyor. Ve buna ihtiyacım var."

İçimde bir duygu cümbüşü koptu. Panik, arzu, endişe. İlk ikisini
bastırdım ve gözlerimi Shep'inkilere diktim. Bir elimi kaldırdım ve
yanağına bastırdım. Kirli sakal avucuma battı ve içime hoş bir ürperti
gönderdi.

"Sen buna değersin, Shepard Colson. Bunun için hiçbir şeyi
düzeltmene gerek yok. Bir milyon hendek kazmana ya da paslanmış
boruları değiştirmene gerek yok. Sen sadece olduğun kişi için değerlisin."

Bana bakarken kehribar rengi gözleri altın rengi beneklerle parladı.
"Thea," diye mırıldandı.

Onun elinden kurtulurken elimi bıraktım, orada bir an daha
durursam geri alamayacağım bir şey yapacağımı biliyordum. İstesem
bile buna hazır olmadığımı bildiğim bir şey. Ama ona başka bir şey
verebilirdim.

"Neden içeri gelmiyorsun? Yemekleri yeniden ısıtırim, sen de yavru
kedileri beslememe yardım edersin."

Shep'in gözleri yine parladı. "Emin misin? Yapmak zorunda
değilim-" "Sana güveniyorum Shep. İçeri gel."

Uzun bir süre hareket etmedi, olduğu yerde kaldı, fikrimi değiştirip
değiştirmeyeceğimi görmek için bekledi. Bu sabır ve nezaket içimden bir
parçanın düşmesine neden oldu. Bu bilgiyi bir kenara ittim ve
bisikletime doğru geri döndüm.

Bu, tam anlamıyla bir beyefendi olan Shep'i harekete geçirdi. Bana
bir kutu unlu mamayı uzattı ve ardından yavru kedilerin kancasını çözerek
onları taşıyıcıdan kaldırdı. Onlar miyavladıkça, onları yatıştırmak
istercesine parmağını kafesin önünde gezdirdi.

Ne kadar gergin olsam da, bu hareket beni de rahatlattı. Basit bir
nezaketti.

Ama yine de ön kapıya yaklaşırken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Boştaki elimi cebime attım ve anahtarlarımı çıkardım. Doğru anahtarı bulduğumda elim titredi. Kilide sokmak için iki deneme yaptım ve sürgünün dönüş sesi bir silah ya da top sesini andırıyordu, sadece kulaklarımın duyabileceği bir tür sağır edici darbe.

Elim bir, iki, üç diye sayana kadar tokmağın üzerinde hareketsiz kaldı. Bundan geri dönüş yoktu ama içimde büyüyen bir parça varoluşu değiştirecek hamleyi arzuluyordu. İnsanları içeri almaya başlamak için. *Shep'i* içeri almak için.

Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı açtım. İçeri adım attıktan sonra *Shep'e* geçmesini işaret ettim. "Yavru kedilerin koridorun sonundaki oturma odasında bir kafesi var."

Shep yanımdan geçip gitti, hareketleri yavaş ve metodikti, istemediğim bir alana girerse rotasını düzeltmemeye izin verecek kadar bana zaman tanıyordu. Bu da bir hediye idi. Kapıyı arkamdan kapattım ve büyük boy sürgüyü daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi kilitledim. Tek fark içeride benimle birlikte birinin olmasıydı.

Koridorda ilerlerken vücudum sinir ve beklenti karışımıyla titriyordu. Fırın kutusunu *Shep'in* Hint yemeği poşetlerini bıraktığı mutfığa koydum ve oturma odasından gelen yumuşak miyavlama seslerini takip ettim. Eşikte durdum ve *Shep'in* her bir tüy yumağını nazikçe kalemlerine yerleştirmişini izledim; o kadar dikkatli ve şefkatliydi ki. Sinirlerimi biraz daha yatıştırdı.

Shep küçük gri dişi kafese yerleştirirken ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü. Hareket etmedi, sadece beni inceledi, sessiz bir kontrol. "Nasıl hissediyorsun?"

Uzun bir süre ona baktım ve sonra gerçeği söyledim. "Güzel." Gözyaşlarım gözlerimin arkasına bastırdı. "Bu adımı atabileceğimden hiç emin değildim."

Shep'in kehribar rengi bakışlarının ardında çeşitli duygular oynayıyordu ama bir tanesi yerleşti. "Seninle gurur duyuyorum *Thorn*. Bunu Hint yemeği yiyerek kutlamaya ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor." Ve öyleydi.

SHEP

Anson eldivenli ellerindeki levveyi indirerek, "Tamam," dedi. "Bu lanet ıslık da neyin nesi?"

Hareketimin ortasında durdum, alçıpan levhası el arabasının yarısına kadar gelmişti. "Islık mı çalıyorum?"

"Dostum, The Rolling Stones'un en iyi şarkılarını dinledin. Ve sana şunu söyleyeyim, senden gruba k a t ı l m a n ı istemeyecekler."

Alçıpanı konteynere atmadan önce kaşlarımı çatarak ona doğru bir bakış fırlattım. "İyi bir ruh halinde olduğum için özür dilerim. Hepimiz senin gibi kuluçkaya yatmayı beceremiyoruz."

Anson kıkırdadı. "Çalışmak ve kendini adamak gerekiyor." Ona küçük bir alçıpan parçası fırlattım.

Anson parçayı savuştururken daha çok güldü. "Mutlu olmana sevindim. Sadece *nedenini* merak ediyorum."

Az önce kaldırdığı alçıpan levhaya doğru ilerledim ve onu el arabasına taşıdım. "Thea beni akşam yemeği için içeri davet etti."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi aptal gibi hissettim. Ne zamandan beri bir kadın beni akşam yemeği için evine davet ettiğinde neşeli bir ıslık çalıyordum? Ama Anson'ın bunu anlayacağından şüphe etmemeliydim. Travma taşımanın ne demek olduğunu biliyordu. Birini tam anlamıyla yaşamaktan nasıl alıkoyabileceğini.

Bana dengesiz bir oyuncak bebek gibi sırttı. "Bu çok büyük. Nasıldı?"

"İyi idi." Bundan çok daha fazlası olmuştu. "Gergindi ama bu onu hiç durdurmadı. Sonunda misafir banyosuna da bakabildi."

"Ne kadar kötü?"

"Bağırsak işi." Çürümüş tahtaları sökmek ve küf olmadığından emin olmak haftalar alacaktı, sonra her şeyi yenilemek daha fazla zaman alacaktı.

"Bu çok kötü."

"Hem de çok. Ama hasarlı boruları değiştirebildim, yani en azından yeniden akan suyu var."

Anson, "Bahse girerim bütün evin su tesisatının yenilenmesi gerekiyordur," diye mırıldandı.

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Thea'nın üstesinden gelebileceğinden daha fazla işe ihtiyacı olan bir evde yaşama fikrinden nefret ediyordum. Ama her şeyi teker teker ele almamız gerekiyordu. Ve şimdilik, o iyiydi.

Anson bir alçıpan levhayı daha gevşetirken, "Trace bana mesaj attı," diye devam etti.

Düşmeden hemen önce onu yakaladım. "Siz ikiniz artık kanka mısınız?"

"Kolluk kuvvetleriyle çok fazla zaman geçirmenin bana göre olmadığını biliyorsun."

Bu yüzyılın yetersiz ifadesiydi. "Bana ne istediğini söyleyecek misin yoksa sadece ima mı edeceksin?"

Anson bir sonraki panele geçti. "Russ Wheeler hakkında bir profil hazırlamamı istiyor."

Kaskatı kesildim. Dün gece Thea'dan eve dönerken Trace'i aramıştım. Russ'ın Thea'nın yörüngesinde olmasından hoşlanmıyordum ama onu iş dışında köşeye sıkıştırmış olması beni harekete geçmemek için zor tutuyordu.

"Thea'yı korkuttu," dedim, ellerim bir başka alçıpan levhayı sıkarken.

"Trace bana söyledi. Russ'ın karısını taciz ettiğine dair şüpheleri olduğunu da söyledi."

Levhayı el arabasına bıraktım. "Evet. Orada bir dizi ihbar almış. Raina'yla yalnız konuşmayı denedi ve onunla konuşması için kadın memurlar gönderdi ama Raina suçlamada bulunmuyor ya da bu konuda konuşmuyor. Trace aklına gelen her şeyi denedi."

Anson yüzünü bana döndü. "Konuşmamaya şartlandırılmış. Muhtemelen yakın ilişki kurduğu herkesten izole edilmiş. Sahip olduğu tek şey o, bu yüzden ona zarar veriyor olsa bile bunu kaybetmeyi göze alamaz."

Bu şekilde yaşayan birini düşünmek bile midemi bulandırıyor, hele ki hayatımın büyük bir kısmında tanıdığım birini. Raina okulda benden birkaç yıl gerideydi, bu yüzden onu

Russ'ı da -ne yazık ki- tanıyordum. Arkadaşlarının kim olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim ailesinin artık eyalet dışında yaşadığıydı.

"Trace sana nasıl yaklaşacağını mı soruyor?"

Anson başını salladı. "Bunu ve Russ'ı kendi tuzağında nasıl yakalayacağımızı." "Aklına dâhiyane bir fikir geldi mi?"

"Henüz değil ama hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedi Anson.

Bir iş eldiveni çıkardım ve alnımı sildim. "Hazır başlamışken onu Thea'dan uzak tutmanın bir yolunu bul, olur mu?"

"Onun için endişeleniyorsun."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Neler yaşadığından emin değilim ama iyi şeyler değildi. Bunun üzerine Russ'ın saçmalıklarına ihtiyacı yok."

"Onu gerçekten önemsiyorsun."

İçimde bir şeyler kıpırdadı. Acı verici değildi ama tamamen rahat da değildi. "Evet. Önemsiyorum."

Anson omzuma bir tokat atarken o dengesiz sırtış geri gelmişti.

"Haydi. Yemek vakti geldi. Gidip kız arkadaşını görelim."

Bunun sesini biraz fazla sevdim.

THEA

Bir masadan diğetine geçerken, yeniden doldurulanları kontrol ederken ve boşları doldururken bir country şarkısının tiz tınısı havaya karışıyordu. Öğle yemeği telaşı tüm hızıyla devam ediyordu ve ben de tam olarak kendimde değildim.

Dün gece uyku bana pek iyi gelmemişti. Sabahın üçü civarında bir kâbusun beni bulmasına şaşırmamalıydım. Bir gün önce çok fazla tetikleyici olmuştu.

Travma sonrası stres bozukluğuyla ilgili bir kitapta okuduğum bir şeyi anlattım. *Gerçekler duygulardan üstündür.* Duygular her zaman haklıydı ama onları gerçeklerin çerçevesine oturtmak zorundaydık.

Korkmuştum. Russ'la karşılaşmam, henüz unutamadığım bir sürü travmayı gündeme getirmişti. Ama gerçekler güvende olduğum, Brendan'ın nerede olduğuma dair hiçbir fikri olmadığı ve Russ'ın zalim bir zorbadan başka bir şey olmadığı yönündeydi.

Bu yüzden iyiye odaklandım. Şimdi ve burada olana. Başlarını bir rehber kitabın üzerine eğmiş turistlerin olduğu bir masaya doğru ilerledim. "İçkinizi tazeleyeyim mi?"

Adam başını kaldırdı ve gülümsedi. "Üzgünüm, bir yürüyüş tartışması içindeydik."

"Sorun değil," diye onları temin ettim.

Kadın kahve fincanını kaldırdı. "Bir tane daha fena olmazdı."

"Kafeinsiz mi, normal mi?"

"Sade lütfen."

"Hemen geliyor."

"Aslında." Adam beni durdurdu. "Castle Rock'taki yürüyüş ile şelaleli bu yürüyüş arasında karar vermeye çalışıyoruz. İkisini de yaptınız mı?"

Rehber kitabın üzerine eğildim, her birini inceledim. "İkisini de yaptım. Ama aslında Broken Ridge Geçidi'ndeki yürüyüşü tavsiye ederim. Dört farklı şelalesi var ve Castle Rock'ın harika manzarasını izleyebiliyorsunuz. Yaklaşık beş mil kadar sürüyor."

Kadın bana sırttı. "Kulağa harika geliyor. Çok teşekkür ederim."

Adam sadece başını salladı. "İşte bu yüzden her zaman yerlilere sorun."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedim içime bir sıcaklık yayılırken. Çünkü ben yerel biriydim. Ve ilk kez Sparrow Falls'ta gerçekten bir ev inşa ediyordum gibi hissediyordum.

Kalabalığın arasında ilerledim, birkaç boş kahve aldım ve kadının kahvesini almak için zihnimde bir hatırlatma yaptım. Başka bir masada durdum ve dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. Mara bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadığı için kendimi aptal gibi hissediyordum ama Shep'le bir geçmişleri olduğunu bilmek içimde yeşil gözlü bir kıskançlık canavarının başını kaldırmasına neden oldu.

"Hey, Mara. Sana başka bir şey getireyim mi?"

Başını okuduğu dergiden kaldırdı, bir kahkaha atarken bir eli göğsüne gitti. "Kusura bakma. Başka bir dünyadaydım."

Gülümsemem bu sefer biraz daha içten geldi. "Sanırım günün teması bu."

Mara da sırtarak karşılık verdi. "Cuma günleri. Her zaman bir mücadele otobüsü." "Çok doğru. Size başka bir şey getireyim mi?"

Başını iki yana salladı. "İşe dönmem gerek ama teşekkürler. Bu tam da Cuma günü ihtiyacım olan moraldi." "Bunu duyduğuma sevindim. İyi hafta sonları."

"Size de," dedi Mara ben yan masaya geçerken.

Turumu tamamladıktan sonra tezgâhın arkasına geçtim ve turist kadının bardağını doldurdum.

Sutton yanıma yaklaştı ve sesini alçalttı. "İyi misin? Gerekirse erken çıkabilirsin."

I düşündüm Ben olsam gizli benim eksiklik .
uyku terbiyeli İyi, ama görünüşe göre, yapmamışım.
"Koyu halkalarım ne kadar kötü?"

Sutton'ın ağzının bir köşesi kalktı. "Eğer onları gizlemeyi umuyorsan benim süper kapatıcıma ihtiyacın olabilir."

Homurdandım. "En azından bu işte beraberiz."

Kolumu sıktı. "Her şey yolunda mı?"

Ona doğru döndüm. "Gerçekten öyle." Ve bu bir yalan değildi. Dün gece evime birinin girmesine izin vermiştim. Herhangi birini de değil. Bir erkeği. İçimde yıllardır hissetmediğim bir sıcaklık vardı. Ve panikleyip onu kovmamıştım. Biraz garip davranmış olabilirdim ama Shep'in artık buna alışmış olması gerekiyordu.

Sutton bakışlarını bir an yüzümde tuttu, sonra sanki içinden güneş ışığı fışkırdı. "Shep'le aranızda bir şey oldu!" diye ciyakladı.

Bir elimle ağzını kapattım. "Şşşt!" Yüzüm alev alev yanıyordu çünkü muhtemelen fırının yarısı onun bağırışını duymuştu. "Hiçbir şey olmadı. Sadece yemek yedik."

"Yani, bir randevu mu?" Elim Sutton'ın sorusunu bastırdı.

Kolumu indirdim, yanaklarım hâlâ sıcaktı. "Hayır. Yani, bilmiyorum. Sadece benim evimde çalıştığı her gün yemek getiriyor."

Sutton'ın gözleri parlamaya başladı. "Sana her akşam yemek mi getiriyor?"

"Lütfen ağlamaya başlama. Gözyaşlarıyla baş edemediğimi biliyorsun."

Burnunu çekti ve elini yüzünün önünde salladı. "Tamam, tamam. Sadece senin adına mutluyum. Bunu hak ediyorsun."

"Hiçbir şey olmadı, Sutton." Bu trende onun kaçak romantik kalbine ihtiyacım yoktu. Gün bitmeden bizi evlendirmeyi aklına koymuştu.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Belki henüz değil, ama olacak."

Başımı salladım ve kahve fincanını almadan önce hızla ellerimi yıkadım. "Bunu bir masaya götürmem gerek."

"Gerçek bu!" Sutton arkamdan bağırdı.

Sadece daha hızlı uzaklaştım, kahveyi turistlerin yanına bıraktım ve restoranın geri kalanını taradım. Mara gitmişti, ben de masayı toplamak için onun masasına yöneldim. Tabağını aldım, artık boş olan fincanı üstünde dengeledim ve sonra geride bıraktığı dergiyi almak için hareket ettim. Bakışlarım parlak kapakla buluştuğu anda donakaldım. Buz üzerimden kayarak tenimi nemli bir hale getirdi. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Sanki biri onu acımasızca sıkıyormuş gibi.

Bir yüz bana baktı, mükemmel bir gülümsemesi ve parlayan mavi gözleri olan bir yüz. Bana böyle parladıklarını görmüştüm. Ama bu bir yalandan başka bir şey değildi.

Bakışlarımı fotoğraftan manşete kaydurdım. Kelimeler kafamdaki tüm kanı boşaltmıştı.

Amerika'nın En Sevilen Süper Kahramanı Bir Western Filmi Çekmek İçin Oregon'a Gidiyor.

SHEP

Anson ve ben kamyonetimden iner inmez telefonum çaldı. Telefonumu cebimden çıkarıp ekrana baktım. *Grubun adı This Could've Been an Email olarak değiştirildi.*

COPE

Shep, evini şeytanlardan temizlettin mi?

Bir cevap yazarken kıkırdadım.

BEN

Hayır, ama hayalet de yok.

FALLON

Nereden biliyorsun ki? Hava karardıktan sonra oraya gitmedin.

BEN

Şimdi de hayaletli şeyler konusunda uzman mı oldun?

RHODES

Supernatural'ı en az üç kez izlemiştir. FALLON

Daha çok beş gibi. Öfkeli bir hayaletle karşılaştığınızda hepiniz beni yanınızda isteyeceksiniz.

Cihazı sessize alıp tekrar cebime sokarken başımı salladım. Birkaç turist The Mix'in kapısını tutuyordu.

Anson ve ben içeri girerken kapı açıldı. İçeri adım attığımız anda ağzımı sulandıran inanılmaz kokularla karşılaştık. Ama midem bile dikkatimi dağıtmaya yetmedi.

Bakışlarım etrafı taradı ve maun rengi saçlarına takıldı. Thea bugün saçlarını açık bırakmıştı, kalın teller omuzlarının etrafında kıvrılıyordu. Sanki görünmez bir çekimi varmış gibi ona doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Ama yaklaştığımda, masanın üzerindeki bir şeye bakarak olduğu yerde donup kaldığını fark ettim.

"Hey," diye selamladım onu.

Sesim yüksek değildi ama Thea yine de sarsıldı ve bakışlarını bana çevirdi. "Shep."

Thea'nın yüzünü inceledim. Teni solmuştu ve ellerinde hafif bir titreme gördüm. Yardım edemedim ama daha da yaklaştım. "İyi misin?"

Zorla gülümsedi. "Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Orada donmuş bir şekilde duruyordun. Solgunsun." Öfke derinlerde bir yerde kıpırdandı. "Russ buraya geldi mi? Seni yine rahatsız mı etti?"

Thea hızla başını salladı. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece dün gece iyi uyuyamadım. Kendimden geçmişim."

Görünmez bir yumruk göğüs kafesime indi. İyi uyuyamamıştı çünkü Russ onu tetiklemişti. Bunu bilmek bile arka azı dişlerimin birbirine sürtünmesine neden oldu. "Belki de günü erken bitirmelisin. Eve git ve dinlen."

Thea'nın dudaklarına gelen gülümseme bu kez daha samimiydi. "Sutton gibi konuşuyorsun."

"Sutton kesinlikle dinlemen gereken bir dahi."

Thea kıkırdadı. "Bunu dikkate alacağım." Sonra boştaki elini çıkarıp ön koluma koydu. "Ben iyiyim, gerçekten. Ama beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

Bu dokunuş en iyi şekilde haşladı, beni işaretledi. Onun başlattığı hiçbir teması hafife almayacaktım. Bana her uzandığında. Ve bu sıcaklık, benimle birlikte rahatladığını, bana *güvendiğini* bilmekle birlikte, lanet olası bir şey gibi hissettirdi.

değerli bir hediye. Dünyadaki tüm paraya değişmeyeceğim bir şey.

Thea'nın sözleri kafamın içinde yankılandı. *Sen buna değersin.* Bana böyle hissettirdi. Belki de hayatımda ilk defa.

Elini çekip gitti ve ben anında onu özledim. Sıcaklıktan daha fazlasını özledim. Bağlantıyı özledim. Aramızda yanan enerji vızıltısını.

Thea'nın bakışları arkama kaydı. "Hey, Anson. Nasılsın?" "İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Öğle yemeği için mi buradasınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Şu ıspanaklı ve enginarlı ızgara peynirlerden bir tane fena olmazdı."

Thea sırtıttı, koyu kahverengi gözleri parlıyordu. "En sevdiklerimden biri. Hadi, siparişinizi getireyim."

İnsanların arasından geçerek fırın kasasının etrafından dolaştı ve bizimle tezgahın diğer tarafında buluştu. Sutton bir kutu pastane ikramını bir araya getirdiği yerden başını kaldırıp baktı. "Selam çocuklar. Nasılsınız?"

"Daha iyi olmak üzereyim," dedim gülümseyerek.

Sutton güldü. "Birinin gününü güzelleştirebilmeyi seviyorum."

Thea tablete dokundu ve başını kaldırıp baktı. Yüzü hâlâ solgundu ama gülümsemeyi başardı. "Süslü bir ızgara peynir. Peki ya sen, Anson?"

Arkadaşıma baktım ve onu kızı incelerken buldum. Cinsel anlamda olmadığını biliyordum. Thea'nın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Ama yine de içimde öyle yabancı bir kıskançlık pırıltısı kök saldı ki şok oldum. Kıskançlık alışık olduğum bir duygu değildi.

"Ben tavuk salatalı sandviç ve Arnold Palmer alacağım," dedi Anson, sesi tamamen eşitti.

"İçecek bir şey ister misin?" Thea bana sordu.

"Limonata alacağım. Limonataların tadını bana sen verdin."

Thea'nın yanaklarına pembe bir renk geldi ve yüzüne yeniden sağlıklı bir parlaklık kazandı. "Burası için mi yoksa gitmek için mi istersin?"

Saatime bir göz attım. Her ne kadar kalıp onun çalışmasını izlemek istesem de, Anson'la bugün çok az zamanımız olduğunu biliyordum.

Özellikle de öğleden sonra Thea'da demo çalışmasına başlamak istiyorsam. "Gitsem iyi olacak."

"Tamamdır. Biraz kurabiye de atarım. Müesseseden." Thea çoktan eşyaları toplamak için mekânda ilerlemeye başlamıştı.

"Canavar bir kurabiyeden nefret etmezdim," diye seslendi Anson. Thea'nın dudakları kıpırdadı. "Zayıf yönünü bildiğime sevindim."

Arkamızda kimse yoktu, bu yüzden Thea'nın aşçı Walter'a siparişimizi vermesini ve ardından içeceklerle kurabiyeleri toplamasını izledim. O ve Sutton, son birkaç aydır ustalaştıkları bir rutinden bahseden ikili bir dansla hareket ettiler, ama bakışlarım Thea'dan birkaç saniyeden fazla ayrılmadı.

"Tanrım, sen gidicisin," diye mırıldandı Anson.

Gözlerim ona kaydı. "Sanki sen konuşacak birisin de. Kız kardeşim taşaklarını mengeneyle tutuyor."

Anson kıkırdadı. "Tam da olmalarını istediğim yerde."

Yüzümü buruşturdum. "Hasta. Sizinkilerin seks hayatını bilmeme gerek yok."

"Bu konuyu açan sensin." "Ben açmadım. Tanrım, yemek üzereyim."

Anson'ın sırtışı daha da genişledi. "Güzel. Onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?"

Rahatsızca yer değiştirdim. "Onun güzel olduğunu düşündüğümü biliyor. Ama ben de o çizgiyi aşmadım. Bir şeyleri zorlamak istemiyorum. Özellikle de..."

Anson sesini alçalttı. "Onun neler yaşadığını bilmediğin zaman."

Başımı salladım. Thea'nın neyle mücadele ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece iyi olmadığını biliyordum. Dünyada yapmak isteyeceğim son şey ona kötü anıları hatırlatmak olurdu.

Anson omzuma vurdu. "Köşesinde sen olduğun için çok şanslı."

Thea için daha iyi biri olduğundan emindim. Onu daha çok hak eden biri. Ama kenara çekilip onu bulmasına izin vermeyecek kadar bencildim. Ve ihtiyacı olan adam olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Buyurun," dedi Thea tezgâhın etrafında dönerken. "İçine birkaç canavar, bir brownie, bir snickerdoodle ve bir limonlu bar attım."

"Şeker koması, işte geliyoruz," dedim gülümseyerek başımı sallayarak.

Çantayı bana uzattı ve kolundaki hafif titremeyi fark etmedim. Parmaklarımız birbirine değerken bakışlarım ona kilitlendi.

"Eminim bu öğleden sonra çalışarak yakarsın," dedi gülümseyerek.

Endişe, ustalıkla sakladığı korkunun derinlerine iniyordu. "Teşekkürler," dedim, sesim sert bir tona bürünmüştü.

Thea'nın gözleri sanki sesin kaynağını arıyormuş gibi ağzıma kaydı. Sertçe yutkundu ve dikkati tekrar gözlerime yöneldi. "Elbette." İki kez sayana kadar sessiz kaldı. "Bu gece görüşür müyüz?"

Kelimelerdeki umut dolu tını içimde bir rahatlama yarattı. Her ne oluyorsa, Thea'nın beni göndermesi için yeterli değildi. "Orada olacağım."

"Bu sefer yemeği ben yapacağım," dedi, sesi sert bir öğretmen tonuna bürünmüştü.

"Ama ben-"

Thea başını salladı. "Ürünlerin bir kısmını yemezsek seram patlayacak."

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Ama temizlik görevindeyim." "Güzel. Akşama görüşürüz."

Tanrım, ona dokunmak istedim. Onu fırının tam ortasında öpmek istedim, yerel dillerin ne kadar sallanmasına neden olursa olsun. Ama kendimi tuttum. "Bu gece."

"Sonra görüşürüz, Anson."

"Görüşürüz Thea," diye yanıtladı beni tişörtümün arkasından çekiştirmeden önce. "Hadi, ağzının suyu akmaya başlamadan önce."

Fırından çıkarken onu ittim. "Sen bir pisliksin."

"Bu yeni bir keşif değil," dedi Anson, kamyonetine doğru ilerleyip kilitleri öttürerek.

İçeri girdim, yiyecekleri kamyonetin önündeki döşemeye bıraktım. Ben.

Anson ayağa kalkarken bana bir dergi uzattı. "İşte bu bakıyordu. Kapak. Bir şey olmayabilir. Bir ipucu da olabilir."

Kuşe kağıda baktım. Bir tabloid gazeteydi. Mara'nın takıntılı olduğu türden. Thea'da korku tepkisini neyin tetiklemiş olabileceğini anlamaya çalışarak çeşitli başlıkları taradım.

Bir ünlünün boşanması, bir aldatma skandalı, bir düğün ve ardından sayısız film ve diziden tanıdığım bir adamla ilgili kapak haberi vardı. "Aldatma skandalı olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Anson motoru çalıştırırken. "Aldatmak insanın kanını donduracak bir şey gibi görünmüyor."

Ve öyle de olmuştu. Yanına gittiğimizde Thea'nın rengi doğal olmayan bir şekilde solmuştu. Parçaları birleştirmeye çalışarak dergiyi daha sıkı inceledim.

Ama Anson'ın insan beynini analiz etme konusunda sahip olduğu becerilere sahip değildim. "Belki de öne çıkan *kişilerden* birinin ona hatırlattığı bir şeydir."

"Olabilir. Google'da ara. Bulduklarını oku."

Telefonumu çıkardım ve reality TV çiftinden başlayarak kapağın etrafında saat yönünde ilerledim. Adam kadını en yakın arkadaşıyla aldatıyordu. H e r ikisi hakkında bulduğum farklı başlıkları okudum.

Anson mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Belki, ama ben göremiyorum."

Sonra ana başlığa geçtim. Film yıldızının birbiri ardına yardım projelerinde yer aldığı manşete. Adını arattığımda karşıma sadece aldığı ödülleri sıralayan makaleler çıktı. Baktığım reality çiftinden çok farklıydı.

Ama sonra bakışlarım bir makaleye takıldı. *Kırık kalpli Brendan.*

Bir şey beni bağlantıya tıklamaya itti. *Brendan Boseman ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Selena Stewart için romantizm sona erdi. Her ne kadar çift özel hayatlarıyla nam salmış olsalar da, bu Külkedisi hikâyesinin bize ulaşan küçük parçalarını çok sevmiştik. Ancak sokakta konuşulanlara göre Külkedisi'nin gözü dönmüş ve zavallı Brendan'ın kalbini kırmış.*

Bakışlarım fotoğrafa odaklandığında etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Thea'nın yüzüyle ilgili her şeyi ezberlemeyi alışkanlık haline getirmemiş olsaydım, onu asla tanıyamazdım. Ellerini birleştirmiş ikisinin resminde saçları sarıydı. Ve gözleri yeşildi. Ama fotoğraf uzaktan çekilmiş olsa da gözlerindeki donuk, neredeyse cansız bakışı görebiliyordum. Ama burnunun eğimi aynıydı. Gözünün hemen altındaki küçük çil de öyle.

"Kenara çek," diye mırıldandım.

"Ne?" Anson'ın bakışları bana doğru kaydı.

"Kenara çek."

Kamyonetini yolun kenarına çekti ve ben de ona telefonumu uzattım.

"Bu o." Kendi sesimi bile zor duydum.

Anson uzun bir süre görüntüyü inceledi, sonra bana döndü. "Kaçıyor."

O kadarını biliyordum. Kaçmaması mümkün değildi. Ama şimdi kimden kaçtığını biliyordum. Gezegendeki en ünlü insanlardan biri.

THEA

Parmaklarımın bitkilerin üzerinde gezinmesine izin vererek YEŞİLLİĞİN İÇİNDE DOLAŞTIM. Burada yarattığım küçük sığınaktan çok gurur duyuyordum. Bu bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum başarı hissini vermişti. Birileri yıllarca beni yerden yere vurmuşken, kendimi mümkün olan her şekilde başarısız hissetmeme neden olmuşken değerli bir şey yapmak bana ilaç gibi gelmişti.

Boğazımda bir yumru kök saldı ve yanından geçtiğim her bitkiyle birlikte büyüdü. Burada inşa ettiğim ev mükemmel bir sığınaktı, sonunda kendimi güvende hissettiğim bir yerdi. Ama Brendan'ın bunu da benden çalacağını bilmeliydim. Çünkü kaçışım her zaman en iyi ihtimalle zayıftı ve güçlü bir esinti onu yıkabilecek kadar narindi.

Molamda Sutton'ın ofisindeki bilgisayarı ödünç alarak Brendan'ın da bir parçası olduğu prodüksiyonu araştırdım. Bir saatten daha az bir mesafede bulunuyordu ve üç haftadır öncü günlerle ilgili bir dönem filmini çekiyordu. İnsanlar şimdiden bunun onun için bir Oscar şansı olduğunu söylüyor ve nihayet onun zamanının geldiğini haykırıyorlardı.

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken midem bulanıyordu. İnsanların size eziyet eden kişiyi kutladığını duymak kaderin en kötü cilvesiydi. Sizi defalarca azarlayan kişi kendisiyken, övdükleri kişiye cömert ve iyi demek. Sizi her türlü başarısızlıkla suçladılar ve zihinlerinde kök salmış çarpık eylemlerle suçladılar.

Sıcaklık doksanların altında olmasına rağmen ürperdim. Yere çökerek bitkilerin etrafımı sarmasına izin verdim ve dizlerimi göğsüme çektim, sanki onları orada tutarsam kalbim milyonlarca parçaya ayrılmayacakmış gibi bir baskıya ihtiyaç duyuyordum.

Hâlâ kafamın içinde Brendan'ın sesini duyduğum zamanlar oluyordu. Acımasız alayları ve acımasız suçlamaları.

"Gerçekten onu yiyecek misin? Yani eski sevgilin seni zayıflattı, ben de şişman versiyonunu mu alacağım?"

"Ona nasıl baktığını gördüm. O senin tipin, değil mi? Seni arka koridora götürüp becermesini umuyordun, değil mi?"

"Tam bir orospu. Keşke tanıştığımızda senin hakkındaki gerçeği bilseydim. Ama artık çok geç. Hayatımı mahvettin."

Ve hepsine eşlik eden sesler. Duvara çarpan bir cam kırığı. İnsandan çok hayvana benzeyen bir çığlık, tam yüzümde. Devrildikten sonra mermer zemine çarpan bir masa.

Tek bir gözyaşı düştü ve düştüğü yerde tulumumun karamel rengini kararttı. Islaklığın yayılmasını, etrafındaki ipliklere bulaşmasını izledim, tıpkı Brendan'ın sözlerinin beynimi zehirlemesi gibi.

Ama onların ardından hep tatlı sözler gelirdi. Özürler. Sözler.

"Selly. Çok özür dilerim. Berbat durumda olduğumu biliyorsun. Seni hak etmiyorum. Gitmene izin vermeliyim ama sensiz ne yaparım bilmiyorum. Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Brendan'ın yüzü zihnimde canlanırken yeni bir mide bulantısı dalgası içimi parçaladı. İstirap, keder. Yoksa hepsi bir rol müydü?

Bilmiyordum. Çünkü onunla birlikte olmak yavaş yavaş aklımı kaybetmek gibiydi. Kendimi toparlamam aylarımı almıştı. İlişkimizin ne kadar berbat olduğunu anlamam bir yıldan fazla sürdü.

Ama gecenin karanlığında içimden bir parçanın şüphe duymaya başladığı zamanlar da oldu. Söylediği her şey ben miydim? Ya da hatta bazılarını? Zihnim düğüm düğüm olur, hangi şeylerin gerçek, hangilerinin yalan olduğunu anlamaya çalışırdı. Yemek için teşekkür ederken gözlerim garsonda çok mu uzun süre kaldı? Brendan'ın arkadaşının Afrika'daki sıtma karşıtı girişimlerle ilgili çalışmaları hakkında anlattıklarıyla çok *mu* ilgilendim?

Parmaklarım bacaklarıma battı, tırnaklarım tulumumun kanvasından bile içeri girdi. "Sen iyi bir insansın."

Sözcükleri etrafımdaki havaya fısıldadım. "Mükemmel değilsin. Ama nazik olmaya çalışıyorsun. Doğru olanı yapmaya çalışıyorsun. Kötü değilsin."

Kalbim sakinleşene ve nefeslerim daha düzenli gelene kadar bu güvenceleri tekrarlardım. Ama bitkin düşmüştüm. Beni asla rahat bırakmayacak gibi görünen hayaletle savaştıktan iliklerime kadar yorulmuştum. Ve hiç bırakacak mı diye merak ediyordum.

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi açık sera kapısından süzüldü. Bir saniye kıpırdamadım. Yapabileceğimden emin değildim. Bu gece Shep'le yüzleşecek gücüm olduğunu sanmıyordum. Onun iyiliği ve ışığı bana ulaşamayacağım bir şeymiş gibi geliyordu. Belki de hak etmediğim bir şeydi.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım ve dışarı çıktım. Arabaya doğru yürürken, maskemdeki katmanları boyadığımı hayal ettim. Hoş, sakin, rahat. Yanlış bir şey yok. Her şey her zaman olduğu gibi.

Shep, öğleden sonra güneşinde gümüş rengi pırıl pırıl parlayan kamyonetinden indi. Her şey her zamanki gibi tertemizdi. İçimde yaşayan kirli, çarpık şeylerin tam tersiydi.

Bana gülümsedi, yürürken yüzünde rahat bir sırıtış vardı. Her adımda beyaz tişörtü göğsünde geriliyordu. "Hey, Thorn."

Zorla gülümsedim. "Merhaba. Bugün biraz geç kaldım. Hâlâ yemek yapmam gerekiyor. Muhtemelen seninkini verip masama döneceğim. Duncan'a onun için bir tasarım projesi üzerinde çalışacağımı söyledim ve bu işe bir an önce başlamak istiyorum. Bu gerçekten iyi bir fırsat-"

"Thea." Shep'in eli benimkinin etrafında kıvrıldı. Çok sıcak, güçlü ve *iyiydi*. "Neler oluyor?"

Çekiştirerek kurtuldum, gözlerim yanıyordu. Shep'e ait olan her şeyi hissetmeye dayanamıyordum. Tüm bunlar asla benim olmayacaktı çünkü zihnim paylaştığımız her şeyi çarpıtacaktı. Onu mahvederdim. Ve belki onu bile.

"Yok bir şey. Sadece yapacak çok işim var. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ben mutfakta olacağım." Eve doğru yürümeye başladım. Shep ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. Belki de benim çılgın bir sürtük olduğumu anlayacak ve gidecekti. Bu muhtemelen en iyisi olurdu.

"Bu Brendan Boseman'la mı ilgili?"

Ölü gibi durdum. Nabzım atarken kulaklarımda kan uğuldadı. Yavaşça arkamı döndüm. "Ne dedin sen?"

Shep'in kehribar rengi gözlerinde acı vardı. "Biliyorum, Thea."

Sonra tüm dünyam başıma yıkıldı.

SHEP

Thea'nın yüzündeki kanın çekilişini izledim. Buna sebep olduğum için kendimden nefret ediyordum ama beni uzaklaştırmasına izin verecek değildim. İkimiz için de mucize olduğunu *bildiğim* bir şeyin kapısını kapatmasına izin veremezdim.

Ama rengi solduğu kadar hızlı bir şekilde yüzüne geri döndü ve sonra biraz daha. Thea'nın yanakları kızardı ve gözleri parladı. "İçime mi baktın? Ne dedin? Eski FBI arkadaşına parmak izlerimi falan mı kontrol ettirdin?"

"Hayır." Sesimi sakın ve düzgün tutmak için elimden geleni yaptım. "Seni dergiye bakarken gördüm. Seni rahatsız ettiğini fark ettim. Nedenini öğrenmek istedim."

"Bunun seni ilgilendirmediğini hiç düşündün mü?" diye bağırdı.

"Sana değer veriyorum Thea."

O anda gözleri yaşardı ve kahverengi gözleri parladı. "Yapamazsın."

"Çok geç," dedim, ona doğru bir adım atarak.

Thea iki adım geri çekildi ve başını sertçe salladı. "Umursayamazsın. Bakamazsın. Bakamazsın."

"Umursarsam ne olur? Bakarsam ne olur?"

Uzun bir süre bana baktı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Benden nefret edersin."

İçimdeki her şey durdu. Sanki kalbim paramparça olmadan hemen önce atmayı bırakmış gibiydi. O anda kendimi hareket etmekten alıkoyamadım. Aramızdaki boşluğu dört uzun adımda tükettim.

Elim çenesi boyunca kayarak yüzünü kavradı. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey seni görme şeklimi değiştiremez. Değiştirecek tek şey, tüm bunların üstesinden gelebildiğin için ne kadar güçlü olduğunu bilmek."

Thea'nın boğazından bir hıçkırık koptu ve kendimi tutamadım. Kollarımı ona doladım, daha fazla hıçkırık vücudunu sararken onu koza gibi sardım. Böylesine narin bir bedenden böylesine vahşi hareketler gelebileceğini asla düşünemezdim. Ama şaşırmamam gerekirdi. Thea alevde dövülmüş demir gibiydi. Herkesin bilebileceğinden daha güçlüydü.

Ağlarken ona tutundum, her hıçkırık göğsümü parçalıyordu. Ama serbest bırakması gerektiğini bildiğim için hepsine katlandım.

"Bilmiyorsun. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceksin."

Onu kollarıma aldım, evin etrafından dolaştım ve güvertede şezlongun olduğu yere kadar yürüdüm. Bizi oraya indirdim, bunu yaparken onu bana sarılmış halde tuttum. "Dene beni," diye fısıldadım boynuna doğru.

Başını salladı ama bana sokuldu. "Bana farklı bir gözle bakmanı istemiyorum."

Bir elimi sırtında aşağı yukarı kaydırırken diğer elimle saçlarını okşadım. "Birini soğukkanlılıkla öldürdün mü?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Yaşlılardan çaldın mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Yavru bir köpeğe zarar verdin mi?"

"Tabii ki hayır." Thea'nın sesi konuşurken ancak törpüleniyordu. "O zaman seni farklı görmeyeceğim."

Sonra geri çekildi, gözleri benimkileri arıyordu. "Bunu bilmiyorsun."

"*Bilemezsin*. Denemedikçe bilemezsin." Parmaklarım onunkilerin arasında dolaştı. "Bana güvendiğini söylemiştin."

"Sana herkesten çok güveniyorum, en iyi arkadaşım Nikki'den başka."

Thea'nın daha önce bahsettiğini hiç duymadığım birinin adını söylemesi önemli bir şeydi. Bana geçmişinden küçük bir parça veriyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Thea bana baktı, hâlâ konuşmak için hareket etmiyordu. "Seni incitti mi?"

Kelimeleri yüksek sesle söylemek zorunda kalmak neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı. Eğer evet derse, Brendan'ın peşine düşüp ona acının gerçekte ne demek olduğunu göstermekten kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim.

"Bana hiç vurmadı. Öfkeyle bana hiç el kaldırmadı. Ne bir çürük, ne kırık bir kemik, ne de bir kanıt vardı."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Kanıt yok mu?"

Thea tamamen ayağa kalktı, elini benimkinden çekti ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Kaçmaya hazırlandığını düşündüm ama onun yerine dizlerini göğsüne çekip sıkıca sarıldı.

"Eskiden kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışırdım. Okuryazarlık Projesi. İnsanların okumayı sevmelerine ve iyi bir iş bulmaları için gereken becerileri kazanmalarına yardımcı olmak çok hoşuma gidiyordu."

Uydu. Thea bir yardımcıydı. Yuvasız yavru kedilere, hangi kek çeşidini istediğine karar veremeyen küçük bir kıza ya da bir arkadaşaya ihtiyacı olan yaşlı bir kadına. Dün gece beni içeri aldığımda, her yerde üst üste yığılmış kitapları görmüştüm. Mantar yetiştirmekle ilgili bir kitaptan gotik gerilim kitaplarına ve sayamayacağım kadar çok romana kadar her şey vardı.

"Brendan'la orada tanıştım." Thea bacaklarını kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı. "Çocuklarımızdan bazılarına bir çocuk kitabı okumak için gelmişti. Çok çekici ve kibardı. Daha sonra bana kahve içmeye çıkma teklif ettiğinde şok oldum ama gururum okşandı."

Bu hikâyenin mutlu bir yolda devam etmediğini bildiğim için içim çalkalandı.

"Bu kadar hızlı hareket ettiğinde alarm zillerini duymalıydım. Kahve, beni akşam yemeğine götürmesine, ertesi gün de evime kahvaltıyla gelmesine dönüştü. Tüm zamanımı istiyordu. Çalışmak zorunda olduğum için sinirlendiğine dair şakalar bile yapıyordu ama ben bunun tatlı olduğunu düşünüyordum."

Thea sertçe yutkundu. "Çok geçmeden her geceyi birlikte geçirmeye başladık. Nikki ve diğer kız arkadaşlarımızla dışarı çıkmak istediğimde suratını asıyordu. Bunu benden önce fark etti. İşlerin nasıl kötüye gideceğini gördü."

"Peki nasıl kötüye gitti?" Konuşurken sesimi tanımakta güçlük çekiyordum, o kadar duygudan yoksundu ki.

"Sanırım buna paranoya diyebilirim. Ama bir parçam hâlâ buna benim sebep olup olmadığımı merak ediyor."

"Ne tür bir paranoya?"

Thea dudaklarını yuvarlayarak sertçe birbirine bastırdı. "Geçmişime gerçekten kafayı taktı."

Derim karıncalanmaya başladı ve derinlerde bir yerde hastalıklı bir his kök saldı. "Nasıl geçmişine?"

"Çıktığım erkekler, en ufak bir yakınlık yaşadığım herkes." Alay etti. "Konuşulacak kadar çok değildi. Üniversite ve yüksek lisans boyunca çalıştım. Randevulara ve partilere ayıracak pek vaktim yoktu. Ama o her şeyi bilmek istiyordu."

Dinlerken bir an sessiz kaldım. Bir ortakla sayı oyunu oynamak iyi bir günde bile riskliydi ama bu daha fazlası gibi geliyordu.

Thea derin bir nefes aldı. "Ayrıntıları öğrenmek için bastırmaya başladı. Bir liste yapmamı istedi. Öptüğüm herkesin. Vücudumun diğer kısımlarını gören herkesi. Kaç erkekle oral seks yaptığımı. Kaç kişiyle yattığımı."

Kendini yatıştırmaya çalışır gibi dizlerini ileri geri sallıyordu. "Ona söylersem saklayacak bir şeyim olmadığını anlayacağını düşündüm. Ama bu yeterli değildi."

Parmaklarım şezlongun kenarlarına dolanırken nefesimi dengede tutmaya çalışıyordum.

"Nerede olduğunu bilmek istedi. Kim olduğunu. Tam bir isim listesi istedi. *Detayları*. O insanlardan hiçbirisiyle bir daha konuşmayacağıma dair söz istedi."

Yanağımın içini sertçe ısırdım. "Kimsenin bu bilgiyi almaya hakkı yok, Thea. Tek bir kişinin bile."

Gözleri benimkilerle çarpıştı. "Bilmiyorum. Üzerinde çok fazla göz olduğu için neyin geri dönebileceğini bilmesi gerektiğini söyledi. Sonra da eğer ona söylemezsem bir şeyleri saklamaya çalıştığımı söyledi. Onu manipüle etmek. Ama bir kez söyledim..."

"O ne?"

Thea'nın vücudu titredi ve onu tekrar kollarıma çekmemek için kendimi zor tuttum. "Daha çok içmeye başladı. Hap almaya. Gecenin bir yarısı beni uyandırıp bağıırıyordu. Kiminle nerede ne yaptığımı bilmek istiyordu. Eski sevgilisinin evinin fotoğraflarına baktı ve odaları göstermeye başladı. Onu burada mı yoksa orada mı becerdiğimi sordu."

"Thea," diye mırıldandım.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ama onları silmek için hiçbir hareket yapmadı. Tekrar ağladığını fark ettiğinden bile emin değildim. "Her zaman nerede olduğumu bilmek istemeye başladı. Spor salonuna gittiğimde, öncesinde ve sonrasında arıyordu. Benimle konuşan erkek olup olmadığını soruyordu. Nikki'ye gitmek istediğimde nedenini soruyordu. Onun da gidemeyeceği ne yapıyorduk? Dışarı çıkacağımız konusunda ona yalan mı söylüyordum? Ne giyiyordum?"

Parmakları bacaklarına daha sert batıyordu. "Sette olduğu zamanlar daha kötüydü. Belki mesafe yardımcı olur diye düşündüm. Ama çok yanılmışım. Nikki'yle yemeğe gittiğimde beni ilişkimize öncelik vermemekle suçluyordu çünkü o sırada aramak isteyebilirdi. Çalıştığım sivil toplum kuruluşu için düzenlenen bir bağış gecesine gitmemi bile istemedi."

Aldığım her nefes alevlerle kaplıymış gibi hissediyordum. İçimde dönüp duran öfke bir yılan gibi kıvrılıyor, her yeni bilgiye saldırıyordu.

"Ben de yavaş yavaş durdum. Her şeyi. Sanki yok olup gitmiş gibiydim. İşe gidiyordum, eve geliyordum ve aramasını bekliyordum. Bazen her şey normaldi, o kadar sıradan geliyordu ki her şeyi hayal mi ettim diye merak ediyordum."

Thea titreyen bir nefes verdi. "Ama daha çok, gecenin bir yarısı arardı. Çılgılık atarak, delice. Uyumayı bıraktım çünkü beni uyandırmadığı zamanlarda bile uyandırması için hazır oluyordum. Ve hiçbir zaman, bir kez bile telefonu açmamayı düşünmedim."

Sesinin ne kadar küçük çıktığını görünce içim burkuldu.

"Ama diğer aramalar bir şekilde daha kötüydü. Nazik olduğu, övdüğü telefonlar. Hepsini içime çektim." Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Bu çok utanç verici. O kırıntılar için yaşadım."

"Çünkü seni bunun için eğitti," dedim sessizce.

Thea'nın koyu kahverengi bakışları sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana kaydı.

"Bu bir döngü. İyilik ve sonra tokat." Evlatlık veren bir ailede büyürken istismar konusunda kendi payıma düşeni öğrenmiştim. Görmüştüm

en kötülerinden bazılarını gördüm. Fiziksel yaraların değil, zihinsel yaraların iyileşmesinin ne kadar zaman aldığını gördü.

Gözyaşları Thea'nın çenesinden tulumunun paçalarına düştü. "Bana hiç vurmadı."

"Sana hiç elini sürmediği için bunun istismar olmadığını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Seni izole etti, destek sisteminden kopardı. Seni uykusuz bıraktı, azarladı. Ve eminim bana anlatmadığın daha çok şey vardır."

Bakışları yana kaydı. *Lanet olsun*. Daha da kötüleşmişti.

"Hepsini paylaşmak zorunda değilsin." Her ne kadar her şeyi bilmeye ihtiyacım olsa da, daha önce birlikte olduğu canavar olmayacaktım. Thea hazır olduğunda paylaşmasına izin verecektim. "Ama eğer istersen, ben buradayım. Ve her zaman burada olacağım."

"Çok uzun süre kaldım," diye fısıldadı Thea. "Şimdi bile bunu açıklayamıyorum. Sanki yavaş yavaş aklımı kaybettim. O kadar bitkin ve panik içindeydim ki akıllıca kararlar veremiyordum."

Elimi uzattım, parmaklarım onunkilerle birleşti. "Ama şimdi orada değilsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilim." "Ondan saklanıyorsun."

Bu bir soru değildi ama Thea yine de cevapladı. "Nikki bana yardım etti. Kardeşi muhasebeci. Arkasına saklanabileceğim bir vakıf kurduk. Bu evi o satın aldı. İpoteğimi ve araba sigortamı ödüyor. Geri kalan her şeyi nakit ödüyorum. Telefonum, bilgisayarım, izlenebilir hiçbir şeyim yok."

"Bu şeylere sahip olmanın yolları var. Korumanın yolları-" "Hayır."

Thea'nın sesi aramızdaki boşluğu tokatlayarak geçti. "Sen onu tanımıyorum. Her yerde bağlantıları var. İnsanlar onun emirlerini yerine getirmek için can atıyor. Bilgisayarlara ve teknolojiye karşı bir ilgisi var. İnsanların e-postalarına, tüm sistemlerine nasıl gireceğini öğrenmiş."

Mideme bir ağırlık çöktü. Bilgisayarlarla arası iyi olan başka birini daha tanıyordum. Silas. Rhodes ve Anson'ı hedef alan psikopat. *Lanet olsun*. Bu konuda Anson'ın fikrini almalıydım. Thea'yı korumak için ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü öğrenmeliydim.

"Tamam," diye güvence verdim, parmaklarını sıkarak. "Teknoloji yok."

Thea'nın içindeki gerginlik biraz azaldı.

"Buraya taşındığınızdan beri ondan haber almadınız mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır. Bir kere bile. Ama beni korkutan o makalede, buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta film çektiği yazıyordu."

Arka azı dişlerim birbirine sürtündü. Çok yakındı. Ama bu aynı zamanda çok fazla baştan çıkarıcıydı. Çünkü tam olarak nerede olduğunu öğrenmek ve o piçi ziyaret etmek fazla zaman almazdı.

"Seni bulamayacak. Bulsa bile etrafında insanlar var. Sen daha güçlüsün ve gerçeği biliyorsun."

Thea hıçkırarak nefes aldı. "Yapabileceği her şeyi bilmiyorsun. Mahvedebileceği her şeyi."

O zaman gördüm. Gözlerindeki gerçek korku. Dehşete düşmüştü. onu.

"Yapmayacak. Söz veriyorum."

Thea cevap vermedi ve ben de bunun sebebinin sözlerime inanırdı. Ona kanıtlayacaktım. Ama şimdilik bu kadarı yeterdi. Teni solgundu, gözlerinin kenarları kırmızıydı.

"Benimle bir yere gelir misin?" diye sordum.

Kaşları birbirine yaklaştı, şüphecilik yüzüne yayıldı. "Nereye?"

Elbette tüm gerçeklere ihtiyacı vardı. "Eğer b i l m e z s e n daha eğlenceli olur."

Thea bir an düşündü.

"Bana güveniyor musun?" Ben sordum. Bu en önemli soruydu. Dün gece bana bu güveni vermişti ama şimdi işler farklıydı.

Bakışları benimkilerle kilitlendi ve nefesini içine çekti. "Sana güveniyorum."

Bu dünyadaki en güzel hediye idi.

THEA

Shep'in kamyonetinin camından etrafımızda uzanan tarlalara baktım. Ormanlara ve sonra da dağlara doğru uzanıyordu. Çimenlerin esintide hareket edişı huzur vericiydi.

Shep sürerken kendimi kaptırmıştım. Zorlamadı ya da soru sormadı. Hiç konuşmadı. Kendime gelmem için sessizliğe ihtiyacım olduğunu anlamış gibi beni kendi halime bıraktı. Başım düşük dereceli bir baş ağrısıyla zonkluyordu ve gözlerim o kadar kötü yanıyordu ki lenslerimi çıkarmak zorunda kaldım.

Ama bunun bir önemi yoktu. Shep artık kim olduğumu biliyordu. Saklanmaya gerek yoktu. Zaten onlar olmadan daha iyi görüyordum. Takması kötü değildi ama zaman zaman görüşümü bozuyordu. Şimdi her şeyi net görebiliyordum.

Castle Rock ve Monarch Dağları'nın görkemli güzelliğini. Arazinin alçalıp yuvarlanarak ikisine de ulaşması. Tüm bunlara bakmaktan asla yorulmayacaktım. Los Angeles'ın sıkışıklığından çok farklıydı.

Shep, göz alabildiğine uzanan yolda başka kimse olmamasına rağmen flaşörünü yaktı. Dudaklarım seğırdi. Kurallara uyan biri. Sonuna kadar iyi bir adam.

Yepyeni bir kapıya benzeyen bir yere gelmeden önce beş dakika kadar çakıllı yolda kaldık. Shep camını indirdi ve tuş takımına bir kod girdi. Bir saniye sonra kapı açıldı.

O anda uzakta bir şey gördüm. Ev sanki rüzgâr, yağmur ve kardan yara almış gibi görünüyordu. Bu kadar uzakta bile, denemeden denemeye ayakta kalmayı anlatan bir tür grimsi kahverengi gördüm.

Renk uyuyordu. Evi neredeyse etrafındaki altın rengi otların içinde eritiyordu. Özellikle de görebildiğim kadarıyla başka bir yapı olmadığı için.

"Burası neresi?" Sesim, bu evin her kapısının menteşesinin paslı olduğundan emin olduğum gibi paslı geliyordu.

"Burası benim. Son projem."

Bakışlarımı zorla evden ayırıp Shep'e çevirdim. "Sen mi satın aldın?"

Başını salladı. "Birkaç hafta önce kapattık. Anson'la birlikte tadilata başladık ama on yılımızı alabilir."

"Burayı çeviriyor musunuz?"

"Planımız bu. Yine de buna veda etmenin zor olacağını düşünüyorum. Bir çekiciliği var."

Dikkatim tekrar eve yöneldi. Kesinlikle öyle. Nefes kesici manzarayı yansıtan bir heybeti vardı. Yaklaştıkça daha da büyüleniyordum. "Kaç yıllık?"

"Bölgeye yerleşildiği zamanlardan. 1800'lerin ortalarından sonlarına kadar."

"Vay canına." Kelimelerden çok sesler vardı. Çok fazla tarih. Bunun bir parçası olmak ne kadar özel.

Shep kamyonetini park eder etmez araçtan indim ve mekânı daha iyi görebilmek için harekete geçtim. Yaklaştım. Kendime engel olamayarak, avucumu doğrudan dış cephe kaplamasının üzerine koydum. Pürüzlüydü, ahşap yer yer neredeyse soyuluyordu. Ve bir zamanlar beyaz olduğunu şimdi görebiliyordum.

Shep yanıma yaklaşarak, "Tüm bu dış cephe kaplamasını yeniden yaptırmam gerekecek," dedi.

"Bu renk ona yakışıyor."

Bakışlarının bana yöneldiğini hissettim. "Sanırım haklısın. Ev sanki topraktan fışkırmış gibi hissettiriyor."

Başımı salladım, parmaklarımı ahşap kalasların üzerinde gezdirdim. "Sanki buraya aitmiş gibi."

Bir süre sessiz kaldık ve sonra Shep, "İçeri girmek ister misin?" diye sordu.

Ağzımın kenarları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kıkırdadı. "Ben de cevabın bu olacağını umuyordum."

Shep beni parçalanmış arazinin içinden geçirip kırık dökük ön merdivenlere götürdü. Kapıya şifreli bir kilit takılmıştı, hemen çözdü, sonra omzunun üzerinden baktı. "Hazırlan. Şu anki haliyle biraz kaba görünüyor."

Beni uyarmasına gerek yoktu çünkü içeri adımımı attığım anda büyülenmişim. Tozun ve soyulan duvar kâğıtlarının altında bile güzelliği iliklerime kadar hissettim. Zengin ahşap işçiliği, süslü merdivenler, yüksek tavanlar.

Ama bir kapalılık hissi vardı. O zamanlar zenginlerin muhtemelen sahip olduğu sayısız amaç için çok sayıda odayla gelen bir resmiyet.

"Yüzündeki şüpheyi görüyorum ama planımı dinle." Ben daha itiraz edemedim. Shep evin derinliklerine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Bütün bu duvarları yıkıyoruz." Bazı alçıpanların çoktan sökülmesi olduğu bir duvara dokundu. "Bakın diğer tarafta ne var."

Onu takip ederek çift kanatlı açık bir kapıdan geçip sonsuz pencereleri olan geniş, resmi bir oturma odasına girdim.

"Bu eski pencereleri söküp yerine yeni, enerji tasarruflu pencereler takıyoruz. Arka duvarın tamamı cam olacak, sanki şu arkadaki tarlanın üstünde yaşıyormuşsun gibi. Sonra bu duvar da aşağıya iniyor, çünkü mutfak diğer tarafta. Böylece birdenbire açık konseptli bir mutfak ve oturma odasına sahip oluyorsunuz ve kapıdan girdiğinizde gördüğünüz tek şey doğa oluyor."

Shep'in sözleriyle çizdiği resmi görebiliyordum. Ve nefes kesiciydi. "Eskiyle yeniyi harmanlıyorsun."

Başını salladı, yüzünde Noel'deki bir çocuk gibi bir gülümseme vardı. "Tüm eski ahşap işçiliğini koruyorum. Üst katta, bazı küçük odaları genişletmek için birkaç duvarı yıkıyoruz. On üç yatak odası vardı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Shep kıkırdadı. "Biliyorum. Bugünlerde kim on üç yatak odasıyla ne yapar ki?"

"Bir sürü çocuk mu?"

Sırıttı. "Bununla başa çıkmanın bir yolu da bu. Ama ben daha az sayıda, daha geniş odaları tercih ederim. Ve muhtemelen banyoları genişletmek ve bazı dolaplar inşa etmek için bazılarını çıkaracağım. 1800'lerde dolaplara pek önem verilmezdi."

Mırıldanır gibi bir ses çıkardım. Dolaplar umurumda değildi ama banyolar bambaşka bir şeydi. "Bu manzaraya sahip büyük bir pencerenin önünde bir küvete ihtiyacınız var."

Shep'in gözlerinin üzerimde olduğunu her zaman bilirdim. Temasın dumanlı sıcaklığını hissedebiliyordum. Ama bu sefer, bu bağlantı biraz daha sıcaktı.

"Hamam kızı, ha?"

Pencereye doğru ilerledim. "Uzun bir günün ardından hiçbir şey daha iyi hissettiremez. Ama bu manzarada bir küvet?" Kısık bir ısıklık çaldım. "Asla çıkamam."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Shep, sesi kenarlardan biraz boğuklaşıyordu.

Yüzümü ona döndüm ve bakışlarının etkisine kapıldım. Sıcaklık konusunda haklıydım. O kehribar rengi derinliklerde titreyen altın alevleri görebildiğime yemin edebilirdim. Ama Shep hareket etmedi. Yaklaşmadı. Sadece beni izledi, o güzel yanığin tenimin üzerinde kaymasına izin verdi.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

Bakışlarındaki sıcaklık eriyerek yumuşaklığa dönüştü. "Hoşuna gideceğini hissetmiştim. Ayrıca bugünkü gibi bir günün ardından bir şeyleri kırmama yardım etmek isteyebileceğini düşündüm."

Bu benden bir kahkaha kopardı. "Bir şeyler kırmak mı?"

Shep başını salladı. "Ne diyorsun, Thorn? Daha iyi bir şey inşa edebilmemiz için bu duvarı yıkmama yardım etmek ister misin?"

Zihnimde bir anı canlandı. Shep ve ben arka güvertedeydik, bana babasının ona duygularını işlemeyi nasıl öğrettiğini anlatıyordu. Uygulamalı çalışma yoluyla. Bana da aynı şeyi vermeye çalışıyordu.

"Bazı duvarları yıkabilirim."

Shep'in yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Hadi biraz hasar verelim."

Düzenli bir alet ve çeşitli inşaat malzemeleri yığınının yanına gitti. Bazı şeyleri karıştırdıktan sonra lisede kimya dersinde taktıklarına benzer bir gözlükle geri döndü. Gözlükleri kafama geçirdi, yerine oturttu ve ellerini sabitledi.

Shep'i, tüm o gücü ve şefkati içime çekerken nefesimi içime çektim. Sonra elleri gitti, kendi gözlüklerini

yer. Bana bir balyoz uzattı. "Bunu bu duvar boyunca herhangi bir şeye doğrult." Açıkta kalan kiriş ve alçıpanlardan oluşan geniş bir alanı işaret etti. "Boruları ve elektriği zaten temizledik."

Uzun bir süre orada durup her şeyi düşündüm. Güç ve şiddet hiçbir zaman rahat olduğum şeyler olmamıştı, özellikle de Brendan'la geçirdiğim zamandan sonra. Ama aynı zamanda içimde fokurdayan çirkinliğin bir kısmının dışarı çıkmasına izin vermem gerektiğini de biliyordum; beni bütünüyle yutmadan önce onu serbest bırakmalıyım.

Kendimi durduramadan harekete geçtim ve balyozumu toplayabildiğim tüm güçle savurdum. Balyoz şiddetli bir gümbürtüyle ikiye dört bir tahtaya çarptı. Tahta çatladı ve parçalandı.

Uzun zamandır bastırdığım öfke ve korku uzuvlarımdan dışarı taşarken içimde bir güç kabarması oldu. Tahtaya tekrar tekrar vurdum, ta ki kirişi tamamen indirene kadar. Kollarım ağrıyana ve nefesim kesilene kadar bir sonrakine ve bir sonrakine geçtim.

Yavaşça kendime geldim ve Shep'i aramak için döndüm. Bana gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Zihinsel bir araştırma yaptım ve içime bir şok yerleşti. "Harika hissediyorum."

Ama bundan çok daha fazlasıydı. Shep'in benim için orada olmasıydı. Yargılamadan dinliyordu. Anlamaya ve yardım etmeye çalışıyordu.

Eğer dikkatli olmazsam, Shepard Colson gibi bir adama aşık olabilirdim. Sadece onun da benimle aynı şeyi yapacağından emin değildim. Eğer her şeyi biliyorsa, hayır.

SHEP

Sabahın erken saatlerinde gün ışığından çıkıp eski çiftlik evine adımımı attığım anda Anson'ın eğlenen sesiyle karşılaştım. "Bir düzine 5 saatlik Energy shot içtin ve bütün gece çalıştın mı?"

Soruyu anlamıştım. Thea ve ben dün gece birkaç saat içinde, Anson ve benim iki gün önce kaydettiğimizden daha fazla ilerleme kaydetmiştik. Kısmen, artık tesisatın ve elektrik kablolarının nerede olduğunu bildiğim için daha hızlı hareket edebiliyordum. Kısmen de Thea'nın demoyu doğal bir şekilde kabul etmesinden dolayı.

İçimden bir anı geçerken dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Thea, saçlarını topuz yapmış, kocaman bir gözlük ve maske takmış, alçıpan tozuna bulanmış ve balyozu duvara vururken tamamen saçma sapan bir şeyler bağıırıyordu.

"Dostum, iyi misin? Felç mi geçiriyorsun?" Anson parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

Elini iterek yolumdan çektim. "Bu kadar ilerleme olduğu için mutlu olmalısın."

"Öyleyim ama seni öfkeliendiren boktan bir şey olduğunu düşündüm. Ama yüzün gülüyor. Seni aylardır böyle görmemiştim."

Rhodes kaçırılmadan önce. Söylemediği şey buydu.

Bir elimi sakallı yanağımda gezdirdim. "Dün gece Thea'yı buraya getirdim. Biraz stres atması gerekiyordu. Birkaç saat sonra, artık duvar yok."

Anson uzun bir süre sessiz kaldı. "Ona Brendan Boseman'ı sormuşsun."

Adını yüksek sesle duymak bile o ateşli öfke yılanını yeniden alevlendirmişti. "Evet, ona sordum."

Anson sadece bekledi. Bu onun yeteneklerinden biriydi. Sessizliğin ardındaki gücü biliyordu.

Ama ben de buna alışmıştım. Birkaç yıl önce benim için çalışmaya başladığından beri onun bu düşünceli haline alışmıştım. Bakışlarına karşılık verdim ve cüzdanımı çıkardım. Elimle yoklayarak bir dolarlık bir banknot çıkardım ve ona uzattım.

"Bana bir dolar gösterdin diye senin için striptiz yapmayacağım."

Onu tersledim. "Seni işe almak istiyorum."

"Shep, ben zaten senin için çalışıyorum. Yıllardır çalışıyorum."

Başımı salladım. "Psikiyatrist yarınız. Bu da aramızda konuşulacak her şeyin gizli kalacağı anlamına geliyor, değil mi?"

Anson kaskatı kesildi, anında alarma geçti. "Artık bir psikolog değilim ve okul dışında da hiç pratik yapmadım."

"Bu hâlâ aynı ayrıcalığa bağlı olmadığınız anlamına gelmez."

Gözleri kısıldı. "Lisansım geçmemiş olsa bile, bu gizlilik sadece birinin kendisi veya başkaları için tehlike oluşturduğunu düşünmediğim sürece devam eder."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." Tabii Brendan Boseman onun hastası değilse.

Anson uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra faturayı kaldırıp cebine sokar gibi yaptı. "Pekâlâ, gizlilik yerinde. Ama bunu isteyebilirdin, biliyorsun."

Elbette isteyebilirdim. Ama Rhodes Thea'nın arkadaşıydı. Onu önemsiyordu ve Anson bunu biliyordu. Bu güvene ihanet etmemesinin onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamazsam, muhtemelen bir şeyler paylaşmak isteyecekti.

"Thea yıllarca Brendan'la birlikteydi," diye başladım. "Tacizci mi?" Anson hiçbir numarayı kaçırmadan sordu.

"Evet. Ama senin düşündüğün şekilde değil." Sonra içimi döktüm. Thea'nın her şeyi paylaşmamı istemeyeceğini bildiğim için her şeyi olabildiğince belirsiz tutmaya çalıştım. Ama çaresizdim ve ne kadar endişelenmem gerektiği ya da ne gibi önlemler almamız gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ve Anson'ın bu cevaplara sahip olacağını biliyordum.

Ben konuştukça yüzündeki ifade daha da sertleşti. Parmaklarıyla kalçasına vurarak volta atmaya başladı. Ne zaman ki ben

Sonunda durdu, sakinleşti ve bana döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence bu cidden berbat bir durum ve Brendan'ın taşaklarını vücudundan çıkarmak istiyorum."

"Profesyonel görüşünüz için teşekkürler, Dr. Hunt."

İçini çekti ve ensesini sıktı. "Birini görmeden ya da tedavi etmeden teşhis koyamam."

"Ama?" Daha fazlası olduğunu hissederek sordum.

"Kişilik bozukluğu olan birinin pek çok belirtisine sahip gibi görünüyor. Başkalarına bakış açılarında, özellikle romantik ilişkilerde, idealize etmekten değersizleştirmeye kadar büyük dalgalanmalar var. Bazen Thea'nın bahsettiği içki ve uyuşturucu kullanımı gibi pervasız davranışlar sergiliyorlar."

"Bu Thea için şimdi ne anlama geliyor?" Sesim titreyerek sordum.

Anson başını salladı. "Belki de hiçbir şey. İnsanlar her gün bu bozukluklarla yaşıyor. Pek çok tedavi seçeneğı var. Ama ilişkiyi bitirdikten sonra tamamen ortadan kaybolması gerektiğini düşünmesi? Bu beni endişelendiriyor. Daha fazlası olduğunu gösteriyor."

Daha fazlası olduğunu biliyordum. Hem de hiç şüphesiz. "Daha fazlasının ne olduğunu öğrenmek için zorlayamam."

"Hayır, kesinlikle yapamazsın. Sana sadece istekli olduğu şeyleri söyleyebilir. Ama Brendan'ın davranışlarına bakılırsa, bir saplantı seviyesi var."

"Yani?" Üstüne bastım.

Anson'ın gözleri benimkilerle kilitlendi. "Saplantısının hedefi yörüngesinden çıkarıldı. Eğer onun yerine geçecek yeni birini bulamadıysa, yıllardır kafayı yiyor demektir."

Bu konuda hiçbir şey kulağı hoş gelmiyordu. "Peki ya onun nerede olduğunu öğrenirse?"

"Brendan onun yerini şimdi fark ederse, geçmişte olmasa bile işler şiddetlenebilir."

"Ona nasıl yardım edebiliriz?" Kelimeleri zar zor çıkarabildim.

Anson sessizce, "İyileşmesine yardımcı olmaktan başka yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sana açılması çok büyük bir adım. Sutton ve Rhodes'a belli bir dereceye kadar izin vermesi de bir başka iyiye işaret. Hayata geri dönmesi gerekiyor ama bunu kendi hızında yapmalı. Tek yapabileceğiniz bunu teşvik etmek."

Boğazımdaki gerginlik konuşmak bir yana yutkunmamı bile zorlaştırıyordu ama sonunda kelimeleri çıkarmayı başardım. "Ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Anson'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Her zaman bu kontrole sahip olamayız. Ama onun güvende kalması için elimizden geleni yapabiliriz."

Lanet olsun ki yapmadık. Zaten değer verdiğim bir kişiyi hayal kırıklığına uğratmıştım. Aynı şeyi Thea'ya yapmayacaktım.

THEA

"Sence turist akını geride kalacak mı?" Sutton arka taraftaki tezgâha yaslanarak sordu.

"Yaz boyunca gelmeye devam edecek. Sonra da İşçi Bayramı'yla birlikte bir artış daha olacak," dedim kasanın etrafındaki tezgâhı silerken. "İnsanlar son bir kez daha alışveriş yapmayı seviyor."

Boynunu yana doğru bükerek kırdı. "Minnettar olmalıyım ama çok yoruldum ve ara vermeye hazırım."

Arkadaşımı incelemek için döndüm. Son birkaç aydır bu hayali gerçeğe dönüştürmek için çok çabalıyordu. "Biraz daha yardım almalısın. Çok fazla şey yapıyorsun. Sekiz saatlik gerçek bir uykuya ihtiyacın var."

"Mmm. Sekiz saat. Nasıl bir şey?" Sutton hülyalı bir şekilde sordu.

"Ben ciddiym. Ya kendini yakacaksın ya da hastalanacaksın."

"Biliyorum, biliyorum. Çok geçmeden daha sakın aylarımıza girecekken başka biriyle çalışmak istemiyorum."

"Sabahın üçünde kalkmak zorunda kalmamak için bir fırıncı tutmaya ne dersin?" Üsteledim.

Başını salladı. "Fırıncılık en iyi kısmı. Sadece ben ve sessizlik olduğunda. Sanki tüm dünya yok oluyor."

"Sevdiğine sevindim, ama belki haftada sadece b i r k a ç gün sevebilirsin?"

Sutton güldü. "Eninde sonunda. Ama şimdilik benim olmam gerekiyor."

Hoşuma gitmese de başımı salladım. Ama gerçek şu ki, Sutton'ın maddi durumunun nasıl olduğunu bilmiyordum. İşlerin sıkışık olduğu ve Luca'nın istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olabilmesi için yokluk çektiği hissine kapılmıştım. Ama fırın inanılmaz derecede iyi iş yapıyordu, umarım bu durum yakında değişirdi.

"Eee," diye başladı, parmaklarının arasından bir havlu geçirerek. "Shep'in evinde sana yardım etmesi nasıl bir şey?"

Adını duymak bile tüm vücudumun uyanmasına neden oldu. Bu bile tek başına büyük bir tehlike işareti olmalıydı. Ama kendimi bir türlü o noktaya getiremiyordum.

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum. "Bu... iyi."

Sutton soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı, tek kelime etmedi. Nihai anne hareketi.

"Sanırım biz... arkadaşız."

İçini çekti, ses tonunda hayal kırıklığı vardı. "Thea, insan böyle görünen bir adamla *arkadaş* kalamaz."

Ona kaşlarımı çatma sırası bendeydi. "Sen yaptın."

Sutton başını salladı. "Bu farklı bir şey. Ben iş için kapalıyım."

Sutton hakkında daha fazla şey öğrenmek için hiç zorlamamıştım. Neden Sparrow Falls'a taşındığını ya da Luca'nın hayatında bir baba olup olmadığını. Zorlamamıştım çünkü Sutton'ın da benimle aynı şeyi yapmasını istemiyordum. Belki de bu beni berbat bir arkadaş yapıyordu. Ama son zamanlarda tüm kurallarımı çiğniyordum, bir tane daha ne olabilirdi ki?

"Neden? Zekisin, komiksin ve gülünç derecede güzelsin. Sana çıkma teklif eden birkaç erkek olduğunu biliyorum."

Sutton'ın gözlerinin üzerinden gölgeler geçti. "Bir ilişkim tersine döndü. Tanıyamadığım bir insana dönüşen biri. O havuza tekrar girmeye hazır olmam biraz zaman alacak."

Elimden gelen tüm cesareti göstermeden önce uzun bir süre onu inceledim. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. İnsanı deli gibi hissettiriyor."

Sutton'ın yüz ifadesinden empati geçti. "Paylaştığınız her ana yeni gözlerle bakmanızı sağlar. Ve her şey bir yalana ya da bir keder bıçağına dönüşür."

"Özür dilerim," dedim sessizce.

Sutton doğruldu. "Değilim. Beni değiştirdi ama şimdi olduğum kişiyi daha çok seviyorum. Gücümü buldum. Kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum. Kendime ve oğluma bakabiliyorum. Bu çok iyi hissettiriyor."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O haklıydı. **Yaşadıklarım**dan asla *memnun* olmayacaktım ama bu bana neyin ne olduğunu fark ettirdi.

önemli. Ve bu beni daha empatik bir insan, başkalarının mücadelesine duyarlı biri yaptı.

"Sen bir pastane belalısı ve süper annesin," dedim.

Sutton bana sırtarak karşılık verdi. "Evet, öyleyim. Bu seni benim güvenilir yardımcım mı yapıyor?"

Bir kahkaha attım. "En azından bana havalı bir pelerin ver." "Anlaştık," diye kabul etti.

Kapının üstündeki zil çaldı ve döndüm, bakışlarım tanıdık bir yüze gelene kadar çoğunlukla boş olan fırını taradım. Yardım edemedim ama herhangi bir morarma izi var mı diye baktım. Hiç yoktu. Kollarında da.

Sıcak bir şekilde gülümsedim. "Merhaba Raina. Seni görmek güzel." Dudakları çekingen bir şekilde kıvrıldı. "Ben de seni."

"Bugün neyin peşindesin?" Normalde sabah yoğunluğunda gelirdi ama haftalardır gelmiyordu.

"Tavuk salatası ve yumurtalı sandviç alabilir miyim lütfen?"

"Elbette." Siparişi tablete girdim ve ona toplam tutarı okudum.

"Walter'a söylerim," dedi Sutton mutfığa girerken.

"Nasılsın?" Raina kredi kartını okuyucuya dokundururken ona sordum.

Bakışları yukarı kaydı, şaşırmıştı. Çok fazla çene çalmazdık. O her zaman utangaçtı ve ben de pek geveze sayılmazdım. Ama bugün cesur davranıyordum. Sutton bana yaşadığım çilenin beni nasıl daha iyi bir hale getirdiğini hatırlatmıştı ve ben de bu hediyelerin boşa gitmesine izin vermeyecektim. Ve Russ'a ne olursa olsun, Raina'nın bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Kartı dikkatle cüzdanına geri koyarken yutkundum. "Güzel. Oldukça meşgulüm." Gözleri bana kaydı. "Ofisteki o gün için özür dilerim. Bazen Russ... o sadece... o gerçekten sabırlı değil. Shep'i de pek sevmez."

Alay etmek istedim ama yutkundum. Russ sabırsızdan da öteydi ve Shep'ten hoşlanmaması nefrete varıyordu. Ama ben bunların hiçbirini paylaşmadım. Bunun yerine kelimelerimi dikkatle seçtim. "Bu

Bazen eşimizin davranışları aşırı olduğunda zorlanırız. Bunun bizim hatamız olduğunu düşünebiliriz. Ama sana söz veriyorum, öyle değil."

Raina'nın gözleri tekrar büyüdü. Ağzı açılıp kapandı ve bu hareketi birkaç kez tekrarladı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

"Ben de o yollardan geçtim," diye fısıldadım. "Eğer konuşacak birine ya da gidecek güvenli bir yere ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

Raina'nın gözlerinde dökülmemiş yaşlar parlıyordu. "I-"

"Raina," diye kapı aralığından bir ses yükseldi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ben, uh," diye mırıldandı.

O sırada Sutton elinde çantası, yüzünde çatık kaşlarıyla belirdi. "Siparişiniz burada Bay Wheeler. Birkaç kurabiye de ikramımızdır."

Adam dudak büktü. "Sana The Pop'a gitmemiz gerektiğini söylemiştim. Buradaki servis her zaman berbattı."

Raina çantayı aldı ve başını eğdi. "Özür dilerim," diye sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı ve sonra dükkânın önüne doğru gitti.

Arkalarından kapandıktan sonra uzun bir süre kapıya baktım.

Sutton arkamdan, "Sanırım o adamdan nefret ediyorum ve bu kelimeyi kullanmayı sevmiyorum," dedi.

"Sen de ben de," diye mırıldandım.

Ama her şeyden çok Raina'nın ondan kurtulmasını istiyordum.

SHEP

Thea'nın evine giden toprak yola döndüğümde kamyonetimin hoparlöründen telefonum çaldı. Kuşluk vakti kaslarıma bir seğirme hissi yerleşmişti ve o zamandan beri gitmemişti. Thea'yı görmek istiyordum ve lanet olası bir telefonu olmadığı için gün içinde onu kontrol etme imkânımın olmamasından nefret ediyordum. Hepsi de ona dehşet saçan o piç yüzünden.

Bu düşünceleri zorla bastırdım ve gösterge panelime baktım. Ekranda *Trace Arıyor* yazıyordu. Saat daha üç buçuk olduğuna göre, görevde olduğunu biliyordum. Kardeşim işini ciddiye alırdı. Bu onun için bir işten daha fazlasıydı. Bu bir görevdi. İçinde büyüdüğü durum göz önüne alındığında yapması gereken bir şeydi. Bu yüzden iş günlerinde genellikle çene çalmak için aramazdı.

Direksiyonumdaki düğmeye dokunarak cevap verdim. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi hızlıca. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

İçim burkuldu. Birkaç ay önce Trace sırf aradı diye endişelendiğim için bana kızardı. Ama şimdi, o da ailemin geri kalanı gibi yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordu. Endişeliydi çünkü Silas olayının beni alt üst ettiğini ve bununla iyi başa çıkamadığımı biliyorlardı.

"Ben iyiyim," diye homurdandım. "Genelde günün ortasında çay içip dedikodu yapmak için çağırmazsın."

"Siktir git," diye mırıldandı Trace.

Bu gerginliği biraz azalttı. Bu normaldi. "Ne var ne oldu?"

"Başka bir konuşma yapmaya çalıştığımı bilmeni istedim. Raina Wheeler ile."

Thea'nın birkaç gün önceki ifşaatından beri onu ya da Russ'ı düşünmediğim için aptalın tekiydim. Zihnim o kadar sabitlenmişti ki

Brendan, Russ'ın pisliğinin arka planda kalmasına izin vereceğimi söyledi. Ama Raina için arka planda değildi. Her gün bununla yaşıyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Her zamanki gibi. Beni kapattı ve gitmem gerektiğini çünkü Russ'ın her an geri dönebileceğini ve orada olmamdan hoşlanmayacağını söyledi."

Direksiyonu sıkıca kavradım. "Onun kayboluşunu izlemekten nefret ediyorum. Okuldayken çok hayat doluydu. Komikti de. Şimdi sanki hareket etmekten korkuyor."

Trace uzun bir süre sessiz kaldı. "Yapabileceğim hiçbir şey olmaması beni öldürüyor. Kanıt yok. Onu içeri atabileceğim başka bir suçlama yok."

Bu Trace için kötü anıları canlandırmak zorundaydı. Uzun süre yaşamaya zorlanmıştı. Hayatta kalmak zorunda olduğu istikrarsız ortam.

"Fallon'u aradı," diye devam etti. "Bir şeyler söylemeye çalışacak. Raina'yı bağlayabileceği pek çok kaynak var."

Fallon Mercer County'de sosyal hizmet görevlisiydi. Çocuk Koruma Hizmetleri bölümünde çalışıyordu ama ofis çok büyük değildi, bu yüzden Raina'ya yardım edebilecek pek çok tanıdığı vardı.

"Bu iyi bir fikir. Ayrıca, Raina'ya ulaşabilecek biri varsa o da Fal'dir."

Fallon'da bir şefkat vardı. Baştan aşağı bir empatiydi, dünyanın acısını üstlenir ve gözlerini kaçırmazdı. İyileştirmek için elinden geleni yapıyordu.

"Ben de öyle düşünüyordum," diye onayladı Trace. "Bu benim son umudum. Fikirlerim tükendi."

"Yapabileceğin her şeyi yaptın. Çoğu kişinin yapabileceğinden fazlasını." Trace hat boyunca iç çekti. "Öyle hissettirmiyor."

"Yaptın," diye bastırdım.

"Sanırım." Durakladı. "Sende durumlar nasıl? Rho, Thea'da iyi bir ilerleme kaydettiğini söyledi."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. Normalde Rho ve Trace'in benim hakkımda konuşması beni rahatsız etmezdi. Bizimki gibi büyük bir çoluk çocukla, diğer kardeşlerimizin hayatlarındaki temel gelişmelerden birbirimizi haberdar ederdik. Ama bunun daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu Trace'in beni kontrol etmesiydi.

Bunun içime sinmesine izin vermemeye çalıştım. "Evet. Sızıntı oldukça kötüydü. Banyosunu temizlemeye çalışıyorum."

"Her şey hakkında... nasıl hissediyorsun?"

Trace kabul etti. Lafı dolandırmaktan iyidir diye düşündüm. Ama bu kızgınlık daha da alevlendi. "Ben iyiyim. Kaçırılan ve neredeyse öldürülen ben değildim."

Trace hattın diğer tarafında duyulabilir bir nefes çekti.

Pisliğin tekiydim. Bunun başka bir yolu yoktu. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sadece senin için endişeleniyoruz. Silas olduğunu öğrenince çok zorlandın."

"Sen yapmaz mıydın?" Tersledim.

"Evet, yapardım," dedi Trace. "İşte bu yüzden senin huysuz kıcını kontrol ediyorum. O yüzden kafamı ısıрма. Bana gerçekte nasıl olduğunu söyle."

Uzun bir nefes verdim. "İdare ediyorum. Thea'yla vakit geçiriyor musun?"

Yardımcı oluyor."

Olabildiğim kadar dürüsttüm. Olmam gerekenden daha dürüsttüm. Ama bundan kaçış yoktu. Thea'nın sakinleştirici bir etkisi vardı ve bu beni son birkaç aydır her şeyden daha fazla rahatlatmıştı. Ama bundan da öte, ona yardım etmek bana ihtiyacım olan bir amaç veriyordu.

"Bu kızla tanışmak istiyorum. Onu yakın zamanda yemeğe çıkaracak mısın?"

Thea'nın Colson ailesinin sofrasındaki görüntüsü zihnimi doldurdu. Uyardı. Ama aynı zamanda muhtemelen onu bunaltacaktı. "Bundan emin değilim. Biraz utangaçtır."

Trace kıkırdadı. "Ne yani? Onu henüz Colson'ların kaosuna maruz bırakmak istemiyor musun?"

Thea'nın evi görüldüğünde ön camdan dışarı sıırttım. "Onu korkutmak istemem."

Trace kısık bir ısıklık çaldı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Hoşlanıyorum." Bu kadar basitti ama çok daha fazlası vardı. "Hazır olduğunda onunla tanışmak istiyorum."

"Anlaşıldı. Gitmem gerek."

"Pekâlâ. Kendine iyi bak Shep." "Sana da."

Yeğenime onu sevdiğimi söyle."

Trace'in sesindeki gülümsemeyi duydum, "Gelecek hafta sonu Arden ve onunla birlikte ata binmeye gitmeni istiyor."

"Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım."

Tam Thea'nın evinin önüne geldiğimde telefonu kapattık. O lanet tulumuyla bahçesini suluyordu, kedisi de suya saldırmaya çalışıyordu. Bu manzara gülünç olmanın ötesindeydi ama bir şekilde baş döndürücüydü.

Saçlarını topuz yapıp uzun, ince boynunu ortaya çıkarışı -dilimle izlemek istediğim bir boyun. Güneş yanaklarına vurup onları nasıl da parlatıyordu. O bunun için yaratılmıştı, bahçesinde olmak ve etrafındaki güneş ve doğayla bir olmak.

Kontağı kapattım ve kamyonetimden kayarak indim, yolda bir çanta aldım. Thea'nın artık yeşil olan bakışları aklıma geldi. Bunda bir şey vardı, artık benden saklanmıyordu -gözlerinin gölgesi bile-göğsümün derinliklerinde bir şeye çarptı.

Bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırdı. "Merhaba."

"Günün nasıl geçti? Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedi. "Rahatladım. Sanırım sana söylemek üzerimdeki baskıyı biraz olsun azalttı. Bu ve o duvarları yıkmak."

"Sevindim," dedim, yaklaşarak.

Moose havaya sıçradı, bir çeşit takla atarak su spreyine saldırmaya çalıştı.

Başımı salladım. "Bu mutant kedinin nesi var böyle?"

Thea kaşlarını çatarak bana baktı. "Onun hiçbir *sorunu* yok. Ve o bir mutant değil."

"O su ona ne yaptı ki?"

Thea kıkırdadı. "Bize ciddi bedensel zarar vermek için burada olabilir Hepsi."

Moose akıntıya doğru vurdu ama konuştuğumu anlamış gibiydi Çünkü dönüp bana baktı ve tısladı. "Moose," diye azarladı Thea onu.

Kedi bir çeşit ezik miyavlama çıkardı.

Çantayı karıştırdım ve küçük bir ödül kesesi çıkardım. Onu salladığım anda Moose bana doğru sıçradı ve bir köpek gibi oturdu

olurdu.

Bakışlarım Thea'ya kaydı. "Bunu ona sen mi öğrettin?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Ama bunlar onun favorisi. Rüşvetin üstesinden gelemez."

Çantayı açtım ve ona bir çift vermek için eğildim. Elim yaklaştığı anda Moose'un ön pençeleri poşete yapıştı ve onu yüzüne doğru çekti.

İkramları benden kaparken "Tanrım," diye mırıldandım. "Bir parmağımı kaybedebilirdim."

Thea sadece sırıttı. "Bunun mümkün olmadığını söylemeyeceğim çünkü kesinlikle mümkün."

Ona yaklaştım, o kadar yaklaştım ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Thea'yı öpme dürtüsü o kadar güçlüydü ki kendimi kontrol altında tutmak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Yaklaştığında o yeşil gözler bana bakıyordu.

Bir kolum ona dolandı ve onu kendime çektim. "Gerçekten iyi misin?"

Thea bana bakarken hiçbir şey saklamadı. Gözlerindeki duygu savaşını gördüm. "O kadar da iyi uyuyamadım."

"Siktir," diye
fısıldadım. "Sorun
yok."

"Değil." Ve onun bu huzuru tek başına bulmaya çalışmasından nefret ediyordum. Onu yatıştırıp rüya alemine geri döndürmek için orada olmak istedim. Ya da ikimizi de yorup bayılmaktan başka çaremiz kalmasın diye. İkincisi kulağa çok daha iyi geliyordu.

Bakışları bana doğru yumuşadı. "Uyuyamamış olsam da güzel bir gündü. Kendimi daha iyi hissediyorum. Daha cesur."

Thea'nın sözleri bana güzel darbeler gibi çarptı. "Buna sevindim." "Ben de."

Sonra eğildim, kendimi durduramadım. Dudaklarım şakağına değdi, tüy kadar hafifti. Ama teninin benimkine değme hissi en iyi şekilde haşladı. "Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin," diye fısıldadım.

Geri çekildiğimde gözlerimiz kilitlendi. Başımı eğip o ağzı almak çok kolay olurdu. Thea'nın dudakları aralandı ve başı geriye eğildi. Sessiz bir izin. O dolgun, dut dudaklar. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Ne- Telefonum çaldı.

Ses o kadar sarsıcıydı ki Thea kollarımda sarsıldı. Onu bırakıp cebimden cihazı çıkarırken küfrettim. Ekranda Jennie'nin adı yanıp sönüyordu. "Emlakçım," dedim cevap vermeden önce. "Selam Jennie."

"Shep," diye selamladı, konuya girmeden önce hiç vakit kaybetmedi. "İstediğin özelliklere uygun bir kiralık ev bulma şansım yok. Yapabileceğim en iyi şey Eylül başı."

Bir küfür daha savurdum.

"Birkaç aylığına Cope'un evinde kalabilir misin? Ya da Nora'nın?"

Küçük kasabalarla ilgili bir şeydi bu. Jennie tüm ailemi tanırdı ve çoğumuza emlak alımlarımızda yardım etmişti. "Evet. Bir yolunu bulacağım. Sen git ve Eylül'deki yer için kira sözleşmesini hazırla."

"Yaparım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, Jennie."

"Her zaman."

Telefonu kapattığımda Thea'yı beni incelerken buldum. "Sorun nedir?"

Telefonumu tekrar cebime soktum. "Hiçbir şey, gerçekten. Sadece yeni ev üzerinde çalışırken kiralık bir eve ihtiyacım var. Eylül başına kadar bana bir tane bulamaz."

Thea uzun bir süre beni inceledi. "Dahası var."

Thea'nın olayı buydu. Her zaman daha fazlasını görürdü. Onu uzaktan izlerken bunu hissetmişim. Ama onu gerçekten tanımaya başlayınca, bunu ilk elden gördüm. Yaralar, yara izleri, yanlışı olabilecek her şey için bir radarı vardı.

"Bu, birkaç ay annem ya da kardeşimle kalmak anlamına geliyor. Rho kaçırıldığından beri ortalıkta dolanıyorlar. Silas olduğunu öğrendiğimde bunu pek iyi karşılayamadım."

Eğer Thea bana acı gerçeklerini anlatmaya istekliyse, en azından ben de ona kendi gerçeklerimi anlatabilirdim. Bu beni zayıf gösterse bile.

Thea'nın yüz ifadesi beklediğim gibi acıma duygusuna kapılmadı. Sadece suyu kapattı ve benim alanıma geçti. "Kendini suçluyorsun."

Boğazımın arkasından asit süzüldü. "Neredeyse on yıl boyunca onunla çalıştım."

"Ve o kadar uzun süre eğitim almış bir FBI profilcisi Silas'la yıllarca çalıştı ve bunu görmedi."

Ağzım bir anda kapandı.

"Shep," dedi Thea, elini göğsüme koyarken sesi yumuşadı. "İnsanlar bizi kandırır. Gerçekte başka bir şey oldukları halde başka bir şey olduklarını düşünürüz. Bu *bizim hakkımızda* bir şey söylemez; *onlar* hakkında bir şey söyler."

Bu sözlerin Thea'ya neye mal olduğunu biliyordum. Bu azabı ne kadar derinden anladığını. "Silas'ın Rho'ya yaptıklarından nefret ediyorum. Anson'a yaptıklarından. Ve benim yüzümden bu zararı verebildi."

"Başka bir yol bulamayacağını mı düşünüyorsun?" Thea meydan okudu. "O lanet olası bir psikopattı."

Sert bir nefes verdim. "Biliyorum. Sadece... Bu beni rahatsız ediyor."

"Anlaşılır bir şekilde. Ve çevrenizdeki insanların sizi bir şahin gibi izlediğini, kırılıp kırılmayacağınızı görmeye çalıştığını hissetmek de yardımcı olmuyor."

"Hayır, yardımcı olmuyor," diye itiraf ettim.

Thea bir an sessiz kaldı, eli hâlâ göğsümdeydi ve gözleri benimkileri arıyordu. Sonra nihayet beni şok eden iki kelime söyledi. "Burada kal."

THEA

Ne yapıyordum ben? Görünüşe göre, ses tellerimi kontrol edemiyordum çünkü *burada kal* gibi kelimeler tükürüyorlardı. Bu korkunç, iyi olmayan, çok kötü bir fikirdi.

Sürekli gergin olurdum. Ya da daha kötüsü, kendimi Shep'in üzerine atardım.

Çünkü bahçemde çalışırken pencereden izlediğim kas düzlemlerini ima eden o beyaz tişörtlerle etrafta dolaşmasını izlemek dayanabileceğimden çok daha fazlası olurdu. Ya evin içinde gri eşofman altıyla giyerse? Yüce Tanrım, güçsüz kalırdım.

Shep bana baktı, kehribar rengi gözleri araştırıyordu. "Thorn. Beni evine ilk kez birkaç gün önce aldın. Buna hazır olduğundan emin değilim."

Tanrım, o çok iyi bir adamdı. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve "Eminim" dedim.

Bir süre beni izlemeye devam etti.

"Gerçekten mi?" diye üsteledim. "Benim için yaptıklarının bir kısmını sana geri ödeyebilmek güzel olacak."

Görünüşe göre bunu söylemek yanlıştı çünkü Shep kaşlarını çatı. "*Bana hiçbir şey borçlu* değilsin."

Onu kendi bakışlarımla kıstırdım. "Benden alman gerekenin onda birini aldığını biliyorum."

Geçen gün Bloom'dan aldığım molada nalbur dükkanına gitmiş ve reyonları incelemiştim. Fiyatlar Shep'in söylediğinden çok daha yüksekti. Bir indirimin telafi edebileceğinden çok daha fazla.

Bakışları yana kaydı ve haklı olduğumu anladım.

"Bunu senin için yapmama izin ver. Üzerinde adın yazan bir misafir odam var. Banyoyu paylaşmamız gerekecek ve alıştığın kadar lüks olmadığını biliyorum ama-"

Shep'in gözleri bana döndü ve sözlerimi kesti. "Buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceğimi düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Gözlerindeki ateş karşısında nefesim kesildi; kızgınlık ve içimi ısıtan başka bir şeyin karışımıydı bu. Shep, hâlâ var olduğundan emin olmadığım parçalarımı hayata döndürmüştü. Sadece iyi bir aşk romanı okuduğumda hatırladığım parçalarım... Bana sadece kitap sayfalarında bile olsa, sonsuza dek mutlu sonların var olduğunu hatırlatan parçalarım.

"Bu bir evet mi?"

Sırıttı. "Kesinlikle evet."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Tamam o zaman."

Elim göğsünden kaymaya başladı ama Shep onu yakaladı ve göğüs kafesine bastırdı. "Thea, kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum. O yüzden kuralları sen koy. Ben de onlara uyacağım. Neye ihtiyacın varsa."

Ne kadar iyi bir adam. Benim için ulaşamayacak kadar iyi ama yine de yapıyordum.

"Beni rahatsız hissettirmiyorsun. Daha fazlasını istememi sağlıyorsun."

O kehribar gözler altın renginde parladı.

"Daha fazlasını." Başımı salladım.

"Daha fazlasını severim." Shep'in parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. "Teşekkür ederim, Thea."

"Bir şey değil."

Elimi sıktı. "Şimdi seni yemeğe götürmeme ne dersin?" "Akşam yemeği mi?" Ciyakladım.

"Lüks bir şey değil," diye garanti verdi Shep. "The Pop'a ne dersin? Yemekler ızgaradan sıcak sıcak çok daha iyi."

The Pop'ta hiç yemek yememiştim. Paket servis yaptırmıştım ya da pencerelerden sevimli iç mekâna bakmıştım ama hiç kırmızı kabinlerden birine oturmamıştım. İnsanların havadan sudan konuşması ya da beni merak etmesi riskini almak istememiştim. Ama o işi bırakmıştım. Eğer ben

daha fazlasını istediğimde, ona ulaşmak zorundaydım. Bu da tek bir şey söyleyebileceğim anlamına geliyordu.

"Tamam."

SHEP kamyonetini, üzerinde *The Soda Pop* yazan neon ışıklı turkuaz ve kırmızı bir tabelası olan ellili yıllardan kalma lokantanın önündeki park yerine çekti. Henüz erken olduğu için tıklım tıklım değildi ama boş da değildi. Aniden nemlenen avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm.

Sahip olduğum en güzel pantolundu. Shep'ten ben temizlenirken beklemesini istemiştim. Olduğum gibi gidebileceğimi söylemişti ama bunu yapmayacaktım. Moose ve yavru kedileri yerleştirdikten sonra yirmi dakika içinde yapabileceğimin en iyisini yapmıştım.

Koyu renk kot pantolon ve küçük dantel desenli beyaz, kısa kollu bir bluz. Biraz göz farı, rimel ve dudak parlatıcısı bile sürmüştüm. Ve yine lensleri geride bırakmaya karar vermiştim. Çünkü cesur olmak istiyordum. *Kendim* olmak istiyordum. Dışarı çıktığımda Shep tepeden tırnağa bir tarama yaptı ve "Yirmi dakikada yaptığın buysa, başım belada demektir" dedi.

Midem o anda bir Cirque du Soleil gösterisine yakışan bir dizi akrobasi hareketi yapmıştı. Ama şimdi neden bu kadar cesur olduğumu düşündüğümü merak ediyordum. Ya biri beni Brendan'ın eski sevgilisi ya da daha kötüsü o *sitelerden* biri olarak tanırsa? İçimdeki öfke kabardı ama **y u t t u m .**

Bir el benimkinin etrafından dolaştı, parmaklar örüldü. Bu hareket çok basitti ama bizi topraklıyor, birlikte ikimizi de ayrı olduğumuzdan daha güçlü kılıyordu. "Eğer bu çok fazlaysa, sipariş verebilirim ve sakın bir yerde piknik yapabiliriz."

Bakışlarım lokantadan Shep'e kaydı. Yüzünde çok fazla anlayış vardı. "Ben içeri girmek istiyorum. Hep burada yemek istemişimdir. Masaların üzerinde küçük müzik kutuları var."

Shep'in ağzında bir sırıtiş belirdi. "Sanırım bir ya da iki şarkı isteği için birkaç kuruşum bile var." Bir saniye beni inceledi. "İşte anlaşma. Eğer herhangi bir noktada çok fazla gelirse, sadece

gitmemiz gerekiyor. Hesabı alacağım ve gideceğiz. Daha fazlası için gidiyoruz ama acı çekmeyi göze alarak değil."

O an acı vardı. Ama güzel bir acıydı. Bir adamın size hiç beklemediğiniz türden bir anlayış göstermesiyle gelen türden. "Bazen buna değer. Çünkü diğer taraftaki şey, yaşadıklarınız için çok daha tatlıdır."

Shep'in başparmağı elimin üzerinde ileri geri gidip geldi. "Dünyaya bakış açını seviyorum." Elimi bir kez daha sıktı ve sonra bıraktı. "Orada kal."

Shep kamyonetten inip ön tarafa geçerken kaşlarım birbirine çarptı. Sonra kapımı açtı ve gülümsedi.

Karnımdaki o çıldırtıcı his geri gelmişti. "Tam bir centilmen."

Ayaklarım kaldırıma basar basmaz Shep'in eli tekrar elime dolandı. "Bazen," diye fısıldadı kulağıma.

Tenimde bir ürperti gezindi, her türlü vaadi barındıran türden bir ürperti. *Kendine gel.*

Adamın üzerine atlamadan bir lokantaya bile giremiyorsam, onunla yaşamayı nasıl başarabilirdim?

Shep sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi beni Pop'a doğru götürürken sırtışı daha da genişledi.

"Böbürlenmek hiç hoş değil," diye tersledim.

Bir kahkaha attı. "Seni etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyor."

Ona en iyi bakışımı attım ve Shep sadece daha çok güldü.

Tam kapı koluna uzanmak üzereyken kapı açıldı.

Shep bir adım geri çekilerek kişinin çıkmasına izin verdi.

Mara.

Onu gördüğünde mavi gözleri parladı ama birleşen ellerimizi gördüğü anda bu parlaklık söndü. "Shep," diye mırıldandı. "Thea. Seni gördüğüme sevindim."

Shep'in yüzündeki irkilmeyi kaçırmadım. "Seni de," dedi. "Paket mi?"

Mara gülümsemeye zorladı. "Kızlarla film gecesi. Ben yemek görevindeyim."

"Eğlenceli olacak," dedi Shep.

"Evet." Mara'nın bakışları bana kaydı ve sonra tekrar Shep'e döndü. "Size iyi geceler."

"Size de," diye mırıldandım.

Sonra ayakları onu ne kadar hızlı götürürse o kadar hızlı gitti. Shep'e baktım. "Az önce onu bıçaklamışım gibi hissediyorum."

Başını hızla salladı. "O ve ben çok uzun zamandır birlikte değiliz ve hiç ciddileşmedi."

"O istedi." Bu bir soru değildi. Mara'nın gözlerindeki özlemi görmüştüm, hem Shep'le aynı anda fırına geldiklerinde hem de şimdi.

"Belki," dedi Shep dürüstçe. "Ama ben onun için öyle hissetmedim. Daha fazlası değildi."

Bunun üzerine nefesim kesildi. Ama anladım.

Elimi sıktı. "Bu karşılaşmanın gecemizi mahvetmesine izin verme. Ağırlığımız kadar kızarmış yemek ve milkshake yemeliyiz."

Shep haklıydı. Bunun iyi bir zaman olması gerekiyordu. Normale doğru ilk adım. Bir *hayata* doğru. "Bu bana mükemmel geliyor."

Bizi içeri soktu ve boş bir kabine doğru götürdü. Kırmızı deri üzerinde kayarak ellili yılların cazibesine kapıldım, o sırada kırmızı desenli pembe bir elbise giymiş bir kadın yaklaştı. "Shepard Colson, yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Bizi unuttuğunuzdan endişelenmeye başlamıştım."

"Asla unutmam Bayan Sally."

Saçlarına aklar düşmüş olan kadın bana dönerken güldü. "Bu adam kendi iyiliği için fazla çekici."

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vermekten kendimi alamadım. "Ve ukala da."

Bir kahkaha daha patladı. "Senden hoşlanıyorum. Thea, değil mi? Genelde paket servis için gelirsin. Soğan halkalarına düşkünsün."

Vücudum kaskatı kesildi ama nefes aldım. Bu normaldi. Küçük kasaba hayatı. "Tam bir deneyim yaşamamanın zamanı geldi diye düşündüm."

"Buna bayıldım," dedi Sally. "Siz çocuklar ne içmek istediğinizi biliyor musunuz?" "Ben bir Arnold Palmer alayım," dedi Shep. "Peki ya siz?"

"Diyet kola? Milkshake listesi için zamana ihtiyacım var."

Sally sırtıttı. "Ben doğum günü pastalı olanı tercih ederim. Kulağa tuhaf geliyor ama tadı çok lezzetli."

"Bunu aklımda tutacağım."

Sally masamıza iki menü koydu. "Acele etmeyin. İçkilerinizle birlikte döneceğim."

Shep menüye bakmadı. Gözleri benim üzerimdeydi. "İyi mi?"

Başımı salladım. "Hoş biri."

"Annemin arkadaşı, bu yüzden ondan bir telefon alacağımı biliyorum, her şeyi soracak."

Dişlerimle dudağımın kenarını çekiştirdim. "Bu kötü bir şey mi?"

"Sadece annemin seksen iki milyon sorusu olacak ve fırına uğrarsa hiç şaşırmam."

Daha derin nefesler. Küçük kasaba hayatı. Önemseyen bir aile. Bunlar iyi şeylerdi. Sadece onları zihnimde yeniden çerçevelemem gerekiyordu. "Eğer bunu yaparsa, en azından onu unlu mamullerle kazanabilirim."

Shep bir kahkaha attı. "Fena bir plan değil aslında." Başını menüye doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

Seçeneklere bakmaya başladım ama yolun karşısında bir şey gözüme çarptı. Sokağın biraz aşağısında duran ve kapüşonlu bir tişört giymiş olan bu kişinin yüzü görünmüyordu ama bana baktığına yemin edebilirdim.

"Thea?"

Bakışlarım tekrar Shep'e kaydı. "Pardon, ne dedin?"

"İyi misin?" Neye baktığımı görmek için döndü ama görüş açısını takip ettiğimde orada kimse yoktu.

"İyi. Sadece gördüğümü sandım..." Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Gölgelere atlamak."

Shep masanın öbür ucuna uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Bu tür şeylere alışana kadar öyle olabilir."

Başımı salladım, omzunun üzerinden baktım. Bu her zaman sorun olmuştur. Zihnimin bana ne zaman oyun oynadığını ve ne zaman haklı olduğunu ve bana kaçmamı söylediğini asla bilemedim.

SHEP

Tam Thea'nın evinin önünde durduğum sırada telefonum çaldı. Ekranı baktığımda kardeşlerimden birinin sohbetin adını *Lütfen Gönderene Geri Dön* olarak değiştirdiğini gördüm. Başımı sallarken sııttım.

COPE

Shep, bu da ne böyle? Bir kadınla mı yaşayacaksın? Bunlar kardeşini bilgilendirmen gereken şeyler.

Thea beni kalmaya davet ettiğinden beri birkaç gün geçmişti. Vazgeçmesi ya da fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımak istedim ama yapmadı. İşte, tüm temel eşyalarım kamyonumun arkasında ve diğer her şey depodayken buradaydım.

BEN

Sakin ol. O tür bir taşınma değil.

Ama bu da tam olarak doğru değildi. Thea ve benim ne olduğumuzdan emin değildim. Sadece arkadaş değildik ama bundan fazlası da değildik. Arada bir yerdeydik. Ama bunu haftanın her günü başka bir şeye tercih ederim.

KYE

Neden rastgele kırık dökük bir eve taşındığınıza inanmakta zorlanıyorum?
İssiz bir yerde eviniz var ama orada yaşayan kadınla hiç ilgilenmiyor musunuz?

BEN

Evi yıkık dökük değil. Öyle olsa bile, seninle yaşamaktan çok daha iyi olurdu.

KYE

Evimi sen inşa ettin, pislik.

Kendi kendime kıkırdadım ve parmaklarım klavyenin üzerinde uçuştı.

BEN

Evinizi seviyorum. Sorun içinde ikamet ediyor olmanız.

RHODES

Çocuklar, iyi

oynayın. COPE

Hepiniz berbatsınız. Beni hiç haberdar

etmiyorsun. FALLON

O zaman belki de kırk yılda bir eve gelmelisin. Yemin ederim neye benzediğini bile unutacağım.

KYE

Birkaç kasaba ötedeki reklam panolarından birini bul. Şimdi ne satıyorsun? Ereksiyon hapı mı, tüp çorap mı?

Sohbeti sessize aldım. Saatlerce böyle devam edeceklerdi. Ama bir aile yemeğinde köşeye sıkıştırılıp Thea ile olan ilişkiyi açıklamak zorunda kalmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Ama bunu anlatacak kelimelerim yoktu. Bildiğim tek şey onun yanındayken kendimi iyi hissettiğimdi. Ve bu hoş bir rahatlamaydı.

Ben motoru kapatıp kamyonetimden inerken ön kapı açıldı. Thea dışarı adımını attığında, güneş ona vurdu ve ben

keskin bir nefes. Thea işte böyle bir güzelliğe sahipti. Ciğerlerinizdeki havayı emen türden.

Bahçede ya da serada çalıştığı belliydi. Kenarları yıpranmış, ipleri aşağı sarkan bir kot şort giymişti. Her birinin izini sürmek istedim. Pürüzsüz, zeytin rengi teninin parmak uçlarımda nasıl bir his uyandıracaklarını bilmek istiyordum.

Thea'nın atleti güneşin öptüğü omuzlarını ortaya çıkarıyor, sonra da önden aşağı doğru inerek daha fazla tenle alay ediyordu. Vücudu, ezberlemek için her şeyimi verebileceğim uzun, zayıf kıvrımlardan oluşuyordu.

Ne düşünüyordum ki ben? Uyanırken her düşünceme ve rüyalarımın musallat olan bir kadının yakınında yaşamak? Sonunda çok aptalca bir şey yapacaktım. Onun hazır olmadığı bir şey.

Thea bana tereddütlü bir gülümseme gönderdi. "Merhaba."

Beni teslim olmaya iten şey gördüğüm belirsizlikti. Durmalarını söylemeye fırsat bulamadan bacaklarım aramızdaki boşluğu tüketti. Ona ulaşmam uzun sürmedi ve onun yakınına geldiğim anda çiçek ve hindistan cevizi kokusunu aldım. Bu koku beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi.

"İyi misin?" Sesim sertleşerek sordum.

Başını geriye eğdi, yeşil gözleri ortaya çıktı. "Biraz gerginim."

Dürüstlüğüne bayıldım. Çok değerliydi. Çünkü bunu bana vermesinin ona bir şeye mal olduğunu biliyordum. Uzandım ve parmaklarımızı birleştirdim. "Fikrini değiştirebilirsin. Cope'un evinde kalabilirim."

Thea başını salladı ve koyu renk saç tutamları topuzundan dışarı döküldü. "Kalmanı istiyorum. Bazen gergin olmak iyidir. Bilinmeyene doğru eğildiğim anlamına gelir."

Başparmağımla elinin arkasını yokladım. "Kuralları sen koyuyorsun, unuttun mu?"

"Biliyorum. Ama benim kurallarım olduğunu sanmıyorum. Evime internet bağlatmamak dışında."

Kıkırdadım. "Her ne kadar buradan yüksek hızlı fiberoptik kablo geçirmek istesem de, bundan kaçınacağım. Telefonum var. İhtiyacım olan her türlü interneti hotspot olarak kullanabilirim."

Thea bir nefes verdi. "Tamam."

"Yani, bunu yapıyor muyuz?"

Başını salladı. "Yapıyoruz. İçeri gelin. Size misafir odasını göstereyim."

İçeri adımımızı atar atmaz Moose bizi karşıladı ve ezilmiş bir miyavlama çıkardı. Kulaklarının arkasını kaşımak için eğildim. "Hey, dostum."

Başıyla elime vurdu. Bir süre sonra doğruldum ve cevap olarak bacağıma defalarca tokat attı.

"Moose," diye azarladı Thea. "Bu hiç hoş değil."

Neredeyse havlar gibi bir ses çıkardı ve sonra kaçtı.

Thea bana özür dileyen bir gülümseme gönderdi. "Özür dilerim. Yemek ve şefkat konusunda talepkâr oluyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bu iyiye işaret. Senden hoşlandığı anlamına geliyor."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Benden hoşlanmasa ne yapardı?" "Bilmek istemezsin."

Bir kıkırdama ağzımdan kaçtı ve Thea'nın bakışlarının ağzıma düştüğünü fark etmedim. Sanki gözleriyle ağzımı takip ediyor ve çıkan sesi ezberliyordu.

Boğazımı temizledim. "Peki, nerede kalıyorum?"

Thea sarsıldı. "Doğru. Bu taraftan."

Beni tanıdık bir koridora götürdü ve restore ettiğim banyonun önünden geçirdi. "Mutfağı ve oturma odasını gördün." Oturma odasından minik miyavlamalar geliyordu ve yavru kedilerin oyun alanlarında boğuştuklarını görebiliyordum.

"Ana banyo burada." Thea, küvet-duş kombinasyonlu ve tek lavabolu küçük bir banyoyu işaret etti.

Parmaklarım onun için bir tadilat tasarlamak için kaşınıyordu. Bu alanla yapabileceği çok daha fazla şey vardı.

"Yatak odam orada." Thea banyonun hemen aşağısındaki açık kapıyı işaret etti.

Sadece küçük renk kırıntıları yakalayabildim: soluk mor desenli yumuşak yeşil bir yorgan, yatağının üzerinde asılı bir tarla fotoğrafı - koridordaki diğer açık kapıdan sadece bir metre ötede.

"Ve bu da sensin."

Yatak odasına adım attım. Küçük ama rahat bir odaydı. Yatağın üzerinde sıcak görünen bir yorgan ve karşısında eski bir şifonyer vardı.

yatak. Ancak iki pencere Thea'nın inanılmaz bahçesine bakıyor, neredeyse kendinizi mekânla bütünleşmiş hissetmenizi sağlıyordu.

"Fazla olmadığını biliyorum-"

"Mükemmel," dedim ona dönerek. "Her gün o bahçeye bakarak uyanmak beni şımartacak."

Pembe renk Thea'nın yanaklarına vurdu. "Beğenmene sevindim."

"Bayıldım," diye düzelttim.

"Seviyorum," diye yineledi.

Uzun bir süre öylece durduk, hava etrafımızda dolanıyordu.

Thea'nın dili dışarı fırladı ve alt dudağını ıslattı. "Eşyalarını içeri sokmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Dilimle o ıslaklık izini takip etmek istedim. *Hay aksi.*

Daha beş dakika bile olmamıştı ama kafamı dik tutamıyordum.

İçimdeki dürtüyü bastırdım. "Ben hallederim. Eşyalarımı yerleştirdikten sonra senin için de uygunsa misafir banyosuna gireceğim."

Thea'nın başı aşağı yukarı sallandı. "Elbette. Ben sadece serada hasat yapıyorum. Annenin benim ekstralarımdan isteyebileceğini düşündüm."

Bu teklif beni tam göğüs kafesimden vurdu. "Buna bayılır." Thea sıırıttı. "Bir sepet dolusu şekerleme, hemen geliyor."

Döndü ve odadan dışarı çıktı. O giderken bakışlarımın kalp şeklindeki kıcına düşmesine engel olamadım. Parmaklarım yanlarımda seğiriyor, uzanmak için kaşınıyordu.

Soğuk duşlar. Ben olsam bol bol soğuk duş alırdım.

THEA

Kırıntı ya da dökülme belirtisi ararken elim fırın masasının üzerinde daireler çiziyordu ama aklım milyonlarca kilometre uzaktaydı. Shep'teydi. Uzun boylu, kaslı hali evimin içinde ilerliyordu. Banyoda çalışırken kaslarının bükülme ve esneme şekli. Sabah kahvesini içerken gerindiğinde tişörtünün nasıl yukarı kalktığını ve o V şeylerinden birinin ipucunu nasıl ortaya çıkardığını.

Üç gün.

Shep üç gündür benimle yaşıyordu ve ben yanmak üzereydim. Öte yandan o gayet iyi görünüyordu. Bakışlarını bir iki kez bacaklarımda ya da dudaklarımda gezinirken yakalamıştım ama tek bir hareket bile yapmamıştı.

The Pop'taki sözde randevumuzla işlerin o yönde ilerlediğini düşünmüştüm ama birdenbire bana cam kırığı gibi davranmaya geri dönmüştü. Bu onun dikkatini takdir etmediğim anlamına gelmiyordu - çünkü ediyordum. Beni önemseydiği anlamına geliyordu. Sadece daha fazlası için hazırdım.

"Şu anda masanın cilasını söktüğüne eminim."

Sutton'ın sesiyle irkildim.

Güldü. "O kafanın içinde neler oluyor?"

I yapamadım Yardım ve floş o gül için benim

Yanaklar. "Özür dilerim.

Dikkatim dağıldı sanırım."

Neyse ki o anda pastanede sadece iki müşteri vardı ve ikisinin de turist olduğundan oldukça emindim - utancımı hatırlayacak kimse yoktu.

Sutton sıırttı. "Bu tür dikkat dağıtıcı şeyleri bilirim. Yeni oda arkadaşın nasıl?"

Yanaklarım daha da kızardı.

"O kadar iyi, ha? Bırak da ben de yaşayayım."

"Öyle değil," diye tısladım nefesimin altında.

Sutton's kaşlar kaldırılmış. "I düşünüyordum sen vardı düzeltme bu durum."

"Benimle bu şekilde ilgilendiğinden emin değilim.

Bazen öyle olduğunu düşünüyorum. Ama diğerleri..."

"Güven bana, tatlım. Bu adam büyük bir I ile ilgileniyor."

Midem bulandı. "Pek emin değilim. Daha öpmemi bile

Ban

a." "Bunu yapmasını istiyor musun?" Sutton doğrudan konuya girerek sordu.

"Evet," diye yanıtladım. Bu kadar basitti. Tek istediğim beni öpmekten çok daha fazlasını yapmak için.

Sutton doğruldu, elleri kalçalarına gitti. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Kadınlar milyar dolarlık şirketleri, hükümeti yönetiyor, hatta lanet olası aya bile uçuyorlar. İlk hamleyi biz **y a p a b i l i r i z .**"

İçgüdüsel olarak geri adım attım ve başımı salladım. Ya Shep beni reddederse? Ya her şeyi berbat edersem ve benimle yaşayacağı önümüzdeki birkaç ay boyunca işleri zorlaştırırsam?

"Thea," dedi Sutton. "Senden hoşlanıyor. Ama muhtemelen içgüdüsel olarak senin zor şeyler yaşadığını biliyor ve seni aceleye getirmek istemiyor."

"Biliyor," diye fısıldadım.

Sutton'ın yüzü yumuşadı. "Ona söyledin mi?" Başımı salladım.

"Bunu onunla paylaşırken kendini rahat hissetmene bayıldım. Shep o mucizevi iyilerden biri. Bu da ağırdan alacağı anlamına geliyor."

"O kadar yavaş ki derimden sürünerek çıkmak üzereyim," diye homurdandım.

Sutton bir kahkaha patlattı, sonra sesini alçalttı. "Tatlım, vibratör bunun için var. Gerginliği alır."

"Eminim büyük bir paket pil almam gerekirdi."

Sutton sadece daha sert güldü ve bu bulaşıcıydı, beni de etkisi altına aldı.

"Siz ikiniz iyi bir şey yapmıyorsunuz gibi görünüyor. Ben de girmek istiyorum."

Günde beş paket sigara içiyormuş gibi gelen sese döndüm. Lolli, Shep'in büyükannesi, kapının hemen içinde durmuş, bir elinde sarılı bir paket, diğerinde bir çanta tutuyordu - esrar yaprağının mücevherli bir versiyonuna benzeyen bir çanta.

Tam uyuyordu. Lolli Reynolds hippie elbiseleri ve yarı ağırlığındaki kolyeleriyle bir buçuk karakterdi. Ama aynı zamanda aşçımız Walter'ın da gözbebeği.

"Merhaba Lolli," diye selam verdim.

Bana gülümsedi. "Canlarım benim. İkiniz de nasılsınız?"

"İyi," dedi Sutton, ona sarılmak için hareket ederek. "Sen nasılsın?"

"Muhteşem. Peru'ya bir gezi planlıyorum. Şu ayahuasca yolculuklarından birini yapacağım. Zihnimi açacağım."

Kaşlarım neredeyse saç çizgime çarpacaktı. "Halüsinasyon görmene neden olan ilaç değil mi bu?"

Lolli cık cık diye bir ses çıkardı. "Psychedelics gelecek. Bana katılmalısın. Enerjik bir açılıma ihtiyacınız olduğunu hissedebiliyorum."

"I düşünmek Ben iyi ile şunlar Yollar kalmak Kapalı." Mırıldandım.

Sadece başını salladı ve elindeki paketi bana uzattı. "Oyunbozanlık ettiğin için seni cezalandırmayacağım bile. Bu senin için."

"Benim için mi?"

Lolli başıyla onayladı. "Shep'in birkaç ay sizinle kalmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bizimle kalmak istemediğini biliyorum çünkü Nora'nın üzerine titriyor. Ya da belki"-kaşlarını salladı-"bu yaşam düzenlemesinin başka avantajları olabileceğini umuyordu."

Sutton kolunu Lolli'nin omuzlarına doladı. "Aynen benim düşüncelerim."

Yüzüm alev alev yandı.

"Bunda utanılacak bir şey yok canım. Seks çok doğal bir şeydir," dedi Lolli.

Tanrım, biri beni şimdi öldürsün.

"Biri seks mi dedi?" Walter mutfaktan çıkarken gözlerinde bir parıltıyla sordu.

Masanın altına sürünecektim.

Lolli, "Senin için değil, seni yaşlı bunak," diye karşılık verdi.

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye meydan okudu Walter, "ama benim hareketlerimi bilmiyorsun."

"Walter!" Sutton sesini kahkahalarla doldurarak azarladı. "İzin ver seni dışarı çıkarayım," diye bastırdı Walter.

Lolli sadece başını salladı, sayısız kolyesi şingirdiyordu. "Benim gibi bir kadını yere seremezsin."

"Bilmiyorum, benim yaptığım türden bir sıkıştırma hoşuna gidebilir."

"Tanrım," diye mırıldandı yeni bir ses. Ezberlediğim bir ses. Shep, Lolli ve Walter'a bakarken yüzünü buruşturdu. "Biri şu *Siyah Giyen Adamlar'ın* zihin silme şeylerinden birini bulsun ve son altmış saniyeyi hafızamdan silsin."

"Şimdi, Shep," diye uyardı Lolli. "Thea'ya da söylediğim gibi, seks tamamen doğal bir şey-"

"Lütfen, durdur şunu," diye mırıldandım. Sutton bir kahkaha patlattı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye hırladım ona.

Walter Shep'in omzuna vurdu. "Merak etme. Benim niyetim iyi. Eğer izin verseydi yarın büyükannenle evlenirdim."

"Asla olmayacak," diye tersledi Lolli.

"Neden bunu ben açmıyorum?" dedim ve kimse hamleler, iğneleme ya da başka bir şey hakkında konuşmaya başlamadan araya girdim.

Lolli küçük bir çocuk gibi ellerini çırpı. "Evet. Lütfen."

Kahverengi kasap kağıdını yırtmaya başladım.

Shep öne çıktı. "Lolli, bana yapmadığını söyle."

Lolli Shep'e el sallayınca ellerim hareketsiz kaldı. "Oh, sus. Sürprizi mahvetme."

"Sürpriz mi?" Birdenbire çok ihtiyatlı davrandım.

"Benim çamura batmış torunumu dinleme. Bunu sadece senin için buldum. Sera ürünlerine ne kadar düşkün olduğunu biliyorum," dedi Lolli.

Bu sözler üzerimdeki gerginliği biraz olsun azalttı. Seramla ilgiliyse ne kadar kötü olabilirdi ki?

Shep burun kemiğini sıktı. "Birazdan olacaklar için üzgünüm."

Kâğıdı yırtıp yere düşürdüm ve sayısız parıltılı değerli taşla kaplı tuvale baktım. Elmas sanatıyla yapılan tablolardan biriydi. Lolli'nin yarattığı görüntü farklı su kabaklarından oluşan bir tarlaydı. Ama daha uzun süre bakınca çenem düştü.

Sutton kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına kapattı. "Penis balkabakları," diye boğuk bir ses çıkardı.

Yüzüm alev alev yanıyordu. Tuval, her boyutta, şekilde ve renkte, ama hepsi de belirgin bir şekilde fallik olan penis kabaklarıyla kaplıydı.

Shep, Lolli'ye ters ters baktı. "Neden normal bir büyükanne olup kazak falan öremiyorsun?"

Lolli parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "İlginç bir kartopu deseni bulabilirim..."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Shep.

İçimden bir kahkaha yükseldi ve hızla kontrol edemediğim bir sese dönüştü. Bir homurtu serbest kaldı ve bir elimi ağzıma kapattım.

Shep'in gözleri üzerimdeydi ve gözlerinde büyük bir sıcaklık, hatta şefkat gördüm.

"Gördün mü?" Lolli meydan okudu. "Hoşuna gidiyor. Ama buraya gelmemin tek nedeni bu değil."

"Evlilik teklifimi kabul etmeye geldin," diye araya girdi Walter.

Lolli sadece gözlerini devirdi. "Nora ve ben akşam yemeğine gelmeni çok isteriz-"

"Lolli," diye uyardı Shep. "Onu zorlama."

"İtmiyorum," diye karşılık verdi Lolli.

Kahkahalarım çabucak söndü. Büyük bir akşam yemeği benim için çok fazla olacaktı ama Shep'in ailesini tanımak istiyordum. Gerçi belki o aynı şeyi hissetmiyordu.

Gülmeyi bıraktığım anda Shep'in bakışları bana yöneldi. Yüz ifademi okuması beni şaşırtmamalıydı. Bu konuda çok iyiydi.

Üç uzun adımda önümdeydi. "Seni orada istemediğimi sanma, Thorn. Seni bulabildiğim her yerde istiyorum. Neden aylardır her gün fırına geldiğimi sanıyorsun? Tatlı sevmem bile."

Ağzım açık kaldı ve Sutton boğuk bir ses çıkardı. "Şimdi biraz daha iyi oldu," diye mırıldandı Lolli.

Shep ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Sanırım bir gün için yeterince kaos yarattın."

"Daha öğlen bile olmadı," diye itiraz etti Lolli.

Shep bana döndü. "Evde görüşürüz." Ve göz kırparak gitti.

THEA

Öğleden sonra güneşi üzerime vururken koltukta kaykıldım. Kitabıma odaklanmaya çalışıyordum. Sayfaları büyük bir hızla çeviriyor olmalıydım çünkü İskoçyalı kahraman, düşman bir klandan olmasına rağmen görücü usulüyle evlendiği karısına aşık olduğunu yeni fark etmişti. İşler patlamak üzereydi.

Bunun yerine Shep'in sözlerini kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. *"Seni orada istemediğimi sanma, Thorn. Seni bulabildiğim her yerde istiyorum. Neden aylardır her gün fırına geldiğimi sanıyorsun? Tatlı sevmem bile."*

Tatlı sevmiyor muydu? Shep, kapılarımızı açtığımızdan beri neredeyse her gün The Mix Up'a geliyordu. Ama şimdi gerçekten düşündüğümde, nadiren şekerli bir şey alıyordu.

Kendimi şezlonga göre ayarladım. Rahat edemiyordum. Sanki derimden sürünerek çıkacakmışım gibi hissediyordum. Sayfaya yeniden odaklandım ama kelimeler birbirine karıştı.

O kadar dalgındım ki kitap ellerimden çekilip alınana kadar güvertedeki ayak seslerini bile duymadım. Başımı kaldırdığımda Shep'i sayfaları karıştırırken buldum, yüzünde bir gülümseme vardı. "Pek okuyan biri değilimdir ama çok şey kaçırdığımı görebiliyorum."

Anılar bana çarparken damarlarımda buzlar dolaştı. Brendan'ın sesi çarpık ve acımasızdı. *"Ben etrafta yokken zamanını böyle mi geçiriyorsun? Bu saçmalıkları okuyarak mı? Ama sanırım bir sürtük başka ne okuyabilir ki?"*

Birdenbire ellerim yanaklarımı avuçlamaya başladı. "Thea, bak beni."

Gözlerimi hızla kırıştıtarak Shep'in yüzünü netleştirdim. Sadece O zaman titrediğimi fark ettim.

"İşte böyle. İyisin." Kehribar rengi gözleri benimkileri aradı. "Çok özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Korkutmadın."

Shep'in bakışları nazikti ama sessizliği ifademe meydan okuyordu.

Dilim ağzımda ağırlaştı, sanki kelimeleri çıkaramıyormuşum gibi kalınlaştı. "O kitapları okumamdan nefret ederdi."

"Siktir," diye mırıldandı Shep.

"O olmadığını biliyorum. Ona hiç benzemiyorsun. Sanki vücudum her şeyi hatırlıyor ve hazırlanıyor."

Shep'in başparmakları yanaklarımda gezindi. "PTSD."

Alt dudağımı endişelendirdim. Güvende olmama rağmen neden her zaman bu kadar korktuğumu araştırırken bu kadarını anlamıştım. "Sanki bedenim bana yeniden ihanet ediyor."

"Hayır," dedi Shep başını sallayarak. "Vücudun seni koruyor. Seni korumaya çalışıyor. Sadece senin iyi olduğunu anlaması zaman alacak. Kimsenin sana zarar vermeyeceğini."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Kendimi bir ucube gibi hissettiriyor."

Shep'in gözlerinde öfke parladı. "Bu senin olduğun son şey." Başparmağı aşağıya, nabız noktama doğru kaydı. "Sen güçlüsün. Çok cesursun. Ve onun kazanmasına izin vermiyorsun."

Gözyaşlarım serbest kalmayı çok istiyordu. "Bazen çoktan kazanmış gibi hissediyorum."

"Hayır," diye kestirip attı Shep. "Kazanmadı. Burada kendin için kurduğun şu güzel hayata bir bak. Ve giderek daha da güzelleşiyor."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Her şeyi biliyorsun."

Ona bakamadım. Ona söylemek zorunda olduğum şeyi söylemek üzereyken olmazdı.

Shep'in sert başparmağı boynumun derisinde gezindi. "Daha fazlası olduğunu biliyorum. Ama sana karşı hissettiklerimi değiştiremeyeceğini de biliyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. Yanılıyordu. Değiştirememesinin hiçbir yolu yoktu. Ve bu sözlerin vaadini kaybetmek beni öldürecekti. Ama şimdi olması sonra olmasından daha iyiydi. Yara bandını yırtıp at.

"Brendan'ın beni bulmasından korktuğum için kimliğim konusunda korumacı davranmıyorum," dedim usulca.

Shep'in başparmağı okşamaya devam etti. "Tamam."

Ellerini üzerimde hissetmek çok fazlaydı. Çok iyiydi. Kaybedeceğim her şey.

Geri çekildim ve bağlantıyı kopardım. Güvertenin sonuna doğru yürürken, dağlarda kaybolduğunu bildiğim ormanlara açılan tarlalara baktım. O manzara gibi olmak istedim, hareket etmek ve gelişmek. Kimse beni yakalayamasın diye sürekli değişmek.

Shep'i duyduğumdan daha çok sırtımda hissettim. Ama bana dokunmadı, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi.

"Brendan'ın teknolojiye iyi olduğunu söylemiştim. Sadece çok geç olana kadar ne kadar iyi olduğunu fark etmemiştim."

Shep bir şey söylemedi, sadece bekledi.

"Ayrıldıktan birkaç ay sonra kovuldum. Kâr amacı gütmeyen kuruluşun ahlak kurallarını çiğnediğime dair bir suçlama vardı. Ama aynı gün, isimsiz bir numara bana Brendan'ın Okuryazarlık Projesi'ne bir milyon dolar bağışladığına dair bir makale gönderdi."

"Seni o kovdurdu," diye hırladı Shep.

Tarlaya doğru başımı salladım, arkama bakmadım. "Neredeyse rahatlamıştım çünkü bunun olacağını düşünmüştüm. Her şey bitmişti. En kötüsünü yapmıştı. Beni Nikki dışındaki tüm arkadaşlarımdan uzaklaştırmıştı bile. İş ve ondan başka hiçbir şeyim kalmamıştı. Ayrılmak ve her şeye yeniden başlamak için bir şansım olduğunu düşündüm. Sonunda özgür olmak için."

"Ama bitmemişti?"

"Hayır," diye fısıldadım. "O gece eve döndükten sonra sanki bütün evim alt üst oldu. Televizyonum ve müzik setim sonuna kadar açıldı, alarmım çaldı. Sonra cep telefonum uyarı vermeye başladı. O kadar çok bildirim geldi ki neredeyse cihaz kısa devre yapacaktı."

Ellerimi önümde kavradım ve parmaklarımı sıkıca kavradım. "Bankamdan gelen dolandırıcılık uyarıları vardı. Eskortlar ve seks oyuncakları için yapılan astronomik alışverişler. İç çamaşırları. Fotoğrafım ve telefon numaram bir eskort sitesine konduğu için *randevu* ayarlamak isteyen yabancılardan gelen aramalar ve mesajlar."

"Ne oluyor lan?" Shep homurdandı.

Ona son kısmı söylemek zorunda kalmak istemiyordum. Gözlerimden süzülen yaşlar yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. "Sonra e-postalar geldi. Bir sürü porno sitesi, oyuncu olarak kaydolduğum için bana teşekkür ediyordu. Hepsinde resimlerim vardı. Videolar. Çünkü evime kameralar yerleştirmişti. Orada olduğunu hiç bilmediğim kameralar."

Devam ederken sesim titriyordu. "İlk başta hepsini çıkarmaya çalıştım. Çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bazıları kabul etti, bazıları sözleşme imzaladığımı söyleyerek reddetti. Ama ulaşmanın bir yolunu bile bulamadığım çok daha fazlası var çünkü onlar internetin karanlık kısımlarında. *Asla* gitmek istemeyeceğiniz yerler."

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken nefesim kesildi. "Ben de pes ettim. Fırının kapısından giren bir sonraki turistin beni en ince ayrıntısına kadar görüp görmediğini asla bilemem. Biri beni tanıyacak ve herkese ne kadar fahişe olduğumu düşündüklerini söyleyecek mi bilmiyorum. Yani, o kazandı. Ben sadece parçaları toplamaya çalışıyorum."

Shep uzun bir süre sessiz kaldı. Tek duyabildiğim arkamdan gelen hırıltılı nefesleriydi. Sonunda konuştuğunda kelimeleri öfkeyle titriyordu. "Onu öldüreğim."

SHEP

Hareket edemiyordum, zar zor nefes alabiliyordum. İçime yayılan gerilim ve öfke her nefes alıp verişimi boğuyordu.

Bunu ne tür bir canavar yapmıştı? Fiziksel bir saldırı olmayabilirdi ama bazı açılardan çok daha kötüydü. Thea'nın en savunmasız anının fotoğrafları ve videoları. Herkesin görmesi için.

Sanki sesimdeki vahşet onu ürkütmüş gibi döndü. Ve yüzüne ilk baktığımda neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Yanaklarından süzülen gözyaşlarından daha fazlasıydı. Öfkem karşısındaki gerçek şaşkınlığıydı.

Bu sadece öfkenin daha da alevlenmesine neden oldu, alevler boğazımı sararak oradaki dokuyu kavurdu. Thea, Brendan'a kızgın olacağımı düşünmemişti. O...ne? Ona kızacağımı mı düşünmüştü? Onu farklı göreceğimi mi?

"Thea," diye mırıldandım.

"Sorun değil," diye fısıldadı. "Uzaklaşmak istersen anlarım."

O zaman kendimi tutamayarak hareket ettim. İki uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kollarıma çektim. Yanaklarındaki ıslaklığın tişörtümün içine battığını hissedebiliyordum. Vücudunun nasıl titrediğini hissettim.

"Dünyada yapmak istediğim son şey çekip gitmek."

"Shep." Thea'nın sesi titriyordu.

"Bu asla seni farklı görmeme neden olmaz. Bildiğimden daha güçlü olduğunu keşfetmek dışında."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Tek bir şey bile değil." Sanki tüm acısını içime çekebilecekmişim gibi ona daha sıkı sarıldım. İncindiği tüm yolları.

"Çoğu zaman bunu biliyorum. Ama sonra aklım karışıyor. Sanki hâlâ kafamın içinde onun sesini tekrar tekrar duyuyorum. Ve bazen, ben

Buna inan."

Elimi Thea'nın çenesi boyunca kaydırdım ve başını geriye doğru eğerek yeşil gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağladım. "O sesi duyuyor musun? Bana gel. Sana gerçeği söyleyeceğim." Başparmağım ipek kadar pürüzsüz teninde ileri geri gezindi. "Nazik. Cesur. Güçlü. Komik. Çok akıllı."

"Shepard." Adım dudaklarında zar zor duyuluyordu.

"Duygularını incitmemek için büyükannemden lanet olası bir penis elmas tablosu alacaksın."

İçinden küçük bir kahkaha yükseldi. "Onu seraya astım. Sakı masamın üstüne."

Başımı salladım. "Tabii ki astın. Lolli buna bayılacak." Ses tonumdaki tüm eğlence imaları kayboldu. "İşte bu yüzden insanların evine girmesini istemiyorsun. Çünkü senin haberin olmadan kameralar yerleştirdi."

Thea yavaşça başını salladı. "Başka birinin de aynı şeyi yaptığını düşünmeden edemiyorum. Şansın milyonda bir olduğunu bilsem bile."

Lanet olsun. Ve tüm bunlardan sonra beni içeri aldı. Onunla kalmama izin verdi. Bu şimdi daha da büyük bir hediyeydi.

Thea uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu, o fotoğrafların dışarıda olduğu gerçeğiyle yaşamaktan daha fazlası. Kafam... karmakarışık bir yer."

Başparmağım hareketsiz kaldı. "Beynin gerçeği yakalamaya çalışıyor." Ve lanet olası Brendan Boseman onu o kadar travmatize etmişti ki bunu net bir şekilde göremiyordu.

"Hiç kimse senin hakkında yalan söylemedi mi, ama o kadar inandırıcılar ki, kendin de inanmaya başlıyorsun?"

Nabzım boynumda gümbür gümbür atıyordu, öyle ağırdı ki her sıkışını hissedebiliyordum. O yalanlardan birine sahiptim. Hâlâ zihnimin derinliklerinde yaşayan bir yalan. Değersiz olduğum yalanı. Ama içinde gerçek de vardı. Vazgeçilmiştim, terk edilmiştim. İstenmiyordum.

"Evet," dedim, tek hece gerçek bir sözcükten çok bir sestti.

Elini göğsüme bastıran Thea'nın ifadesi yumuşadı. "Seni bu işe bulaştırmak istemiyorum. Sen çok... iyisin. Elim uzatmamam gereken her şey. Ama kendimi senden uzaklaşmaya zorlayamıyorum. Bu çok bencilce. Yapmamalıyım-"

Devam etmesine izin veremezdim, bu şüphelerin dile getirilmesine izin veremezdim. Bu yüzden onları havadan çaldım. Aramızdaki küçük mesafeyi kapattım ve ağzım Thea'nınkiyle buluştu. O yalanları aldım ve söndürdüm.

Dudaklarım onunkilere dokunduğu anda Thea'nın eli tişörtümün içine girdi. Beni inanılmaz derecede kendine çekti ve tadı içimi yaktı. Çilek ve nane çayı. Hayatımın geri kalanında tatmak istediğim tek şey buydu.

Thea inledi, dudakları aralandı. Dilim okşadı. Tanrım, ağzının verdiği his. Ilık, ıslak bir sıcaklık. Ama çok yumuşaktı. Narin. Tıpkı benim Thorn'um gibi. Dışarıdaki güç, altındaki gerçeği saklıyordu: tatlı, yumuşak bir histen başka bir şey değildi.

Thea kendini bana daha çok bastırdı, arıyor, araştırıyordu. Eklenen baskı ve temas, ona ait olan her şeyin vaadi, sikimin kotuma karşı sertleşmesine neden oldu.

Sonra hareket etti, kendini yukarı çekti ve lanet olası bir ağaçmışım gibi bana tırmandı. Ağzına girdiğimde bacaklarını etrafıma sardı. Aramızda sıcaklık ve ihtiyaç yayıldı, birbirimizi besledik.

Tepemde bir kuş öttü, gürültülü ve yakındı, ses o kadar yoğun ve ani çıkmıştı ki Thea'nın kafası geriye savruldu ve ağzı benimkinden ayrıldı. Farkına varışını aşama aşama izledim. Önce şok, sonra dehşet.

Thea bacaklarını belimden kurtardı ve yere düştü, parmakları dudaklarına uçtu. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim. Bilmiyorum-"

"Seni öpenin ben olduğuma eminim," dedim nazikçe. Thea başını hızla salladı. "Ama ben seni *hırpaladım*."

Kaşlarım çatıldı. "Eğer bu hırpalamaksa, beni de yaz."

"Hiç komik değil. Sana bir tür örümcek maymunu gibi tırmandım. Ağzına saldırdım."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Ve umarım bunu tekrar yaparsın." "Shep," diye tersledi.

Sonra hareket ettim ve Thea'nın boşluğuna kaydım. "Thorn." Bir parmağımı şortunun kemer halkasından geçirdim ve hipnotik gözlerine bakarak onu kendime çektim. *Gerçek* gözlerini. "Seni seks konusunda utandırdı mı?"

Bakışları aşağıya ve yana kaydı. Bingo.

Ne hıyar ama.

Başparmağım şortunun ön cebinde gezindi. "Beni mi istiyorsun? Bu konuda sadece tek bir şekilde hissedeceğim. Çok şanslı. Ve minnettar. Tamam, bu iki şey demek."

O soluk yeşil gözler bana geri döndü. "Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye kestirip attım. "Tıpkı senin okuduğun kitap her neyse ona bayıldığım gibi. Yani, İskoç eteği rolüne bayılır mıyım bilmiyorum ama gerisi? Ateşli."

Thea'nın dudakları hafifçe seğirdi. "Bahse girerim bir İskoç eteğinin içinde iyi görünürdün."

Bir kahkaha attım. "Senin için yapabileceğim çok şey var. Ama kilt giymek bunlardan biri değil."

"Kolay erişim sağlıyorlar..."

Tanrım. Aletim yeniden sertleşmeye başlamıştı. Thea'yı kollarımın arasına aldım ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Bunu benimle denemek ister misin?"

Thea'nın nefesi kesildi ama başını salladı.

İçimi bir rahatlama kapladı. "Güzel. Çünkü bunu istiyorum. *Seni* istiyorum. Ama aynı zamanda işleri ağırdan almamızın daha iyi olacağını düşünüyorum." Yüzündeki hayal kırıklığını fark etmemiştim ve bu da hoşuma gitmişti. "Çok şey yaşadın. Kafandaki yalanları silmek zaman alacak ama onları teker teker ele alacağız."

"Bazen sadece normal olmak istiyorum. İçim burkulsun istemiyorum. Kaçmış olsam da kendimi hâlâ özgür hissetmiyorum."

Daha önce hiç cinayet işleme dürtüsü hissetmemiştim ama şimdi içimde bir şeyler kıpırdıyordu; Thea'ya bunu yapan kişinin işini bitirmek istiyordum. Ama bu bile yeterince iyi olmazdı. Başka birinin zihnini zehirleyen ve korku içinde yaşamasına neden olan bir kişi için uygun cezayı nasıl bulabilirdiniz? Yeterince güçlü bir şey olduğundan emin değildim.

"Seni oraya götüreceğiz." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Bu konuda yalnız değilsin."

Thea'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor, öğleden sonra ışığında yeşilin ışıldamasına neden oluyordu. "Çok uzun zamandır kendimi yalnız hissediyorum."

Eğildim ve yüzümü boynuna bastırdım. "Biliyorum. Ama artık yalnız değilsin."

"Shep," diye fısıldadı.

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi başımı kaldırmama neden oldu. "Birini mi bekliyordun?"

Thea başını salladı, yüzü solmuştu.

"Burada kal," diye homurdandım.

Bir yanımda bunun Brendan Boseman olmasını umuyordu. Gözünü bile kırpmadan işini bitirirdim.

THEA

"SHEP, BEKLE," diye tısladım. Ama gelmedi. Evimin yanından sinsice geçişi, diğer tarafta her kim varsa onu gördüğüne sevinmeyeceğini gösteriyordu.

Peşinden giderken nefesimi içime çektim, Rhodes'un sesini duyana kadar da bırakmadım. Gözyaşlarımın akmadığından emin olmak için yüzümü hızla sildim.

"Neden bana kaşlarını çatıyorsun? Şuradaki Bay Anti-Renk gibisin."

"Bay Anti-Renk mi?" Shep papağan gibi tekrarladı, ses tonundaki kızgınlık açıktı.

Rhodes'un erkek arkadaşına el hareketi yaptığını görmek için tam zamanında eve döndüm. "Bilirsin işte. Siyah ve grinin tonları dışında her şeye karşı. Çoğunlukla homurdanarak ve kaşlarını çatarak iletişim kurar."

"Pervasız," diye homurdandı Anson, onun alanına girerek. Ama bu lakapta bir eğlence de vardı.

Rhodes ona kızgın bir bakış gönderdi. "Bunların herhangi biri yalan mı?"

Onu kollarının arasına çekti ve alt dudağını ısırdı. "Uslu dur yoksa sonuçları olur."

Rhodes'un gözleri kapandı. "Ya o sonuçları ben *istersem*?"

Shep öğürür gibi bir ses çıkardı. "Lütfen, Tanrım, durdur şunu. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Telefon diye bir şey duymadınız mı?"

Rhodes dilini ona doğru uzattı. "Seni kaçırmaya geliyoruz. Akşam yemeği ve The Sagebrush'ta bir grup. Tartışmak yok. Buralarda biraz eğlenceye ihtiyacımız var." Rhodes'un bakışları bana kaydı ve orada yalvaran bir ifade gördüm. "Hayır deme. Kye ve Fallon da geliyor."

İçimde bir tedirginlik titreşimi belirdi. Bunu anlayan Shep yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Burada planlarımız var."

Bir elimi karnına bastırdım ve oradaki gergin kasları hissettim. "Sorun yok. Gidebiliriz."

Shep'in bakışları bana doğru kaydı. "Gitmek zorunda değiliz." "Ben *istiyorum*."

Uzun bir süre beni inceledi, bunun doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama gerçektir. Vakit gelmişti. *Yaşamaya* başlama zamanı. Çünkü özgürlük için bu kadar mücadele etmemiştim, sadece onu çarçur etmek ve Brendan'ın beni tutsak etmeye devam etmesine izin vermek için.

Rhodes'a döndüm ve gözlerini Shep'in karın kasları üzerindeki elime kilitlenmiş buldum. "Hazırlanmak için on beş dakikaya ihtiyacım var. İçeri gelmek ister misin? Ben temizlenirken yavru kedileri benim için besleyebilirsin."

Rhodes'un bakışları yüzüme kaydı ve sanki ona piyango kazandığını söylemişim gibi sırttı. "Buna bayıldım. Her şeye bayıldım."

"Bu yüzden mi şu anda vahşi bir yarışma kraliçesi gibi gülümsüyorsun?" Anson gerçekten dehşete düşmüş görünerek sordu.

Rhodes karnına vurarak, "Kapa çenenin," diye tersledi. "Kardeşim mutlu. Arkadaşım mutlu. Ben de mutluyum."

Anson Shep'e endişeli bir bakış gönderdi. "Sesini alçaltabilir misin? Mutluluktan beyni patlayacak diye endişeleniyorum."

Rhodes ona doğru dönerek yan tarafını çimdikledi. Onlar şakacı bir şekilde didişirken Shep bana döndü. "Bundan emin misin? Arka güvertede takılabilirler ya da onlarla barda buluşabiliriz."

Başımı salladım. "Artık saklanmayacağım. Dikkatli olmayacağımdan değil, ama bunu yapmak için hayatımı küçültmeyeceğim."

Shep başını eğip dudakları benimkilerin hemen üzerinde gezinirken kehribar rengi gözleri parlıyordu. "O zaman gidip o hayatı yaşayalım."

Grup *Free Fallin'* şarkısının cover'ına geçerken sahnedeki hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu. Dans pisti kalabalıktı ve bar tıka basa doluydu. Normalde bu tür bir toplantı beni uçuşuruma sürüklerdi. Ama Shep kolunu omuzlarıma doladığında kendimi tamamen güvende hissettim. Ve *kendim* gibi hissettim.

Nikki ile The Echo, Silverlake Lounge ya da The Greek'teki konserlere gitmeyi çok severdim. Onun gibi gerçek bir müzik uzmanı değildim ama her türden ve iyi bir konserin enerjisinden keyif alırdım.

Kalabalık. Kaybettiğim pek çok şeyden sadece biriydi ve onu geri alıyordum.

Tıpkı göz rengim gibi. Renkli lenslerimi çıkardığımı hatırladığımda bir an panikledim ve sonra bu şekilde tutmaya karar verdim. O şeyleri takmaktan nefret ediyordum. Gözlerimi kaşındırıyorlardı ve takip etmesi can sıkıcıydı.

En güzel güneş elbisemi giymiş, soluk pembe kovboy çizmelerimi giymiş ve saçlarımı gevşek dalgalar halinde kıvrımış olarak dışarı çıktığımda Rhodes bana sırıttı. "Gözlerini görmeyi seviyorum."

Shep öylece baktı, bakışları üzerimde gezinirken ısınıyordu. Sanki parmak uçlarıyla beni izliyormuş gibi hissettiğime yemin edebilirim. Duştan çıkmış nemli saçları, yeni beyaz tişörtü, koyu renk kot pantolonu ve botlarıyla bana aynı derecede iyi görünüyordu.

Ve şimdi, kulağıma doğru eğilirken tişörtün yumuşak pamuğunu hissediyordum. "Bir içki ister misin?"

Bir kokteyl içmek, bir gece için sınırlarımı biraz fazla zorlamak olabilirdi. "Soda ve limon?"

Shep başıyla onayladı. "Hemen geliyor."

Fallon bize işaret ederken, "Bir masa kaptım," diye seslendi.

Rhodes'un üvey kardeşi ve en iyi arkadaşıyla ilk kez tanışıyordum ama Rho'nun çalışırken ondan bahsettiği onca zamandan beri onu zaten tanıyormuşum gibi hissediyordum. Başlarda daha sessizdi ama yemek ilerledikçe Rhodes'un tarif ettiği empatik nezaketi gördüm.

Rhodes elimi tutup beni taburelerle çevrili büyük kokteyl masasına doğru çekerek, "Sayı," dedi.

Fallon'un yanındaki taburelerden birine kaydım. "İçki aldın mı?"

Bana gülümsedi. "Kye bana bir tane getiriyor. Sanki buradan bara kadar bir motorcu tarafından kaçırılmayacağıma güvenmiyor gibi."

Dudaklarım kıpırdadı. Sayamayacağım kadar çok dövmesi olan iriyarı görünümlü adamın Fallon'a karşı özellikle koruyucu olduğunu fark etmiştim. Aralarındaki ilişki bir şekilde farklıydı. Sanki onun her hareketine dikkat ediyordu.

"Sen de yaptırdın mı?" Fallon sordu. "Sana bir tane alması için Kye'a mesaj atabilirim."

"Shep bana bir şey alacak."

Fallon'un yüzündeki gülümseme yumuşadı. "Onu mutlu ediyorsun."

Çok basit bir ifadeydi ama içime bir sıcaklık yayıldı. Ne yazık ki, hemen ardından sinirlerim gerildi. "Bu yeni," diye mırıldandım.

Uzandı ve elimi hızlıca sıktı. "Birindeki değişimi görmek için bir ömür gerekmez. Bazen onlara ulaşmak için sadece dürüst bir an gerekir."

Boğazımda bir yanma hissettim. "O beni değiştiriyor. Beni daha cesur yapıyor. Daha önce ulaşmaya korktuğum şeylere ulaşmama yardım ediyor."

Fallon'ın gözleri barın ışığında parlıyordu. "Buna bayıldım."

Dövmeli bir el Fallon'ın önüne pembe bir içki koydu. "Bana şeftali ezmesi sipariş ettirdiğine inanamıyorum."

Fallon kahkahalara boğuldu. "İçkilerimi sipariş etmekte ısrar mı ediyor? Onları mümkün olduğunca kız gibi yapacağım."

"Sen en kötüsüsün," diye homurdandı Kye.

"*En iyisi* demek istiyorsun," diye karşılık verdi.

Shep'i görmeden önce onu hissettim. Bir parçam onun sıcaklığını tanıyordu. Kendine özgü bir imzası vardı. Güçlü, bronzlaşmış kolu beni sarıp sodamı bıraktı, sonra eğilip kulağıma fısıldadı: "İyi misin?"

Başımı salladım. "Bu grup oldukça harika."

Shep kıkırdadı. "Taşrada iyi müzik yapma yeteneğimizden şüphe mi ediyorsun?"

Ona sııttım. "*Şüphe* çok güçlü bir kelime olabilir."

Hoparlörlerden *You Shook Me All Night Long'un* ilk tınıları geldi ve Rhodes anında taburesinden kalktı. "Hadi, dans etmeliyiz!"

Gülmekten kendimi alamadım. "Büyük AC/DC hayranı mısın?" "Bu bir klasik," diye karşı çıktı.

"Yalan söylüyor. Sadece dans etmeyi seviyor," diye homurdandı Anson.

Rhodes erkek arkadaşına gözlerini devirdi. "Benimle dans etmeyeceğini zaten biliyorum." Bana döndü ve yaralı olmayan eliyle elimi tuttu. "Lütfen?"

"Rhodes," diye uyardı Shep.

Ama ben çoktan taburemden kalkmış ve Fallon'un elini tutmuştum.
"Hadi yapalım şunu."

Rhodes bizi dans pistine doğru çekerken küçük bir çığlık attı. Ve *yıllar* sonra ilk kez kendimi bıraktım. Brendan'ı, fotoğrafları ya da sıradan bir günde kafamdan geçen milyonlarca şüpheyi düşünmedim. Kendimi zgr hissettim.

Rock şarkıları ve country ezgileriyle dans ettik; hatta arada bir pop şarkıları bile çaldı. Çok geçmeden, ensemeye yapıştığı için saçlarımı başımın üstünde bir yığın haline getirdim.

Bir adam Fallon'un arkasına geçti ve bir kolunu beline doladı. Fallon irkildi, adamın elinden hızla kurtuldu ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. Adam ona hafif sarhoş ama özür dileyen bir gülümseme gönderdi ve geri çekilmeye başladı.

Ama yeterince hızlı değildi. Çünkü Kye kalabalığın arasından sıyrılmış, bir vampirin gölgesine dönüşmüş olan adama ters ters bakıyordu. Fallon, Kye'in arkasında bir çeşit desen olan siyah tişörtünü çekiştirdi. Çok geçmeden ikisi topyekn bir tartışmaya tutuştu ve sarhoş adam kalabalığın içine doğru kaçmaya başladı.

Rhodes gözlerini devirdi. "Bir süre birbirlerine bağıracaklar.
Bir şeyler içmek ister
misin?" "Fallon iyi
mi?"

"Evet," dedi Rho abucak. "Sadece Kye aşırı korumacı davrandığında sinirleniyor."

Elimde olmadan omzumun üzerinden ikisine baktım. Kye minyon kadının üzerinde yükseliyordu. Ama Fallon bazı durumlarda ne kadar utangaç görünse de dağ adamına karşı hiç korku göstermiyor, parmağını onun göğsüne sokuyordu. *İlginç.*

"Ne istiyorsun?" Rhodes bağırdı.
"Sadece su."

Sipariş vermek için barın üzerine eğildiğinde, bir el koluma dolandı ve beni çekiştirdi. Neredeyse kıımın üstüne dşecektim ama kendimi toparladığımda görmek isteyeceğim son insanlardan biriyle yüz yüze geldim.

Russ Wheeler.

Gözleri cam gibiydi, vücudumda gezinirken göğüs dekoltemde durdu. "Thea. Çok güzel temizlenmişsin."

İçimden kollarımı kavuşturmak geldi. Russ'ın elinden kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı kavradı, o kadar sıkı tutuyordu ki acı dolu bir çığlık attım.

Russ'ın gözleri bu sesle parladı ve dudaklarını yaladı. "Orada iyi bir gösteri sergiliyorsun. Ama neden bu partiyi özel bir yere götürmüyoruz?"

Midem bulandı ve kolumu tekrar sertçe çektim. "Bırak beni gideyim."

"Benimle oyun oynama. Bunun için yalvarıyorsun. Hadi bebeğim. Seni iyi hissettireceğim."

Mide bulantısı şiddetlendi. "Bırak dedim," diye tersledim ve boştaki elimle Russ'ın göğsünü ittim.

"Ukalalık yapmayı kes. Orada küçük bir sürtük gibi kışını sallıyordun. Buradaki her erkeğin seni izlemesini istiyordun. Şimdi de masum rolü mü oynuyorsun?" diye hırladı.

Russ belime sarılmak için hamle yaptı ama sırtımda bir öfke duvarı hissedince durdu.

"Al. Ellerini. Ellerini. Çek. Çek ellerini," diye hırladı Shep.

Russ ona dudak büktü. "O senin mi? Ona gerçekten daha sert davranmalısın. Dans pistinin her yerinde fahişelik yapıyor."

Bir saniye sonra Russ orada duruyordu. Bir saniye sonra Shep'in yumruğu, müziğin sesini bile duyabildiğim mide bulandırıcı bir çıtırtıyla Russ'ın burnuna saplandı.

Russ feryat figan yere yığıldı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı ama sesi tuhaf geliyordu. Sanki aniden nezle olmuş gibiydi.

"Onunla bir daha asla konuşma. Ona doğru bakmayı aklından bile geçirirsen, burnunu kırmaktan çok daha kötüsünü yaparım."

Russ tekrar ayağa kalktı. "Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun, Kutu Bebek? Sen bir piçten başka bir şey değilsin-"

Shep saldırdı.

SHEP

Önümdeki piçi yere sermek için hamle yaptığımda görüşümü KIRMIZI BİR BUĞU kapladı. Ama tam Kye aramıza girip Russ'ı güçlü bir şekilde iterken biri arkamdan gömleğimi yakaladı.

"Defol git buradan Wheeler," diye homurdandı Kye. "Shep geri çekildi. Yapmayacağımı biliyorsun."

"Orospusu başlattı," diye sızlandı Russ.

Thea'nın yüzü onun sözleriyle soldu ve kırmızı sis geri geldi. Saldırdım.

"Lanet olsun," diye küfretti Anson. "Biraz yardım?"

Kye döndü, beni geri iterken gözleri hafifçe parlıyordu. "Yapma. O buna değmez."

Ama duramadım. Thea zaten çok fazla incinmişti. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

"Tanrım," diye mırıldandı Anson beni tutmaya çalışırken. "Steroid falan mı alıyordun?"

Yumuşak bir el yanağıma bastırdı. "Shepard."

Thea'nın sesi yüksek değildi, ama yine de onu tüm gürültünün üzerinde duyuyordum; sesinin dumanlı tınısı, bir kucaklama gibi etrafımda kıvrılma şekli.

Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Lütfen, yapma."

Tüm gücüm tükendi ve Anson ile Kye da bunu hissederek beni bıraktılar ama izlemeye devam ettiler. Thea'ya doğru ilerledim, ellerim onun üzerinde gezindi. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Bir fedai onu kapıya doğru sürüklerken Russ arka planda bağıırıyordu.

"Ben iyiyim. Sadece biraz şaşırdım. Hepsi bu."

İyi değildi. Kaslarındaki titremeyi hissedebiliyordum. Onu kendime çektim. "Hadi gel. Buradan çıkalım."

"Oh, Tanrım. Thea," dedi Rhodes, bize doğru ilerleyerek. "Çok özür dilerim. Onu görmedim. Barmenle konuşuyordum ve sonra biri bağırdı."

"O iyi," dedi Anson, onu nazikçe kendine doğru çekerek. "Ama bence yola çıkmalıyız."

Fallon bana endişeli bir bakış gönderdi. "Trace'i aramamı ister misin? Thea bir rapor hazırlamalı. Bu bir saldırıydı."

Thea kafasını kaldırdı. "Hayır! Polis yok. Ben sadece... Ben sadece eve gitmek istiyorum."

Hay sikeyim.

Polisleri istemedi çünkü iz bırakılmasını istemiyordu.

Onu kolumun altına alırken nefes alış verişimi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Polis yok." Fallon'a uyarıcı bir bakış gönderdim. Yardım edebileceğine, yasaların ve yönetmeliklerin yardım edebileceğine inanmak istiyordu ama bu her zaman doğru değildi.

"Hadi," dedi Kye huysuzca, bir kolunu Fallon'un omuzlarına dolayarak. "Seni eve götüreceğim. Yolda sana bir milkshake bile alırım."

On altı yaşında bizimle yaşamaya başladığından beri, açıkça şefkat gösterdiği tek kişi oydu. Belki de onun şefkatli empatisi duvarlarının altından sızdığı içindir. Ama bazen konuşmadan da iletişim kurabildiklerine yemin edebilirim. Tıpkı şimdi olduğu gibi, Fallon gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle ona bakıyordu. Sonra bir şey değişti ve sadece başını salladı.

Bir nefes verdim. Fallon bir savaşçı olabilirdi ve yeterince kararlıysa şerifin ofisine kadar yürüyüp kendi başına bir rapor hazırlayabilirdi.

Thea'yı kendime doğru daha sıkı çekerek bizi çıkışa doğru yönlendirdim. Kapıya varmadan hemen önce, endişeli görünen bir Mara yolumuza çıktı. "Tanrım, Shep. İyi misin?"

"Tamam." Ama sesim gergindi, yalanı ele veriyordu. Parmak eklemlerim zonkluyordu ve oradaki etin yırtıldığını hissedebiliyordum. Yumruğumun devamında Russ'ın dişlerini kırmış olmalıydım.

"Hastaneye gitmen gerekiyor mu? Röntgen çektirmen?" Mara bastırdı.

"Ben iyiyim, Mara. Sadece eve gitmem gerekiyor."

Mara'nın bakışları kısa bir an için Thea'ya kaydı ve sonra yutkundu. "Doğru. Tabii ki."

Kendimi suçlu hissedecek durumda değildim. Thea'yı oradan çıkarma ve güvende olduğunu bilme ihtiyacıyla birlikte içimdeki öfke hâlâ zonkluyordu.

Anson kapıyı tuttu ve dışarı çıkıp gecenin serin havasına adım attık. Tam caddeye çıkmıştık ki fedai ortaya çıktı. John başını salladı. Benden birkaç yaş küçük, iri yarı bir adamdı ve Sparrow Falls'ta doğup büyümüştü.

"Onun için üzgünüm," diye mırıldandı John, Thea'ya bakarak. "Hanımefendi, eğer suç duyurusunda bulunmak isterseniz şerif departmanını arayabilirim. Ama seksen altı yaşında olduğunu bilin. Geri dönmesine izin verilmeyecek."

Thea ona titrek bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Pekâlâ. Ama bir dahaki gelişinde içkiler bizden. Burada böyle şeylere izin vermeyiz."

Thea bana doğru gevşedi. "Bunu takdir ediyorum. Bizimle olduğun için teşekkürler."

"

John başıyla onayladı ve geri dönmeden önce omzumu sıvazladı. İçeride.

Rhodes park ettiğimiz yere doğru ilerlerken, "Bir yumrukta halledeceğim," diye mırıldandı.

Anson onu takip ederken başını salladı. "Yarın onu kefaletle hapisten çıkarmak zorunda mı kalacağım?"

"Şansın yüksek," diye şarkı söyledi Fallon. "Buna değer," diye homurdandı Rhodes.

Araçlarımıza ulaştığımızda hepimiz yavaşladık.

Rhodes uzun bir süre Thea'yı inceledi. "Seninle gelmemizi ister misin? Sana çay yapabilirim ve-"

Anson sarılmış bir kol etrafında onu omuzlar, sıkıyor. "Shep onu yakaladı, Reckless."

Rhodes hâlâ Thea'nın cevabını bekliyordu.

"Ben iyiyim, gerçekten. Çıldırma geçtim ve kızgıyım." Fallon

Thea'ya nazik bir gülümseme verdi. "Kızgın olmak daha iyi."

Thea'nın dudakları kıpırdadı. "Katılıyorum."

Kye bana sorgulayan bir bakış gönderdi. "İyi misin? Desteğe ihtiyacın var mı?"

Ne demek istediğini biliyordum. İhtiyacı olduğunu düşünürsem Fallon'u bırakır ve Russ'a daha güçlü bir uyarı göndermek için benimle gelirdi. İşte kardeşlik buydu. Kye'in geçmişiyle ne kadar riskli olsa da bunu yapardı. Çünkü o her zaman benim arkamı kollardı.

"Hayır, bu gece olmaz," dedim, aniden kemiklerim yorulmuştu, ellerim ağrıyordu. Kye çenesini bana doğru salladı. "Sadece söyle yeter."

Ona ve Fallon'a başımı salladım.

"Sabah mesaj at ve işe hazır olup olmadığını bana bildir. Elini dinlendirmen gerekiyorsa kendi başıma yapabileceğim işler var," dedi Anson.

"Sağ ol dostum."

Ben Thea'yı benimkine doğru yönlendirirken o ve Rhodes onun kamyonetine tırmandılar. Kapıyı açmak için onu bıraktım. Yukarı tırmanırken sessizdi, kaputu yuvarlayıp direksiyona geçtiğimde kıpırdamadı.

"Sen mi sürmeliydin?" Thea sessizce sordu.

"Akşam yemeği ile bar arasında sadece iki bira içtim."

Sonra döndü, parmakları zaten şişmiş olan parmak eklemlerimin üzerinde geziniyordu. "Elini kastetmiştim."

İçgüdüsel olarak elimi büktüm ve acıyla irkilerek parmak eklemlerime bulaşan kanı gördüm.

"Çok özür dilerim."

Bakışlarım ona kaydı. "Bu senin suçun değil."

"Biliyorum." Thea'nın sözlerinde içimde titreşen öfkeyi hafifleten bir kesinlik vardı. Parmaklarını elimin arkasında gezdirdi. "Ama yine de üzgünüm."

"Biraz ibuprofen alırım ve yarın iyi olurum."

Thea başını salladı ama ben motoru çalıştırıp onun evine doğru giderken pek de ikna olmuş görünmüyordu. Eve dönerken ikimiz de sessizdik, düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Thea'nın evinin önüne park ettiğim anda araçtan inmiş beni bekliyordu.

"Gel hadi. Eline biraz buz koymam lazım." "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye karşı çıktım.

Thea'nın başı geriye eğildi, saç telleri gelişigüzel topuzundan döküldü. "Her zaman yörüngedeki herkesle ilgileniyorsun. Bir kere de benim seninle ilgilenmeme ne dersin?"

Gözlerimi Thea'ya diktim. Her zaman ortalama bir insandan daha fazlasını görürdü. "Tamam."

"Güzel." Yaralanmamış elimi tuttu ve beni eve doğru çekti. Yaklaştığımızda çantasından anahtarlarını çıkardı ve endüstriyel sürgünün kilidini açtı. Metalin metale her çarpışında, Thea'nın beni kendi alanına alarak bana ne kadar çok şey verdiğini hatırlıyordum. Onun sığınağı. Onun *kaçışı*.

İçeri adımımızı attığımız anda Moose bizi ezilmiş miyavlamalarla karşıladı. Koridorda ilerledi, iri cüssesine rağmen patilerinin üzerinde şaşırtıcı derecede hafifti. Yürürken Thea'nın bacaklarının arasından geçerek ona ciyak ciyak bağırdı.

Mutfağa doğru ilerlerken, "Yemin ederim sana bağıırıyor," diye mırıldandım.

"Kesinlikle öyle. Geceleri onu bırakıp gitmeme alışık değil." Başını küçük mutfak masasına doğru eğdi. "Otur."

Ses tonunda dudaklarımın hafifçe seğirmesine neden olan bir otorite vardı. "Peki, hanımefendi."

Thea sadece başını salladı ve buzdolabına doğru ilerledi. Birkaç şey çıkarmasını izledim, eşyalara değil, hareket ettikçe sundress'inin etrafında nasıl sallandığına odaklandım.

"Sen iyi misin?" Bu gece sayısız kişi bunu sormuştu ama dürüst bir cevap almayı umarak bu soruyu kendim sorma ihtiyacı duydum.

Thea durdu ve sonra yüzünü bana döndü. Tezgâha yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "İlk başta korktum. Sonra kendimi suçlu hissettim."

Öne doğru oturdum ve Thea'ya suçluluk duymasını gerektirecek bir şey olmadığını söylemek için ağzımı açtım.

Ama beni durdurmak için elini kaldırdı. "Sonra suçluluğun sadece bir yalan daha olduğunu fark ettim. Beynimdeki zehirden bir parça daha. Sundress giymek ve arkadaşlarıyla dans etmek onun yaptıklarını normal kılmaz. Russ çarpık bir gerçeklik algısı olan bir pislik."

Bir eliyle tezgâhtan bir zencefilli gazoz ve bir şişe hap, diğer eliyle de bir buz torbası ve havlu aldı. "Ona yumruk attığın için üzgün değilim. Bazen onun gibi birinin gerçekten anlayabileceği tek sonuç budur." Thea elimi kaldırdı

ve avucuma üç ibuprofen döktü. "Ama yaralanmandan nefret ediyorum."

Pamuklu bir çubuğa biraz hidrojen peroksit sürdü ve yırtık derimi nazikçe temizledi. Dezenfekte olur olmaz, gerçekten ihtiyacım olmayan bir merhem sürdü, sonra geri çekildi, buz torbasını havluya yavaşça sardı ve incinmiş parmak eklemlerimin üzerine koydu.

Başımı kaldırıp Thea'ya baktım, o soluk yeşil gözlere bakıyordum. "Bana kızgın değil misin?"

Yaklaştı, bacaklarımın arasına girdi ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Beni bırakmasını sen sağladın. Buna neden kızayım ki?"

"Olay çıkardım." Ve bundan pişmanlık duydum. Thea'nın üzerinde daha fazla göze, daha fazla ilgiye ihtiyacı yoktu, radarın altında kalmaya çalışırken değil.

"Zaten olay çıkarıyordu."

"Ellerini senin üzerinde gördüğümde hayatımdan on yıl çaldı. O anda neler yapabilirdim? Ödüm koptu."

Thea'nın kaşları çatıldı, parmakları boynuma inerken küçük çizgiler oluştu. "Ben iyiyim."

Boştaki elim Thea'nın kalçasının arkasını kavradı, sadece onu hissetmeye, bunun doğru olduğuna kendimi ikna etmeye ihtiyacım vardı. Parmaklarım teninde geziniyor, pürüzsüz sıcaklığı hissediyordu. Başparmağım teninde daireler çizerken elbisesinin eteklerini okşuyor, kumaşı kaldırıyorlardı.

"Shep," diye fısıldadı, sesi alçalmıştı.

"Bunun yardımı oluyor. Seni burada hissetmek. Beynime gerçekten iyi olduğunu söylüyor."

Thea daha da yaklaştı, bacakları kalçalarımın iç kısımlarına bastırdı, göğsü yakındı. Çok baştan çıkarıcıydı. Bir elini yüzüme doğru kaldırdı, parmakları enseme okşadı. "Belki benim de buna ihtiyacım vardır."

Lanet olsun.

"Thea," diye mırıldandım. "Bu gece iyi bir fikir değil." O yeşil gözlerde bir acı titreşimi vardı.

Kalçasının arkasını sıktım. "İstemediğim için değil. İnan bana, çok istiyorum. Sadece kafam yerinde değil."

Sıcaklık geri gelmişti, o yeşil kıvılcımlanıyor ve daha da derinleşiyordu. Thea bana bakarken orada savaşı bir şey gördüm. Sonra eğildi, dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "İyi geceler Shep."

Lanet olsun.

Thea beni bıraktı ve geri çekildi, gözleri benimkileri tutuyordu. "Bana oraya gitmemenin sana pahalıya mal olduğunu söyle."

Taşaklarımın ağrımına bakılırsa, kesinlikle bana pahalıya mal olmuştu. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasına."

Ağzı kıvrıldı. "Güzel."

THEA

GÖZLERİM, sanki küçük bir elf gece boyunca onlara zımpara kağıdı çekmiş gibi HİSSEDİYORDU. Uyku benim arkadaşım olmamıştı. Saatlerce dönüp durmuş, gecenin olaylarını tekrar etmişim. Russ'la karşılaşmamın peşimi bırakmayacağını düşünmüştüm. Ama öyle değildi.

Shep'in nasırlı parmaklarının bacağımdaki hissiydi. Onun sıcaklığı. Parmaklarını biraz daha yukarı kaydırsa nasıl hissedeceğimi merak etmekten kendimi alamıyordum.

Cehenneme kadar yolu var.

Yorganı üzerimden attım. Saatin sadece beş buçuk olması umurumda değildi. Eğer hareket etmezsem, aklımı kaçıracaktım.

Moose hoşnutsuz bir miyavlama çıkardı. Sabahları erken kalkmayı sevmezdi. Yan dönerek pençesini gözlerinin üzerine koydu.

"Güzel olmalı," diye mırıldandım. Moose uyumakta hiç zorlanmazdı.

Küçük dolabıma doğru ilerledim ve pijama üstümü başımdan geçirip sepete attıktan sonra altıma da aynısını yaptım. Bir kancadan havlumu aldım ve etrafıma sardım. Kapıma ulaştığımda durakladım.

Dikkatle dinlediğimde hiçbir şey duymadım; başka bir ruhun kıpırdadığına dair hiçbir işaret yoktu, yavru kediler bile. Onlar için bile çok erkendi.

Karanlık koridorun kapısını açtım. Tek parıltı mutfak penceresinin dışındaki hafif ısınmadan geliyordu. Güneş henüz doğmamıştı ama muhtemelen önümüzdeki otuz dakika içinde bir parça belirecekti. En azından işlerimi halletmek için ışığım olacaktı.

Koridorda yalınayak ilerlerken Shep'in kapısının yanında durdum. Kapalıydı. Havlunun üstünü daha sıkı kavradım çünkü parmaklarım o kapı koluna uzanmayı çok istiyordu. Dönmek ve içeri adım atmaya cesaret etmek istiyordum.

Onun yerine banyoya doğru ilerledim. İç çekerek kapıyı açtım. Ve Shep'in duvarıyla yüz yüze geldim.

Onu içime çekerken boğuk bir gıcırta çıkardım. Daha önce bir fotoğrafını çekmiştim. Kas duvarına bir göz atmıştım ama hiç böyle bir manzaram olmamıştı. Bu kadar yakından, her eğimi ve çıkıntıyı görebiliyordum. Göğsündeki kılların tozunu. Belirgin göğüs kaslarının dalgalanan karın kaslarına dönüşme şeklini. Altıdan çok daha fazla olduğuna yemin edebilirdim.

Ve sonra o V. Alçak bir havlunun içinde kaybolan kasları görünce neredeyse dilimi yutacaktım.

Vay canına.

"Günaydın Thorn," dedi Shep, sesi boğuktu.

Bakışlarım onun yüzüne kaydı. "Çok özür dilerim. Uyanık olduğumu bilmiyordum. Yani, burada olduğumu bilmiyordum. Sadece gideceğim-"

"İyisin." Kehribar rengi gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Hiç komik değil," diye tısladım. "Seni duşta da yakalayabilirdim."

"O zaman epik bir konser alırdın."

Kızgınlık daha da alevlendi. Onun rahatlığı ve benim kadar etkilenmediği gerçeği karşısında. "Kapıyı kilitlemek diye bir şey duymadın mı?"

Shep benim alanıma doğru ilerledi. Duştan tenine yapışan sıcaklık dalga dalga yayılıyordu. Baş döndürücü, yoğun bir sıcaklıktı. Uyuşturucu bir sıcaklık. Üzerinde her zamanki talaş kokusu yoktu ama sedir ağacı kokusu hâlâ oradaydı, hatta şimdi daha da güçlenmişti. Bu onun vücut yıkama suyu ya da şampuanı olmalıydı.

Duşumda bulunan her şeyi koklamak için ani bir dürtü duydum. Her birini kullanayım ki Shep'i bütün gün yanımda taşıyabileyim. Resmen aklımı kaçırıyordum.

Shep daha da yaklaştı, arkama uzandı ve kapı kolunu çevirdi. "Kilit bozuk. Senin için tamir edebilirim ama gelecekteki sürpriz ziyaretleri kaçıracağım için üzülürüm."

Nefesimi içime çektim. Çok yakınımıdaydı. O kadar yakındı ki, en ufak bir esintide birbirimize çarpacakmışız gibi hissediyordum.

Shep'in bakışları önce ağızma, sonra da daha aşağılara inerek beni bütünüyle içine aldı. O kehribar gözlerin ısınmasını hayranlıkla izledim. Ama sonra

Göğüslerimin kabarıklığında ya da açıkta kalan bacaklarımda değil, kollarımda dondular.

Shep'in gözlerindeki sıcaklık bir anda kayboldu. Birden buz gibi oldular. "O. İncitti. Seni."

Şaşkınlıkla irkildim, kendime baktım ve onun görüş alanını takip ettim. Orada, kolumda, belirgin bir el izi çürüğü vardı. Dört parmağın dış hatları gün gibi açıktı.

Lanet olsun.

Her zaman kolayca morarırdım ama bu başka bir şeydi. Russ'ın beni sertçe tuttuğunu biliyordum. Sadece bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim.

Odağım tekrar Shep'e kaydı. Göğsü hırıltılı bir şekilde inip kalkıyor, elleri havadan başka bir şey hissetmemek için kenetlenip bükülüyordu. Havludan başka bir şey giymediğimizi ya da bu seviyedeki bir öfkenin beni tepelere doğru koşturması gerektiğini umursamadan ona doğru ilerledim.

O anda tek umursadığım Shep'in içindeki öfkeyi, acıyı dindirmekti. Bir elimi kaldırdım ve yüzüne bastırdım. "Bir şey yok. Ben tamamen iyiyim."

"İyi değilsin," diye bağırdı. "Vücudunda lanet olası *izler* var."

"Birkaç gün içinde solacak izler. Ben her zaman kolay yara alan biri oldum."

Shep'in gözleri sonunda bana döndü. Soğukluk gitmiş, yerini sıcak bir öfke almıştı. "Burnunu kırmaktan daha fazlasını yapmalıydım."

Elimi ensesine doğru kaydırdım ve sıktım. "Hayır, yapmamalıydın. Ve öngörülebilir gelecekte benden uzak duracağından oldukça eminim."

Shep elini kaldırdı, bakışları koluma kaydı. Tüy gibi hafif parmaklarıyla çürüklerin izini sürdü. "Bu asla olmamalıydı."

"Hayır, olmamalıydı. Ama kötü şeyler olur. Hayat bu. Dün gece arkamda beş kişi olduğu için şanslıyım. Sorunla ilgilenen ve iyi olduğumdan emin olan beş kişi. Ama hepsinden önemlisi, yanımda *sen olduğun* için şanslıyım."

Shep'in nefesleri kısa ve hızlı geliyordu. "Thorn." Gözleri tekrar ağzımdaydı.

Tanrım, onun tadına bakmak istiyordum. Shep'in tüm iyiliğinde kendimi kaybetmek istiyordum.

Bana doğru eğildi. Çok yakındı.

Arkamdan bir miyavlama sesi geldi. Bu beni ürküttü ve Moose ikimize de bağırarak aramıza girdiğinde neredeyse ayağım takılıyordu. Sesinin hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi çıktığına yemin edebilirim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ayağa kalkar kalkmaz yemek istiyor."

Shep'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Ben getiririm. Sen bir duş al."

"Emin misin?"

Başını salladı ve yanımdan geçmek için bir hamle yaptı. Ama sonra durdu. Başını eğdi ve dudaklarını morarmış teninde gezdirdi. "Bunu ortadan kaldırmak için her şeyi yaparım."

Nefesim kesildi, artık hızlı hızlı nefes alıyordum. Shep doğruldu, yanımdan geçip koridora doğru ilerledi, Moose da peşinden miyavlayarak uzaklaşıyordu. Ama ben olduğum yerde donup kalmıştım, Shep'in dudaklarının değdiği yer hâlâ yanıyordu.

Frittata'yı fırından çıkardım ve ocağın üzerine kaydırdım. Harika görünüyordu. Ama öyle olmalıydı. Elimden geleni yapmıştım. Çünkü dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Çok soğuk bir duştan sonra yavru kedilerle ilgilenmiş, sonra da serayla ilgilenmiştim.

Ama yine de içim kıpır kıpırdı, kendi derimden sürünecekmişim gibi hissediyordum. Bu yüzden kahvaltı için süslü bir frittata yapmaya karar verdim. Ayrıca elimde mevsimin yadigârı domatesler vardı. Onları mozzarella, parmesan, taze fesleğen ve roka ile eşleştirdim, ardından biraz karamelize soğan ekledim.

Geriye dönüp baktığımda kendimden etkilendim. Tek ihtiyacımız olan geçen gün yaptığım taze ekşi mayadan biraz kızarmış ekmeği ve bu mükemmel olacaktı.

Arkamdan ayak sesleri geldi ama arkamı dönmedim. Dönemezdim. Shep'i görmeyi düşünmek bile yüzümü alev alev yakıyordu. Dudaklarını hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Beni sonsuza dek izleyecek bir yanığin yankısı gibi.

"Lütfen, o fırından çıkan şeyin benimle paylaşacağın bir şey olduğunu söyle."

Shep'in sözleri içimdeki gerginliği ve kaygıyı biraz olsun azalttı. Derin bir nefes alarak döndüm. "Frittata hakkında ne düşünüyorsun?"

Bana sıırttı. "Kulağa hoş geliyor."

"Biz burada *çok* süslüyüzdür. Yadigâr domatesler, iki çeşit peynir, yeşillikler, karamelize soğan."

Shep sadece başını salladı. "Eğer dikkatli olmazsan, birkaç ay içinde beni kapı dışarı etmekte zorlanacaksın."

Bunun üzerine sustum. Sadece birkaç gündür buradaydı ve şimdiden gitmesini istemiyordum. Bana eşlik etmesi hoşuma gidiyordu. Ve bundan da öte, *Shep*'in burada olmasını seviyordum. Sanki onun ışığı, eksik olan sıcak bir parıltı yayıyordu.

Bunu bir kenara iterek ona doğru ilerledim. "Elin nasıl?"

"Sorun yok." Shep parmaklarını deneme hareketiyle bükte ama hafifçe irkildiğini fark etmedim.

Elini nazikçe tuttum ve incelemek için kaldırdım. Parmak eklemleri boyunca uzanan deri yırtılmış, eklemler şişmiş ve şimdiden siyah ve maviye dönmüştü. "Shep."

"Bir şeyim yok." Çenemi kaldırdı, başparmağı alt dudağımın kabarıklığı boyunca gezindi. "Milyonlarca kez ödeyebileceğim bir bedel."

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kapının çalınması sözlerimi kesti.

Shep sertleşti. "Birini mi bekliyordun?"

Başımı salladım. Yeni bir sinir dalgası oluştuğunda, onları bastırdım. Bana zarar vermek isteyen hiç kimse kapımı çalmazdı. Derin bir nefes alarak cevap vermek için hamle yaptım ama Shep beni durdurdu.

"Ben hallederim. Muhtemelen Rho seni kontrol ediyordur."

Ama Shep'in cevap vermeme istememesi, bundan tam olarak emin olmadığını gösteriyordu. Ayrıca bana önemseydiğini de söyledi. Shep'in istediği

bana zarar verebilecek her şeyle aramda duracaktı. Bu bilgi içimde bir duygu savaşının fitilini ateşledi.

Önemsediği için minnettarlık. Bu konuda yalnız olmadığım için rahatlama. Ve korku. Çünkü Shep beni her şeyden koruyamazdı. Ve bu yükü yanında taşıyacağını biliyordum.

"Trace," diye selamladı Shep, ses tonunda şaşkınlık vardı. "Her şey yolunda mı?" "Evet ve hayır," diye cevap verdi derin bir ses.

Shep ve Rhodes'un en büyük kardeşini daha önce de kasabada görmüştüm ama her zaman uzak durmaya çalışmıştım. Los Angeles'ta kolluk kuvvetleriyle pek iyi deneyimlerim olmamıştı. En iyi ihtimalle, aşırı yoğunlardı ve normal suç raporu kutusuna tam olarak uymayan sorunlarım için zamanları yoktu. En kötüsü de hem şüpheli hem de yargılayıcı davranmışlar, sanki tüm bunları ben yapmışım gibi göstermişlerdi.

"İçeri girebilir miyim, yoksa beni burada kışım donana kadar bekletecek misiniz?" Trace bastırdı.

Yaz mevsiminde olsak da dağlarda sabahın erken saatleri her zaman soğuk olurdu.

Shep bana döndü, kardeşinin içeri girmesine izin vermedi, gözlerinde sessiz bir soru vardı.

Parmaklarımı önümde birleştirdim, sertçe sıktım ve kendimi topraklamaya çalıştım. "İçeri gelebilir."

Onu içeri almazsam işler çok daha kötü görünürdü. Ve Trace'in daha fazla sorusu olacaktı. Beni araştırmaya ve incelemeye başlayabilirdi.

Shep fikrimi değiştirmem için bana bir şans verircesine bir an kıpırdamadı.

"Sorun değil," diye fısıldadım.

İçini çekti, sesine sinirlilik sinmişti. "İçeri gel. Ama kediye dikkat et. Yiyeceğin varsa elini koparmaya çalışacaktır."

Moose oturma odasının bir yerlerinden geveze miyavlamasını çıkardı.

"Anlaşıldı," dedi Trace içeri adım atarken. Bakışları girişte, sonra da koridorda bana doğru kaydı. Sakindi. Sert ya da soğuk değildi ama değerlendiriyordu. O koyu yeşil gözlerin hareket edişindeki bir şey bana ortalama bir insandan daha fazlasını kavradıklarını söylüyordu. Ve bu bilgi beni zorlukla yutkundurdu.

"Günaydın, Thea. Seni bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Trace, ifadesini nazik tutmaya çalışarak.

"Benim özürüm nerede?" Shep bana doğru ilerleyen kardeşinin koluna vurarak sordu.

"Ben uyurken bana su balonu atmanın komik olduğunu düşünen küçük kardeşin erken ziyareti için özür dilenmez."

Dudaklarım seğirdi ve içimdeki gerginlik biraz olsun **d a ğ ı l d ı** .
"Su balonları, ha?"

Shep bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Onun küfürlerini duymalıydın."

Trace oldukça yaratıcıydı."

Kıkırdadım. "Ben de yapardım."

Trace yaklaşırken Shep yanıma geldi ve bana sessizce destek verdi.

Trace elini uzattı. "Sonunda seninle resmi olarak tanışmak güzel."

Rho senin hakkında çok iyi şeyler söyledi."

Bana uzattığı avucunu tutup sıktım ve yerel şerifin ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Şakaklarında bir tutam tuz ve biber bulunan koyu renk saçları, yeşil gözlerini daha da ön plana çıkarıyordu. Kaşını ikiye bölen yara izi de öyle.

"Rho artık ağır işleri tek başına yapmak zorunda olmadığına seviniyor," dedim gülümsememi korumaya çalışarak.

Trace sırttı. "Bu kesinlikle doğru."

Bir an için kimse bir şey söylemedi ve hepimiz bir bombanın düşmesini bekliyormuşuz gibi hissetmekten kendimi alamadım.

"Az önce fırından bir frittata çıkardım. Kahvaltıda bize katılmak ister misiniz?" Sesimde bir gerginlik vardı ama en azından teklifimi yapmıştım.

Trace kaşlarını kaldırdı. "Frittata, ha? Shep'in Cope yerine seninle kalmak istemesine şaşmamalı."

Shep bunun üzerine sırttı. "Ben aptal değilim."

"Çoğu zaman," diye karşılık verdi Trace, sonra bana döndü. "Size katılmayı çok isterim."

En azından bir görevim vardı. Shep meyve suyu ve kahve getirirken ben de aceleyle dilimleri kesip tabaklara koydum.

Trace başını mutfak penceresine doğru eğerek, "Oldukça etkileyici bir seran var," dedi.

Önüne bir tabak koyarken, "En sevdiğim hobim," dedim.

Trace yarattığım şeye baktı. "Yemek yapmadığına emin misin? Bu inanılmaz görünüyor."

"Bu Trace için büyük bir övgü. Kendisi de inanılmaz bir şeftir," dedi Shep sandalyemi çekerken.

Merakla Trace'e baktım.

Bana rahat bir gülümseme gönderdi. "Bu iş bana doğuştan gelmedi. Sıfırdan öğrenmek zorunda kaldım. Ama yıllar içinde bu işe karşı bir sevgi geliştirdim. Yeni bir şey yaratma süreciyle ilgili bir şey var."

Huysuz şerifin mutfakta vakit geçirmeyi sevmesi beni daha da rahatlatmıştı. "Meditasyon gibi," dedim usulca.

Trace başını salladı. "Bunun için iyi bir kelime. Ve eğer altı yaşındaki çocuğumu kazanırsam, kendimi ödül kazanmış gibi hissediyorum."

Buna güldüm. "Yemek seçen mi?"

"En seçici," dedi Trace inleyerek.

Bir süre sessiz kaldık, hepimiz birkaç lokma yemek için zaman ayırdık. Sonunda konuşan Shep oldu. "Bize ne için burada olduğunu söyleyecek misin?"

Trace sandalyesine geri oturdu ve peçeteyle ağzını sildi. "Russ Wheeler bu sabah altı sularında geldi, bir saldırı hakkında rapor vermek istiyordu."

Aldığım birkaç lokma yemek midemde kurşuna dönüştü.

Shep'in omurgası dikleşti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Thea'yı yakaladı. O-"

Trace bir elini kaldırdı. "Biliyorum. John ve dün gece The Sagebrush'ta çalışan barmenle konuştum bile. Bana neler olduğunu anlattılar. Müşterilerden de doğrulayıcı ifadeler alacağım. Bu hiçbir yere gitmeyecek."

Shep çenesini sıktı. "Kamu davası açabilir."

"Olabilir," diye kabul etti Trace. "Ama bunlar da bir yere varmaz."

Ama bir mahkeme davası masraflı ve halka açık olurdu. Adım her yerde olacaktı, aranması ve bulunması kolay olacaktı. Midem bulandı. Ama bu

Bundan daha fazlası. Aynı şeyi Shep'e de yapabilirdi. Benim varlığım Shep'in hayatını ve geçimini mahvedebilirdi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, üç kelime zar zor duyuluyordu.

Shep anında bana döndü, vücudu neredeyse beni kucaklıyordu. "Bu senin suçun değil. Sakın bunu omuzlarına almaya cüret etme."

"Eğer yapmasaydım-"

"Hayır," diye tersledi. "Bu Russ'ın suçu. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benimle daha çok ilgisi var. Benden hep nefret etti. Nedenini asla bilemedi." "Kıskançlık," dedi Trace. "Ev hayatının pek de iyi olmadığını biliyorsun.

büyüyor. Babası da en az onun kadar pislik. Ona karşı sertti. Colson'larla aranın iyi olduğunu biliyordu. Dürüst olalım Shep, onun zorlandığı konularda sen hep başarılı oldun."

Shep uzun bir nefes verdi. "İçinde kötü bir şeyler var."

Aynı fikirde değildim. Russ Wheeler'ın görebildiğim kadarıyla kurtarıcı hiçbir özelliği yoktu. Ama Trace o kadar çabuk karar vermedi.

"Biliyorsun, kötüler nadiren öyle doğar. Yapılır. Travma, istismar ve zorluklarla. Ama bir kez kök saldı mı, söküp atmak zordur. Russ'ın üzerine bir şey yapıştırıp onu uyandırabileceğimi umuyorum." Trace'in bakışları bana kaydı ve kaskatı kesildim.

"Yapamam. Özür dilerim. Ben sadece... Suçlamada bulunamam."

Trace'in istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Ama bunu ona veremezdim. Birçok nedenden dolayı.

Trace iç çekerek kahve fincanını dudaklarına götürdü. "Onu suçlama," diye homurdandı Shep.

Trace bir elini kaldırarak kardeşini başından savdı. "Suçlamıyorum. Ben sadece... Onu bir süreliğine uzaklaştırmak istiyorum. Raina'ya onun kontrolü altında olmadan da hayatın nasıl olabileceğini öğrenmesi için bir şans vermek istiyorum."

İçim burkuldu, Raina'nın ışıltılı gözleri zihnimde yanıp söndü. "Ona yardım etmek istiyorum," diye fısıldadım.

Shep elimi tuttu ve sıktı. "İsteddiğini biliyorum. Ama bir yolunu bulacağız. Fallon onunla konuşacak."

"Gerçekten mi?" Fallon'un nazik ve empatik enerjisini tattıktan sonra, Raina'ya ulaşma şansı olan biri varsa, onun o olduğunu biliyordum.

Trace başını salladı. "Raina'nın Russ'ın ortaya çıkacağından endişelenmesine gerek kalmadan onunla biraz zaman geçirebileceği bir yaklaşım bulmaya çalışıyor."

Bunu bir iki dakika düşündüm. "Belki onu raporunun takibi için çağırabilirsin. O zaman Fallon gitmeye hazır olsun. Russ istasyondan ayrıldığında ona mesaj atabilirsin."

Trace'in kaşları hafifçe kalktı. "İyi fikir. Daha önce gizli görevlerde çalıştın mı?"

Ağzım gülümsemek istedi ama bunu başaramadım. Russ'ın Shep'in başına açtığı belalar ve Raina'nın evde karşılaşılabilecekleri arasında her şey çok fazlaydı. "Ona yardım etmeliyiz," dedim sessizce.

Trace'in gözlerinin üzerinden gölgeler geçti. "Biliyorum. Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Shep eğildi ve dudaklarını şakağıma değdirdi. "Ona yardım eli uzatacağız. Sadece kabul etmesi gerekiyor."

Ama bu kadar dayak yemişken, herhangi bir yöne doğru hareket etmek dünyadaki en korkunç şeydi. Tek özgürlük umudunuz bu olsa bile.

SHEP

Kamyonetimin kapısını çarparak eski çiftlik evine doğru yöneldim. Burası olmak istediğim son yerd. Genellikle, hayatım altüst olduğunda, yeni bir proje üzerinde çalışmak tam da istediğim şeydi. Arzuladığım şey. Ama şimdi öyle değildi.

Tek istediğim Thea'nın yanında olmak, iyi olduğundan ve şeytanlarının onu ele geçirmediğinden emin olmaktı. Trace'in ikimizle de konuşması gerektiğini biliyordum ama tüm bunları Thea'nın omuzlarına yüklediği için onu dövmek istemiştim.

Bugün izin almasını sağlamaya çalıştım. Dün gece ve bu sabah arasında bir molaya ihtiyacı vardı. Toparlanmak için biraz zamana.

Tabii ki Thea bunu reddetti, onun yerine Rhodes'la birlikte erken vardiyada çalışmak için Bloom'a gitti. İşte buradaydım. Belki de öfke ve hayal kırıklığının bir kısmını demodan çıkarabilirdim.

Anson'ın kamyonetini geçip mülkün ön kapısına doğru yürüdüm ama tam kapıya ulaşmıştım ki cebimdeki telefonum çaldı. Kaydırarak çıkardım ve ekrana bakarken yüzümü buruşturdum.

MARA

Elin nasıl? Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana ve Anson'a yeni mülkte öğle yemeği getirebilirim.

Sparrow Falls'un küçüklüğü ve Mara'nın hırdavatçıda çalıştığı düşünüldüğünde, yeni projemi duymuş olmasına şaşırmasaydım. Ama mesajı biraz rahatsız edici geldi. Normalde onu -ya da herhangi birini- asla görmezden gelmezdim ama bugün bununla uğraşacak enerjim yoktu. Bu yüzden telefonumu kilitledim ve cebime geri soktum.

Ön kapıyı açarak yıkım seslerine doğru yöneldim. Yarı açık yaşam alanına geldiğimde, Anson salınımının ortasında durdu

Balyozuyla. Balyozu indirdi ve gözlükleri koyu sarı saçlarının arasına soktu. "Başaracağından emin değildim. Elin nasıl?"

Elimi kaldırdım ve parmaklarımı büküm. Acı canlandı ama kırık kemik anlamına gelen bir şey değildi. Parmak eklemlerim morarmıştı ama Thea'nın ilk yardım becerileri sayesinde etimdeki yırtıklar kabuk bağlamaya başlamıştı bile. "Çok kötü değil."

Anson bunun üzerine kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi? Ben hiçbir şeyi kırmadım."

"Güzel," diye homurdandı. "Thea nasıl?"

Bu çok daha karmaşık bir soruydu. Nasıl cevap vereceğimi düşünürken arka cebimden cüzdanımı çıkardım. Açıp bir dolarlık bir banknot daha çıkardım ve Anson'a uzattım.

Bana ters ters baktı. "Ciddi misin?"

Omuz silktim. "Oturumda mıyız doktor?"

Anson balyozu yere bırakıp bir çerçeveye dayadı, sonra da devam etmemi işaret etti.

"Davranış Analiz Birimi'nde ekibinize danışmanlık yapan hackerlardan herhangi biriyle hâlâ ilişkiniz var mı?"

Anson'ın gözleri komik bir şekilde parladı. Genelde olaylara verdiği tepkileri maskelemekte ustaydı ama belli ki bu söylememi beklediği son şeydi. "Aslında herkesle bağlarımı kopardığımı biliyorsun."

Kesmişti. Çünkü Anson özellikle korkunç bir davanın sonuçlarıyla yaşayamamıştı. O gittikten sonra bile onu bulmuştu. Silas. Ve işte ben, her şeyi tekrar gündeme getiren pislik.

"Onlardan biriyle temasa *geçebileceğini* düşünüyor musun? Karanlık ağda yolunu bilen biriyle?" Ben sordum. Kendim için sormuş olsaydım sormazdım. Thea için sormuştum. Çünkü dün bana söyledikleri aklımdan çıkmıyordu ve kafamda dönüp duruyordu, Russ'ın yaptığı pislikle daha da kötüleşmişti.

Anson uzun bir süre beni inceledi. "Elimde bir tane var. Eskiden siyah şapkalı olan bir adam. Şimdi daha çok bir haçlı."

"Siyah şapka mı? Nasıl yani? Bir tür büyücü gibi mi?"

Anson başını salladı, dudakları seğiriyordu. "Siyah şapka, kötü niyetle ya da suç işlemek amacıyla bilgisayar korsanlığı yapan kişi anlamına gelir. Beyaz şapka ise bir sistemdeki zayıflıkları bulmanıza yardımcı olmak için hackler."

"Yani, bu adam? Şimdi de beyaz şapka mı oldu?"

Anson mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Daha çok gri şapka, eğer öyle bir şey varsa. Hâlâ kötü niyetle bilgisayar korsanlığı yapıyor ama bu kötülük sadece yanlış yapanlara yönelik."

"Tam da ihtiyacım olan şey bu." İçime bir umut damlası aktı. Russ'ı bir hapishane hücrelerine tıkamayabilir ya da Brendan Boseman'ı yeryüzünden silmeyebilirdim ama belki Thea'ya yapılan yanlışın bir kısmını düzeltebilirdim.

"Neler oluyor Shep?"

Cüzdanımı tekrar cebime soktum. "Gizlilik."

"Biliyorum," diye homurdandı Anson, sürekli hatırlatmalarımın rahatsız olmuştu.

"Boseman Thea'nın evine onun haberi olmadan kameralar yerleştirdi. Ayrıldıklarında, bulabildiği her porno sitesine onun uygunsuz fotoğraflarını ve videolarını yükledi. Thea onlardan asla kurtulamadı."

Konuşurken sesim benimki gibi çıkmıyordu. Tamamen kopuktu. İçimde zonklayan öfkenin tam tersiydi.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye hırladı Anson.

"Keşke yapsaydım." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, telleri çekiştirdim. "Onunla akla gelebilecek her şekilde uğraştı. Onu sevdiği bir işten kovdurdu. Kredisini mahvetti. Hayatını paramparça etti. Ve kimse onu yakalayamadı. Eğer onu bulursa, her şeyin yeniden olacağından korkuyor."

Anson'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Şimdi Dex'i arayacağım. Ona olanları anlatırsam, bu işin üzerine gidecektir. Eğlence olsun diye Boseman'ı da gömebilir."

Buna karşı çıkmazdım. Sadece bunu yapacak kişi ben olmayacağım için hayal kırıklığına uğradım.

Anson tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Bana söylediklerin zaten kötüydü Shep. Ama bu? Bu tamamen başka bir saplantı seviyesi. Saplantı."

"Biliyorum."

Kelimeler boğazımda yükselirken kesildi ve arkasında pürüzlü gözyaşları bıraktı. Çünkü ikimiz de saplantıya dönüştüğünde neler olabileceğini biliyorduk. Ardında kan bırakacaktı.

THEA

GÖZLERİM patlamış mısırların patladığı ocaktaki tencereden lavabonun üstündeki pencereye kayd. Ay dolunaydı ve bahçemi güzel bir ışıltıya boğuyordu. Normalde en sevdiğim manzaralardan biriydi. Büyülü. Ama bu gece o huzur verici nitelik yoktu.

Son birkaç çekirdek patladığında tencereyi ocakta salladım ve sonra ocaktan aldım. Tereyağı ve tuz kokuları burnumu okşadı ama içimde uğuldayan düşük dereceli sıkıntıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ama sıkıntı kabardığı anda suçluluk duygusu da hemen onu takip etti.

Bardaki o geceden beri Shep bana kırılğan, narin bir camdan yapılmışım gibi davranıyordu. İlk başta, bana değer verildiğini hissettirmişti. Ama üç gün sonra? Hayal kırıklığı artıyordu. Artık kanımı tutuşturan öpücükler ya da tenime fısıldanan vaat dolu sözler yoktu.

Shep şefkatliydi elbette, ama tüm hareketleri belirgin bir şekilde iffetliydi. Şakağına ya da saçına bir öpücük. Parmakları benimkilerle kilitlenirdi. Omurgam boyunca dans eden bir el. Ama daha fazlası yoktu.

Patlamış mısırı bir kâseye döküp tencereyi ıslanması için lavaboya koyarken iç çektim. Belki de o gece bizim için bazı şeyleri değiştirmişti. Geçmişimin benden çaldığı bir şey daha.

"DVD oynatıcınız var," dedi Shep, mutfaktan oturma odasına geçerken cihaza bakarak.

Sözleri bir soru değil, bir ifadeydi ama yine de patlamış mısır kasesini sehpanın üzerine koyarken ona baktım. Yavru kediler küçük kafeslerinde mutlu bir şekilde oynuyorlardı ve Moose kedi kulesinde geceye bakıyordu.

"DVD oynatıcı olmadan DVD izlemek zor olurdu."

Shep *Rocky*'nin kopyasına hayret ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Artık kimin DVD'si var ki?"

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Evinde internet olmayan birinin."

Shep diski makineye yerleştirip küçük çekmeceyi kapatırken başını salladı. "Yeni evde internete kavuştuğumda, *Yellowstone*'dan başlayarak seni tüm inanılmaz yayınlarla tanıştıracam." Kanepeye geçti ve sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi kendini minderlere bıraktı.

Kanepenin diğer tarafına geçtim ve sıcacık battaniyeyi üzerime çektim. Shep'in burada olması, birkaç pencereyi açık bırakıp serin gece havasının içeri girmesine izin verecek kadar rahat olduğum anlamına geliyordu. Ama bundan daha fazlasıydı. Shep bana kendimi güvende hissettirdi. Yıllardır hissetmediğim bir şey. Çok güzel bir şeydi.

DVD'lerden oluşan küçük kitaplığımı göstererek, "Bende bütün klasikler var," diye itiraz ettim. Onları beş dolarlık kutulardan ve Goodwill'den topluyor, koleksiyonuma sürekli ekliyordum.

Shep çoraplı ayağımı kavradı, parmaklarını kemerin içine soktu. "*Rocky* serisine olan sevgine hayranım."

Özellikle hassas bir noktaya dokunduğu için bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. "*Rocky*'yi kim sevmez ki?"

Shep kıkırdadı. "Çocukken erkek kardeşlerimle birlikte izledik ama kız kardeşlerimin hiçbiri pek sevmezdi. Arden şimdi olsa muhtemelen severdi."

Kaşlarım soru sorarcasına birbirine yaklaştı.

Shep, "Gençken jiu-jitsu yapmaya başladı," diye açıkladı. "Şimdi Kye ile antrenman yapıyor. Rocky onun tarzında bir adam olurdu."

"Bu etkileyici." Her zaman bir çeşit kendini savunma dersi almak istemiştim ama bunu bir türlü gerçekleştirememiştim.

Shep'in parmakları ayağımın üzerinde durdu. "Kye'in antrenman yaptığı spor salonunda başlangıç sınıfları ve ayda bir kadınların kendini savunma semineri var."

"Zihin okuma yeteneklerin biraz ürkütücü olmaya başladı, Shepard."

İfadesinde bir şeyler değişti; yumuşaklık ve sıcaklık. "Tam adımı hiç sevmedim. Ta ki senin dudaklarından duyana kadar."

Yerimde kıpırdandığımda ağzım kurudu. "Ah."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Evet."

"Adın çok güzel," dedim ona dürüstçe. "Güzel, ha?" Sözlerine eğlence karışmıştı.

Dilimi ona doğru uzattım. "Sanırım *güzel* kelimesinin seninle ilgili bir şeyi tanımlamak için kullanılmasından kurtulacaksın. Erkekliğin güvende."

Shep'in kehribar rengi gözlerinde fesatlık parladı. "Ne kadar da ukalasın."

Ve sonra ileri atıldı. Parmaklarıyla yanlarımı gıdıklamaya başladı. Kahkahalarla çığlık attım ve Shep'in saldırısından kaçmaya çalışarak vücudumu bükтім. Ama o hiç merhamet göstermedi.

"Shep!" diye bağırdım.

"Bana adımın ne kadar güzel olduğunu tekrar söyle."

Arkamdan bir yastık kaptım ve onunla Shep'e vurdum. "Şimdi yaptın işte," diye hırladı.

Shep ellerimi tuttu ve başımın üzerinde sabitleyerek üzerimde asılı kaldı. "Amca?"

Kahkahalarım dudaklarımda söndü. Çok yakınımdaydı. O kadar yakındı ki, aramızda dönen havada onun tadını alabileceğime yemin edebilirdim. Güçlü bedeni üzerimde gezinirken vücudundan yayılan sıcaklık içime işliyordu.

Ama havada asılı kalmaktan daha fazlasını yapmasını istiyordum. Shep'in bana bastırmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Tüm o kas gücünün içime nasıl işlediğini bilmek. Shep'in içinde boğulmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Başım, sanki istek ve ihtiyacın görünmez kukla ipleri tarafından çekiliyormuş gibi havaya kalktı. Shep'in gözleri parlıyordu. Yanıyordu. Aradaki mesafeyi kapattım, ağzım onunkiyle çarpıştı. Dili içeri girdi. Saf, talepkâr bir ihtiyaç.

Shep'in kalçası bacaklarımda hareket etti, kalçalarım içgüdüyle kalktı. O muhteşem sürtünmeyle ağzımdan bir inilti döküldü. Sesle birlikte Shep geri çekildi.

Yüzündeki tüm eğlence ve arzu izleri silinmişti. "Lanet olsun. Özür dilerim, Thea. Düşünemedim."

Gözlerimi hızla kırıştırdım, başım dönüyordu. "Üzgün olmanı gerektirecek ne var?"

Shep bir elini yüzünde gezdirdi. "Yaşadığın onca şeyden sonra ihtiyacın olan son şey benim seni yakalayıp tartaklamam."

Kemiklerime soğuk bir ürperti yerleşirken içimdeki her şey durdu. *Yaşadığım her şey.* Aşık olduğum adama bakarken içimden hayal kırıklığı ve üzüntü karışımı bir his geçti. Beni bir kurban olarak gören ve asla bundan fazlası olarak göremeyecek olan bir adama.

"Ben zayıf değilim," diye fısıldadım.

Shep sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Bunu biliyorum. Ama bu yaşadıklarına karşı anlayışlı olmamam gerektiği anlamına gelmez."

Gözlerimin arkasında sıcak yaşlar birikti. Ama ağlamayı reddettim. "Bu yüzden bana farklı davranmanı istemiyorum."

Shep elini uzattı, elimi tuttu. "Sadece işleri ağırdan almamız gerektiğini düşünüyorum."

Sözleri nazik bir hayal kırıklığıydı. Ve bu nezaket işleri daha da kötüleştirdi. "Tamam."

"Beni öldürüyorsun, Thorn."

Bakışlarım Shep'e kaydı. Beyaz tişörtünün göğsünü nasıl gerdiğini. Kahverengi saçları biraz dağınıktı. Çok güzeldi. Bu da durumu daha da zorlaştırıyordu. "Gerçekten. Sorun değil. Şu anda sınırların biraz bulanık olduğunu biliyorum. İşleri karıştırmak istemiyorum-"

Sözlerim Shep'in ağzını ağızıma dayamasıyla kesildi. Parmakları saçlarıma gömüldü ve daha iyi erişebilmek için başımı geriye doğru eğdi. Dili içeri girdi, güçlü ve sabitti ve *tam Shepard'a* göreydi. Tanrım, istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Ama ağzı çok geçmeden gitmişti ve ben aramızdaki boşluğa göz kırptıyordum.

Shep bana baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Eğer bir an için bile senin her parçanı istemediğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Senin içine batmanın, kendimi kendi adıma unutacak kadar derine gömmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemediğimi mi sanıyorsun? Yanılıyorsun."

Tüm vücudum gerildi, sanki her hücrem Shep'e ve onun sözlerinin vaat ettiği şeye doğru hareket etmeye çalışıyormuş gibi meme uçlarım çakıllaştı. "Ya bunu ben de istersem?"

Sözlerim bir cüret, bir meydan okumaydı ve bunu biliyordum.

Shep gerildi, kehribar rengi gözleri altın rengine döndü. "Thea," diye hırladı.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, göğsüm her kesik kesik nefes alışımında bir yükselip bir alçalıyordu. Her nefes alışımında Shep'in dokunuşu için yalvarıyordum.

Başını sallayarak arkasına yaslandı. "Daha çok erken. Hazır değilsin-"

"Hazır değil miyim?" Sarsılarak oturur

pozisyona geldim. "Thea-"

"Buna karar verecek kişinin *ben* olmam gerekmiyor mu?"

Shep tartışmak ya da yatıştırmak için ağzını açtı, hangisi olduğunu bilmiyordum ama ikisi de iyi bir seçenek değildi ve ben çoktan harekete geçmiştim. Kanepeden kalktım ve *Rocky*'nin açılış müziği çalarken oturma odasından dışarı çıktım.

Köşeyi dönüp koridorda ilerledim, yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan iterek kapattım. Kapıyı çarpmak istedim. Ama şansımı bilseydim, o lanet şeyi kırardım.

Vücudumda çok fazla enerji dönüyor, derimin hemen altında uğulduyordu - öfke, hayal kırıklığı, bir daha asla *normal* olamayacağım korkusu. Ama tüm bunları bastıran şey, beni tahrik eden şeydi. Son bir aydır hissettiğim o kıvılcımlı çekim artık bir cehennemdi ve neredeyse derimden çıkmaya hazırdım. İçimdeki öfke, hayal kırıklığı ve öfkeyle ilgili hiçbir şey yapamayabilirdim.

ama eminim ki cazibe konusunda bir şeyler yapabilirim.

SHEP

"S.KTİR." Bir elimi saçlarımda gezdirdim, telleri çekiştirdim.

Her şeyi berbat etmiştim. Thea'nın bu kadar yakınımnda olması, çiçek ve hindistancevizi kokusunun etrafımda dönmesi neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyordu. Ve her nefes alışımnda göğüslerinin bana doğru bastırması...

Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu çekimin gücü, çaresiz ihtiyaç beni çok korkutmuştu. Ve bu korku sadece çok hızlı hareket edip her şeyi mahvedeceğim endişesiyle eşleşiyordu.

Ama ben tam tersini yapmışım. Her şeyi kontrol etmeye çalıştım. Ve bunu yaparak Thea'nın özerkliğini elinden aldım. Kızgın olmasına şaşmamalı.

Moose bana doğru ciyak ciyak bir miyavlama gönderdi.

"Biliyorum," diye homurdandım. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Ayağa kalktım ve odadan çıkmaya başladım. Her şeyi berbat etmiş olabilirdim ama özür dileyip düzeltebilirdim. Thea'ya dizginleri geri verebilirdim.

Köşeyi dönüp Thea'nın kapısının önünde durduğumda çıplak ayaklarım parke zeminde ilerliyordu. Odasında tek başına oturduğu, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğü görüntüler kafamda dönüp duruyordu. Cesaretimi kaybedeceğimden korktuğum için beklememe izin vermedim. Elim kapı kolunun etrafında kıvrıldı ve kapıyı açmak için büküldü.

İçeri girdiği anda donakaldım. Thea. Yatağındaki battaniyenin altında. Başı geriye eğik, yanakları kızarmış. Sırt kemerli. Göğüs uçları, atletinin ince pamuğuna bastırılmış, hazır olda duruyordu. Tişörtün soluk pembe kumaşının altındaki daha koyu tepelerin bir ipucunu görebiliyordum. Nefes alışverişlerinin hızlı olduğunu gördüm.

İçimdeki her şey kasıldı, kaslar gerildi. Zaten yarı sert olan aletim dikkat çekmek için sertleşti.

"Thea," diye mırıldandım.

Gözlerini açtı ve bana dikti. Thea'nın beni kınamasını, defolup gitmemi söylemesini bekliyordum. Ama yapmadı. Gözleri benimkilerle kilitli kaldı. Ama elini yorganın altından çekmedi. "Ne istiyorsun Shep?"

Tam adımı söyleyişini özlemiştim. Ağzının hecelerin etrafında nasıl kıvrıldığını.

İhtiyaç pençeleri içime batarken nefeslerim hızlı, keskin ve bıçak gibi geliyordu. "Bana gitmemi söyle." Parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrıldı, o kadar sıkı ki bir eklemimi kırabileceğimi düşündüm.

Ama kızım bunun için fazla cesurdu. "Kal," diye fısıldadı karanlığa.

Aptal gibi davranmayı bırakmıştım ve öyle olmasam bile onun çekimi çok güçlüydü. İçeri girdim ve kapıya yaslanmadan önce kapıyı arkamdan kapattım. "O küçük güzel parmakların ne yaptığını söyle bana Thorn."

Soluk yeşil gözleri ay ışığında parladı. "Senin parmakların ne yapmaz ki?"

Boğazımdan çıkan hırıltıya engel olamadım.

Thea hem soru sorar hem de meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Göster bana," diye mırıldandım.

Dişlerini alt dudağına gömdü, isteğimi düşündü.

Sonra, acı verici bir yavaşlıkla, ayaklarıyla battaniyeleri aşağı itti.

Keskin bir nefes aldım. Thea soluk pembe atletinden başka bir şey giymemişti. Sonunda o uzun, biçimli bacakları görebiliyordum. Kilometrelerce pürüzsüz ten sergileniyordu. En çok görmek istediğim yer olan kalçalarının tepesini avuçladı.

Ağzım sulandı. *Hay sikeyim*. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi zaten. Her yerini görmek beni mahvedebilirdi ama umurumda bile değildi.

"Ne istiyorsun, Shepard?" Thea karanlığa doğru fısıldadı.

"Hepinizi görmek istiyorum." Sesim saf cesareten ibaretti. Tüm ihtiyacım.

Thea yer değiştirdi. Gecikme ya da tereddüt yoktu. Eli bacaklarının arasından kayarak hareket etti.

Kapıyı ittim, yatağa doğru ilerledim ve onun her santimini avuçlarıma içine aldım. "Çok güzeldi."

Parmaklarım dokunmak, hissetmek için kaşınıyordu. Dilim tatmak için haykırdı.

Taşaklarım ağrıyordu.

Thea'nın bakışları benimkilerle kilitlendi. "Shepard."

"Berbat ettim. Sana ihtiyacın olanı veremedim."

O soluk yeşil gözler tekrar parladı. "Hayır, vermedin." Gözlerini benden kaçırmadı. "Ben zayıf değilim."

"Hayır, değilsin amına koyayım. Vücuduna, zevkine sahipsin. Kontrol sende," dedim, saf ihtiyaç sesimi kaplamıştı.

Thea'nın gözlerinde gördüğüm öfke belirtisi yerini meraka bıraktı. Ama hâlâ ateşle doluydu. Ve ben onun ateşini seviyordum, nasıl elde edersem edeyim.

"Ama senin almanı izlemek isterim," diye homurdandım.

Nefesi kesildi, o güzel meme uçlarını atletine bastırdı. Aletim seğirdi. Sıkı tomurcuğu dilime karşı hissetmek istedim. Derinden emmek istedim. Dişlerimi üzerinde gezdirmek istedim.

O sırada Thea'nın eli hareket etti, kalçalarının arasına kaydı. "Bana ne yapmam gerektiğini düşündüğünü söyle. Nasıl *almam* gerektiğini."

Lanet olsun. O saf ateş ve baharattı. Hayal edebileceğim her şeyden daha güçlü bir vizyon.

"Tankını kaldır." Thea kıpırdanıp pamuğu yukarı ve o mükemmel kabarıklıkların üzerine çekerken sesim zar zor insanca çıkıyordu. Tomurcukların derisi sıkılaştıkça koyulaşıyor, serin havaya ve onun uyarılmasına tepki veriyordu. "Siktir," diye mırıldandım.

Thea'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi ona diktim. "Bana işkence etmen hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Belki biraz..." Gülümseme büyüdü.

"Parmağını yala," diye homurdandım.

Thea'nın gözleri parladı ama işaret parmağını ağzına götürdü ve diliyle yaladı.

"Meme ucunun izini sür. Bana nasıl hissettirdiğini söyle. Ne kadar mükemmel."

Thea'nın el daldırma o işaretçi Dijit, takip eden etrafında dışarıdan, sonra tomurcuğun üzerinden daha yakından. "Sıcak ve soğuk. Hassas."

"Dönmeye devam et," diye emrettim, kendi nefeslerim daha hızlı geliyordu. "Diğer elini tut ve kalçalarının arasındaki o kavurucu sıcaklığı hisset."

Yer değiştirdi, kendini kavradı, parmakları oradaki eti kızdırmaya başladı.

"Parmaklarını o sıcaklığın içinde kaydır. Islanıp ıslanmadığını söyle."

Thea'nın sırtı, tam kalçaları açıldığı sırada kavislendi. Dudakları ayrıldı,

Başparmağımın tam orada olmasını, parmaklarım o sıcaklığı okşarken alt dudağının kabarmasını hissetmek istiyordum.

"Islak," diye nefes aldı Thea. "Beni böyle yapıyorsun."

Benim geri dişler yer Birlikte. Bu Kadın.

Bu yüzden Cesur, Çok güzel, çok mükemmel. "Peki ya ben?"

"Sesin." Sırtını daha da dikleştirdi. "Tenimin üzerinde kayma şekli."

Tanrım, ona dokunmak istedim. Sesimden daha fazlasını hissetmesini istiyordum. Ama bunu hak etmemiştim. Henüz hak etmemiştim.

"O parmakları al, o ıslaklığı klitorisine doğru götür."

Thea'nın nefesleri artık hızlı hızlı geliyordu, parmağı sinir yumağının etrafında dönüyordu.

Aletim eşofmanlarıma karşı gerilmiş, ona ulaşmak için can atıyordu.

"Parmaklarını içeri kaydır. Bana ne hissettiğini söyle."

Parmakları tekrar hareket etti ve içeri girerken küçük bir inilti çıkardı.

"Sıkı, sıcak, ıslak."

Beni öldürüyordu ama bu hoş karşılayacağım bir ölümdü. "Gir ve çık, Thorn. Güzel ve yavaş."

Elini hareket ettirdi, artan ıslaklığının sesleri, küçük inlemeleriyle birlikte odayı dolduruyordu. Neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

"Daha hızlı," diye yalvardım.

Parmakları içeri ve dışarı hareket etti, vücudu her itişte onları çekiyordu.

"Yeterli değil," diye inledi Thea.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordum. Elleri hareketsizleşirken gözleri benimkilerle kilitlendi. "Unutma, kuralları sen koyarsın."

Thea'nın dili dışarı fırladı ve alt dudağını ıslattı. "Ellerin. Üzerimde."

Sertçe yutkundum, ellerim yanlarımda yumruk oldu. "Senin kuralların, Thorn." Yatağa yaklaşırken dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Ve bu benim özür dilemem için bir şans. Düzgünce."

Güzel ağzından şeytani bir gülümseme yayıldı. "Bu kulağa hoş geliyor."

Yatağının kenarına doğru ilerledim. "Çok güzel amına koyayım." Parmaklarım bacağının üzerinde geziniyor, nasırlı parmak uçlarımda altındaki pürüzsüz teni iliklerime kadar hissediyordum.

Sonra Thea'nın ellerine uzandım, onu yukarı çektim ve yatağın kenarına oturması için döndürdüm. Üzerine eğildim, ağzımı içine soktuğu parmakların etrafına kapattım ve onları derinlemesine emdim.

Tadı dilimde patlarken neredeyse yanıyordum. Thea'yla ilgili her şeyin içime işlemesine izin vererek parmaklarının etrafında mırıldandım. Yavaşça gözlerim açıldı ve tutuşumu bıraktım.

"Shepard." Adım sözcükten çok nefes gibiydi.

"Mükemmellik," diye mırıldandım. Dizlerimin üzerine çöktüm, böylece Thea üzerimdeydi ve tüm kontrolü ona veriyordum. Ellerim uyluklarının dış taraflarına doğru kaydı. "Seni ne kadar istediğimden, ne kadar güçlü olduğunu düşündüğümünden bir an bile şüphe etmene neden olduğum için özür dilerim."

Thea beni izledi, o muhteşem soluk yeşil gözlerinde çok fazla duygu dönüyordu.

Parmaklarım, o mükemmel göğüslerinin üzerinde duran atletinin eteklerine ulaşana kadar yukarı kaydı. "Alabilir miyim?"

"Evet," diye nefes aldı.

Bir anda kaldırdım, böylece Thea bana karşı tamamen çıplaktı. Tanrım, çok güzeldi. Bakmaktan asla bıkmayacağınız türden bir güzelliği çünkü her zaman keşfedilecek yeni bir şey olurdu.

Parmaklarım keşfetmek, kızdırmak için kaşınıyordu. Meme uçları, olacakların vaadiyle gerilmişti. Göğüsleri narin kabarıklıklardan oluşan mükemmel gözyaşı damlalarıydı. Bir elimi yukarı kaydırardım, onları hissetmek istiyordum. Onu orasından kavradım ve Thea bana doğru eğildi.

Başparmağım meme ucunun etrafında dönerek oradaki etin daha da koyulaşmasını sağladı. Aletim eşofmanlarıma bastırıyor, onun için haykırıyordu.

"Seninle ilgili her şey çok güzel." Diğer elim boynuna doğru uzandı, aşağı inip diğer göğsünü buldu. "Teninin ışıltısı. Vücudunun yaylanma şekli."

Thea'nın gözleri beni aradı, ay ışığında beni buldu.

Öne doğru eğilip dudaklarımı göğüs ucuna yaklaştırırken gözlerimi ondan ayırmadım. Thea inleyerek tekrar içime doğru eğildi. Bu ses ve hareketle içimde bir elektrik dalgası oluştu.

Bir elim göğsünden ayrılıp aşağıya, kalçalarının arasına inene kadar kaydı. Oradaki ıslaklığı hissettiğimde meme ucunun etrafında inledim. Parmaklarım kolaylıkla yarığının içinden geçti.

Lanet olsun. Thea beni gerçekten öldürecekti.

O ıslaklığı okşadım, klitorisini çevrelemek için yukarı kaldırdım. Bir inilti çıkardı.

Göğsünü serbest bırakıp geri çektim. "Bana ne istediğini söyle. Parmaklarımı mı dilimi mi?"

Gözleri parladı. "İkisini de."

Tenine karşı kıkırdadım. "Benim açgözlü kızım."

Yere çöktüm, topuklarıma yaslandım. Thea'nın bacaklarından hızlıca çekerek onu yüzüme doğru çektim, kalçaları omuzlarımdan üzerinden geçerek yatağa geri döndü.

İçeri girdim. Dilimde onun tadının ilk patlamasıyla inledim. İçinde boğulmak istedim. Thea'ya ait olan her şeydi ve yine de tamamen tarif edilemezdi. Dilim onun içinde kıvrıldı ve Thea ürperdi.

Battaniyelerin kaydığını hissettim ve Thea'nın onları sıkıca kavradığını anladım.

"Shepard." Adım bir yalvarış gibiydi.

Çekildim, parmaklarım içeri kayarken dilim yukarı doğru çıktı. İki tanesi girip çıktı, kıvrılıp büküldü. Hareketler hiçbir düzene uymuyordu, böylece Thea bir sonraki adımın ne olacağını asla bilemeyecek, vücudu hazırlanamayacak ya da destek alamayacaktı.

Dilimin ucu o küçük sinir demetine dokundu ve Thea haykırdı, kasları titremeye başladı.

Üçüncü bir parmak daha ekledim ve parmaklarımı iç duvarlarını da titreten bir hareketle kıvırdım.

"Oh, Tanrım. I-Shep-"

"Shepard," diye homurdandım klitorisine karşı. "Bu yataktayken bana Shepard diyeceksin."

Thea'nın nefesi kesildi. "Shepard."

Bir şey beni neredeyse koparacaktı. Parmaklarım hızlanarak daha derine girdi. Dilim o sinir demetinin etrafında dolaşarak onun en hassas kısmını ortaya çıkardı. Onu paramparça edeceğini bildiğim kısmını.

Elim hızlandıkça klitorisini derinlemesine emdim. Thea parmaklarımı sıkıca kavradı. Ardı ardına gelen dalgalar onu sarsıyor, içimdeki hayatı söndürüyor ve neredeyse lanet bir ergen gibi terlerimin içinde boşalmama neden oluyordu.

Thea'nın çıkardığı sesler herhangi bir senfoniden daha iyiydi. Gerçek ve otantik ve *onun*. Vücudu bükülürken, daha fazlasını isterken inliyor ve yumuşak çığlıklar atıyordu.

Ve sonunda, hareketler yavaşladı ve Thea yatağa tamamen gevşeyene kadar sesler yumuşadı. Parmaklarımı vücudundan çıkardım ve yalayarak temizledim. Bu his ve sesle kafasını kaldırdı ve başını salladı, yüzünü eğlence kaplamıştı.

Ona sırttım. "Tadın uyuşturucu gibi. Alabildiğim kadarını alacağım."

Thea'nın göğsü inip kalkıyor, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu. "Bu benim için hiç böyle olmamıştı. Asla."

Gözlerim parladı. "Her zaman böyle olmalı. Vücudunu dinlemek lanet olası bir hediyedir."

Sonra kıpırdandı, kendini örtmek istercesine battaniyeye uzandı.

"Yapma," diye fısıldadım. Thea'nın bakışları bana kaydı. "Bunu çalma.

güzellik benden. Az önce paylaştığımız şey için utanma. Çünkü bu her şeydi."

Uzun bir süre bana baktı. "Tamam." Sonra bakışları aşağıya indi. "Peki ya sen?"

Ona sırttım. "Kısasa kısas olsaydı, bu doğru bir özür olmazdı."

Thea'dan bir kahkaha yükseldi. "Bu tür bir özre alışabilirim."

Kıkırdadım, ayağa kalktım ve yorganı geri çektim. Thea'nın arkasına geçtim, onu kendime doğru çektim, aletim mükemmel kıcına baskı yapıyordu. "O zaman seni düzenli olarak kızdıracağımdan emin olabilirsiniz."

THEA

The Mix Up'a doğru yürürken sabahın erken saatlerinde güneş Shep ve benim üzerimde parlıyordu, Shep'in parmakları sanki son on yıldır her gün bu yürüyüşü yapıyormuşuz gibi benim parmaklarımın arasından geçiyordu. O kadar rahat hissettiriyordu. Dün gece bir şeyler değişmişti.

Shep artık kendini benden uzak tutmuyordu. Bana hassas biriymişim gibi davranmayacağından emin *olmasam* da, bunun benim gücüme inanmadığı için değil, onun için değerli olduğum için olduğunu şimdi görebiliyordum.

Fırının kapısına yaklaşırken yavaşladık ve Shep'e döndüm. "Beni götürmek zorunda olmadığını biliyorsun."

Bir eliyle saçlarımı yüzümden çekerken diğer eliyle parmaklarımı tuttu. "Ben istedim. Seninle geçirebileceğim her zamanı değerlendireceğim. Bu konuda bencilimdir."

Ona sıırttım, gülümsememin yüzümü yiyip bitirdiğini biliyordum ama hiç umursamıyordum. "Bencil olmanı seviyorum."

Shep'in sesi alçak perdeden geliyordu. "Tıpkı açgözlü olmanı sevdiğim gibi."

Vücudum ısındı, dün gecenin anıları zihnimi doldurdu.

"O kızarıklık. Beni öldürüyor, Thorn. Dilimle izini sürmek istiyorum." Başını eğdi ve uzun, yavaş bir öpücükle ağzımı aldı. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Arkamdan gelen bir yuh sesi irkilmemize ve birbirimizden ayrılmamıza neden oldu ve Lolli'nin bize doğru bir tür jig yaptığını görmek için döndüm, eller havaya kalkmış, bilezikler şırıltıyordu.

"*Biliyordum!*" diye tezahürat yaptı. "Sonunda sana yeniden hayat verecek birini buldum Shep."

"Lolli," diye uyardı.

"Eğlencemi mahvetme. Bir büyükanne torununun iyi şeylerden biraz almasından mutlu olamaz mı?" Bana döndü ve

göz kırptı. "Çarşılar arasında en şaşırtıcı becerilere sahip olanlar her zaman düzgün beyefendilerdir."

"Lolli!" diye ikimiz de aynı anda bağırıldık.

Döndüm ve kahkahalara boğulurken yüzümü Shep'in göğsüne gömdüm.

"Sınırlar," diye hırladı Shep büyükannesine.

Lolli bir *pssh* sesi çıkardı. "Umarım yatak odasında bu kadar tutucu değilsindir."

"Bu konuşmayı yapmak istemiyorum," diye tersledi. "Bu kadar namuslu olma. Seks normal bir eylemdir. Korkulacak bir şey yok. utanıyorum."

"Utanmıyorum. Sadece büyükannemle, kız arkadaşımın önünde bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Bunun üzerine geri çekildim, ağzım kıvrıldı. "Kız arkadaş, ha?" Shep'in yanakları biraz pembeleşti. "Umarım öyledir."

Lolli cık cık diye bir ses çıkardı. "DTR bile yapmadın mı? Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum, Shepard Colson. İyi bir tanesinin kaçmasına asla izin vermezsin."

Shep'in kafası karışmış görünüyordu. "DTR mi?"

Lolli bıkkın bir iç geçirdi. "İlişkiyi tanımladım. Programa ayak uydur."

Shep sadece başını salladı ve sonra eğlenen bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerdim ama bu böyle devam edecek, o yüzden buna değeceğini bile sanmıyorum."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Bilmiyorum, özür dilemeni seviyorum."

Shep sesini alçaltarak bir hırıltı çıkardı. "Eğer büyükannemin önünde beni sertleştirirsen, bunu sana sonra ödetirim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sözler, sözler."

Lolli alkışlarken bir çığlık attı. "Buna *bayıldım!*"

Shep iç çekti. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var? Sekizden önce asla kalkmazsın."

O da bize sırtıttı. "Bugün Roxbury'de The Devil's Lettuce kongresi var. Özel yemek kitaplarımı satıyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Şeytanın Marulu mu?"

"Ot demek istiyor," diye mırıldandı Shep. "Ot kongresine gidiyor. Tanrım."

Lolli torununa ters ters baktı. "Trace gibi konuşuyorsun. Uyuşturucu karteli tarafından kaçırılacağımı sanıyor. Ben sadece yemek kitabı satıyorum."

Shep, "Tencere yemek kitapları," diye karşı çıktı.

Ofladı, dökümlü elbisesindeki görünmez kırıntıları fırçaladı. "İnsanlara istediklerini vermek zorundayım. Üç ilçedeki en iyi brownie tarifine sahibim."

Shep bana baktı. "Akşam yemeğine geldiğinde ve Lolli sana herhangi bir unlu mamul ikram ettiğinde hayır de."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye yakındı Lolli. "Biliyor musun, uyarılmayı gerçekten artırması gereken yeni bir tür var elimde. Sana biraz getirebilirim-"

"Lolli!"

Boş masalardan birine bir bez parçası attım ama tatil öncesi hafta sonu yoğunluğu bizi de vurmuştu. Eğer bu olacakların bir işaretiyse, tıka basa dolu olacaktık.

Kapı açılırken üzerindeki zil çaldı ve başımı kaldırdığımda Luca'nın koşarak içeri girdiğini gördüm. "Thee Thee! Bak ne yaptım! Çok havalı!"

Aşırı heyecanlı küçük çocuk sesi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. "Göster bana."

"Bu gerçek bir buz pateni pisti modeli. Tıpkı Seattle Sparks gibi. Artık oyunları falan ezberleyebilirim." Luca maketi bakmam için kaldırdı.

Sutton kıkırdayarak alanı geçerken sarı saçları etrafında dalgalanıyordu. Kollarında çantalar, bir yığın posta ve Luca'nın gün boyunca attığı belli olan kat kat çocuk kıyafetleri vardı. "Kamp danışmanı ona acıdı ve sadece Luca için hokey temalı sanat ve el işleri yaptı."

"Beni anlıyor," dedi Luca başını sallayarak. "Tıpkı Azrail gibi en büyük kötü kalpli infazcı olacağımı biliyor. O yüzden şimdi başlamalıyım."

Sutton'ın burnu kırıştı. "Umarım oynamaya başladığında bundan daha iyi bir lakabın olur."

"Mooodoom, The Reaper ligdeki en havalı isim."

Bana hüzünlü bir bakış gönderdi. "Eskiden havalıydım ama şimdiden parıltımı kaybettim."

"Sen de paten kaymayı öğrenmek isteseydin havalı olurdun. O zaman sürekli pratik yapabiliriz," dedi Luca yardımsever bir şekilde.

Dudaklarım seğirdi. "Senin lakabını aldım. Kötü Kalçalı Fırıncı."

Sutton güldü. "Kulağa hoş geliyor."

Luca elindeki modeli bıraktı ve küçük kalçalarını sallayarak fırının etrafında dans etmeye başladı. "Kötü Ganimetli Fırıncı! Kötü Ganimetli Fırıncı!"

"Şimdi başardın," diye inledi Sutton.

"Tişört yapabiliriz," dedim kıkırdayarak.

Luca tezgâhın arkasına koşup kek ararken, o da elindeki yığınla eşyayı bırakıp postaları incelemeye başladı. "Ah, unutmuşum. Posta yığınının içinde senin için bir şey vardı."

Kaskatı kesildim. Nikki dışında kimse bana posta göndermezdi. O da tüm yazışmaları birkaç kasaba ötedeki posta kutuma gönderirdi.

Sutton'ın elindeki zarfa uzandığımda ağızım kurudu. Yazılar kutu şeklindeydi, her türlü mülkiyeti gizleyen türdendi. Beynimin bir kısmı Sutton'ın Luca ile hafta sonu planlarından bahsettiğini algılayabiliyordu ama onu gerçekten duyamayacak kadar mektuba odaklanmıştım.

Zarfın kapağını yırtıp açarken parmaklarım titredi. Bir parça bilgisayar kâğıdı çıkardım. Üzerinde bir resim vardı. Benim bir resmim. Uzaktan çekilmiş gibi görünüyordu, kalitesi grenliydi ama dün The Mix Up'a giderken giydiğim kıyafeti tanıdım. Kağıdın üstünde kızgın kırmızı harflerle *SLUT* yazıyordu. Ama daha da kötüsü vardı.

Vücudumun bazı kısımları daire içine alınmıştı. Bacaklarımın yanında *FAT* yazıyor. Benim
Yüzüm, *ÇİRKİN*. Göğüslerim, *Fahişe*.
Ve hepsi tıpkı Brendan gibi geliyordu.

SHEP

"LANET OLSUN. Bu mükemmel olacak," dedi Anson, şimdi açık olan alana bakarken. Giriş ile oturma odası arasındaki duvar ve oturma odası ile mutfakı ayıran duvar tamamen ortadan kalkmıştı. Tamamen farklı bir ev gibi hissettiriyordu. Katı ve resmi yerine açık ve davetkâr.

"Şu duvara devasa pencereleri yerleştirene kadar bekleyin."

Her şeyi zihnimde canlandırabiliyordum. Dış mekânı içeri taşıyacak ve yapıyı çevremizdeki doğayla bütünleştirecekti. Ve Thea çevre düzenlemesi için her şeyi bir üst seviyeye taşıyacak bazı fikirler paylaşmıştı. Bitkilerle sanat yaratma konusunda gerçek bir yeteneği vardı.

"Yalan söylemeyeceğim, biraz evi kıskanmaya başladım," diye mırıldandı Anson.

Kıkırdadım. "Viktorya dönemi bittiğinde çok güzel olacak, biliyorsun."

Anson'ın ağız hafifçe kıvrıldı. "Öyle olacak."

Ve Anson'ın Rhodes için restorasyonun bir parçası olması onun için bir anlam ifade ediyordu. Ayrıca Anson'ın artık zamanını iki proje arasında bölüştürmeye istekli olması da benim için bir anlam ifade ediyordu. Ve her ikisi için de fazladan mesai harcadığını biliyordum.

Arkadaşımı omzundan alkışladım. "Bunu yaptığın için teşekkürler." Bana şöyle bir baktı. "Bu benim işim."

Gözlerimi devirdim. Rhodes'a aşık olmak Anson'ı her ne kadar değiştirmiş olsa da bazı huysuz yanları hâlâ vardı. Bunlardan biri de minnettarlıktan pek hoşlanmamasıydı. Bununla başa çıkmak zorundaydı.

"İşiniz pazartesi cumaya, sekizden dörde kadar. Ama bu iki projeye erken gidiyor ve geç saatlere kadar kalıyorsun. Victorian'da hafta sonları çalıştığını da biliyorum."

Anson rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Kendimi tutamadım ve kahkahayı patlattım. "Siktir git," diye mırıldandı

Anson.

"Bir teşekkür bile beceremiyorsun." Cebimdeki telefonum çaldı ve kimin aradığına bakmadan açtım, arkadaşımın saçmalığına kendimi fazla kaptırmıştım. "Alo?"

"Shep? Ben Sutton."

Sutton'ın sesindeki açık endişe, içimde dolaşan mizahın bir anda yok olmasına neden oldu. "Ne oldu? Thea iyi mi?"

"O iyi," dedi Sutton çabucak. "Ama bir mektup aldı. Hoş bir mektup değil. Fırına gelmiş ama ona gönderilmiş. Çok korkmuş, Shep."

"Yola çıkıyorum. Kıpırdama."

"Tamam. Erken kapattım. Kimse onu rahatsız etmeyecek." "Teşekkürler Sutton," dedim ama çoktan hareket etmişim. Anson da peşimden geliyordu. "Konuş."

Evin içinde hızla ilerledim, kapıyı arkamızdan kapattım ve hızla kilitledim. Dışarıda bıraktığımız aletler ya da teçhizat için endişelenmedim. Tek düşünebildiğim Thea'ydı.

Lanet olsun. Brendan onu bulmuş muydu? "Shep," diye kesti Anson.

"Sutton, fırında birinin Thea'ya bir mektup gönderdiğini söyledi. Mektubun *hoş* olmadığını ve Thea'nın rahatsız olduğunu söylemiş."

"Lanet olsun," diye mırıldandı

Anson. "Hadi gidelim." Soru sorarcasına ona baktım.

"Elimden gelirse yardım ederim," dedi Anson sessizce.

Anson'ın teklifinin bir hediyeden daha fazlası olduğunu biliyordum. Çünkü bunu vermek ona pahalıya mal olmuştu. Kaybettiği ve kendisinden çalınan her şey yüzünden profilcilikten uzaklaşmıştı. Şimdi o dünyaya geri dönmenin bir bedeli vardı.

"Teşekkür ederim." Kelimeler boğazımda düğümlendi, boğazım sıkıştı ve nefesim kesildi.

"Hadi," dedi Anson. "Hadi gidip kızını alalım."

Kasabaya rekor bir sürede vardık ve Trace'in yardımcılarından biri kamyonetimi görmezden gelirse diye dua ettim.

hız sınırını geçersen bana yol verirlerdi. The Mix Up'ın önündeki bir yere girdiğimde lastiklerim gıcırdadı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde kamyonetimden çıkmış, üzerinde artık *Kapalı* işareti bulunan ön kapıya doğru ilerliyordum. Sutton camdan beni gördü ve kapıya doğru ilerleyerek kilidi açtı. Ama benim gözlerim sadece Thea'yı görüyordu. Bir masada oturmuş, yere bakıyordu ama sanki gerçekten *görmüyor* gibiydi.

Sutton'ın yanından geçerken ona tek kelime etmedim, doğruca Thea'ya gittim. Yanına bir sandalye çektim ama sese ya da harekete tepki vermedi. Farkındalık eksikliği içimi daralttı.

Bununla ilgili her şey yanıltıcı. Thea ateş ve hayat gibiydi. Huysuz ve hırçındı ama bu sadece altındaki şefkati gizlemek içindi. Şu anda karşımda duran cansız insan o değildi.

"Thea, bebeğim," diye fısıldadım. Cevap gelmedi.

Bir elimi çenesinin üzerinde gezdirdim ve yüzünü kavrayabilmek için başını nazikçe çevirdim. "Thorn."

Sanki sonunda beni *görmüş* gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Shepard?"

Tam ismim bir yumruk etkisi yarattı, ardından da orada olmamdan duyduğu şaşkınlıkla kaburgalarına bir aparkat indirdi.

"Sen iyisin. Güvendesin."

Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Öyle miyim?"

Cehennem. O yeşil gözlerde korkudan fazlası vardı. Yenilgi vardı.

Masaya baktım ve kanım dondu. Orada bir kâğıt parçası duruyordu. Standart boyutta ve üzerinde Thea'nın fotoğrafı vardı. The Mix Up'a doğru yürüyordu ama fotoğrafının çekildiğinden tamamen habersizdi. Ve etrafında bir sürü çirkin şey vardı. Masayı devirmemek için kendimi zor tuttuğum şeyler.

O sırada elinde yemek hazırlama eldivenine benzeyen bir çift eldiven ve yeni bir Ziploc torbasıyla Anson göründü. "Hiç yoktan iyidir." Eldivenleri giydi ve kâğıda uzandı.

"Yapma," diye bağırdı Thea. "Bakma ona. İstemiyorum-" Sesi kesildi. "Kimsenin görmesini istemiyorum."

Lanet olsun. Sözleri göğsümü parçaladı. Uzanıp Thea'yı kucağıma aldım ve göğsüme yasladım. "Hayır.

Kimse o lanet kâğıdı yalan olduğu dışında bir şey olarak görmeyecek."

Thea bana karşı titredi. "Kimse bilemez. Bilirlerse beni bulabilirler."

Anson mektubu torbaya koyarken ikimiz de bakiştık, gözlerimiz mektubu tarıyordu. İkimizin de söylemek istemediğı şey Brendan'ın çoktan bulmuş olabileceğiydi.

Anson sesini alçalttı. "Trace'i aramalıyız."

Thea başını sertçe sallayarak geri çekildi. "Hayır. Yapamazsınız. Kolluk kuvvetlerini bu işe bulaştıramam. Her şey kayıtlara geçecek. Lütfen."

Yalvarışları kalbimi parçaladı. Çok fazla korku ve acı vardı. Bir elimi kaldırdım ve yanağını okşadım. "Trace bunun üstesinden gelecektir. Seni ifşa etmeyecektir."

"Yapamam," diye fısıldadı Thea. "Güvenli olan yalnızlıktır."

Alnımı onunkine bastırdım. "Beni içeri aldın. Ve güvende kaldın, değil mi?"

Thea titreyen bir nefes verdi. "Evet."

Gözlerine bakabilmek için bir parça geri çekildim. "Trace yardım edebilir. Ona ihtiyacımız var."

Thea dişlerini alt dudağına gömdü.

"Lütfen?" diye sordum. "Güven bana. Sadece biraz daha inanç."

Thea'nın dudakları bir nefesle aralandı ve o yeşil gözler benimkilere kilitlendi. "Sana güveniyorum."

Ve bu beni öldürdü. Rodos'ta olduğı gibi onu da hayal kırıklığına uğratmamayı umuyordum.

THEA

HAREKET ETMEM, Shep'in kucağından inmem ve bir sandalyeye oturmam GEREKTİĞİNİ BİLİYORDUM. Ben iyiydim. Güvendeydim. Yani biri bana acımasız bir mektup göndermişti. Ne olmuş yani?

Ama o kâğıda her göz attığımda dehşetin buz gibi pençeleri içime saplanıp bükülüyordu. İnsanın kemiklerini sızlatacak türden bir soğuktu bu. Seksen beş derecelik bir günde imkansız olması gereken türden.

Shep'in eli yatıştırıcı bir hareketle sırtımda aşağı yukarı hareket etti. Buna odaklanmaya çalıştım, sıcak güvenceye. Onun istikrarlı varlığına.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu usulca. "Al," diye araya girdi Sutton. "Çay yaptım."

Ona birkaç kez göz kırptım, onun burada olduğunu ve buranın benim iş yerim olduğunu hatırladım. Hızla Shep'in kucağından kaydım ve yanındaki sandalyeye geri döndüm. "Teşekkür ederim. Özür dilerim Luca." Çıldırarak olmamın onu nasıl korkutmuş olabileceğini düşünerek yüzümü buruşturdum.

Sutton omzumu sıktı. "O iyi. Yukarıda tabletinde bir oyun oynuyor, herhangi bir dramdan tamamen habersiz." Yüz ifadesinden hüznün akıyordu. "Sana o lanet şeyi verdiğim için çok üzgünüm. Bilseydim-"

Başımı salladım. "Bu senin hatan değil."

Kapının üzerindeki zil çaldı ve tüm vücudum kaskatı kesildi. Hayır, sanki Brendan elinde bir baltayla gelebilirmiş gibi savaşılmaya ya da kaçmaya hazırlanarak gerildi. Bu çok saçmaydı. Bana hiç fiziksel zarar vermemişti ama yine de içimde bir korku vardı.

Çılgın bir baltalı katil yerine Trace kapıdan içeri girdi. Koyu renk saçları her zamankinden daha dağınık görünüyordu ama aynı dikkatli ifadeyi takınmıştı - asla fazla bir şey ele vermeyen bir bakış.

Elimde olmadan belindeki silaha ve kemerindeki rozete odaklandım. Sertçe yutkundum, korku yeniden içime yerleşti.

Bir el benimkine kaydı ve sıktı. "Her şey yolunda," diye güvence verdi Shep. Daha önceki sözleri kafamın içinde yankılandı. *"Beni içeri aldın."*

Ve vermiştim de. İnşa ettiğim kalede küçük bir çatlak açılmış ve her şey yerle bir olmuştu. Ama içimden pişmanlık duymak gelmiyordu. Shep'in bana verdiği hediyeden ve beraberinde getirdiği her şeyden asla pişman olamayacaktım. Ailesinden. Arkadaşları. Hayatın koştuktan daha fazlası olduğunu anlamamı sağladılar.

Ben de derin bir nefes aldım ve kalemi kül.

"Thea," diye selamladı Trace, sesi o kadar yumuşaktı ki duymak neredeyse acı veriyordu.

"İlk olarak, tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?"

Shep buna sinirlendi. "Öyle olsaydı Dr. Avery'yi aramaz mıydım sanıyorsun?"

Avery'yi aramaz mıydım sanıyorsun?"

"Sadece Thea'ya bir kez daha sormam gerekiyor," dedi Trace, kardeşinin öfkesi karşısında sesi son derece sakindi.

Sorduğu için onu suçlamadım. Her şeyden çok ölüme benzeyen solgun bir tonda olduğumdan emindim. "Doktora ihtiyacım yok. Sadece bir şok geçirdim."

Anson mektubu kapalı bir plastik torba içinde Trace'e uzattı. Trace'in yüzünün değişmesini izledim. Kısa sürdü, sadece bir anlıktı ama gördüm. O dikkatli ifade gitmiş, yerine öfke dolu bir maske gelmişti. Ama bu öfke ortaya çıktığı anda tekrar geri çekildi.

Trace'in çenesi ileri geri hareket etti. "Russ?"

Russ Wheeler'ın böyle bir not gönderme ihtimalini düşünmemiştim bile. Bunu yapabilecek zalimliğe kesinlikle sahipti. Bu düşünceyle içimde küçük de olsa bir rahatlama hissettim. Gönderenin o olması Brendan olmasından çok daha iyi olurdu.

Shep'in elimi tutuşu sıkılaştı. "O olabilir." Anson'ın bakışları mektupta daraldı.

"Aynı fikirde değilsin." Trace'in sözleri bir soru değildi ama Anson yine de ona bir cevap verdi.

"Oluşturduğum profile uymuyor. Russ verdiği zararı görmeyi seviyor. Yakın ve kişisel olmak istiyor. Ayrıca

inanılmaz derecede düşüncesiz. Böyle bir şey zaman alır. Fotoğraflı çekmek, çıktısını almak, The Mix Up'ın posta kutusuna atmak."

Midem tekrar çalkalanmaya başlamıştı ve parmaklarım Shep'in eline gömüldü.

Trace benimle Shep'in arasına baktı. "Kontrol etmem gereken başka biri var mı?"

Shep bana baktı, bekliyordu. Bana istediği kadar zaman vereceğini biliyordum. Bu onun kontrolü devretme şekliydi. Ve bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordum. Çünkü Shep belirsizlikle, elinden geldiğince kontrol ederek başa çıkıyordu.

Başlamaya çalışırken ağızımda tükürük birikti. Ama böyle bir şeye nereden başlanırdı ki? Gözlerim yandı ve endişe başladıkça mideme kramplar girdi. Çünkü her zaman anlattığım kişinin bana inanmayacağı endişesi vardı. *Trace*'in bana inanmayacağı endişesi.

Bir an için gözlerimi kapattım, kendimi sakinleştirmeye ve merkezlemeye çalıştım. Tek yapabildiğim doğrularımı söylemekti. Kimsenin bununla ne yapacağını kontrol edemezdim. Ama belki de sadece kelimeleri yüksek sesle söylemek beni daha güçlü kılacaktı. Böylece ilk adımı attım. Başladım.

"Eskiden Brendan Boseman'la çıkıyordum."

Hikâye bir anda ağızımdan dökülüverdi. Bazen geri dönüp yeniden açıklamak zorunda kaldım. Diğerlerinde ise unuttuğum bir şeyi açıklığa kavuşturmam ya da eklemem gerekti. Güzel değildi, hatta bazı anlarda tamamen anlaşılır bile değildi, ama Trace benimle kaldı, sadece kesinlikle gerekli olduğunda soru sormak için beni durdurdu.

Sutton birden fazla noktada sessiz gözyaşlarını sildi, kahve fincanını kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. Benim için acı çekmesinden nefret ediyordum. Ama beni bu kadar önemseydiğini bilmek de bir armağan gibiydi.

Anson sessizdi. Dikkatliydi. Bildiğim kadarıyla parçaları bir araya getiriyordu. Göremediğim ipleri çekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, görmek istemiyordum. Çünkü bu yeteneğin bir bedeli vardı.

"Yani, ben sadece buradaydım," dedim sonunda, "mümkün olduğunca radardan uzak yaşıyordum. Göbek adımı kullanıyorum, hayatımla ilgili hiçbir şeyin internette bulunamayacağından emin oluyorum. Hiçbir iz ya da işaret yok."

Shep eğildi, dudakları şakağında gezindi. "Çok cesurca."

Trace uzun bir süre sessiz kaldı. Bir ara Anson'ın ona uzattığı bir kâğıt parçasına notlar almaya başlamıştı. Şu anda sayamayacağım kadar çok sayfa vardı. Koyu yeşil gözleri benimkilerle birleşti. "Bunun başına gelmesine çok üzüldüm Thea. Bu kelimeler yeterli değil ama elimden gelenin en iyisi bunlar."

Onun sözleriyle içimi serin bir rahatlama kapladı. Tıpkı kavurucu güneşin altında çalıştığınız bir günün ardından sonunda klimanın size çarpması gibi. Ya da saatlerce kıyıda uzandıktan sonra nehrin teninizin üzerinde kayması gibi.

Trace önümde bulanıklaşırken boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalışarak yutkundum. "Bana inanıyor musun?"

Shep'in eli benimkinin etrafında kasıldı.

"Sana inanıyorum Thea," dedi Trace, sözlerini acı kaplamıştı. "Ve yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Burnumdan nefes alarak biriken gözyaşlarımı temizlemeye çalıştım. "Yapacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Yapacağın her hareket Brendan'ı bana geri getirecektir."

Sutton, "Ben de Google'da nasıl kiralık katil tutulacağını araştıracağım," diye kestirip attı. "O zaman sana hiç geri dönemeyecek."

Trace'in yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bunu duymamış gibi davranacağım."

"Umurumda değil," diye tersledi Sutton. "Bu olay jüri önüne çıktığında, o aşağılık pisiği temizleyerek dünyaya iyilik yaptığımı görecekler."

"Amin," diye mırıldandı Anson.

Trace burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Önce hukuk sistemi aracılığıyla ne yapabileceğimize bir bakalım."

Shep'in başparmağı elimin arkasında ileri geri kayıyordu. Nasırlı deri her geçişte yatışıyor, hâlâ yanımda olduğunu hissettiriyordu. "Bir koruma emri çıkarmayı düşündüm ama bu sadece Thea'nın yerini açığa çıkaracaktır. Ve Boseman'ın bağlantıları sayesinde kalıcı bir emri onaylatamayabiliriz."

Güç sahibi insanlarla ilgili bir şeydi bu. Diğer herkesle aynı standartlara tabi tutulmuyorlardı. Her türlü sistemi bükebilirlerdi.

onların iradesine. Brendan'ın kurduğu hukuk ekibi beni ezip geçebilirdi.

Trace'in yanağında bir kas oynadı. "Hollywood'da çok başarılı olabilir ama burasının Los Angeles olmadığı kesin."

"Fark etmez," dedim usulca. "Onu tanımıyorsun. Ne kadar ikna edici olduğunu bilmiyorsun. Bilinen her ödüle aday olmasının bir nedeni var." Çünkü Brendan bu oyunculuk becerilerini kullanıyordu. Ve onlarla altın madalya kazanmıştı. Bunu sadece hayatımı mahvetmek için yapmıştı.

Trace kollarını masaya dayadı ve öne doğru eğildi. "Ona inanmayacağım. Söz veriyorum. Gerekirse bir yargıcı yanımıza çekebileceğimizi de biliyorum. Ama şimdilik bazı hassas soruşturmalar yapmak istiyorum." Trace arkasına yaslandı ve Anson'a baktı. "Var mısın?"

"Zaten bazı araştırmalar yapıyordum."

Shep yüzünü buruşturarak bana baktı. "Anson'a para ödemiş olabilirim, böylece onunla psikiyatrist gizliliği korumasıyla konuşabilirdim."

Anson alay etti. "Bana bir dolar ödedi."

"Hey, iki dolar," diye karşılık verdi Shep. Sonra bana baktı. "Senin hakkında konuşacak birine ihtiyacım vardı."

Shep'in iznim olmadan bu detayları biriyle paylaşması beni kızdırmalıydı. Ama tek görebildiğim, sırlarımın korunduğundan emin olmak için ne kadar ileri gittiğiydi. Ve en yakın arkadaşına terapi seansı için bir dolar ödemesinin saçmalığını.

Anson'a baktım. "Bir dolar, ha? Çok ucuz."

"Bunu etrafa yayma," diye homurdandı. "İş için açık değilim."

Trace'in dudakları kıpırdadı. "Seni sıcak ve rahatlatıcı bir tip olarak göremiyorum, bu yüzden en iyisi bu olabilir."

Anson onu tersledi.

Sutton çayını yudumlarken başını kaldırdı ve bizim eğlencemize katılmadı. "Araştırmalarında bir şey bulabildin mi?"

Anson önce ona sonra da bana baktı. "Şu ana kadar bulduğum hiçbir şey Brendan'ın çekim yaptığı Crescent Lake bölgesinden ayrıldığına dair bir işaret göstermiyor. Bölgenin dışında kredi kartıyla ilgili bir şey yok-"

"Ben bunu duymadım," diye homurdandı Trace.

Gözlerim büyüdü. "Onun *banka hesaplarına* mı girdin?"

Anson bana sırttı ama sırtıtışında biraz rahatsız edici bir nitelik vardı. "Aynen öyle. Ama ben değilim. Yardım aldım."

"Yardım mı?" Papağan gibi tekrarladım.

Shep elimi sıktı. "Anson bürodayken dünyanın en iyi hacker'larından bazılarıyla çalıştı."

"Bir beyaz şapkalı var, etik bir hacker. Dex bu tür şeylerden hoşlanmaz. Ona senin başına gelenlerden biraz bahsettiğimde, işin teknik tarafını, görevi üstlendi. Bu resim ve videoların dark web'deki birkaç yer dışında her yerden temizlendiğini söyledi. Hâlâ orada savaşıyor ama önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde ortadan kalkmış olurlar."

Sonra gözyaşlarım akmaya başladı. Onları durduramadım. Sıcak ve hızlı, düştükleri yerde yanaklarımı yaktılar. "Düştüler mi? İnsanlar artık onları göremiyor mu?"

Shep içeri girdi, beni bir kez daha kucağına aldı ve ona sarıldı. "Düştüler, Thorn."

Bir hıçkırık serbest kaldı. "Hiç olmayacaklarını düşünmüştüm, bunun imkânsız olduğunu sanmıştım."

"Siktir," diye mırıldandı Anson.

Trace, "Sutton'ın tetikçileri Google'a göndermesine izin vermeyi yeniden düşünüyorum," diye homurdandı. "Boş ver onu," diye tersledi Sutton. "Onu kendim haklayacağım."

Hepsini anlamaya çalıştım. Masanın etrafında savaşmaya hazır olan insanları gerçekten görmeye çalıştım. Benim için.

"Teşekkür ederim," diye gözyaşlarımın arasından çıkmayı başardım. "Hayatımı geri almama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Ve bunu her şekilde ifade ettim. En mahrem fotoğrafları geri almanın ötesinde, hayatın sadece saklanmak için değil, yaşamak için olduğunu hatırlamama yardımcı olmuşlardı.

Shep boynuma sokuldu. "Yalnız değilsin. Artık değil."

SHEP

Thea'nın evine giden yol sessizdi. Çok sessizdi. Birbirimizle sık sık yaşadığımız o kolay sessizlik değil, içi boş bir sessizlikti. Birkaç saniyede bir ona bakmaktan kendimi alamıyordum, sanki onu şimdi ve burada tutabilirmişim gibi.

Ama yapamadım.

Thea milyonlarca kilometre uzaktaydı. Karanlık ve sapkın yerlerde kilitli olduğundan emindim - onu uzak tutmak için her şeyi yapabileceğim yerlerde.

Evinin önünde durduğumda, Thea sanki önünde ne olduğunu şimdi gerçekten görüyormuş gibi sarsıldı. Beklemedim. Motoru durdurup kamyondan indim ve kapısını açmak için ön tarafa yöneldim.

Thea'nın parmakları emniyet kemerini çözmeye çalışırken titriyordu, her denemesi göğsüme saplanıyordu. Sonunda başardı ve ben de inmesine yardım ettim. Onu kendime yaslama, güvende olduğundan emin olma isteğime karşı koyamadım. Kilitlere bip sesi çıkararak bir kolumu Thea'nın omuzlarına doladım.

Vücudu benimkinin içinde eridiği anda sarsıntıları hissettim. Ona bakarken arka dişlerim birbirine çarptı. "Titriyorsun."

"Üşüyorum."

Sesi de vücuduyla aynı titremeye sahipti ve içimde öfke dolaşıyordu. Onu eve doğru yönlendirdim, onu çok sıkı tutmamak için elimden geleni yaptım. "Hadi gel. Seni ısıtalım."

Seksen beş derecelik bir günde parlak güneş yeterli olmalıydı. Ama öğleden sonra olanlardan sonra buna yaklaşamadı.

Aceleyle ön kapının kilidini açtım ve Thea'yı içeri soktum. Moose mutant miyavlamalarından birini çıkardı ama bizi aramaya gelmedi.

Yavru kediler de sessizdi, belli ki hâlâ uyuyorlardı. Bunların hepsi iyiydi. Çünkü Thea yaratıklarının ihtiyacı olduğunu düşünseydi, onunla ilgilenmeme izin vermek yerine doğrudan onlara giderdi.

Thea'nın elini tutarak onu koridordan geçirdim ve ana banyoya götürdüm. Orada ve güvende olduğunu bilmeme rağmen ona sarılmayı bırakmak işkence gibiydi. Suyu çalıştırmak için acele ettim ve eksik su ısıtıcısıyla yapabildiğim kadar sıcak hale getirdim. Küvetin kenarını taradım ve bir şişe köpük banyosunun üzerinde durdum. İçine biraz döktüğümde, kalın bir kabarcık tabakasının suyu kaplaması uzun sürmedi.

Ayağa kalktım ve Thea'ya döndüm. Midem bulandı. Gözlerinde tamamen boş bir bakış vardı. Sanki hiç orada değilmiş gibi.

Sertçe yutkunarak onun alanına girdim. "Thorn."

Gözlerini kırptırdı. "Affedersin, ne yapıyorsun?"

"Sana banyo yaptırıyorum. Seni ısıtmam gerek."

"Ben iyiyim-"

"Thorn," diye bastırdım. "Bunu senin için yapmama izin ver." Titreyen bir nefes verdi.

"Tamam."

Önce bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkardı.

"Gitmemi istiyor musun?" Bu benim için sorması en zor soruydu. Yapmak istediğim son şey onunla arama mesafe koymaktı. Ama eğer Thea'nın buna ihtiyacı varsa, o zaman bunu ona verirdim.

Başını salladı, kahverengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Kal."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Tamam."

Kot pantolonunu ve fırın tişörtünü çıkarırken bakışlarımın aşağı kaymasına izin vermedim. Thea'nın vücudunun ne kadar baştan çıkarıcı olduğu önemli değildi, şu anda ihtiyacı olan son şey buydu.

Soyunması bittiğinde elini tuttum ve banyoya girmesine yardım ettim. Köpüklü suyun içine battığı anda musluğu kapattım. "Çok sıcak mı soğuk mu?"

"Mükemmel," diye fısıldadı Thea küvetin derinliklerine doğru kayarken.

Kendimi fayans zemine bıraktım ve porselene yaslandım. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Çay? Atıştırmalık bir şeyler?"

Thea'nın bakışları benimkilere kilitlendi. "Sadece sen."

Derinlerde bir yerde yanan bir ateş, kemiklerime doğru bir yol açıyordu. "Beni yakaladın," diye mırıldandım.

O soluk yeşil gözler daha da parladı. "Yalnız olmadığımıdan emin olduğun için teşekkürler."

"Ben seninleyim. Her zaman."

Thea'nın evinin koridorunda yürüdüm, ilerlerken ışıkları kapattım. Önümde yürüyordu, yürüyüşü neredeyse sarhoş gibiydi. Hâlâ içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışmıyor olsaydım gülümserdim.

O fotoğrafların yok olduğunu öğrenince yıkıldığını görmek neredeyse kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Tüm bunların onu yaraladığını biliyordum ama bugün ne kadar derinden yaralandığına dair bir uyanış çağrısıydı. Ama tüm öfkemi bastırmıştım. Çünkü Thea'nın buna ihtiyacı yoktu.

Thea'ya banyosunu yaptırdıktan sonra, ona yenilebilir bir akşam yemeği hazırlamak için elimden geleni yaptım. Onun gurme tasarımlarından biri değildi ama bir ızgara peyniri ancak bu kadar berbat edebilirdi. Sonra kanepeye kıvrıldık ve sonunda *Rocky*'yi izledik. Thea'yı iki saat boyunca kucağımda tutmanın öfkemi yatıştırmaya yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Ama olmadı.

Yaptığı tek şey bana Thea'nın benim için ne kadar önemli olduğunu ve dünyadan sakladığı şefkati hatırlatmak oldu. Bana ne kadar önemsediyimi hatırlattı. Ama bundan daha fazlasıydı. Onu tutarken fark ettiğim şey *buydu*.

Onu sevmiştim. Thea'nın göbek adı olması ya da gerçekten sarı saçlı olması önemli değildi. Tüm bunların altındaki kadını seviyordum. Bir parçam onu hayal ettiği her şekilde seveceğimi biliyordu. Çünkü o *oydu*.

Ama bu bilgi beni çok korkutuyordu.

Thea neredeyse ayağı takılıyordu ve onu yakalamak için ileri atıldım. "Dikkatli ol, Thorn."

Bana uykulu bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Mahvoldum."

Onu yatak odasına götürürken Thea'yı tutmaya devam ettim. "Adrenalin patlaması. Büyük bir gündü."

O gülümsemenin bir kısmı soldu ve kendimi tekmelemek istedim.

"Anson'ın bunu benim için yaptığına inanamıyorum," dedi terliklerini çıkarıp yatağa girerken.

Yanına kaydım ve onu göğsüme doğru çektim, hâlâ temasa ihtiyaç duyuyordum. "İnsanlar seni önemsiyor."

Thea başını kaldırıp bana baktı, soluk yeşil gözleri onu arıyordu. "Onlara izin vermeyeli uzun zaman oldu."

Bu bilgi içimi parçaladı ve içimde yanan öfkeyi körükledi. Lambayı kapatırken alnına bir öpücük kondurdum. "Biraz uyu. Buna ihtiyacın var."

"Tamam," diye mırıldandı Thea. Ama çoktan solmaya başlamıştı.

Vücudunun benimkine karşı tamamen gevşemesi uzun sürmedi. Nefes alışları beyaz tişörtümün her nefes verişte dalgalanmasına neden oluyordu. Tüllerin arasından ay ışığındaki hareketi izledim ve bu hisle rahatlamaya çalıştım. Onu. Ama bu yeterli değildi.

Tek istediğim Sutton yaklaşımını benimseyip Brendan'ı avlamaktı. Ve bu onu yeryüzünden silmek için yeterli olmayacaktı. Canının yanmasını istiyordum. Thea'ya verdiği acının her zerresini ve daha fazlasını hissetmesini.

Öfke seviyesi beni etkiledi. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Hiçbir zaman. Ne babam ve kardeşim öldüğünde, ne de Rhodes kaçırıldıktan sonra.

Tenim kaşınıyordu. Vücudumu çok sıkı hissediyordum. Hareket etmem, koşmam ve hayalet enerjiyi yakmam gerekiyordu. Ama yapmadım. Olduğum yerde kaldım ve Thea'nın nefes alışını, ara sıra hafif yarım horlamalarla nasıl tökezlediğini dinledim.

Bir saat ikiye, sonra üçe geçerken kımıldamadım. Ama saat gece birini gösterdiğinde artık orada kalamazdım. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde Thea'yı üzerimden kaldırdım. Kıpırdamadan bekledim. Nefesleri şimdi daha sığıdı, ama saniyeler içinde tekrar derinleşti.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Parmaklarım metal tokmağı kavradığında döndüm. Ne kadar gergin olsam da, bir an için Thea'yı izlemekten kendimi alamadım, nefes verişinin kahverengi buklelerini yüzünün etrafında nasıl dalgalandırdığını, nasıl inanılmaz derecede huzurlu göründüğünü gördüm.

Bunun için minnettardım. Huzurun her zerresini hak ediyordu. Ama bunu uyanık olduğu saatlerde de istiyordum. Bir daha asla Brendan'dan ve onun sapkın zalimliğinden korkmasını istemedim.

Kapı tokmağı avucumun altında büküldü ve mümkün olduğunca sessizce ittim. Koridora adım attığımda kapıyı usulca arkamdan kapattım ve Moose yanımdan geçerken neredeyse küfredecektim. Thea kedisinin *gece çılgınlıkları* konusunda beni uyarmıştı ama bunu ilk kez iş başında görüyordum.

Moose duvardan bir tür ninja taklası attı ve odama doğru havalandı. Şansım yaver giderse, lanet olası mutant muhtemelen ayakkabılarıma işeyecekti. Gülmek ya da en azından gülümsemek istiyordum ama ağzımı işbirliği yapmaya ikna edemiyordum. Her şey üzerimdeyken olmazdı.

Sadece bu düşünce bile o seğirmenin ciddi bir şekilde geri dönmesine neden oldu. Koridorda ilerledim, mutfığı geçtim ve oturma odasından geçerek arka kapıya ulaştım. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Serin dağ havası yüzüme çarptığı anda yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

Ponderosa çamlarının kokusu her zaman ev hissi verirdi. Ama gerçek şu ki, köklerimin burada olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öz ailemin kasabadan geçerken beni buraya bırakıp bırakmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama öyle olsa bile, Sparrow Falls benim evim olmuştu. Benim sığınağım. Ve Thea için de öyleydi.

Bunu kaybetmesine izin veremezdim.

Orada ne kadar durduğumu, gece havasının üzerime çökmesine izin verdiğimi ve içimde zonklayan öfkenin bir kısmının gitmesine izin vermeye çalıştığımı bilmiyordum. Ama o noktada, öfkemin dinmesi için Kuzey Kutbu'nun sıfırın altındaki sıcaklıklarına ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Arka kapının menteşeleri açılıp tekrar kapanırken gıcırdadı. Arkamı dönmedim. Gelenin Thea olduğunu biliyordum. Buradaki tek kişi o olduğu için değil, ona karşı bir çeşit radarım olduğu için. Sanki bedenim onun enerji imzasını tanımıştı.

Bir elini omurgamdan yukarı kaydırđı ve avucunun sıcaklığı tişörtümden aktı. İlk başta konuşmadı, sadece acele etmedi, milyonlar değerde bir medyum gibi ruh halimi okudu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bir kolumu ona doladım ve onu kendime çektim, bir parça hindistan ceviziyle karışık o çiçek kokusunu içime çektim. Daha önce havayı kaplayan çam kokusundan çok daha fazla rahatlatmıştı. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Thea başını geriye eğdi ve bana baktı. "Bu bir hayır mı?"

İçimi çektim, başparmağım atletinin ve bornozunun ince pamuğunun arasından Thea'nın omurgasının çıkıntılarını izledi. "Bu öfke beni yakıp kül edecekmiş gibi hissediyorum. O pisliğin sana çektiirdiği onca şeye rağmen o dışarıda güzel bir hayat yaşıyor."

Elleri sırtımda dururken Thea'nın bakışları beni delip geçti. "O değil."

Odak noktam ona kaydı, kaşları birbirine yaklaştı.

"Bana yaptığı onca şeyden sonra mutlu olmasının imkânı yok. Mutlu insanlar başkalarını yıkmaya çalışmaz. Onları mahvetmeye çalışmazlar. Ben de bunu fark ettim. Kesinlikle mutsuz olmalı ve sahip olduğum tek teselli de bu."

Başımı salladım. "Yeterince iyi değil." İnsanların Brendan Boseman'ın Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünmesi hiç adil değildi. Dünyanın gerçeği bilmemesi. Zihninin muhtemelen sefil bir yer olduğu gerçeği bunu kesmiyordu. İçimde akan öfkeyi dindirmedi.

Thea o sırada yer değıştirerek önüme geçti ve ellerini göğsüme koydu. "Bırakmalısın. Eğer bırakmazsan, seni canlı canlı yer."

Ona tutunmak istemedim. İçimde yanmaya devam etmesini istemiyordum.

"Ne yardımcı olur?" diye sordu. "Öfkelendiğinde ne yardımcı olur? Genellikle ellerimi toprağa sokmam gerekir. Bitki dikmek ya da zaten sahip olduklarımla ilgilenmek. Bu enerjiyi olumlu bir şeye kaydırmak genellikle yardımcı olur. Üzgün olduğumda da."

Tanrım, çok iyiydi. Bir elimi kaldırdım, parmaklarım Thea'nın yüzünde geziniyordu. "İnşa etmek. Ya da daha iyisi, yeni bir şey oluşturmak için yıkmak."

Thea'nın ağızı kıvrıldı. "Misafir banyosunu tamamen yıkabiliriz."

Gülmek istedim ama yine de içimden gelmedi. O lanet banyoyu baştan aşağı elden geçirmeyi umursamazdım ama

Burada ihtiyacımız olan aletlere sahip değildim. "Bu gece olmaz."

Thea'nın yüzünde hayal kırıklığı belirdi, sonra soluk yeşil gözlerinde bir şey parladı. Yeterince hızlı okuyamadığım bir şey.

Thea ayak parmaklarının üzerinde gerinerek vücudunu benimkine bastırdı. Dudakları dudaklarımın üzerinde kaydığı anda kendimi kaybettim. Kokusu, hissi, tadı. Dilimi içeri soktum ve aldım. Thea ve benden başka hiçbir şey yoktu.

Elim sırtından kıkına doğru kaydı, onu kendime daha sıkı bastırdım, Thea olan her şeyden daha fazlasına ihtiyacım vardı. Tepemdeki baykuşun ötüşü ağızımı açmama ve derin bir nefes almama neden oldu.

"Özür dilerim, ben-"

Thea tişörtümü kavradı, ellerini tişörtümün içine soktu. "Ben değilim." Gözleri benimkileri aradı. "İzin ver bunu yakmana yardım edeyim."

Lanet olsun.

Ay ışığında orada duran ve bana dünyayı sunan Thea, saf bir baştan çıkarıcıydı.

"Şu anda kendime güvenmiyorum." Bunu yüksek sesle söylemek beni öldürdü.

Ama ruh halim karanlıktı.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ama sana güveniyorum. Ve bundan da öte, hepinizi istiyorum." Thea'nın parmakları yüzümde gezindi, ay ışığında yüz hatlarımın izini sürdürdü. "Benim için mükemmel olmak zorunda değilsin Shepard. Her şeyi bir araya getirmek zorunda değilsin. Seni olduğun gibi istiyorum, dünyayı yakıp yıkmak istediğinde bile."

Göğsüm pürüzlü pantolonlarla yükselip alçaldı. Boğazımda kavurucu bir ateş yandı. "Thea."

"Bunu halledebileceğime güven. Hepinizin. Yapabilirim. Çünkü bu *sensin*. Ve daha fazla güvendiğim kimse yok."

Hiçbir fikri yoktu. Az önce bana söylediği her şey... bu üç kelime dilimde oynadı ama onları yuttum. Onun yerine ona göstermem gerekecek.

THEA

Shep'in beni uzaklaştırıp dışarıda bırakabileceğini düşünmüştüm ve bu beni öldürdü. Çünkü karşımdaki güzel, kırık adamı her gün biraz daha derinlemesine tanıdığımda, onun da yara izleri taşıdığını gördüm. Mükemmel olmanın dışında her şeyin bir kenara atılmak anlamına geldiğini hissetmesine neden olan yaralar.

Onu her haliyle istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

Onu *gördüğümü* bilmesine.

Ama tam çekip gideceğini düşündüğüm anda her şey değişti. Bir saniye, kendini tutuyordu. Sonra, üzerimdeydi.

Shep'in ağzı çaresizce benimkini aldı. Ama daha fazlası vardı. Beni içine alıyordu. Hissettiği her şeyi bana anlatmıyordu ama *gösteriyordu*.

Parmakları saçlarıma dolandı, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye eğdi. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Arzuluyordum. Onun bana karşı hissini. Basınç. Ağırılığı.

Ne olduğunu anlamadan bacaklarımı onun beline dolamıştım ve Shep kapıya doğru ilerliyordu. Kapı kolunu el yordamıyla bulup bizi içeri sokmadan ve kapıyı arkasından kilitlemeden önce neredeyse kapıya çarpıyorduk.

Sonra tekrar hareket ettik. Koridorda ilerliyor, duvarlara çarpıyor, birbirimizin sisinde kayboluyorduk. Odama vardığımızda Shep ışıkla uğraşmadı ama hareketlerini yavaşlattı. Beni vücudundan aşağıya indirdi, sürtünme neredeyse beni uçuruma sürüklüyordu.

Çıplak ayaklarım yere değdiğinde nefeslerim hızla kesildi. Shep'in saçları dağınıktı, gözleri karanlıkta adeta parlıyordu.

Beklemedim. Parmaklarım bornozumun bağına gitti, gevşetti ve düşmesine izin verdi. Sonra atletimin eteklerine doğru ilerleyip kaldırmaya başladılar.

"Yapma."

Shep'in tek kelime çatlamış aracılığıyla ve hava gibi a
alkış gök gürültüsü.

Bakışlarım ona yöneldi. Reddedilmeyi bekledim ama hiç gelmedi.

Bana doğru bir adım attı ve sonra bir adım daha attı, parmakları parmaklarımı kapladı. "Üzerindeki kıyafetleri soymayı kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun? Bu zevki benden çalma."

Nefesim kesildi. "Oh."

"Şu lanet Carhartt tulumları. Hiçbir tarafı seksi olmamalıydı ama tek düşünebildiğim altında ne olduğuydu." Parmakları atletimin eteklerinde gezindi. "Bir kopçayı açıp her şeyin düşmesine izin versem ne olurdu?"

Shep'in parmakları, atletimi birkaç santim daha yukarı kaldırırken karnımın hassas derisinde gezindi. "Bu ten ne kadar pürüzsüz olurdu."

Meme uçlarım tişörtümün pamuğuna baskı yaparak sıkılaştı. Çıkarmak istiyordum. Shep'inkini de çıkarmak istiyordum. Aramızda hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

"Shepard," diye fısıldadım.

Gözleri parlak bir altın rengiyle parladı. "Beni acele ettirme. Bunun her saniyesinin tadını çıkarmama izin ver."

Shep'in parmakları yukarı doğru hareket etti, parmak eklemleri göğüslerimin alt kısımlarını okşadı. "Çok mükemmel." Atletimin altından bir tanesini avuçladı.

Daha fazlasını istemek için ona doğru eğilirken bir iniltiyi bastırdım.

Shep'in diğer eli kolsuz bluzumu yukarı kaldırdı ve yere düşürdü. Bakışları göğüslerime indiğinde gözleri kukuletaya dönüştü. "Bu güzel küçük meme uçları ilgi için yalvarıyor."

Başını eğdi ve ağzını bir tomurcuğun etrafına kapatıp derin derin emdi.

Vücudumdaki her sinir ucu uyandı, uzandı, aradı, daha fazlasını istedi.

Shep'in dili meme ucumun etrafında dönerek onu daha da sıkılaştırdı. Uzanıp tişörtünü kavramaktan kendimi alıkoyamadım, canım pahasına tutundum. Shep'in dişleri tomurcuğu sıyırdı ve dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım.

Shep'in ağzı bir anda kayboldu ama eli yüzüme geldi ve sesin nereden geldiğini bulmaya çalışır gibi dudaklarımda gezindi. "Çıkardığın sesleri seviyorum. Hiç bitmesini istemiyorum."

Parmakları ağızımdan çeneme doğru indi. Nabız noktama doğru görünmez bir çizgi çizdi ve sonra boğazımın sütununu takip etti. Köprücük kemiğimin üzerinden geçerek göğüs kafesime ve karnıma, oradan da pamuklu pijama altımın eteklerine indi.

"Ne giydiğini merak ediyorum," diye homurdandı. "Onu hâlâ göremedim. Beyaz pamuklu mu? Narin danteller mi? İpeksi saten mi?"

Dilim dışarı fırladı, alt dudağıımı yaladı. Neredeyse ona söyleyecektim ama keşfi bozmak istemedim.

Shep'in eli aşağı indi ve kehribar rengi gözleri tekrar parladı. "Hiçbir şey mi?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Yatağa kadar değil."

"Ve o filmi izlediğimiz süre boyunca tek düşünebildiğim elimi bu lanet pijamanın içine sokmak olmadı mı?"

Shep'in beni *arzulama* şekli güç dalgası yaratmıştı. Ve onun bu ihtiyaç karşısındaki rahatlığı beni cesaretlendirdi. Beni cesur yaptı.

"Yapsaydın çok hoşuma giderdi."

Shep'in yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Haftanın geri kalanında film geceleri."

İçimden bir kahkaha yükseldi ama Shep'in eli aşağı kayarak beni kalçalarımın arasından kavrayınca ses bir iniltiye dönüştü.

"Siktir," diye mırıldandı, yüzünü boynuma bastırarak.

Kalçalarımı salladım, ona doğru bastırdım. Shep'in parmakları beni ayırdı, biriken ıslaklığın içinden kayıyordu. Alay etti ve oynadı. Ellerim gömleğinin içindeydi, onu daha yakına çekiyor ve sadece ayakta kalmaya çalışıyordum.

Shep'in eli kayarken iki parmağı içeri kaydı ve pijamalarım yere düştü. "Bu sıcaklık. Çok pürüzsüz, ıslak ve mükemmel."

Dudaklarımdan bir inilti daha çıktı.

"Bana daha fazlasını ver." Shep üçüncü bir parmağını içeri kaydırđı. Tamamen telaşsız bir şekilde içeri ve dışarı hareket ettiler.

"Shepard," diye nefes aldım.

"Hangisi daha iyi bilmiyorum, bu küçük sesler mi yoksa yalvarırken dudaklarında benim adımın geçmesi mi?"

Onun sözleriyle tüm vücudum ürperdi ve içimdeki her şey daha da sıkıştı.

Shep küfretti.

Tişörtünü daha sıkı kavradım. "Lütfen." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Hepinizi istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Shep'in çenesinde bir kas oynadı. "Bana emin olduğunu söyle."

"Her şeyini istiyorum Shepard. İyisini de kötüsünü de. Güzel ve çirkin."

Parmakları bir anda kayboldu ve bir anda ayaklarım yerden kesildi. Shep bana sahipti ve sonra sırtımı yatağa dayadım. Kalçalarım ihtiyaçla sıkıştı, bedenim onun için çaresizdi.

Sonra Shep'in sıcaklığı gitti. Geri çekildi, beyaz tişörtünü ensesinden kavradı ve tek bir akıcı hareketle çıkardı.

Perçinlenmiş gibi bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerimle kasların altın düzlemlerini takip ettim, her bir çukur ve çıkıntıyı ezberledim.

Shep'in parmakları eşofmanının bandına takıldı ve sonra aşağı indi. Ona ilk bakışında neredeyse dilimi yutacaktım. Aleti hazır olda duruyordu, kalın ve uzundu. Eli etrafına dolandı ve uzun bir vuruş yaptı.

Sanki onun tarafından doldurulmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyormuşum gibi içim kasıldı. Ama aynı zamanda gözlerimin açıldığını da biliyordum. Çünkü Shep *büyüktü*. Daha önce birlikte olduğum herkesten daha büyüktü.

Bana doğru ilerlerken ifadesi yumuşadı. "Bana o güzel beyninde neler olup bittiğini anlat."

"Sen büyüksün," diye ağzımdan kaçırdım.

Shep'in ağzının bir köşesi kalktı. "Fark ettiğin için teşekkürler."

Ona kaşlarımı çattım. "Ben sadece- ben-"

Shep'in başparmağı alt dudağıımı sıyırdı. "Bu sen ve benim aramda. Gergin olduğun bir şey varsa bana söyle. Durmamız, yavaşlamamız gerekiyor, dizginler sende. Konuşamayacağımız hiçbir şey yok."

Gözlerim yandı ve aynı zamanda kalçalarımın arasında ıslaklık toplandı. Çünkü Shep'le ilgili her şey, büyük aletinden şefkatli kalbine kadar, beni çok tahrik ediyordu. "Tamam."

Diğer eli uyluğumun iç kısmında desenler çizdi. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Rahim içi araç kullanıyorum."

"Bunun gibi, Thorn. Çünkü bu demek oluyor ki, eğer bu konuda iyiysen seni çıplak bırakabilirim. *Her şeyi* hissedebiliriz. Kontrol edildim ve iyiyim."

"Ben de iyiyim." Nefesimi içime çektim. "Ben de bunu istiyorum. Hissetmek... her şeyi."

Shep başını eğdi ve köprücük kemiğıme bir öpücük kondururken parmakları hareket etti, tekrar açıklığımla alay etti. Bir tanesi daire çizerek beni gerdi. Dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım.

"Bu sesler," diye homurdandı. Sonra parmakları gitti ve elleri belimdeydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Shep yatağıın üzerindeydi ve beni onun üzerine kaldırmıştı. "Kontrolün sende olmasını istiyorum."

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Shep." "Shepard," diye hırladı.

"Benim için uzun zaman oldu."

Gözleri üzerimde yumuşadı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Elini kaldırıp yüzümü kavradı. "Onu birlikte bulacağız. Bu sen ve ben."

Tanrım, bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Shep'in elleri belime doğru kayarak beni sabitlemeye yardımcı oldu ama dizginleri benim ele almama izin verdi. Her şeyde kontrolü seven bir adam için bunun bir hediye olduğunu biliyordum. Avuçlarımı göğsüne bastırdım, altlarındaki gücü hissetmekten zevk aldım ve sonra yavaşça kendimi aşağıya bıraktım.

Shep'in üzerine uzanırken ağzım sessiz bir nefesle açık kaldı. Acının ısırığını içime çekerken gözlerimi kapattım ama acı hızla sıcaklığı dönüştü. Çok fazla sıcaklık.

Shep'in eli göğüslerimin arasından göğüs kafesim boyunca, çenemin boynumla birleştiği yere kadar kaydı. "Bu güzelliği benden saklama. Hepsini görmek istiyorum. Her şeyini."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çünkü Shep'ten saklanmak istemiyordum. Her şeyi paylaşmamızı istiyordum. Hiçbir şey saklanmasın ve utanılmasın. Her şey apaçık ortadaydı.

Sonra hareket ettim, kalçalarım önce hafifçe sallandı, çünkü onun boyutuna alışmıştım. Sonra daha derine, daha çok içine girdim. Shep'in çenesindeki ve ön kollarındaki gerginliği gördüm. Kendini ne kadar tuttuğunu gördüm. Ama bunu yapmasını istemedim.

"Hepiniz," diye fısıldadım.

"Thea-"

"Lütfen."

Shep'in kontrolü sonunda kırıldı ve bu çok güzeldi. Beni çevirdi, vücudumu bir saniye bile kaybetmedi. "Bacaklarını bana dola," diye homurdandı.

İtaat ettim, onu çevreledim, topuklarım kığına gömüldü. Shep içime girdi, bana her şeyi hissettirdi: gücünü ve kuvvetini, beni istediğı vahşeti ve her parçamın onun için ne kadar özlem duyduğunu.

Vücudu güçlü kavisler çizerek hareket ediyor, kendini tuttuğı her şeyi serbest bırakırken beni ona doğru eğiyordu.

Parmaklarım omuzlarını kavradı, tırnaklarım sırtına battı. Shep daha derine itti, görüşümde küçük noktaların dans etmesine ve iç duvarlarımın titremesine neden oldu. Tutunmaya çalışırken bacaklarım titriyordu ve kanımın çekildiğinden oldukça emindim.

"Henüz değil. Henüz değil," diye homurdandı Shep.

"Shepard." Adı ikimizin de etrafında kıvrılıyordu, benim için ne olduğunun vaadiydi.

İticileri daha da hızlandı, inanılmaz derecede derinleşti. Shep'in yüzü görüşümde bulanıklaştı ama onu her yerde tanıyabilirdim, zifiri karanlıkta bile. Daha fazla kendimi tutamadım.

Bedenim Shep'in etrafında kenetlendi ve ilk dalganın gücüyle haykırdım. Ama bu onun için yeterli değildi. Eli aramıza girdi ve tekrar içime girerken klitorisimi buldu.

Zevk o kadar yoğundu ki, acıdan utanıyordu. Shep'in başparmağı klitorisime bastırdı ve görüşümde karanlık flaşlar gönderdi. Boşalırken çıkardığı sesin hayvani bir yanı vardı ve bu sesin vahşiliği beni sadece daha yükseğe çıkardı. Onun içimi boşaltma hissi bu gücün kabarmasına neden oldu.

Ama daha fazlasıydı. İyi ve kötü günde birbirimizin ihtiyacı olan şey olabileceğimizin bilgisiydi.

Shep bizi yuvarladı ve ben onun üzerine yığıldım, hâlâ içimdeki hissin tadını çıkarıyor ve onu kaybetmek istemiyordum. Göğsüm hayatımın antrenmanını yapmışım gibi kabarmıştı ve ikimiz de terden sıırılsıklam olmuştuk.

Başımı geriye doğru eğdim. "Bir sorunumuz olabilir."

Shep kaşlarını çatarak bana baktı. "Sorun mu?"

"Kızgın olduğun ve özür dilediğin zamanları seviyorum. Bu gidişle sağda solda kavga çıkarabilirim."

Shep bir kahkaha patlattı ama bu hareket, içimdeki çekirdeğin onun etrafında sıkışmasına neden oldu. Kahkaha kesildi ve Shep küfretti. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Ona doğru sıırttım. "Bunu başlatan sensin."

Bıçak gibi doğruldu ve uzun, yavaş bir öpücükle ağzımı aldı. Geri çekildiğinde, kehribar rengi gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey gördüm. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Fısıldadım.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "En kötü anımda bile kendimi değerli hissetmemi sağladığın için."

Kalbim kırıldı ama parçalanan parçalar Shep'e doğru yol aldı. Tam da ait oldukları yere. "Shep, en kötü halin bile iyidir. Çünkü bu sadece ne kadar önemsediyini gösterir."

Ona bu üç küçük kelimeyi söylemeyi çok istiyordum çünkü artık onları her parçamla hissettiğimi biliyordum.

Shep'in başparmağı çenemden geçip boynuma indi ve oradaki çukurda durdu. "Beni gördüğün için teşekkür ederim."

"İçeri girmeme izin verdiğin için teşekkür ederim." Çünkü mükemmelliğin yanı sıra çatlakları da görmeme izin vermek Shep'i benim için daha güzel kılıyordu. Ve bana verdiklerinin sadece bir kısmını ona geri vermeme izin verdi.

THEA

Shep ana yoldan çakıllı bir yola saparken bahçemden ve seramdan topladığım meyve ve sebzelerle dolu hasır sepeti elime aldım. Uzakta bir ev ve müştemilatı görebiliyordum ama etrafları sanki sığırlarla dolu kilometrelerce uzanan tarlalarla çevriliydi. Ve onların ötesinde, uçsuz bucaksız ağaçlarla dolu ormanlar. Ve *onların* ötesinde Monarch Dağları ve Castle Rock.

Colson ailesinin evinden görünen manzaranın nefes kesici olması gerektiğini biliyordum, her gün görmek için can atardım. Ama bu manzarayı ilk kez görme fikri beni rahatlatmamıştı. Sinirlerim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Shep elini direksiyondan indirip kalçama koydu ve şimdi şüpheyle baktığım sundress elbisemin üzerinden beni hafifçe sıktı. "Geri dönmek ister misin?"

"Ne?" Bakışlarım nefes kesici manzaradan uzaklaşıp yanımdaki adama kaydı.

Önümüzdeki yola dönmeden önce gözleri bana kaydı. "Kamyona bindiğimizden beri tek kelime etmedin. Ama gittikçe daha sıkı sarıldığını hissedebiliyorum." Başparmağı kalçamda daireler çizdi. "Ailem burada olacak. Hazır değilsen aceleye gerek yok."

Uzun bir nefes verdim, boğazım hareketle birlikte çalışıyordu. "Ya beni sevmezlerse?"

Shep kamyoneti yavaşlattı ve yolun kenarına çekti. "Öncelikle, annem, Arden ve Cope dışında herkesle tanıştın. Annem ve Arden da seni sevecektir. Eğer Cope burada olsaydı, muhtemelen sana asılmaya çalışırdı ve ben de onu yere sermek zorunda kalırdım. O yüzden burada olmaması daha iyi."

Bunun üzerine ağzım bir miktar kıvrıldı.

Shep özenle kıvrılmış bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana bunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

ne hakkında?"

Hasır sepetin bir telini küçük tırnağımla yokladım. "Bu benim için yeni bir şey. Ailem... böyle değildi. Sizin gibi yakın değiliz. Ya yanlış bir şey söylersem? Ya da birini kıracak bir şey yaparsam?"

Uzun bir süre beni inceledi. "Onlar hakkında konuşmuyorsun. Ailen hakkında yani."

Tabii ki Shep meselenin özüne inmişti. Kucağımdaki ürüne baktım. Bahçemden bir buketle birlikte düşünebildiğim tek hediye buydu. Ondan bile emin değildim.

"Üniversiteden beri onlarla konuşmadım. Annem ve babamın en iyi ihtimalle işlevsiz bir ilişkisi vardı. Babam bazen iş için, bazen de kaçmak için eve gelip giderdi. Evdeyken ikisi sürekli kavga ederdi. Birbirlerine bağırırlardı. Çoğu zaman benim orada olduğumu bile unuturlardı."

"Thea," diye fısıldadı Shep.

"Kötü değildi. Her zaman ihtiyacım olanı aldım, ama ikisinin de gerçekten bir çocuk istediğini sanmıyorum. Sanırım annem bir bebeğin ikisinin arasını düzelterceğini düşünmüştü ama öyle olmadı."

Shep beni kendine çekti, elleri yüzümü kavradı ve alnını alnıma bastırdı. "Çok özür dilerim."

"Ben de senin sahip olduğun şeyi istiyordum," diye itiraf ettim. "Eskiden tüm bu kardeşlerle büyük bir aile hayal ederdim. Bir kız kardeşle aynı odayı paylaşmak ve gece yarılara kadar her şey hakkında konuşmak isterdim."

Shep'in başparmağı çenemi okşadı. "Mükemmel değiliz, hem de hiç değiliz. Cope duşta olduğumu anladığında sifonu çekerdi. Fallon da her zaman ben alamadan son brownie'yi çalardı."

Kıkırdadım. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Bunu şimdi kendin için inşa ediyorsun. Görmüyor musun? Rhodes, Sutton, Luca. Anson bile artık sana küçük bir kız kardeş gibi bakıyor." Gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. "Herkesten daha iyi biliyorum ki, biriyle aynı kanı taşımıyor olman

kravatınızın daha az güçlü olduğu anlamına gelmez. Bazen daha güçlüdür. Çünkü bu bağ bir seçimdir."

Boğazımda bir yanma başladı ve gözlerime yayıldı. "Shepard."

"Tam adımı kullanırsan seni becermek isteyeceğimi biliyorsun. Ve Thorn, o zaman yemeğe geç kalırız ve sen daha da gergin olursun."

Bir kahkaha patlattım, onu gömleğinden tutup kendime çektim ve sertçe öptüm. Bu üç kelime boğazımı yaktı, ama onları serbest bırakmadım - hala o korku titreşimine tutunuyordum.

"Ve şimdi aile yemeğine ereksiyon olmuş bir halde girmek zorunda kalacağım."

Ona sıırıttım. "Eve döndüğümüzde bununla ilgileneceğime söz veriyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı Shep, ama kamyoneti tekrar vitese taktı. Aracı masal kitaplarından fırlamış gibi görünen devasa, beyaz çiftlik evine doğru yönlendirirken sinirlerim bir kez daha alevlendi. Ama duyguların beni yutmasına izin vermedim. Onların içinden nefes aldım.

Shep'in ailesi onun bir parçasıydı. Bu da onları seveceğim anlamına geliyordu.

Tek umudum ona ne kadar değer verdiğimi görmeleriydi.

Kenarlarında karmaşık detaylar olan siyah bir kamyonun yanına yanaştı. Dışarıda geçirdiğimiz geceden bunun Kye'a ait olduğunu biliyordum. Ama evin önünde sıralanmış sayısız başka araç vardı. Sedandan devasa bir SUV'a kadar her şey vardı.

Shep'in kamyonetinden inerken nefesime odaklandım. Bir anda yanıma geldi, elimi tuttu ve beni eve doğru götürdü. Daha verandaya varmamıştık ki ön kapı açıldı.

Sonra kocaman bir kucaklama beni içine çekti. Tatlı bezelye kokusu Rhodes'u tanımamı sağladı ama beni ne kadar sıkı tuttuğunu göremiyordum.

"Yaşadıkların için çok üzgünüm. Her zaman senin için burada olduğumu bil. Neye ihtiyacın olursa olsun. Sen tanıdığım en inanılmaz derecede güçlü insansın."

Burnum sızladı. Anson'dan Rhodes'a her şeyi anlatmasını istemiştım, hikâyeyi üçüncü kez anlatmanın onun için çok fazla olacağını biliyordum.

Başı çıkmam için. Ve şimdi doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Rhodes'a tekrar sarıldım. "Teşekkür ederim. Sana söylemediğim için özür dilerim. I-"

Rhodes geri çekilerek, "Sakın özür dilemeye kalkma," diye tersledi. "Kendini güvende tutuyordun."

Ona tereddütlü bir gülümseme gönderdim. "Anlayışın için teşekkürler."

"Elbette." Omzumu sıktı. "Ayrıca dün gece şenlik ateşi yaktım ve sahip olduğum tüm Brendan Boseman DVD'lerini yaktım."

İçimden bir kahkaha patladı. "Bu zihinsel imgeyi sevdim."

Shep sadece başını salladı. "Thea'nın DVD takıntısı mantıklı. Yirmi birinci yüzyıla girmen gerekiyor."

Rodos yuvarlandı onu gözler. "Ne zaman senin internetin Dışarı, Ben yaparım. *"Galaksinin Koruyucuları"*nı izleyip rahatlayacağım."

"Ona böylesinin daha iyi olduğunu anlatmaya çalıştım. Dinlemiyor," dedim Rhodes'u eve kadar takip ederken.

Shep'in eli belime bastırarak yanımda olduğunu hissettirdi.

"Shep teknoloji takıntılı. Dürüst olmak gerekirse bu bir bağımlılık," dedi Rhodes.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evimde bu kadar uzun süre yaşamayı nasıl başardın?"

Bana doğru sırttı. "Başka şeylerle meşguldüm." "İğrenç!" Rhodes sızlandı. "Ne olduğunu bilmeme gerek yok.

İkiniz neler yaptınız. TMI."

Yanaklarım kızardı ama kıkırdamama engel olamadım. *Kıkırdamak mı?* Ben kimdim ki?

İleriden gelen sesler midemi bulandırıyordu ama açık konseptli oturma/mutfak/yemek alanına adımımızı atar atmaz minik bir yaratık üzerime doğru uçtu. Siyah saçları parıldayan bir semazendi ve önümde kayarak durduğunda, Trace'inkilere benzeyen koyu yeşil gözlerine baktım.

"Sen Thea'sın. Shep amcamın yeni kız arkadaşısın. Ve babam senin fırında çalıştığını söyledi. Bana oradan bir kek getirebilir misin? Babam sadece özel günlerde almama izin veriyor. Ama ben her zaman istiyorum. Tek boynuzlu at olanlar favorim. I-"

Trace kızını kucağına aldı ve yan tarafını gıdıkladı. "Keely, eğer dikkatli olmazsan Thea'nın kulaklarını çınlatacaksın."

"Hayır. Senin kulakların düşmez. Öyle değil mi?"

Küçük kızın endişesine gülümsemekten kendimi alamadım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Keely. Tek boynuzlu at kekleri benim de favorim. Ve eğer beni iş yerinde ziyarete gelersen, eminim sana da bir tane ismarlayabilirim."

Keely'nin tüm yüzü aydınlandı. "Sen HARİKASIN!"

Trace kıkırdadı. "Artık sonsuza dek hayranın olacak biri var."

"Küçük bir rüşvetin üstünde değilim," diye itiraf ettim koyun gibi.

Keely ciddiyetle, "Ben rüşvete çok müsait biriyim," dedi. Sonra Shep ile bana baktı. "Supergran senin ve Shep Amca'nın botları tokuşturduğunuzu söylüyor. Bu yeni bir oyun mu? Belki ben de öğrenebilirim-"

"Lolli!" Devasa alandaki insanların en az yarısı onun lakabını haykırdı, kafalar ona doğru döndü.

Kadın başını kaldırıp kokteylinden başını kaldırdı, hiç etkilenmemişti. "Yalan mı söyledim?"

"Tanrım," diye mırıldandı Trace. "Çocuğum birinci sınıftan atılacak."

"Yaz mevsimindeyiz baba. Atılamam."

"Bu önleyici bir atılma olur," dedi iç çekerek.

Ama kızı ona sanki aya asılmış gibi sırttı. Sonra dönüp bana baktı. "Babam her zaman okuldan atılmamdan endişelenir ama ben hiç atılmadım. Öğretmenlerim beni hep sever."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Eminim öyledir."

"Thea," diye selamladı sıcak bir ses, konuşmayı bölerek. "Karmaşık karşılama ve *annem* için özür dilerim."

"Benim adıma özür dilemeyin genç bayan," diye seslendi Lolli.

"Özür dilemeseydim, çoktan kasabayı terk etmek zorunda kalırdık," diye karşılık verdi Nora. Sonra tekrar bana döndü. "Kaosa hoş geldiniz."

O zaman güldüm. Nora'nın rahat tavırları ve etrafındaki gösteriyi tamamen kabullenmesiyle ilgili bir şey beni rahatlattı. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Size bahçemden bazı şeyler getirdim."

Hasır sepeti uzatırken içimi bir belirsizlik dalgası kapladı. Bu garip miydi? Onun yerine yiyecek mi getirmeliydim? Aşağılanır mıydı?

Ama Nora'nın gözleri parladı, etrafındaki deri kırışarak bana bunun sık sık olduğunu söyledi. "Yalan söylemeyeceğim. Zamanımı bekliyordum."

Shep'i daha fazla ürün getirmesi için rahatsız etmeden önce. Son partideki bezelye ve roka mı? İnanılmaz. Ya domatesler? Hepsini kendime sakladım."

"Hey, domatesleri severim," dedi Kye köşedeki koltuktan, motosiklet botlarını bir sedirin üzerine vurarak.

"Kendin al," diye kestirip attı Nora.

Kye kıkırdadı. "Eğer onları bizden saklıyorsa iyi olduklarını biliyorsun. Eğer aile yadigârı domateslerse sana bir mürekkep seansı hediye edebilirim."

"Başka tür var mı?" Ben de karşılık verdim.

Kye'in yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Eğer Shep seni önce-"

Shep, "Beni sana yumruk atmaya ve annemin sandalyesine kan bulaştırmaya zorlama," diye tersledi.

Kye'in gülümsemesi daha da genişledi. "Karma dövüş sanatları eğitimini kimin aldığını unuttun mu?"

"O zaman bir avuç içi darbesiyle burnunu kırarım." Koltuktaki kadın Kye'a sakinleştirici bir bakış gönderdi, sesi biraz boğuk bir hava taşıyordu. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Kye kaşlarını çatarak ona baktı. "Şanslı olduğun zaman."

"Gardını indirdiğin zaman demek istiyorsun. Ki bu son zamanlarda sık sık oluyor."

Onu içime çektiğimde, bunun Arden olması gerektiğini anladım. Neredeyse beline kadar uzanan koyu kahverengi saçları ve altında neredeyse menekşe rengi bir ton olan hipnotize edici gri gözleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi.

Dikkatini bana çevirdi. "Kye'in kusuruna bakmayın. O bir Neandertal."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," diye mırıldandı Fallon, tezgâhtaki tabureye otururken şarap kadehine.

Kye, Arden'in azarlamasına kızmış gibi görünmüyordu ama Fallon da aynı duyguları paylaşıncı kaşlarını çattı ve ona araştıran bir bakış fırlattı.

Arden ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. "Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Arden."

"Ben de memnun oldum," diye yineledim.

Nora bir kolunu Arden'in omuzlarına doladı. "Seni aile yemeğine götürmek için tek yapmam gerekenin Shep'in

yeni kız arkadaşın mı?"

Arden Nora'ya mahcup bir gülümseme gönderdi. "Yoğun bir sezon oldu."

Nora o kadar zahmetsiz bir hareketle Arden'in saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ki, bunu sayısız kez yaptığını biliyordum. "Ne zaman değil mi, benim mini van Gogh'um?"

Arden bana bir sırıtış gönderdi. "Umalım da kendi yüzümü kesmeyeyim.

kula

k." Nora'nın yüzü buruştu. "Yemekten önce hastalıklı konuşmak yok."

Beni de işin içine kattılar ve bu sadece birkaç dakika sürdü.

sinirlerim eriyip gitmeden önce. Colson'ların yemek masasını dolduran çok sayıda insan, odak noktasının asla çok uzun süre benim üzerimde kalmaması anlamına geliyordu. Keely'nin orada olması da her zaman eğlenceli bir dikkat dağıtıcıya sahip olduğumuz anlamına geliyordu.

Biftek ve gökkuşağının her rengini barındıran sebze karışımıyla ziyafet çektik. Tarifini almak için can attığım graten patatesler ve bulut kıvamında ekmekler. Rhodes tatlı olarak fıstık ezmeli poke kekini getirmişti ve tek bir kırıntı bile kalmamıştı.

Yemekten sonra hepimiz masayı toplamaya yardım ettik ama Nora ben hariç herkesi mutfaktan kovdu. Onunla yalnız kaldığım için midem bulandı ama o bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Bu bencilce. Hepsi seni daha iyi tanımak istiyor. Ama Shep benim bebeğim ve ilk hakkı benim alman gerektiğini düşünüyorum."

Sinirlerimin bir kez daha gerilmesine izin vermemeye çalışırken Nora'nın kompost kutusuna birkaç yemek artığı attım. "Seni çok seviyor."

Bunu görmek kolaydı. Shep'in annesine karşı davranışlarında bir şefkat vardı. Bir nezaket. Ama bundan daha fazlası, minnettarlık.

Nora'nın bakışları pencereye kaydı, arka güvertede toplanmış, Keely bir tür gösteri yaparken gülüşen çocuklarını izliyordu. "O iyi bir adam."

"En iyisi," dedim ve tabağı durulaması için ona uzattım.

Nora, mutfağın düzenini uzun zaman önce ezberlediğini ve gözleri kapalı bir şekilde mutfağın içinde hareket edebildiğini gösteren bir şekilde hareket etti. "Ama omuzlarına çok fazla yük alıyor."

Daha fazla tabak sıyrırken bir an sessiz kaldım. "Bence onun bir parçası her zaman değerini kanıtlaması gerektiğini düşünecek." Benim

Parmaklarım elimdeki tabağı sıkıca tutuyor, söylemek istediklerimi söyleyip söylememekte zorlanıyordum. Ama Shep'in bana hatırlattığı her şeye sınıksız sarıldım. En çok da yaşamamak için kaçmadığımı.

"Hepimiz deneyimlerimizin ağırlığını yanımızda taşıyoruz. Zor şeyler bizi değiştirir. Bazen bizi yaralarlar. Ama asla tamamen kötü değildir. Empatimizi, anlayışımızı ve çevremizdekilerle ilgilenme biçimimizi geliştirirler. Shep yörüngesindeki insanlara tanıdığım herkesten daha fazla değer veriyor. Sadece ara sıra onu sevmemiz için mükemmel olmak zorunda olmadığını hatırlatmaya ihtiyacı v a r ."

Ağzımdan dökülen son sözcükler karşısında donup kaldım. Onları söylemek istememiştim ama doğru olduklarını inkâr etmek mümkün değildi.

Nora'nın sabun köpüklerine bulanmış elleri bana döndüğünde hareketsiz kaldı. "Onu seviyor musun?"

Sertçe yutkundum. "İstiyorum." Titrek bir nefes verdim. "Oğlun bana bu dünyada iyi insanların da olduğunu hatırlattı, hem de bu hatırlatmaya çok ihtiyacım olduğu bir zamanda. Beni cesur yaptı. Bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm şeylere ulaşmamı sağladı."

Nora'nın gözlerinde dökülmemiş yaşlar parlıyordu. "Thea." "Harika bir evlat yetiştirmişsin."

Nora tabağı lavaboya bıraktı ve bir hışımla bana doğru ilerledi. Beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı, bırakmadı. "Geçtiğimiz ay onda bir değişiklik gördüm. Daha önce sahip olmadığı bir rahatlık. Bu sensin. Onu hemen cesur yapıyorsun. Olduğu gibi *yeterli* olduğuna güvenmek için cesur."

Boğazım yandı ve gözlerim doldu. "Yeterli olmaktan çok daha fazlası. O her şeyim."

Nora geri çekildi, birkaç damla gözyaşı serbest kaldı. "Ve sen de öylesin, benim güzel kızım. Bunu görmek çok açık. Nezaketini, ilgini, *gücünü*. Neler yaşadığını bilmiyorum ama bunların başına gelmiş olmasından nefret ediyorum."

"Bu sadece şu an sahip olduklarımın değerini daha çok anlamamı sağlıyor."

Nora burnunu çekti. "Her şeye sahip olmanı istiyorum. Ve eğer bir kulağa, bir kucaklamaya ya da bir süreliğine seninle ilgilenecek birine ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

O zaman kendi gözyaşlarım döküldü. Onun nezaketine. Bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi vermeyi teklif ettiği için. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Anlamı tahmin edemeyeceğin kadar büyük." "Burada her şey yolunda mı?"

Shep'in derinden gelen sesi mutfağı böldü ve hem Nora'nın hem de benim sıçramamıza neden oldu. Sonra ikimiz de hemen kahkahalara boğulduk.

Nora yüzünü sildi ve oğluna el salladı. "Biz iyiyiz. Sadece kız kıza konuşurken biraz duygusallaştık."

Shep hemen bana doğru hareketlendi, başparmakları yanaklarımı okşayıp gözyaşlarımı silerken iri vücudu benimkinin etrafında kıvrıldı. "Ağlıyorsun."

Başımı salladım. "Mutluyum."

Sözlerime tam olarak inanmamış gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

Ellerimi beline doladım ve sıktım. "Mutluyum," diye yineledim. "Ve bunu bana sen verdin."

Shep'in sert elleri yüzümü kavradı. "Bunu kendine sen verdin. Yapbozun bir parçası olmayı seviyorum."

SHEP

"GÜLÜŞÜN BENİ KORKUTUYOR."

Kamyonetimle şehre doğru ilerlerken Anson'a baktım ve tüm hafta sonu boyunca yüzüme yapışmış olan sırtımayı azaltmaya çalıştım. Ama hiç şansım yoktu. Elden bir şey gelmezdi. "Gülümsediğinde ele geçirilmiş bir şeytan gibi görünmen, geri kalanımızın da öyle görüneceği anlamına gelmez."

Anson cevap olarak sadece homurdandı. "Yüzün acımıyor mu? Sabahtan beri sırtımayı bırakmadın."

Kasabanın ana caddesine saparken gözlerimi deviriyordum. Cascade Bulvarı hafta sonu tatili nedeniyle hâlâ çok kalabalıktı, turistler seyahatlerinden en iyi şekilde yararlanmak için oyalanıyordu. Bakışlarımın fırına doğru kaymasına engel olamıyordum, sadece pencereden koyu kahverengi saçları görmeyi umuyordum.

"Tanrım," diye kııptı Anson. "Gözlerini yoldan ayırma."

Bakışlarım tekrar önümüzdeki trafiğe kaydı ve Idaho plakalı bir minivana arkadan çarpmamak için frene bastım.

"Sen *gitmişsin*," diye mırıldandı.

"Sanki sen daha iyisin de," diye karşılık verdim.

Anson, Rhodes'a sıırıslıklam aşıktı. Sanki evreninin merkezi oydu ve her şey onun etrafında dönüyordu.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Yeterince adil." Yarım sırtışı söndü. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, içime bir ağırlık çöktü. "Trace hâlâ mektuptaki parmak izlerinin gelmesini bekliyor. Russ'ınkiler dosyada ama Brendan'ınkiler değil."

"Tabii ki değil," diye homurdandı Anson. "Nasıl bir set alabileceğimi bulabilirim belki..."

"Yasal bir yol mu?"

Anson yüzünü buruşturdu ve ben de cevabımı aldım.

"Eğer Trace onları kullanamazsa, bu bizim için iyi olmaz."

Anson koltuğunda geriye doğru yığıldı. "Evet, evet. Ben sadece bu adamın kızarmasını istiyorum."

Ellerim direksiyonda sıkıştı. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Ona işkence etti." Kelimeler boğazıma bıçak gibi saplandı. "Yaptığı her şey yüzünden Thea sürekli zihninin ona oynadığı oyunlarla mücadele ediyor. Ona elini bile sürmemiş olabilir ama hâlâ izleri var."

Nalburun otoparkına girip boş bir yer bulduğumda Anson sessizdi. "Bazen zihinsel yaralar daha kötüdür."

Anson'ın bunu anladığını biliyordum. Muhtemelen herkesten daha iyi. "Ama iyileşiyor." Thea'nın nasıl cesaretlendiğini görebiliyordum. Nasıl destek vermediğini. Ailemin yanında gardını nasıl indirdiğini. Anson'a baktım. "Ve sen de iyileşiyorsun."

Anson bana baktı. "Peki ya sen?"

Bir an için kaskatı kesildim ve sonra içimdeki kızgınlığın eriyip gitmesine izin verdim. Zorlamak ya da meraklı olmak için değil, önemseyip için soruyordu. "Her zaman Silas'ı olduğu gibi görmeyi dileyeceğim. Sana ve Rho'ya ulaşmasının sebebi olduğum için de nefret edeceğim."

"Ama?" Anson bastırdı.

"Ama kötülüğün ne kadar inandırıcı olabileceğini görmeye başlıyorum. Bazen güzel ya da mütevazı bir paket içinde gelir. Ve ben yoluma çıkan herkesin içinde kötülük arayan biri olmak istemiyorum. Olanların beni değiştirmesine izin vermek istemiyorum."

Bu farkındalıkları ilk kez yüksek sesle dile getirmiştik. Ama gerçek şu ki, Thea bunları görmeme yardım etmişti. Brendan'ın onu nasıl etkilediğini, kendine çektiğini gördüm. Onun için hissettiklerimle kendim için biraz daha empati kurmaya başladım.

"Başka bir deyişle, Rhodes'un başına gelenlerin senin suçun olmadığını biliyorsun."

Boğazımdaki sıkıntıyla yutkundum. "Biliyorum. Sen biliyor musun?"

Anson gözlerini bana dikti. "Buna inanmam için kıcıma tekmeyi bastı."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Söz konusu sevdiği insanlar olduğunda kız kardeşim çok serttir."

Anson kapının koluna uzanırken omzuma vurdu. "Sen de öylesin. Ve bu da sana sahip olduğumuz için hepimizi çok şanslı kılıyor."

Motoru kapatıp kamyonetimden inerken, bu kelimelerin gerçekten inmesine izin verdim. Hissettiklerimin göğsüme çarpıp genişlemesine izin verdim. Sahip olduğum aileye sahip olduğum için çok şanslıydım. Arkadaşlarım. Thea. Ve tüm bunların yarattığı mucizeyi küçümsememeliydim.

Anson ve ben nalbur dükkanına doğru yürüdük, öğle yemeğine gitmeden önce yeni pencereler için sipariş vermek üzere arka taraftaki tezgaha yöneldik. Ama yaklaştıkça içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Tezgâhtaki kadın başını kaldırdığında sarı saçları kıpırdadı. Mavi gözleri bana kilitlendiği anda, gözlerini acı doldurdu.

Lanet olsun.

"Selam Mara," diye selamladım, yüz ifademi sıcak tutmaya çalışarak. Yutkundu ve gülümsemeye zorladı. "Shep, selam." Yanımdaki adama baktı. "Anson."

Adam cevap olarak sadece çenesini kaldırdı.

Cebimden bir kâğıt çıkarıp tezgâhın üzerinden ona doğru uzattım. "Bunlar için bir sipariş verebilir misiniz?"

Mara yere baktı, gözleri boyutları, markayı ve ürün numaralarını gözden geçirdi. Dudaklarında daha samimi bir gülümseme belirdi. "Yaşlı kızı mı açıyorsun?"

Gerginliğimin bir kısmı beni terk etti. Mara'yla aramızdaki işler hep bu noktada kolaylaşmıştı. İnşaat, rehabilitasyon, restorasyon. "Evet. İçerisi çok karanlık."

"Eminim öyledir." Bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. "O eski yerler güzeldir ama havasızdır."

"Uzun sürmez."

Mara'nın bakışları yumuşayarak bana kaydı. "Hiç şüphem yok." Parmakları klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. "Elin iyi mi?"

İçgüdüsel olarak parmaklarımı büktüm. "Şimdi iyiyim."

Başını salladı, dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı. "Russ'ın senin için sorun yarattığını duydum."

Lanet olsun.

Bu işe bulaşmak istemiyordum. "Denedim. Ama her şey yolunda."

Mara tekrar yazmaya başladı ama daha yavaştı, sanki uzatıyormuş gibiydi. "Ş u n u n etrafında arkanı kolla. O bir yılan."

Hep öyleydi."

"Dikkat
edeceğim."

Birkaç dakika sonra her şeyi sipariş etmişti. "Senin hesabına mı?"

"Lütfen," dedim.

"Tamamdır. Birkaç hafta içinde burada olur, ama acele ettirebilir miyiz
bir bakayım. Ücret yok."

"Bunu yapmak zorunda
değilsiniz-" Mara, "*İstiyorum*,"
diye beni temin etti.

Ama bu güvence içimi titretti. "Pekâlâ. Teşekkür ederim.

İyi haftalar."

Mara'nın bakışları yüzümde bir an için fazla uzun süre kaldı. "Sana
da."

Anson ve ben dükkânın içinden geçerek ön kapıya yöneldik. Anson
sesini alçaltarak, "Vazgeçmiyor," dedi.

Bakışlarım ona kaydı. "Gerçekte hiç var olmamış bir şeyi istiyor."

Çünkü Mara ve benim ilişkimizde hiçbir zaman derinlik olmamıştı.
Normal çift şeyleri yapardık ama *gerçek* şeyler hakkında hiç
konuşmazdık. Bana Thea'nın yaptığı gibi görüldüğümü hissettirmede.
Kanımı ateşe vermedi.

"Belki öyle, ama hayal gücü güçlü bir şeydir," diye mırıldandı Anson.

"Ben olsam bir süreliğine mesafeli dururdum."

"Deniyorum," diye homurdandım güneş ışığına çıkarken.

"Elçiye zeval olmaz," diye karşılık verdi Anson.

"Bakın kedi ne getirmiş. Bunlar Box Baby ve Murder Boy değil mi?"

Kafamı kaldırdığımda Russ'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm,
yanında babası Bob vardı. Bu lakap beni her zaman rahatsız etmişti -
acı bir gerçeğin zalimce hatırlatılması. Ama bu sefer bana çarptığında,
her zamanki gibi iniş yapmadı. Acıtmadı ya da yakmadı. Tamamen
başka bir etkisi vardı. Minnettarlık.

İşte o zaman bir şeylerin değiştiğini fark ettim.

Dünyayı aniden renkli görmek gibi değildi, ama bir enstrümanın
akordu gibi hafif bir değişiklikti. Yine de, o küçük

ayarlama her şeyi duyma şeklinizi değiştirdi.

Çünkü Russ'ın iğnesi bana bu terk edilişin beni nereye getirdiğini hatırlattı. İsteyebileceğim en inanılmaz aileye. Yaptığım işte bir amaç keşfetmeye. Gerçek bir yuva bulmaya. Ve bu bağların kazanılması gerekmediğini her zamankinden daha net görebiliyordum. *Yeterince iyi* ya da *mükemmel* olmakla değil. Sadece aile olarak seğildiğim için verilmişlerdi.

Bu yüzden sinirlenmek yerine sııttım. Russ'ın burnunda hâlâ bir bandaj olması ve bir gözünün altında morluk olması canımı acıtmıyordu. "Russ, bakıyorum da her zamanki gibi çekicisin."

Bob buna sinirlendi. "Sen benim oğlumla konuşma. Colson'lar seni yanına aldı diye bokunun kokmadığını sanıyorsun. Ama sen bir hiçsin. Sadece bir piçsin, baştan aşağı."

Bunu şimdi daha net görebiliyordum. Russ nasıl bu kadar zalim bir hıyar haline gelmişti. Bu şekilde doğmamıştı. Öğrenilmişti.

Bob'un öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. "*Oğlunun* başının belaya girmesini istemiyorsan, belki de ona ellerini istemediği bir kadının üzerine koymamasını öğretmeliydin. Ama sanırım bu saçmalığı evde öğrendi."

Bob ileri atılırken yüzü domates rengine döndü. "Benimle bu şekilde konuşma, seni küçük pislik. I-"

"Sanırım bu kadarı yeterli," diye araya girdi Anson, Bob'u geri iterek. "şuradaki binada kameralar var. Ve yapacağın herhangi bir eylemde Trace'in masasına bir rapor bırakacağım."

Bob hiddetlendi ve öfkelendi ama Russ bir milim bile kıpırdamadı. Bakışları bana kilitlenmişti, öfkeliydi. "O kameralar her zaman izlemiyor olacak, Kutu Bebek. Arkanı kolla."

THEA

Fırının kapısı açıldığında zil çaldı ve ben de hazırlandım. Son üç gündür açılıştan kapanışa kadar yoğun bir tempoyla çalışıyorduk ama bugün öğle saatlerinde işler nihayet yavaşlamıştı. Zilin çalması yeni bir dalga anlamına geliyorsa, bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Ama bakışlarım kapı aralığındaki figürle birleştiği anda içimdeki her şey gevşedi ve içimden bir kahkaha yükseldi. Lolli orada duruyordu, gümüş rengi saçları başının iki yanında iki topuz halinde toplanmıştı ve üzerinde egzersiz kıyafetine benzeyen bir şey vardı. Üzerinde parlak kırmızı spor ayakkabılarıyla batık taytlar vardı ve tişörtünde üzerinde kocaman bir marihuana yaprağı olan *Plant Manager* yazıyordu.

"Lolli, harika görünüyorsun," dedim ona sırtarak.

Bileğindeki bilezikler birbirine çarparak bir dönüş yaptı. "Bu tişörtlerden birini Rho'ya verdim. Kreşte Duncan'a göstermesini söyledim. Mükemmel bir üniforma olurlar."

Tekrar gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne dedi?"

Lolli kaşlarını çattı. "O benim vizyonuma sahip değil."

Eminim öyledir. Duncan oldukça soğukkanlı bir patrondur ama ailesinin nesillerdir işlettiği fidanlığı bir ot çiftliğine çevirdiğini görmemiştim. "Onun kaybı."

"Hayatımın aşkı dışarıda mı?" Walter mutfaktan çıkarken seslendi.

Lolli, "Başlama yine bana, seni yaşlı keçi," diye karşılık verdi.

Walter'ın gözleri parlayarak ona gülümsedi. "Yaşlı olabilirim ama sen beni azgın bir genç gibi hissettiriyorsun."

Lolli'nin yanakları pembeleşti. "Sakin benimle tatlı tatlı konuşmaya kalkma."

Walter sanki yaralanmış gibi göğsünü tuttu. "Söz konusu sen olduğunda sadece doğruyu söylerim."

"Evet, evet." Lolli fırın kasasına doğru ilerlerken onu el sallayarak başından savdı. "Bugün senin evlilik tekliflerinle uğraşamayacak kadar yorgunum. Yeni antrenörümle demir pompalıyorum ve şimdi ödülümün ihtiyacım var."

Walter caymadı. "Eğer bana evet dersen, bir antrenöre ihtiyacın olmaz. Sana evde bol bol antrenman yaptırırdım."

"Walter!" Sutton arka merdivenin en alt basamağına çarptığı anda ciyakladı.

Adam sadece kıkırdadı. "Kız arkadaşına ona ayak uydurabileceğimi söylemeliyim."

Lolli parmağını ona doğru sallayarak, "Deneyebilirsin," dedi.

"Herkesin bir hayat görevine ihtiyacı vardır," diye karşılık verdi Walter.

Sutton ikisine de bön bön baktı. "İkinizi ayırmam mı gerekecek?"

"Deneyebilirsin..." Walter göz kırparak

söyledi. Sutton, "Mutfağa dön," diye emretti.

Walter o yöne doğru giderken sadece kıkırdadı. "Bir gün evet diyeceksin, Lolli."

Kız ofladı pufladı. "Kim olduğunu sanıyor bu? Ben

evcilleştirilemem." Dudaklarını seğirdi. "Yine de denemesine izin vermek eğlenceli olabilir."

Sutton ellerini havaya kaldırarak bana ters ters baktı. "Sen de mi? Neden herkes birdenbire bu kadar seks takıntılı oldu?"

Lolli ve ben bakıştık.

"Kuru büyü mü, bal demetleri?" Lolli sordu.

Sutton arka taraftaki tezgâha yaslandı. "Burası Sahra gibi."

Lolli'nin yüzüne bir sırıtma yayıldı ve bir büyükanneden çok heyecanlı küçük bir kıza yakışan bir çığlık atarak el çırpı. "Kızlar gecesine ihtiyacımız var. Süslenip püslenelim ve yolun yukarısındaki kır barına gidelim. Kovboy gibisi yoktur. Bize özel sakızlar yapabilirim-"

"Hayır!" Sutton ve ben aynı anda bağırдық.

Lolli kaşlarını çatı. "İkinizin de gevşemesi gerekiyor."

Sutton, "Sanırım bugünlerde bir kadeh şarap ancak bu kadar gevşeyebilirim," diye mırıldandı.

"Oh, tamam. Ama yine de birkaç kovboy bulacağız," dedi Lolli. "Şimdi bana şu tek boynuzlu at keklerinden getir. Ben

saat üçteki güneş seremonim için eve gitmeliyim."

Sormadım. Çünkü büyük olasılıkla Lolli'nin güneşe tapmak için bahçesinde çıplak dans etmesini içeriyordu. Kalan birkaç tek boynuzlu attan birini kaptım ve onun için kutuladım. "Benden."

Lolli kutuyu sırtarak aldı. "Beni şımartıyorsun, tatlı kız. Gelecek hafta sana browni ile borcumu ödeyeceğim."

El sallayarak kapıya yöneldi.

"O kekleri yiyemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Sutton sordu.

"Oh, biliyorum. Rhodes üniversitede yanlışlıkla bir tane yediğini ve saatlerce halüsinasyon gördüğünü söyledi."

Sutton sadece başını salladı. "Bütün bu saçmalıklar onu genç tutuyor olmalı."

"Öyle olmalı," diye kabul ettim ve arkadaşşıma döndüm. Luca'yı kamptan almaya gitmiş ve biz günümüzü bitirirken onu eğlendirmek için bir şeyler atıştırıp üst kata yerleştirmişti. Sutton una bulanmış olsa bile her zaman çok güzel görünürdü ama gözlerinin altındaki örtünün altındaki koyu lekelerin ipuçlarını görebiliyordum. "İyi misin?"

"Ha?" Bakışları bana kaydı. "Oh, evet. İyiyim." Sesindeki yalanı duyabiliyordum. "Sutton."

"Önemli bir şey değil. Eski sevgilim yeni numaramı bulmuş. Dün gece bir sürü aradı."

Sertleştim. Olayın geçmişi hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ondan bir şey duymak istemediği açıktı.

Sutton'ın yüzü soldu. "Kahretsin. Özür dilerim Thea. Öyle bir şey değil. Para arıyordu, hepsi bu. O bir baş belası ama tehdit değil."

Ama Sutton'ı dinlerken, bana tüm gerçeği söylediğinden emin değildim. "Konuşmaya ihtiyacın olursa her zaman burada olduğumu biliyorsun."

Bana gülümsedi ama kenarları gergindi. "Teşekkür ederim. Ama sanırım gerçekten ihtiyacım olan şey o kızlar gecesi. Biraz dans, bir iki kokteyl, belki flört etmenin nasıl bir şey olduğunu bile hatırlarım."

Belki de Sutton'ın ihtiyacı olan şeyin bir parçası buydu. Fırına ve Luca'ya bakmaya o kadar çok zaman ayırıyordu ki

kendisi için. "Tamam, bunu gerçekleştireceğiz. Ama Lolli sana sakız verirse..."

Sutton kıkırdadı. "Sadece hayır de." "Altın yıldız," dedim sırtarak.

Country müziğın yumuşak tınları aniden değışti ve bangır bangır hard rock'a dönüştü.

Sutton irkildi ve koşarak müzik sisteminin kumandalarına gitti. Hemen sesi kısarak tekrar country müziğ'e döndü. "Bunun için çok üzgünüm," diye seslendi kalan tek müşterimize.

Orta yaşlı kadın ayağ'a kalkıp çantasını toplarken ona el salladı. "Sorun değil. Bu teknik şeyler her zaman çok seğirtir."

Sutton güldü. "Yemin ederim, yanlış kurmanın bir yolu varsa, onu bulurum."

"Sen de ben de," dedi kadın.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve saatimi kontrol ederken yüzümü buruşturdum. Kim bir iş yerine kapanmadan iki dakika önce gelir ki? Gülümsemeye çalışarak döndüğümde donakaldım. Bronzlaşmış yüzü ve mavi gözleri gördüğümde içimdeki her şey buza dönüştü. Hayal edebileceğiniz her şeyden daha acımasız bir soğukluğu gizlediğini bildiğim gözler.

"Hey, Selly. Beni özledin mi?"

THEA

Brendan'a o kadar sert baktım ki gözlerim yandı. Yakıcı ısırik gözümü kırpmadığımı fark etmemi sağladı. Gözlerimi bir milisaniye bile kapatsam, bana saldırıp dünyamı yeniden küle çevireceğinden çok korkuyordum. Ve şimdi kaybedecek daha çok şeyim vardı.

Paniğe kapıldığımda ağzımda tükürük birikti. Sparrow Falls'taki herkesi bana karşı zehirleyebileceği fikri. İzin vermediğim sayısız fotoğraf ve videoyu çekip istediği her yerde yayınlayabileceği fikri. Shep, Sutton ve Colson'lar benimle kalsa da fark etmezdi. Dex sonunda onları tekrar indirtmiş olsa bile, yine de bakışlara ve fısıltılara maruz kalacaktım.

Güvenli kaçışımı bir hapishaneye dönüştürecekti.

"Aman *Tanrım!*" diye bağırdı dışarı çıkmakta olan kadın. "Sen Brendan Boseman'sın!"

Kadına dönmeden önce Brendan'ın gözlerinde kısa bir kızgınlık parıltısı gördüm, tüm cazibesi ve parlak gülümsemesiyle. "Öyleyim. Peki senin adın ne?"

"Ben Nelly Parker. *En büyük* hayranınızım. *Kisses for Christmas'ı* milyonlarca kez izlemiş olmalıyım. Her repliğini biliyorum. *Ya Maske Haçlısı* filmlerinizi? Takıntılıyım."

Brendan'ın ifadesi değişti, gözleri parlarken ciddileşti. "Nelly, bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin. Senin gibi hayranlar dünyamı çok daha parlak hale getiriyor."

Nelly elini yüzünün önünde salladı. "Beni ağlatacaksın."

Brendan masanın üzerindeki peçeteliklerden birinden bir peçete aldı. "Yapma bunu."

Gözlerini kuruladı. "Bir selfie çekebilir miyiz? Bütün yorgan grubum seni seviyor. Şöhretiniz ve servetiniz konusunda ne kadar cömertsiniz. Kanıt almalıyım."

Midem bulandı. Bu her zaman böyleydi. Herkes tam olarak onun istediği şeyi görüyordu.

"Elbette." Brendan birkaç kadeh içki içen kadına kolunu doladı.

"Çok teşekkür ederim. Şahsen de aynı şekilde nazik olacağınızı biliyordum. Yılımı güzelleştirdiniz!"

Ona göz kırptı. "Gerçek bir hayran için her şeyi yaparım."

Nelly çılgın atarak kapıya koştu ve arkadaşlarını aramaya başladı.

O sırada Brendan döndü, bakışlarının ağırlığı doğrudan bana yöneldi. Tezgâha doğru ilerlerken nefes alış verişlerim hızlandı, yüzünde o rahat gülümseme belirdi. Şimdi bile oradaki sahteliği görmek benim için zordu. Sivanın altında yatan kötülüğü okumak için.

"Yeni filmimdeki ışıkçının fırınlara karşı bir zaafı var. Doyamıyor. Nerede çekim yaparsak yapalım, en iyilerini denemek zorunda. Bir blogda gördüğüm bir yazıdan sonra buraya geldi ve tezgahın arkasındaki kadının tıpkı sana benzediğine yemin etti, sadece saçları daha koyu."

Bir boncuk ter omurgamdan aşağı kaydı, yanan etime karşı eriyen buz gibi.

Brendan'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Bir merhaba bile demeyecek misin? Çok uzun zaman oldu." Sonra değişti ve o büyüleyici gülümsemesini Sutton'a çevirdi. "Merhaba, ben Brendan. Selena'nın eski bir arkadaşım."

Yeni bir panik dalgası içimi sarstı. Kaç kez arkadaşlarımı etkilemişti? İş arkadaşlarımı? O kadar etkilemişti ki ayrıldıktan sonra hepsi bana farklı gözle bakmaya başlamıştı. Onun yalanlarına inanmaya başladılar.

Sutton'da başarılı olabileceği fikri dayanılamayacak kadar fazlaydı. Onu kaybetmek, yıllardır sahip olduğum ilk arkadaşlardan birini? Buna dayanamazdım.

"Kim olduğunu biliyorum." Sutton'ın ses tonunda başımı ona doğru çevirmeme neden olan bir soğukluk vardı. Soğuk öfke yüzünde patladı

İfade. Ve eğer birini gözlerinizle öldürmek mümkün olsaydı, Brendan ölmüş olurdu. "Ve fırınımda hoş karşılanmıyorsun."

Brendan'ın yüzünde incinmiş bir ifade belirdi, o kadar gerçekti ki daha önce numaralarına kanmamış olsaydım buna inanabilirdim. "Selena her zaman işleri aşırıya götürür. Gördüğüm kadarıyla bu değişmemiş."

Sutton, "Onun böyle bir şey yaptığını hiç görmedim," dedi.

Brendan ona o gülümsemelerinden birini daha gösterdi. "Belki de onu yeterince uzun zamandır tanıımıyorsun. Ama kalp kırıklığında böyle şeyler olur. O gittikten sonra darmadağın olduğumu biliyorum." Bakışları bana kaydı, teması tenime saplanan pençeler gibi hissettirdi. "Konuşmak istiyorum. İşleri yoluna koymak için."

"Hayır." Sesim düşündüğümde daha güçlüydü. Çünkü içim titriyordu ve bir milim bile hareket etmemiştim. "Selly-"

"Hayır dedim. Setine, dalkavuklarına ve bugünlerde seni ne mutlu ediyorsa ona geri dön. Beni rahat bırak."

O mavi gözlerde kısa süreli bir parıltı vardı. Gerçek mi yoksa hayal mi olduğundan emin olamadığım için kendimi deli gibi hissetmeme neden olan türden. "Selena, bu hiç nazik değil-"

"Bence bu son derece nazik bir davranış. Benimkini *mahvetmiş* olsan da, sefil hayatının geri kalanını huzur içinde yaşamak için seni terk ediyorum."

Kıkırdadı ama kıkırdamasından gerginlik yayılıyordu. "Bence bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi? Biz ayrıldık. Dağınıktı. Bu her gün insanların başına geliyor. Bunun beni bir canavar yaptığını sanmıyorum."

Tırnaklarım avuç içlerime öyle sert battı ki etin gevşediğini hissettim. "Ne yaptığını biliyorsun. Eğer bu dünya adil olsaydı, verdiğin acının her zerresini hissederdin."

"Dikkatli ol," diye tersledi Brendan. "Geri alamayacağın bir şey söylemek istemezsin. Sorumlu olacağın bir şey."

Sutton, "Hemen git yoksa polis çağırırım," diye bağırdı.

Walter mutfaktan dışarı çıktı. "Burada bir telefon var."

"Tuhaf," diye başladı Brendan, "buralarda girdiğim diğer tüm mekânlar bana misafirperver davranmak için ellerinden geleni yaptılar." Yüz ifadesi bir anda değişti ve tehlikeli bir şekilde soğudu. "Burada servisin ne kadar kötü olduğu duyulursa çok yazık olur."

Mide bulantısı içimi kaplarken boğazımda bir safra düğümlendi, midemdekileri boşaltma dürtüsü çok güçlüydü.

Brendan bana döndü. "Selly, seninle görüşeceğim."

Sözleri saf ve basit bir tehditti; bana ve yanımda duran herkese. Gözlerim yandı, yaşlar serbest kalmaya çalışıyordu. Asla olamayacağım kadar özgür. Çünkü Brendan beni her zaman bulacaktı. Her türlü mutluluk kırıntısını yok edecekti.

Fırından çıkıp caddenin karşısında gözden kaybolmasını izlerken görüşüm bulanıklaştı. Şimdi geri çekiliyor olması önemli değildi, asla gerçekten gitmeyecekti.

"Thea." Sutton'ın eli koluma dolandı. "Trace'i aramamı ister misin?"

Dokunuşuyla ve sözleriyle irkildim. Başımı sertçe salladım. "Gitmem gerek."

Çoktan harekete geçmiş, çantamı kapmış ve kapıya doğru ilerliyordum.

"Bekle! Thea!" diye bağırdı ben dışarı çıkıp bisikletimi ararken.

Birdenbire, son altı hafta boyunca olan her şey daha anlamlı gelmeye başladı. Kesik bisiklet lastikleri. Lokantanın dışında beni izleyen kişi. Not. Russ'la hiçbir ilgisi yoktu. Başından beri Brendan'dı.

Brendan içeri girmeden hemen önce fırında bangır bangır çalan müziği hatırlayınca midem bulandı. Bu onun bana her yerden ulaşabileceğini söyleme şekliydi. Ve değer verdiğim kişilere de ulaşabilirdi.

Bisikletimin kilidini açtım ve üzerine çıktım. Çantamı sepete atıp yola koyuldum. Hiç bu kadar hızlı sürmemiştim. Kaslarım gerildi ve ciğerlerim yandı. Ama yanaklarımda rüzgârın acısını hissedene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

O kazanmıştı. Yine kazanmıştı.

Sparrow Falls'ta kalamazdım. Brendan etrafımda dolanırken, zalim parmaklarının uzun menzili etrafımda dolanırken olmazdı. Her an en kötüsünü yapabileceğini bilmeden. Sutton'a bunu yaşatamazdım. Yeniden başlamak için bu kadar çok çalışmışken olmaz. Ve ben de

Shep'e de bunu yaşatmam. Çünkü Brendan hayatımda bir erkek olduğunu öğrenirse, ona cehennem ateşi yağdırırdı.

Gitmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Evime ulaşır ulaşmaz bisikletimden atladım ve ön kapıya doğru koştum. Kilidi açmaya çalışırken ellerim titriyordu. Anahtarımı sürgüye sokmak için altı deneme yapmam gerekti.

İçeri girip kapıyı arkamdan kilitlediğimde Moose miyavladı ve yavru kediler de oturma odasından onu yankıladı. Komodinden ocağı çıkarıp Rhodes'a mesaj atarak gelip onları almasını isteyecektim. Ama şimdilik gitmem gerekiyordu.

Aceleyle yatak odama girdim, dolaba doğru ilerledim ve gevşek döşeme tahtasını yokladım. Açarak kilitli kutuyu çıkardım ve şifresini girdim. Açılır açılmaz içindekileri çantama tıktırmaya başladım. Pasaport, nakit para, yasal belgeler.

Çömeldiğim yerden doğruldum ve kıyafetlerimin üstündeki rafta duran spor çantasına uzandım. Parmaklarım çantanın askısına dolandığında gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Bu çantayı kullanmak istememiştim. Bir daha asla.

Bu çanta Los Angeles'tan Kuzeybatı Pasifik'e yaptığım yolculukta Moose'dan başka tek yoldaşım olmuştu. Ta ki Sparrow Falls'u bulana kadar. Buradaki dağların sakinleştirici etkisi. Havanın sakinleştiriciliği. Burayı evim yapmak için çok çalışmışım.

Ve Brendan bunu da çalmıştı.

Çantayı çekip yatağımın üzerine bıraktım. Hızla şifonyerime doğru ilerledim ve sadece gideceğim yere ulaşmam için gerekenleri çıkardım. Bu sefer daha uzağa gitmem gerekiyordu. Belki Doğu Yakası? Kanada?

Kalbim bu fikre isyan ediyormuş gibi acımasızca sıkıştı. Çünkü tüm bunlar, mesafe istediğim son kişiden uzakta olmak anlamına geliyordu. Gözyaşlarım döküldü, çenemden kayarak yorganımın üzerine düştü.

Kıyafetlerimi çantaya sokarken parmaklarım onları karıştırdı. Shep başıma gelen bu kâbusu hak etmiyordu. Kız arkadaşının çıplak vücudu porno sitelerinde yer aldığı için insanların onun hakkında fısıldamasını hak etmiyordu. Kız arkadaşının çıplak vücudunun

Finansmanı hacklendi ya da kalitesiz iş söylentileriyle işi mahvoldu ya da Brendan'ın hayal edebileceği başka bir şey.

Çok daha iyisini hak ediyordu. *Her şeyi* hak ediyordu.

Kıyafetleri çantaya tikiştirmaya o kadar dalmıştım ki ayak seslerini duymadım. Hiçbir şey duymadım. Ta ki derin bir ses boşlukta gürleyene kadar.

"Ne halt ediyorsun?"

SHEP

THEA sözlerim üzerine dönüp durdu, saçları her yöne uçuştı. Yüzündeki ifade beni çok etkiledi. Gözleri kızarmıştı. Gözyaşı izleri yanaklarını boyuyordu. Teni solgun. Ve bundan daha fazlası panikti. Dehşet.

Başını salladı, daha hızlı ve daha hızlı, elleri bir tişörtü kavırıyordu. "Gitmek zorundayım."

Haşlama demiri gibi sıcak ve acımasız bir acı göğsümü deldi. "Hayır."

Thea'nın bakışları bir çıkış yolu ararcasına odanın içinde geziniyordu. Sanki koşacak bir delik arayan geniş bir alıcı gibiydi. "Yapmak zorundayım Shep. Her şeyi mahvedecek." Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Sutton'ın işini mahvedecek. Seninkini de. Sırf yapabildiği için yanımda duran herkesi yok edecek. Resimleri tekrar asacak. Bütün kasabanın onları görmesini sağlayacak."

Hay sikeyim.

Daha önce Brendan'ı öldürmek istediğimi düşünmüş olsam da, şu anda hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi. Sutton arayıp Thea'nın pervasızca bir şey yapmak üzere olduğunu söyleyerek paniğe kapıldığında, her şeyi bırakıp eve kaçmıştım. Thea'yı toplanırken bulmanın canımı yaktığını düşünmüştüm ama bu onun şu anki kırılmışlığını görmenin yanında hiçbir şeydi.

Odayı üç uzun adımda geçtim.

"Yapma." Thea'nın sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Bana dokunursan her şey çok daha zor olacak. Yapmam gerekeni, doğru olanı yapamayacağım. Doğru olanı yapmak zorundayım, Shepard."

"Thea." Sesim onun adıyla çatladı.

"Eğer kollarını bana sarar ve güvende hissetmemi sağlarsan, ayrılmak çok daha zor olacak ve şimdiden kalbimi yerinden sökecek."

"Eğer gidersen, ben de seninle gelirim." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Ama söyledikleri anda doğru olduklarını anlamıştım.

"Yapamazsın," diye fısıldadı. "Burası senin evin."

"*Sen* benim evimsin." Bu basit bir gerçektir. Thea kendimi en çok hissettiğim, görüldüğümü ve anlaşıldığımı hissettiğim, kendimi kanıtlama ihtiyacı duymadan sadece *olabildiğim* yer haline gelmişti.

Thea'nın yanaklarından aşağı yeni bir gözyaşı dalgası döküldü.

"Berbat durumdayım.

Evinin benimle olmasını istemiyorsun."

"Thea." Adı sözcükten çok törpülenmişti. "O zaman düzeltiriz. Birlikte. Çünkü her ne inşa edersek edelim, iki elimiz de işin içinde olduğunda her zaman daha iyi olur."

Gözyaşlarını fırçalayarak yüzünü ovaladı.

"Seni seviyorum, Thorn. Ve bunu değiştirmek için kimsenin yapabileceği bir şey yok. Bunu bozmak için söylenecek hiçbir yalan yok. O piçin bize ne fırlattığı umurumda değil. Seni *seviyorum*."

Thea soğukkanlılığını korumaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

"Seni asla mükemmelden başka bir şey olarak görmeyeceğim. Hata yapmadığın için değil, *bu yüzden*." Onun alanına girdim ve avucumu göğsünün sol tarafına yerleştirdim.

"Kalbin şimdiye kadar deneyimlediğim en güzel şey. Güzel çünkü kırılmış. O çatlaklar tamamen başka bir şeye dönüşmesini sağladı. Daha güçlü. Daha bilge. İhtiyacı olan herkesin en sert savunucusu. Ve anlayışa ihtiyacı olan herkes için en nazik sırdaş. Her şeyi görüyorsunuz. Ve başka tarafa bakmıyorsunuz. Yargılamadan yanınıza geliyorsunuz ve sadece *seviyorsunuz*. Bunu deneyimledikten sonra benden bunu bırakmamı isteyemezsiniz. Bu, güneşin altında yaşayıp tamamen karanlıkta var olmak gibi bir şey olur."

"Shepard." İsmimi duyunca sesi çatallaştı.

"Yani, gitmen gerekiyorsa ben de giderim. Nerede olman gerekiyorsa, ben de oradayım."

Uzun bir süre hareket etmedi ya da konuşmadı. Orada öylece durduk, elim kalbinin üzerindeydi ve her hızlı atışı hissediyordum. Thea gözlerimin içine baktı, o soluk yeşil gözbebekleri araştırıyordu. Sonra hareket etti.

O kadar hızlıydı ki hazırlanma şansım olmadı. Kendini bana doğru attı, bacaklarını belime doladı, kollarını boynuma doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Hıçkırıklar vücudunu sarstı ve ben hepsini aldım. Serbest bırakmak zorunda olduğu her acı ve korkuyu.

Bunun son duvar olduğunu biliyordum. Thea'nın insanları dışarıda tutmak için inşa ettiği son bariyer. Her şeyi görmeme izin veriyordu. Ve bundan daha büyük bir onur olamazdı. Bu yüzden, sadece tutundum.

Yavaş yavaş gözyaşlarım dindi ve titremem azaldı. Thea geri çekildiğinde gözleri şişmişti ama o dehşet artık yoktu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, sesi kısıktı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Biliyorum."

Sevimli bir şokla ağzı açık kaldı. "Biliyor musun?"

"Biliyorum."

Thea kaşlarını çatarak bana baktı, bacakları hâlâ belimde kilitliydi. "Bu çok ukalaca."

Başparmağım yanağını okşayarak gözyaşlarının kalıntılarını temizledi. "Ukalalık değil. Sadece bana her gün gösteriyorsun."

Bunun üzerine kızın ifadesi yumuşadı. "Bana da gösteriyorsun. Kendimi tamamen güvende hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemiştim. Seninle tanışana kadar. Bu fiziksel güvenlikten daha fazlası. Gerçekte olduğum kişi olarak güvende hissetmek. Rol yapmadan. Yargılanma korkusu yok."

Alnımı onunkine bastırdım, hindistan cevizi esintileri taşıyan o çiçek kokusunu içime çektim. "Sen de bana tam olarak aynı hissi veriyorsun."

"Buna sevindim."

Uzun bir süre öylece durduk ve sonunda sormam gereken soruyu sordum. "Kalıyor muyuz yoksa gidiyor muyuz?"

Çünkü şu andan itibaren hep *biz olacaktık*. Thea ve ben bir takımdık. Pek çok nedenden dolayı birlikte daha güçlüydük.

Thea yüzümü inceleyerek geri çekildi. "Gitmek istemiyorum. Sahip olmak için çok mücadele ettiğim şeyleri kaybetmek istemiyorum."

İçimi serin bir rahatlama kapladı. Hem sevdiğim her şeyi geride bırakmak zorunda olmadığım için, hem de Thea savaşılmaya hazır olduğu için. Başparmağım alt dudağının üzerinde gezindi. "İşte benim kızım."

THEA

Shep beni mutfaka taşıırken YORGUNLUK beni bir Mack kamyonu gibi çarptı.

"Yürüeyilirim."

"Hayır," diye mırıldandı.

"Shep..."

"Ver şunu bana Thorn. İyi olduğunu bilmem gerek."

Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı ama yüzümü boynuna gömdüm. İyi olduğumu bilmekten daha fazlasıydı bu. Shep onu yüzüstü bırakmadığımdan emin olmak istiyordu. Bir suçluluk duygusu beni doğrudan solar pleksus bölgemden vurdu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadım boynuna. "Söz veriyorum."

Shep beni yavaşça mutfak masasındaki sandalyeye indirdi. Beni bıraktığında elleri yüzüme geldi ve başparmakları sanki gözyaşı kalıntısı arar gibi gözlerimin altında gezindi. Sonra daha aşağıya, yanaklarımdan kıvrımlarına, biri alt dudağıma, diğeri boynuma indi. Sanki beni hissetmeyi ezberlemiş gibiydi.

"Biliyorum."

Bakışları kucağıma kaydı ve kaşlarını çattı. Ellerimden birini tuttu ve incelemek için kaldırdı. Avuç içlerimde kan lekeleri ve hilal şeklinde yaralar vardı. "Ne oldu?" Parmağı yaraların üzerinde tüy gibi hafifçe gezindi.

İrkildim. "Sanırım Brendan fırına girdiğinde yaptım. Deriyi kıldığımı fark etmemiştim."

Shep'in çenesindeki bir kas çılınca oynadı. "Burada kal."

Sesi sertleşmişti, tamamen Bay Kontrol'e aitti. Ama itiraz etmedim. Zaten hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Birkaç saniye sonra Shep kollarında sayısız eşyayla yeniden ortaya çıktı. Onları masanın üzerine koydu ve ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerledi.

Malların dizilişini inceledim. Hidrojen peroksit, merhem, yara bandı, gazlı bez, bant. "O kadar da kötü değil. Sadece ellerimi yıkayabilirim-"

Shep ellerini kurularken bana döndü ve sözlerimi bir bakışla kesti. "Onlara hastalık bulaşmasını istemeyiz. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, sen de benim için aynı şeyi yapmıştın."

Küçük mutfığa doğru ilerleyip ikinci bir sandalye çekerken ağzımı kapattım. Sedir ve talaş kokusu etrafımda dönüyor, herhangi bir merhem yapabileceğinden daha fazla rahatlatıyordu. Çünkü o Shep'ti.

Otururken bir parça gazlı bez aldı ve hidrojen peroksitle kapladı. Sonra ellerimden birini avuç içi yukarı bakacak şekilde avucunun içine aldı ve yaraları inceledi. "Olanlar için çok üzgünüm."

"Shep-"

Gazlı bezi avucumun içinde gezdirdi. "Orada olamadığım için üzgünüm." "Her gün her an yanımda olamazsın," dedim usulca.

"Olmak istiyorum."

"Shepard..."

Tam adını kullanması Shep'in başını kaldırmasına neden oldu.

"Cevap bu değil. Yirmi dört-yedi birlikte olmak ikimiz için de sağlıklı değil."

Ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru döndü. "Seni tekrar gafil avlamasını istemiyorum. Seni yalnız yakalamasını istemiyorum."

"Yalnız değildim. Asla da olmayacağım. Çünkü seni burada taşıyorum." Boştaki elimi kalbime bastırdım, gömleğime kan bulaşmış olmasını umursamadan. "Bana kendi gücümü, cesaretimi fark ettirdin. Beni bir savaşçı yaptın."

"Thorn," diye fısıldadı.

"Bu doğru. Brendan'ı tanıyorum. Bir şeyi herkesin önünde yapma riskini almaz. Perde arkasında yapacaktır."

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Shep.

"Onun ne yapıp yapmayacağını kontrol edemezsin. Sadece ne olursa olsun bununla başa çıkmak zorundayız."

Shep'in kehribar rengi gözleri benimkilere dikildi. "Ve bunu birlikte yapacağız." Bunun üzerine içime bir sıcaklık yayıldı. "Seni seviyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Bu kelimeleri dudaklarından duymak hoşuma gidiyor." "Buna alışsan iyi olur."

Shep dikkatini tekrar ellerime verdi, her iki avucumu da kocaman yara bantlarıyla kaplamadan önce her bir yarayı temizledi ve kalın merhemle kapladı.

"Sence de bu biraz fazla değil mi?" diye sordum.

Bana ters ters baktı. "İşimizi şansa bırakmayacağız."

Avuçlarımdaki olası bir enfeksiyondan çok daha fazlasını kastettiğini biliyordum. Ona iyi olduğumu söylemek için ağzımı açmışım ki kapımın çalınmasıyla sözüm kesildi.

Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi, sandalyemden itildim, kaslarım gerildi.

Shep bir anda etrafımda dönmeye başladı. "Bu Trace. Buraya gelirken onu aradım."

Gerginlik tek bir nefesle beni terk etti. Trace. Brendan değil. Her şey yolundaydı.

Shep'in dudakları şakağımda gezindi. "Güvendesin."

"Biliyorum."

Shep beni hemen bırakmadı ve sonunda bıraktığında bunun bir savaş olduğunu biliyordum. İçindeki gerginliği hissedebiliyordum. Ama ikinci kapı çalındığında ön kapıma doğru ilerledi.

Shep kardeşini içeri sokarken, "Geldiğin için teşekkürler," dedi.

Trace koridordan mutfağa doğru ilerledi, bakışları beni ve etrafımı hızlıca tararken hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Olanlar için çok üzgünüm, Thea."

"Ben de," dedim. "Bir içki ister misin ya da-?"

"Ben getiririm. Sen otur," diye emretti Shep.

Dilimi ona doğru uzattım. "Çok mu patronluk taslıyorsun?"

Trace kıkırdadı. "Her zaman öyleydi. Gençken sürekli bana patronluk taslamaya çalışırdı. Benden büyük olmama rağmen."

Shep, "Lisedeyken sınıfta kaldığım bir seferde beni darbetmiştin," diye karşılık verdi.

Trace mutfak masasında bir sandalye çekerken sırıttı. "İntikam çok kötüdür."

Kardeşler arasında bir ileri bir geri baktım. Büyürken hep arzuladığım türden bir yakınlıkları vardı. Ve şimdi, zamanla ben de bunun bir parçası olacağımı biliyordum. Colson'larla komik hikâyelerim, aramızda geçen şakalarım olacaktı. Tüm bunlar için savaşmaya değerdi.

Shep dün yaptığım limonata sürahisini, üç bardak ve peynir ile kraker tabağıyla birlikte masaya bıraktı. Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu ve atıştırmalık tabağını bana doğru itti. "Bir şeyler yemelisin."

Onu yatıştırmak için bir kraker aldım ama başımı kaldırdığımda Trace'in beni ve Shep'i incelediğini gördüm. Yüzünde mutluluk ve özlem karışımı bir ifade vardı. Önceki evliliği ya da neden sona erdiği hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Shep ve benim paylaştığımız türden bir yakınlığı özlediği açıkça görölüyordu.

Bu özlem, inanılmaz derecede nazik olan bu adam için kalbimin sızlamasına neden oldu. Kızınızla ve kasabayla ilgilenmeye bu kadar odaklanmışken, bu ilgiye karşılık veren birinin olmaması zor olmalıydı.

Trace boğazını temizledi. "Sormak zorundayım, Brendan fırına geldiğinde size karşı herhangi bir tehditte bulundu mu?"

Yediğim azıcık kraker midemi ekşitti. "Sadece insanların The Mix Up'ın kötü hizmetini öğrenmesinin utanç verici olacağını ve benimle görüşeceğini söyledi. Bu onun tehdit versiyonu."

Bardağını daha sıkı kavrayan Shep'in parmak eklemleri beyazlaştı. "Yapabileceğin bir şey olmalı. Onu takip ediyor."

Trace eliyle çenesini ovuşturdu. "Koruma emri için tehdit edildiğini kanıtlamamız gerekiyor."

"Ona işkence ediyor," diye homurdandı Shep.

"Biliyorum," diye güvence verdi Trace. Sonra bana döndü. "Anson bana LAPD'nin davayla ilgili kayıtlarını bulmayı başardı. Onları kimin ya da neden çektiğini bilmeyecekler ama en azından bu şekilde hangi kanıtların toplandığını görebilirim."

Los Angeles'ta memurlarla yaptığım tüm sonuçsuz konuşmaları, olan biten her şeyin *benim suçum* olduğunu hissettirdikleri tüm zamanları hatırladığıca midem bulanıyordu.

"Olayları derinlemesine araştırmak konusunda berbat bir iş
üz çıkarmışlar," dedi.

eri

nd "Bana bilmediğim bir şey sytle," diye mırıldandım.

e. "Anson şu anda Dex'i görevlendirdi. Herhangi bir şey bulup
bulamayacağına bakacak.

Brendan'ı size karşı yapılan siber saldırılarla ilişkilendiren bir kanıt."

Sandalyemde doğrudum. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor
musun?"

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Brendan'ın adalete teslim
edileceğinden umudumu kesmiştim. Sadece gitmesini istiyordum. Ama
yaptıklarının sonuçlarıyla yaşamasını sağlamak? Dünyanın gerçeği
ğrenmesi? Bu, ummaya cesaret edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Bunu yapabilecek biri varsa o da Dex'tir," dedi Trace. "Anson
bana FBI için neler yaptığını anlattı. Adamın ciddi yetenekleri var. Ve
ben kesinlikle ona karşı gelmek istemezdim. Adalet için ince bilenmiş
bir ihtiyacı var."

Shep'in gözleri kardeşine dikildi. "Yani o bir kanunsuz mu?"

"yle denebilir. Ama o bizim tarafımızda bir kanunsuz."

Shep başını sallayarak onayladı. "Ona neye ihtiyacı varsa
getireceğimizi söyle."

"Shep-"

Bana döndü, eli yüzüme gitti ve yanağımı kavradı. "Brendan sana
eziyet etmeyi bıraktı. Ve hak ettiğini bulacak. Bundan emin olacağım."

Midem dibe vurdu. Her ne kadar Brendan'ın sağlıklı bir dozda
adalete teslim edilmesini istesem de, ona karşı gelen insanlara ne
yaptığını biliyordum. Onları mahvetti.

THEA

Gator'un arkasından aldığım bir torba saksı toprağını Rhodes'la birlikte saksı çiçeklerinin yanına diktiğimiz sergi yığınının üzerine attım.

"Bence Antik Mısır'da çok başarılı olabilirdik. Piramit inşa etme becerilerimiz bir üst seviyede," dedi Rhodes bir torba toprağı daha yığının üzerine bırakırken.

Kıkırdadım ve bir sonrakini yerine koydum. "Kolunu nasıl hissediyorsun?"

Rhodes tişörtünün kolunu sıvadı ve alçısız pazularını esnetti. "Yeni gibi iyi." Kolunun yana düşmesine izin verdi. "Her şeye rağmen nasılsın?"

Bakışları Mercer County Şerif Departmanı'na ait bir aracın park ettiği otoparka kaydı. Geçtiğimiz hafta boyunca bana sık sık eşlik etmişlerdi. Yirmi dört-yedi değil ama oldukça sürekli. Trace Shep'le irtibat halinde olmalıydı çünkü beni işten aldığı günlerde çabucak uzaklaşıyorlardı. Ama arabayı kendim kullandığımda, beni eve kadar takip ediyorlardı ya da işe vardığımda beni bekliyorlardı.

Ama her şey sessizdi. Çok sessizdi. Brendan'dan hiç haber yoktu. Ve bu beni daha da tedirgin ediyordu.

"Ben iyiyim." Yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi. Sinirlerim beni yiyip bitiriyordu. Ama iyi şeyler de vardı. Ne zaman oturamayacak kadar gergin olsam, Shep beni meşgul edecek *başka* şeyler buluyordu.

Dahası, artık aramızda duvarlar yoktu. Her şey açıktaydı. Serada ya da Shep'in restorasyon projesinde zaman geçiriyorduk.

evin etrafında. Etrafımızda dönen her şeye rağmen bir hayat kuruyorduk.

Rhodes'un dudakları büzüldü, gözleri kısıldı. "Bir yalan seziyorum."

Gülmekten kendimi alamadım. Kafatasımın içini görmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "X-ışını göme pratiği mi yapıyorsun?"

"Biliyor musun, hep psişik olmayı dilemiştim. Çok işe yarardı."

Ona sııttım. "Lolli'nin brownie'lerinden bir tane yersen oraya varabilirsin."

"Oh, hayır. O yollardan geçtim. Hâlâ kendime gelemedim."

Son toprak torbasını mükemmel piramidimizin üzerine kaldırırken yine güldüm. "Muhtemelen beyin kimyanızı değiştirmiştir."

Rhodes başını salladı. "O kadının her hareketini izleyecek birine ihtiyacı var. Henüz hapse girmemiş olması bir mucize."

"Şerif olan bir torun sahibi olmak işe yarıyor."

Rhodes kollarını başının üzerine kaldırarak sırtını gerdi. "Trace onu doğru yola getirmek için hapse atan ilk kişi olurdu."

"Sabıka fotoğrafını şimdi görebiliyorum."

Rhodes'un ağzının bir tarafı kalktı. "Harika bir Noel kartı olurdu."

Ellerimdeki kiri fırçaladım. "Şimdi onu bir şey için ihbar etmek istiyorum."

Rhodes bir an sessiz kaldı. Ona

baktım. "İyi misin?"

Sanki sersemlemiş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ailemizin bir parçası olmanı seviyorum."

Bu sözler sürpriz bir saldırı gibiydi, diyaframıma bir yumruk gibi inmişti. "Rho."

"Benim için seviyorsun çünkü harikasın, komiksin, kibarsın ve gözlerimiz morarana kadar benimle bitki konuşacaksın."

Dudaklarım seğirmek istedi ama yine de sözleri karşısında ayakta kalmaya çalışıyordum.

Rhodes'un gözleri buğulandı. "Ama Shep için daha çok seviyorum. İkiniz birlikte vakit geçirmeye başladığınızdan beri çok değişti. Tam olarak açıklayamıyorum ama daha rahat. Huzurlu. Ve mutlu olduğunu biliyorum."

Gözlerim yanmaya başladı. "O da bana aynısını veriyor. Daha fazlasını."

Rhodes uzanıp elimi tuttu ve sıktı, "Sen daha fazlasını hak ediyorsun." Gözlerini silerek beni serbest bıraktı. "Şimdi ikimizi de su birikintisine çevirdiğime göre, Gator'ı geri alacağım. Burada iyi misin?" Sanki öcü var mı diye kontrol etmek istercesine çevremizi hızlıca gözden geçirdi.

"Ben iyiyim," diye onu temin ettim. Etrafta bir sürü müşteri vardı. Duncan bir çiftin ağaç seçmesine yardım ediyordu ve diğer çalışanlar da çeşitli işlerle uğraşıyordu. "Shep beni almak için birazdan burada olur."

"Tamam." Sonra Rhodes bana sırtıttı. "Kızlar gecemiz için sabırsızlanıyorum."

"Sen de mi?" diye homurdandım.

Gator'a tırmanırken güldü. "Lolli'nin kovboylara asılmasını özlemeyeceğim."

Ona el sallarken bir kahkaha attım ve Shep'i beklemek için otoparka doğru yöneldim. Yolda, satış bölümümüzden çeşitli saksı bitkileriyle bir arabayı dolduran bir kadın gördüm. Özellikle ağır bir tanesini taşımakta zorlanıyordu ve ben de ona yardım etmek için acele ettim.

"Dur, sana yardım edeyim." Kaldırmasına yardım etmek için eğildim.

Doğrulurken açık kahverengi saçları yüzünden kaydı. Raina Wheeler'ın ela gözlerinden panik geçti. O zaman gördüm. Makyajının altında solmakta olan bir çürüğün sararan yeşili vardı. Gizlemek için iyi bir iş çıkarmıştı ama bitkiyi taşımasına yardım ederken maskenin altını görebilecek kadar yakındım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Elbette." Kelimeleri bulmakta zorlanırken midem bulandı. Fallon'un yanımda olmasını diledim. Ne söyleyeceğini bilirdi. Ne yapacağını. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Raina mümkün olduğunca hızlı bir şekilde daha fazla çiçek kaparak ilerlemeye devam etti. "Evlerimizden birinin bahçesine son rötuşları yapıyorum."

Bir ayağımdan diğerine geçtim. "Tüm bunlarla birlikte harika görünecek.

Yardıma ihtiyacın var mı? Önümüzdeki gün izinliyim-"

"Hayır." Tek kelime ağzından kaçtı ama Raina kızardı ve hızla başını eğdi. "Özür dilerim. Ben sadece... Russ senin orada olmandan hoşlanmazdı."

Karnımdaki ağrı şiddetlendi, bir türlü geçmeyen şiddetli bir kramptı. "Ortağından korkmana gerek yok Raina. Bir çıkış yolu var. Söz veriyorum. Ben de o yollardan geçtim-"

"Ben iyiyim. Senin ya da bir başkasının yardımına ihtiyacım yok. Lütfen, sadece dur."

Raina'nın sesindeki çaresizlik beni bir adım uzaklaştırdı. Bu beni zamanda geriye, benim de aynı şeyi yaptığım bir mevsime götürdü. Nikki'nin yüzüne karşı yalan söylemiş ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemişim. Mutlu olduğumu. Çünkü işlerin ne kadar kötüye gittiğini itiraf etmek dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

"Tamam. Ama fikrini değiştirirsen, ben her zaman buradayım. Her zaman, gece ya da gündüz."

Raina beni görmezden gelerek arabasını yüklemeye devam etti.

Fikrini değiştirip o piçten ayrılmak istediğini söylemesini umarak bir süre daha kaldım. Ama söylemedi.

Omuzlarım çöktü, otoparka doğru döndüm. Kafamı kaldırdığım anda, gözlerim öğleden sonra güneşinde altın renginde parlayan kehribar rengi gözlerle kilitlendi. Shep kamyonetinin arkasına yaslanmıştı. Ağzımın kurumasına neden olan bir manzaraydı bu.

O lanet olası beyaz tişört ve koyu renk kot pantolon, Colson İnşaat'ın gözlerini koruyan şapkası. Ama güneşin konumuna bakılırsa, faturanın altından onları hâlâ görebiliyordum. Ben ona doğru ilerlerken Shep kamyonundan indi. Hareket ettikçe kasları geriliyor ve esniyordu; geniş omuzları, belirgin göğsü, güçlü kalçaları.

Ulaşabildiğim anda beni kendine doğru çekti. "İyi misin?"

Geri çekilmedim, sadece Shep'in içine gömüldüm. Çünkü dünya başıma yıkıldığında o benim için rahatlık, güvenlik ve güvence anlamına geliyordu. "Raina'nın yanağında bir çürük var. Eski ama gördüm."

Shep gerildi ve dikkatinin önce Raina'ya sonra da bana kaydığını hissettim. "Bir şey söyledi mi?"

Yüzünü görebileceğim kadar geri çekildim ve başımı salladım. "Yardıma ihtiyacı olmadığı dışında hiçbir şey."

Shep'in ifadesi yumuşadı ama altındaki öfkeyi gözden kaçırmadım. Uzandı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, parmakları saç tellerimde kaldı. "Denedin. Ama yardımını kabul etmesi için onu zorlayamazsın. Elini uzatması gerekiyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben sadece... Ona bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum."

Onu kıldı."

"Thorn."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yardım istemek için bile çok korkmak."

Shep'in bana olan tutumu sıkılaştı. "Ama sen yaptın. Dışarı çıktın. Raina'nın da çıkacağını ummak zorundayız. Ona verebileceğimiz tüm yolları verdik."

Ellerim Shep'in tişörtüne dolandı, yumuşak pamuk rahatlatıcıydı. Bazen Brendan'la olan ilişkimden kurtulmamın bir mucizeden başka bir şey olmadığını hissediyordum. O kadar bitkin düşmüştüm ki, tamamen pes etmeye hazırdım. Her şey karanlığa gömülmüşken, bu küçük bir güç titreşimi.

Karşılığında aldığım öfke patlaması garip bir merhem olmuştu. Brendan binlerce kilometre uzakta bir film çekmekte olduğu için kendimi güvende, hatta rahatlamış hissetmişim. Ama o zaman bile bana ulaşabileceğini fark etmemişim.

Shep'in başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Sana hayranım." Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Çok güçlüsün."

"Her zaman böyle hissetmiyorum. O zamanlar öyle hissetmiyordum. Kendimi çok zayıf hissediyordum."

Başparmağı orada, tam dudağımın şiştiği yerde kaldı. "Kendini en zayıf hissettiğin anda dışarı çıktın. Bu sadece gücünün derinliğini gösteriyor. Sürünmek zorunda kalsan bile tırnaklarınla kazıyarak çıktın. Güç, en iyi olduğumuzda önemli değildir; en kötü olduğumuzda önemlidir. Ve ben senden daha güçlü birini tanımıyorum."

Sözlerinin gücü karşısında nefesim kesildi, hıçkırdım. Shep her zaman bir deneyime bakış açımı tüm dünyayı değiştirecek kadar değiştirebilen biriydi. "Beni görme şeklini seviyorum."

Bana baktı, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Ben sadece gerçeği görüyorum."

Boğazım yandı ama bugün ikinci kez gözyaşı dökmeyi reddettim. "Bu konuda ne hissettiğimi sana gösterebilmem için beni eve götüreceksin Shepard?"

Shep'in gözleri altın renginde parladı. "Siktir." Kendimi tutamadım, güldüm.

Shep eğildi ve beni omzunun üzerinden atarak kamyonetine doğru yürüdü.

"Shep!" Elinden kurtulmaya çalışırken çığlık attım.

Kolu kalçalarıma kilitlenmişti.

"Burası benim iş yerim," diye tısladım ama ses tonuma karışan kahkahaya engel olamadım.

"O zaman muhtemelen beni lanet otoparkta sertleştirmemeliydin. Sen lanet olası bir baştan çıkarıcısın, Thorn."

Onun sözleriyle içime bir sıcaklık yayıldı, bu güç vermekten başka bir şey değildi. Adamın omzunda taşınıyor olsam bile.

Shep kamyonetinin yolcu kapısını açtı ve beni içeri bıraktı. Emniyet kemerini üzerime çekti, yerine oturttu ama hareket etmedi. Göğsüm her nefes alışımında ona sürtünüyor, talaş ve sedir kokusu etrafımda dönüyordu.

"Bu benim ölümüm olacak." Ağzımı aldı, dilini içeri soktu. Her durgun kirpik, gelecek olanın vaadiyle içimin daha da bükülmesine neden oldu.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Shep başını salladı. "Uyuşturucu gibi. Bir gün seni kesinlikle yapmamamız gereken bir yerde becereceğim ve uygunsuz teşhirden tutuklanacağım."

İçimden bir kıkırdama yükseldi, elim ağzıma gitti.

"Üstelik çok da tatlı," diye mırıldandı. "Kesinlikle mahvoldum."

Shep kapımı kapattı, kamyonetin etrafında dönüp içeri tırmanırken kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Evime doğru ana yola çıktığımızda, eli kalçamdan yukarı kaydı, başparmağı kot pantolonumun üzerinde dalgın daireler çizdi.

"Bugün iyi ilerleme kaydettin mi?" Arabayı sürerken sordum.

Zamanının yarısında bana şoförlük yaptığından beri Shep'in işi kesintiye uğramıştı. Brendan'ın o izlerken beni yalnız yakalamayı **planlayamaması** için beni hangi günler götürüp alacağını karıştırıyordu. Onun ve şerif departmanındaki ekibimin arasında Brendan'ın bir şey denemesine imkân yoktu.

"Çok iyi gidiyoruz. Ekiplerimden biri başka bir projeyi bitirdiğinde, onları birkaç haftalığına bu iş için çalabileceğimi umuyorum. Bu büyük bir fark yaratacaktır."

Pantolonumdaki gevşek bir iplikle oynadım. "İşleri yavaşlattığım için özür dilerim."

Shep'in bakışları bana kaydı. "Öyle değilsin."

Ona bir bakış gönderdim. "Eğer beni almasaydın, hâlâ çalışıyor olurdun."

"Hayır, banyonuzda birkaç saat geçirmek için gidiyor olurdum. Kırımı ödemem lazım, tabii cinsel iyilik kabul etmezsen."

Dudaklarım seğirdi. "Senin o dilini karşılayabileceğimi sanmıyorum."

Shep sırıttı. "Aynen öyle." Elini kalçamdan çekip parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı. "Ev bitecek. Aceleye gerek yok. Ve sen benim için her zaman herhangi bir projeden daha önemli olacaksın."

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Shep uzun yoluma döndü, kamyoneti çakıllı yolda ilerliyordu. Yaklaştığımızda, küçük evimin önüne park etmiş bir cip gördüm.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Shep sordu.

Başımı salladım. "Tanımıyorum."

SUV siyahtı, ya da belki koyu maviydi ve camları renkli idi. Oregon plakası vardı ama daha önce gördüğüm plakalardan değildi ve ben de bu tür şeylere dikkat ederdim.

Shep evime yanaştı ama diğer araçla aramıza biraz mesafe koydu. "Burada kal."

"Shep, bekle."

Ama o çoktan kamyondan inmişti. Aracın etrafında döndüğü anda, biri SUV'den dışarı çıktı. Sarı saçları ve mavi gözleri gördüğüm an midem bulandı.

Shep çakılların arasından Brendan'a doğru ilerlerken kapıyı iterek açtım, içimde panik vardı.

"Gitmen gerek," diye bağırdı Shep.

Brendan'ın yüzü kibar bir maskeye dönüşmüştü ama gözlerindeki öfkeyi gördüm, mavinin o kadar soğumuştur ki yakacağını bilirdiniz. "Peki ya sen?"

"Seni ilgilendirmez ama özel mülktesin. Şerif departmanını buraya çağırmadan önce beşe kadar saymanız gerekiyor."

"Ama burası senin mülkün değil, değil mi?" Brendan'ın bakışları bana kaydı. "Haydi, Selly. Konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Sesim hissettiğimden daha sakindi. Onun evime yakın bir yerde olması bile neredeyse kaldırabileceğimden fazlaydı.

Brendan bana eskiden beni kendine çeken o gülümsemelerden birini gönderdi. Dünyaları vaat eden, ancak dakikalar sonra halıyı çekip çıkaran büyüleyici bir çekicilikle dolu olan türden. "Böyle yapma. Seni özledim."

"Onunla konuşma. Sakın ona bakma bile."

Dışarı.

Brendan'ın yüzünde kısa bir an için öfke parladı. Kendini beğenmiş kibir onun yerini almadan önce. "Ama onunla konuşmaktan fazlasını yaptım, Shepard. Vücudunun her santimini biliyorum. Nasıl ses çıkardığını biliyorum."

Shep saldırdı. Hızlıydı ama panik benim tarafımdaydı. Shep'in tişörtünü tuttum ve Brendan'ı yere sermesini engellemeye çalıştım. "Yapma," diye yalvardım. "Bu tam da onun istediği şey. Sen gözünü kırpmadan seni hapse attırır."

Shep kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti, haklı olduğumu biliyordu ama mantığını dinlemek istemiyordu.

Brendan gülmeye başladı. "Senin tasmanı kısa tutuyor."

Cebinden telefonunu çıkarırken Shep'in çenesindeki bir kas çılginca kasıldı. "Şerif departmanını arıyorum."

Brendan'ın yüz ifadesinde öfke yeniden parladı. Halka açık bir polis raporunun ihtiyacı olan son şey olduğunu biliyordu ama bakışları

Ben. "Yetkinin kimde olduğunu hatırlaman güzel, Selena. Her zaman da öyle olacak."

Shep tekrar Brendan'a doğru hamle yaptı, ama Brendan cipine kaydı, motoru çalıştırdı ve benim arabamdan çıktı. Shep geri sıçradı, çakıl serpintisinden kıl payı kurtuldu. Cipun tamamen gittiğinden emin olana kadar bana dönmedi. Döndüğünde de yüzünde öfke patladı.

"İyi misin?" diye homurdandı.

Hayır. İyi değildim. Brendan nerede yaşadığımı bildiğı ya da beni rahat bırakmadığı için değil, tamamen başka bir nedenden dolayı. Tüm korkularımın yeniden canlanmasına neden olan bir sebep.

"Shep, o senin kim olduğunu biliyor."

SHEP

Kamyonetimin kapısını o kadar sert çarptım ki tüm araç sallandı. Trace'in Craftsman'ine doğru yürürken arka azı dişlerim birbirine sürtündü. Benim yaptığım evlerden biri değildi ama mutfığı ve banyoyu yeniden yapmış, Keely'nin yatak odasına da bir pencere kenarı koymuştum.

Ama şimdi evin aile cazibesini ya da ağabeyimin Keely'ye büyürken sahip olamadığı her şeyi vermek için ne kadar çok çalıştığını anlayamıyordum. Çok öfkeliydim.

Thea'nın iyi olduğundan, tetiklenmediğinden ya da korkmadığından emin olmak için zaman ayırmıştım. Ama tek endişelendiği benmişim gibi görünüyordu. Brendan'ın kim olduğumu bilmesi. Bana zarar vereceğinden. İşime, itibarıma. Ama bunlar umurumda bile değildi. Tek umursadığım oydu.

Trace'in evine gitmeden önce Anson ve Rhodes benim evime gelene kadar bekledim. Brendan istediği zaman onun evine gelebileceğini düşünürken onu yalnız bırakmak istememiştim. Ama kardeşimle konuşmam gerekiyordu. Ve bunu yalnız yapmalıyım. Adımlarımı ikişer ikişer atarak rekor sürede ön verandaya ulaştım.

Kapıyı iki kez çaldım ama cevap alamadım. Evde olması gerektiğini biliyordum. Vardiyası bir saat önce bitmişti ve Keely Bu hafta annesiyle birlikte.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle.

İçeriden ayak sesleri geldi ve kapı açıldı. "Tanrım, Shep. Kapıya gitmem için bana bir saniye ver-" Yüzüme bakınca sözleri kesildi. "Ne oldu?"

Çenem ileri geri hareket etti. "Eve geldiğimizde Brendan Thea'yı bekliyordu."

Trace bir anda alarma geçti. "İçeride mi dışarıda mı?"

"Dışarıda."

"Lanet olsun. Onu en azından haneye tecavüzden yakalamak istiyordum."

"İzinsiz girmek mi?" Ben önerdim.

Trace başını salladı, bana içeri girmemi işaret etti ve kapıyı arkamdan kapattı. "Thea'nın evine gittim. Özel mülk olduğunu belirten hiçbir işaret yok. Mahkemeye bile çıkmaz."

Lanet ettim.

Trace, "Hadi, bana yolu göster," diyerek beni mutfığa götürdü.

Ben de öyle yaptım. Aklıma gelen her ayrıntıyı kardeşime anlattım. Ama sadece anlatmak bile öfkemin daha da alevlenmesine neden oldu. Onunla nasıl alay ettiğini, beni nasıl kışkırttığını hatırladım. Thea'ya eziyet etmeye devam etmekte özgür olduğunu bilmek.

Sözlerimi bitirdiğimde Trace uzun bir süre sessiz kaldı. Gerçi onun tarzı buydu. Zihni Anson'inkine benzer bir niteliğe sahipti, her zaman tüm yapboz parçalarına bakmak için zaman ayırırdı. Trace sadece onları farklı bir mercekten görüyordu.

"Thea haklı. Brendan ona vuracağını umuyordu. Belki de onun savunmasını tekrar kıracak kadar uzun süre seni yolundan çekebilirdi. Büyük ihtimalle ona geri dönmesini sağlayacaktı."

Bunu düşününce boğazımdan bir hırıltı koptu.

Trace'in bakışları bana kaydı. "Böyle bir şey olmayacak, o yüzden sadece nefes al. Tanrım."

Ama yapamadım. Her nefes jiletten yapılmış gibi hissediyordum. "Durum tersine dönseydi ne hissederdin? Sevdiğin insana işkence eden biri, ona doğru yürüyüp tüm o pisliği yüzüne fırlatabilseydi?"

Trace'in gözleri şaşkınlıkla parladı ama sonra hemen kapattı. "Sevdiğin biri mi?"

"Evet. Onu çok seviyorum. Onun için her şeyi yaparım. O yüzden bana *yardım* et." Trace mutfak tezgahına yaslandı. "Her şeyi yapıyorum.

Yapabilirim. Ama kolay değil. Dex, Brendan'ın kendisi için çalışan bir hacker'ı olması ya da bu becerilere kendisinin sahip olması gerektiğini söyledi. Bilgisayarları sıkı sıkıya kilitli."

Lanet olsun. Thea, Brendan'ın teknoloji konusunda uzman olduğunu söylemişti.

Elimi sakallı yanağımda gezdirdim. "Yani öylece ortaya çıkabilir mi? Onunla uğraşabilir mi?"

Trace başını salladı. "Resmi kayıtlara senin ve Thea'nın ondan onun mülkünü terk etmesini istediğini geçireceğim. Sutton ona fırında hizmet vermeyi reddetti. Eğer o yerlerden birine bir daha gelirse, yasaklama emri çıkartmak için gerekçemiz olacak. Bunu avukatlarına yazılı olarak ileteceğim, böylece hakime *yanlış anlaşılma* olduğunu iddia edemeyecekler."

"Bu yeterli değil." Brendan Boseman artık nefes almayana kadar hiçbir şeyin yeterli olacağından emin değildim.

Trace'in bakışları benimkilerle kilitlendi. "Kendine dikkat etmelisin. Bu pislik Thea'yla birlikte olmandan hoşlanmayacak. Seninle çok çeşitli şekillerde uğraşabilir."

"Bırak denesin," diye homurdandım.

Trace'in ifadesi endişeyle doldu. "Aptal olma. Bu oyunu akıllıca oynamalısın."

Ön kapının açılma sesi Trace'in dikkatini benden uzaklaştırdı.

"Hey, salak. Neredesin sen?"

Cope'un sesi girişte çınladı ve Trace ile benim endişe ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle birbirimize bakmamızı sağladı.

Trace, "Mutfaktayım, aptal herif," diye karşılık verdi.

Ağır ayak sesleri duyuldu ve Cope'un devasa gövdesi boşluğu doldurdu. Bize sıırttı. "Bir fiyatına iki aptal. Nasılsınız bakalım?" Önce

Trace'i, sonra da beni sırtüstü kucakladı.

Trace, Cope'u dikkatle inceledi. "Burada ne işin var? Seattle'da kalmaya karar verdiğini sanıyordum."

Cope'un yüzünde öyle hızlı bir şey geçti ki neredeyse kaçıırıyordum. Karanlık bir şey. Ama o patentli kolay sırtışıyla bunu örtbas etti. "Ailemi özleyemez miyim?"

Trace ve ben bir bakış daha paylaştık.

Cope beni iterek, "Hadi oradan," dedi. "Bir süreliğine şehirden uzaklaşmam gerekiyordu. Aslında biraz dinlenmem gerekiyordu."

"Yeterince makul," diye onayladı Trace. Ama ağabeyimi bundan daha iyi tanırdım. Trace, Cope'a neler olduğunu anlayana kadar sessizce araştırırdı. "Bira mı istersin, soda mı?"

"Bira," dedi Cope, sonra bana baktı. "Yüzünün limon emmiş gibi görünmesinin sebebi ne?"

Her zamanki gibi doğrudan konuya girdi. Cope'la haftalardır konuşmuyordum, arada bir kardeşler grubu mesajlaşmaları dışında, yani neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Benim de nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ama Trace bunu benim için yaptı. "Shep aşık oldu."

Cope birayı alıp bana doğru kaldırırken yüzünü buruşturdu. "Ben de öyle görünmek isterdim."

Ona ters ters baktım. "Götlük yapma."

"Bu onun doğal hali," diye mırıldandı Trace.

Cope onu tersledi. "Bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Ben de anlattım. Ve bitirdiğimde Cope da neredeyse benim kadar öfkeliydi. "Bu adamı nasıl enseleyeceğiz? Kye hâlâ bazı adamları tanıyor olabilir-"

"Hayır." Trace'in tek kelimesi kesinlik içeriyordu. Ve onu suçlamadım. Kye gençliğinde yeraltı dövüşlerine karıştığında, bu neredeyse her şeyine mal olmuştu.

Trace içini çekti. "Bu oyunu akıllıca oynarız ve birlikte çalışırız. Thea'nın güvende kalmasını sağlayacağız."

Kardeşıme inanmak istedim. Ve Thea'nın fiziksel güvenliği söz konusu olduğunda haklı olduğunu biliyordum. Ama Brendan'ın birkaç basit klavye darbesiyle yaratabileceği yıkımı görmüştüm. Thea'yı bundan nasıl korudum?

THEA

Yavru kedilere yatmadan önceki son yemeklerini yedirirken Shep'in oturma odasındaki her pencerenin kilidini kontrol etmesini İZLEDİM. Wags & Whiskers web sitesinde resmen evlat edinilmeye hazırıldılar. Birkaç gün içinde kapışılacaklarından hiç şüphem yoktu. Olmayacak kadar sevimliydiler.

Bu beni mutlu etmeliydi ama bu duyguyu bir türlü içime sindiremiyordum. Endişe ve kaygı duygularımı bastırırken olmazdı.

Shep bütün gece sessizdi. Trace'in evinden döndüğünde, konuşmaları hakkında çok az şey paylaşmış, sadece "*Üzerinde çalışıyoruz*" demişti. O zamandan beri düşüncelerine hapsolmuştu ve Shep fiziksel olarak orada olsa bile bu beni garip bir şekilde yalnız hissettiriyordu.

Yavru kediler yemeklerini bitirdiğinde, kaseleri kaldırdım ve yıkamak için lavaboya götürdüm. Shep'in evin içinde hareketlerini sürdürdüğünü, olası her giriş noktasını kontrol ettiğini hissedebiliyordum. Ama Brendan'ın bu şekilde saldırmayacağını biliyordum. Yaptığında, bu kimsenin izini süremeyeceği bir şekilde olacaktı.

Ellerimi yıkadıktan sonra yatmaya hazırlanmak için banyoya yöneldim. Cilt bakımının her adımını tek tek yapmak için zaman ayırmama rağmen Shep'in evimle ilgili değerlendirmesi hâlâ bitmemişti. Bu yüzden yatak odama geçtim, geceliğimi giydim ve komodinden kitabımı alarak yorganın altına girdim.

Kontrolden hoşlanan, işkence görmüş bir kahramanla yeni bir aşka yelken açmıştım. Shep'in kontrol ihtiyacının kendini sert iplerle mi yoksa yumuşak, ipeksi kordonlarla mı ifade edeceğini merak etmediğimi söyleyemem. Ama bu gece odaklanamadım. Shep yatak odasına girene kadar aynı cümleyi tekrar tekrar okudum.

Bakışlarım hemen ona kaydı. Kalçalarından aşağı sarkan lacivert bir eşofman ve doğru yerlerinden yıpranmış, koyu gri bir tişört giymişti. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Yorgun musun?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz." Gerçek şu ki, Shep'i istiyordum. Aramızdaki bağı ılık ılık parladığını hissetmek istiyordum. *Onu* hissetmek istiyordum.

Shep tişörtünü başının üzerine çekerek tüm o kasları ortaya çıkardı. "İstediğin kadar oku. Işık beni uyutmaz."

Eşofmanlarını sıyırdı ve yanımdaki yatağa tırmandı. Eğilip omzuma bir öpücük kondurdu ve sonra uykuya dalmak için yuvarlandı.

Geniş sırtına baktım. Ondan koptuğumu hissettiğimde manzara burnumun direğini sızlattı. Bakışlarımı kitabıma geri çevirmeye zorladım ve bu hisle nefes aldım. Shep'in şu anda kendini güçsüz hissetmesi gerektiğini biliyordum, bu onun kesinlikle nefret ettiği bir şeydi. Benim hayal kırıklığıma ihtiyacı yoktu. Benim anlayışıma ihtiyacı vardı.

Buna tutunarak tekrar kitabımın sayfaları arasında kayboldum ve bu sefer ihtiyacım olan kaçıışı buldum. Birbirlerine ihtiyaç duydukları şeyi vermek için mücadele eden iki karakter arasındaki itiş kakışta kendimi kaybettim.

Kadın kahramanın, kahramanın karanlık arzularına teslim olduğu bir sahneye geldiğimde, huzursuz bir şekilde çarşafın altında kaydım. Adam kadının ayaklarını yatağın ucuna, ellerini de üstüne bağlarken nefes alışverişlerim hızlandı.

Bir el karnımda gezindiğinde sıçradım, bakışlarım Shep'e kaydı.

Bana baktı, gözleri kapalıydı. "İyi kitap mı?"

Dudaklarım aralandı ama kelimeleri çıkaramadım. O yüzden başımı salladım. "Anlayabiliyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Nasıl?"

Shep'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Parmağını yüzümde gezdirdi. "Yanaklarım kızardı." Boynumdan köprücük kemiğime kadar. "Nefesler hızlı." Daha aşağıya indi, parmağını göğüs kafesimde ve karnımda gezdirerek uyluğuma ulaştı. "O güzel kalçalarını sıkıyor."

Shep'in gözleri altın renginde parladı. "Peki, söyle bana. O sayfalarda neler oluyor?"

Shep'in şakacı merakının Brendan'ın içine düştüğü karanlığa dönüşeceğine dair kısa bir korku ve endişe titreşimi oldu ama Shep'in yüzüne odaklandığımda bu endişe hızla kayboldu. Orada yargılama yoktu. Sadece sıcaklık vardı.

Okuduklarımdan tahrik olduğum gerçeği Shep'i de tahrik ediyordu. Bununla ilgili bir şey, beni altın bakışlarıyla yatağa sabitleyen adama biraz daha aşık olmamı sağladı. Ve bu aşk beni cesur yaptı.

"Onu bağlamayı seviyor."

Shep'in ifadesindeki sıcaklık daha da arttı. "Bundan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değildi ama yine de başımı salladım.

"Bunu denemek ister misin?"

Alt dudağımı ısırdım ama yine başımı salladım. "Siktir," diye mırıldandı. "Başka ne var?"

"Onun gözlerini bağlıyor."

Shep bir an daha beni inceledi. "Bu hoşuna gitti mi?"

Yutkundum, ağzım aniden kurudu. "Evet."

Shep'in parmak uçları uyluğumun üzerinde gezindi. "Bir duyuyu kesmek diğerlerini güçlendirir. Seni daha bilinçli yapar."

Nabzım boynumda atmaya başladı. Sanki bir duyumu kesmiş gibiydi, belki de işitme duyumu? Kulaklarımda kan uğulduyordu ve Shep'in parmaklarının kalçamdaki en ufak dokunuşunu, daha önce sayısız kez kendimi orgazma ulaştırmaya çalıştığım zamanlardan daha fazla hissedebiliyordum.

O parmaklar, beni neredeyse u ç u r u m u n kenarına sürükleyen bir sekiz şeklinin izini sürüyordu. Shep yüzümü izledi, büyülenmiş, neredeyse saygılı bir ifadeyle. "Bu gece sana ihtiyacın olanı veremedim, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "O zaman özür dilemeliyim."

Ağzım tekrar açıldı ve nefesimi içime çektim. "Özür dilemeni seviyorum."

Shep kıkırdadı, yorganı üzerinden attı ve yataktan kaydı. Odanın içinde dolabıma doğru yürüdü, kaslı poposu boxer'ının siyah külotundan görünüyordu. Dolabımı açtı ve

Birkaç dakika etrafı karıştırdıktan sonra eşarp olduğunu anlayabildiğim şeylerle dolu olarak geri d6nd6.

Bir s6r6 eşarp.

Odanın diğer tarafına geçerken nefes alışlarım hızlandı. Yatağa doğru. Bana doğru.

Shep, kumaşların ve renklerin sinek kuşunun kanat ırpışı gibi yatağın 6zerinde uçuşmasına izin verdi. Bana baktı, bakışlarında sıcaklık, ihtiyaç ve şefkat birbirine karışmıştı. "Bundan emin misin? Bir g6n geçirdik."

"Eminim," diye fısıldadım.

"Nerede olursak olalım tek bir kelime edersen her şey biter.

Tamam mı?" Başımı salladım. "Tamam."

Shep'in tartışmasını, belki de daha iyisini bildiğini s6ylemesini bekledim ama yapmadı. Bununla ilgili bir şey beni ona daha da aşık etti. Birlikte 6đrenebilir, b6y6yebilir ve değişebiliriz.

Eşarp yığının 6zanırken Shep'in g6zleri benden ayrıldı. O kehribar rengi derinliklerde sıcaklık d6n6yordu. Sonra bakışları kumaş dizisine kaydđ. 6zerimdeki ilgisini hissetmeyi 6zlemiştim. Aramızdaki enerjinin neredeyse teması hissedebileceğim bir noktaya kadar atırdamasını.

Shep yığının içinden soluk yeşil bir eşarp çıkardı ve uzun, kalın parmaklarını kumaşın 6zerinde gezdirerek hissini değerlendirdi. Sonra elleriyle kavradı ve iki hızlı ıtcıtlarla gerdi.

Bu hareketin ısırığını tenimde hissettim. İçimi bir sıcaklık kapladı ve oradaki acıyı dindirmek için kalçalarımı birbirine bastırdım. Hiçbir işe yaramadı.

Shep sonunda ipek bir eşarba ulaşana kadar birbiri ardına başka eşarplar çıkardı. Bu lanet şeyi neden aldığımı bile bilmiyordum. Sparrow Falls'ta ipek bir eşarba ihtiyaım yoktu ama kasabadaki ikinci el d6kkânında g6rm6řt6m ve çok g6zeldi. Giyebileceğiniz narin bir tabloya benziyordu.

Shep onu incelerken, uzun parmaklarını suluboya detayların 6zerinde gezdirirken, bu nadir satın alma kararını verdiğim için minnettarlığın 6tesindeydim. Kalan eşarpları aldı ve şifonyerin 6st6ne yerleştirdi. Yatağa doğru y6r6rken kalp atışlarım hızlandı.

Shep yatağın ucunda, ayakucundaki iki kısa direğin arasında durdu. Kehribar rengi gözleri yine üzerimdeydi.

Eğildi, elini battaniyeye soktu ve yavaşça aşağı çekti. Çarşafların aşırı ısınmış tenimde kayması serin bir okşayış gibiydi. Tamamen yok olana kadar aşağıya doğru inmeye devam ettiler.

Shep'in bakışları üzerimde geziniyor, farklı noktalara iniyordu. Köprücük kemiğimin izini sürdürdü, sonra göğüslerimin ve karnımın üzerinden aşağıya, geceliğimin yukarı kalktığı kalçalarımın indi.

"Bu lanet gecelikleri ne kadar çok sevdiğimi sana hiç söylemiş miydin?" Shep homurdandı.

Dilim dışarı fırladı ve alt dudağımı ıslattı. "Pijama altlarını sevmiyorum. Uyurken kıvrılıp bükülüyorlar."

Shep'in gözleri bacaklarımdan yukarı, kalçalarımın tepesine doğru kaydı, sanki kumaşın altındakini görebiliyordu. "Çok güzel. Yumuşak saten ve dantel. Peki altına ne giyiyorsun Thorn?"

Dudaklarım bir nefesle aralandı. "Hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

Shep neredeyse hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı. Tam olarak öyle değildi ama kesinlikle hayvani bir yanı vardı. Bacaklarımda bir ıslaklık birikti ve meme uçlarım çakıllaştı.

Elleri ayak bileklerime dolandı ve beni yatakta daha da aşağıya çekti. Bu da nefesimi kesmişti. Shep'in tutuşu hiçbir şekilde sert değildi, ama arkasında güç vardı. Hissetmek istediğim bir şey.

Shep eşarplardan birini aldı ve bir ucunu yatak direğine, diğer ucunu da ayak bileğime bağladı. Yumuşak kumaş uzvumun etrafına kilitlendiği anda içimde bir sıcaklık hissettim.

"Çok mu sıkı?" Shep sordu, parmağıyla bağın izini sürerken sesi sertleşiyordu.

Başımı salladım.

"Kelimele, Thorn. Sözlerine ihtiyacım var." Shep'in sesinde öyle bir emir vardı ki meme uçlarım acıdan utanacak kadar gerilmişti.

"Çok sıkı değil," diye nefes aldım.

Eşarbi bir kez daha çekiştirdi. "Güzel."

Sonra Shep diğer ayak bileğime geçerek adımları tekrarladı. Yatağın etrafında dönerken elini üzerimde tuttu, bir temas noktası. Parmakları hayalet gibi bacağımdan karnıma, oradan da göğüs kafesimden çeneme doğru ilerledi. Shep'in başparmağı sanki şişliği ezberliyormuş gibi alt dudağımanın üzerinden geçti.

"Kollar yukarı. Başlığı tut."

Ben daha bilinçli bir seçim yapmadan kollarım itaat etti. Parmaklarım mobilyanın tahta çıtalarına yapıştı ve Shep ustalıklı hareket ederek soluk pembe bir atkıyı çıtaların etrafına doladı ve bağladı.

"İyi mi?" diye
homurdandı. "İyi,"
diye yankıladım.

Ama iyiden de öteydi. Nefeslerim hızla geliyor, geceliğimin satenine baskı yapıyordu. Üzerimde oluşan baskıyı hafifletmek için yer değiştirdim ama ayaklarım bağlıyken bunu yapamadım.

Shep'in ağzının bir köşesi kalktı. "O küçük güzel kalçalarını birbirine bastıramıyorsun, değil mi?"

"Shepard." Bu tek kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Aynı anda hem arıyor hem de azarlıyordu.

Ama bu sadece Shep'in sırtmasına neden oldu. "Benim merhametimle," diye fısıldadı, parmakları göğüslerimdeki dantellerin üzerinde hafifçe geziniyordu. Sonra daha aşağıya inerek bir meme ucunun etrafında dolandılar. "Bunun nasıl bir hediye olduğunu biliyor musun? Bu güvenin?"

"Shepard." Sanki tek söyleyebildiğim onun adıydı. Ama bu sefer yalvarıyordum.

"Merak etme, Thorn. Seninle ilgileneceğim." Parmakları bir anda hareket ederek tomurcuğu sıktı. Bir milisaniye süren ve sonra zevkin sıcaklığına yayılan bir acı ısırtığı vardı. Çekirdeğimde ıslaklık birikti.

Shep'in eli gitti ve son ipek eşarba uzandı. Yavaşça gözlerimin üzerine yerleştirdi, dikkatlice başımın etrafına sardı ve bağladı.

Karanlık çöktü ve beni tamamen içine aldı. Hiçbir şey olmadığında bir an paniğe kapıldım ve sonra Shep'in elleri tekrar üzerimdeydi. Elleri yanlarımdan aşağıya, geceliğimin eteklerine kadar uzanıyordu.

"Hepinizi görmek istiyorum," diye bağırdı. "Bana görebileceğimi söyle."

"Evet," diye nefes aldım. Bakmasını istiyordum. Çok yabancı bir duyguydu ama tatlı bir rahatlama hissettim.

Shep'in pürüzlü parmak uçları tenimde zımpara öpücükleri gibi geziniyor, geceliğimi daha da yukarı kaldırıyordu. Serin hava çıplak tenimin üzerinde geziniyor, gecelik göğüslerimin üzerinde kıvrılıyordu. Bu his sırtımı kamburlaştırmış, daha fazlasını aramama neden olmuştu.

"O kadar muhteşem ki. Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim."

Shep'in sözleri başka bir okşamaydı. İnişlerini, içime girişlerini hissettiğimde farklı bir sıcaklık yayılıyordu.

Tekrar hareket etti ve etrafımdaki karanlığın hiçliğinde yumuşak ayak seslerini duydum ama nerede durduğunu anlayamadım. Tek yapabildiğim beklemektir.

Bu bekleyiş her şeyi değiştirdi. İçimdeki gerilim zonkladı ve içim onun için haykırdı. Havayı emerken dudaklarım aralandı.

Bu sefer beni bulan Shep'in parmakları değildi. Onun ağzıydı. Dudakları meme ucumun etrafına kapandı ve derinlemesine emdi. Dili tomurcuğun etrafında dolaştı ve tomurcuk bükülerek acı verecek kadar sıkılaştı. Eli diğer göğsümü buldu, başparmağı dilinin hareketlerini taklit ediyordu.

Gerginlik tekrar içime doldu, kaslarımı inanılmaz derecede sıkılaştırdı. Sırtım eğildi, her şeye boyun eğdim, bedenim daha fazlasını istiyordu. Dudaklarımdan bir çığlık çıktı, duyulabilir bir yalvarış.

Shep meme ucumun etrafında mırıldandı ve sonra ağzı gitti. Sıcaklığın ardından gelen soğukluk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Şu sesler," homurdandı. "Duyduğum en iyi şey şimdiye kadar .

Uyuşturucu gibiler. Sadece daha fazlasına ihtiyacım var."

Nefesimi içime çektim, bedenim Shep'in sesinin geldiği yöne doğru hareket ediyor, onu göremesem de arıyordu.

Sonra elleri yine üzerimdeydi, kalçalarımdan yukarı kayıyordu.

"Thorn, çok ıslaksın. Benim için parlıyor."

Shep'in başparmağı ıslaklığı süpürdü, yukarı ve klitorisimin üzerine yaydı. Dudaklarımdan çıkan iniltiyi engel olamadım.

"Evet," diye bağırdı. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle. Ne istediğini. Neye ihtiyacın olduğunu."

"Tenimde patlayan küçük havai fişekler gibi hissediyorum."

İki parmağı içime kaydı ve vücudum onlara karşı direndi, Shep'in bir parçasının içime girdiğini hissetmek beni rahatlattı.

Parmaklarını yumuşak bir şekilde içeri ve dışarı kaydırды. "Bu mu?" diye mırıldandı neredeyse. "Yoksa bu mu?" Parmakları dışarı kayarken kıvrıldı ve lezzetli bir sürtünme yarattı. "Bir mi?" Yumuşak bir kayma. "İki mi?" Sürtünme.

"İki," diye nefes nefese kaldım.

"İşte benim kızım. Bana ne istediğini söylemekte çok iyi. Neye ihtiyacı olduğunu."

Shep'in başparmağı klitorisimin etrafında bir tur daha atarak o sinir yumağına gittikçe yaklaştı. Kalçalarım onu karşılamak için yukarı kalktı, daha fazlasını istiyordum, her şeyi istiyordum.

Kaslarım gerildi, bacaklarım eşarpları çekiştirdi, parmaklarım kumaşı kazarak satın almaya çalıştı.

"Açgözlü olmana bayılıyorum. Parmaklarıma karşı kıvrınmanı izlemek hoşuma gidiyor. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Thorn."

"Daha fazlasına. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Daha açık ol," diye bastırdı.

Bu Shep'ti, beni her zaman zorluyor, kendime gelmeme yardım ediyordu. Cinsel yönümde rahat olmak için.

"Sikini istiyorum," diye nefes aldım. "Her şeyini hissetmek istiyorum." "İşte benim kızım."

Parmakları gitmişti ve yokluğunda neredeyse çığlık atacaktım. Hışırtılar ve üstümde bir hareket duydum, sonra Shep kalçalarımı kaldırıp altlarına bir yastık koydu.

"Bu görüntü," diye mırıldandı. "Sonsuza dek zihnime kazınacak."

"Shepard." Onun adı bir yalvarış gibiydi.

Başparmağı açıklığımda gezindi. "Çok güzel. Çok hazır."

Sonra onun üzerimde gezindiğini, ucunun girişime çarptığını hissettim. "Mükemmel," diye nefes aldı.

Shep içeri kaydı.

Genişliği nefesimi kesiyor, uyum sağlamaya çalışıyordum ama bu acı titreşimi zevki daha da artırıyordu.

Shep daha derine itti ve yastık sayesinde kalçalarımın açısı her seferinde o mükemmel noktaya çarpmasını sağladı. Ellerim tahta çitaları daha sıkı kavrarken gözlerim eşarbın altında sulandı.

Kalçalarım, bağların izin verdiği kadar hareketle Shep'le buluşmak için yükseldi. Herhangi bir hareketin sınırlı olması ve bu kadar sıkı tutunduğum bir şey olduğunda her şeyin kontrolüm dışında olması, her şeyi daha yükseğe çıkardı.

Kendimi vızıltı ve sıcaklığın içinde kaybettim. Vücutlarımızın çıkardığı seslere. Shep'in gücünün içimde dolaştığını hissediyordum. Daha derine itti, hızı artıyordu. Duvarlarım onun etrafında çırpınmaya başladı ve o lanetledi.

Başparmağı klitorisimi buldu, daire çizdi ve ona en çok ihtiyaç duyduğum noktayı buldu. Aşağı doğru bastırdı ve daha önce hiç hissetmediğim bir güçle parçalandım. Shep içime güç verirken, bir çığlık atarak serbest bırakırken, ağırlık her tarafa baskı yapıyordu. O orgazmını yaşarken dalga dalga bana çarptı.

Yavaşladığında bile vücudum artçı şoklarla sarsıldı. Shep'in ağzı tüy kadar hafif bir şekilde benimkini bulduğunda içim titredi. Elleri yukarı uzanıp benimkileri serbest bırakırken öpücük yatıştırıcı bir vaatti.

İçimden kayıp gitti, onun yokluğu dudaklarımdan küçük bir inilti çıkardı. Bacaklarımdaki bağlar bir anda çözüldü ve Shep'in vücudu göz bağını çözerken benimkinin etrafında kıvrıldı.

Alçak lamba ışığı onca karanlıktan sonra parlak geldi ve Shep beni kendine doğru çekerek etrafımda kıvrıldı. Boynuma doğru nefes alarak beni içine çekti. "Daha fazla mıydı?"

Bedenim onunkinin karşısında eridi. "Her şeydi."

SHEP

"YİNE ISLIK ÇALIYORSUN."

Parmağımı çivi tabancasına dayadım ve gevşedim. *Lanet olsun. Vahşi Atlar*'ın melodisi eşliğinde ıslık çalıyordum.

Anson kıkırdadı. "Gerçekten de dün olanlardan sonra hırıltılar ve gösteriler içinde olacağını düşünmüştüm. Yanıldığımı görmek güzel."

Girişten yaşam alanına geçişi çerçevelemek için kullandığımız iki-dörtlüğe bir çivi çaktım. "Siktir git."

Bu sadece Anson'ın daha çok gülmesine neden oldu. "Thea'nın sana hangi ilacı enjekte ettiğini bulmalıyım. O boku şişelemeliyiz. Milyarder oluruz."

Başımı salladım ve bir çivi daha çaktım. İkimiz de nakit sıkıntısı çekmiyorduk. Anson suçluların zihni üzerine birkaç kitap yazmıştı ve Colson İnşaat'ta işler patlamıştı. O kadar ki neredeyse bir yıllık bekleme listem vardı.

İhtiyacımız olan son çivi çaktığım anda Anson kalası bıraktı. "Gerçekten nasılsın?"

"Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum." Yine de kolay değildi. Brendan'ın bir kuş kadar özgür dolaştığını bilmek bile içimi kemiriyordu. "Trace bu sabah Brendan'ın avukatlarına resmi mektubu gönderdi."

Anson doğruldu, bunu düşündü. "Buna nasıl tepki vereceği bize çok şey anlatacak. Başka bir hedef arayışına girmesi mümkün."

Brendan'ın Thea'dan uzak durmasını ne kadar istesem de, bunu başka bir kadına yapması fikrinden nefret ediyordum. "Dex herhangi bir ilerleme kaydetti mi?"

Aptalca bir soruydu. Anson'ın hacker'ı muazzam bir şey bulmuş olsaydı paylaşırdı.

"İçeri girmenin bir yolunu bulma konusunda ilerleme kaydettiğini düşünüyor. Brendan'ın e-postası elinde ve bir bağlantıya tıklamasını sağlayabilirse, erişim sağlayabilecek. Onu ısıracak bir şey bulmaya çalışıyorum."

Uzun bir süre Anson'ı inceledim. "Onu hackleyebilmek için profilini çıkanyorsun."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Evet, öyle."

"Teşekkür ederim." Kelimelerim törpülenmişti, ifade edemediğim bir duyguyu taşıyorlardı. Çünkü *teşekkür* etmek yeterli değildi.

Anson omzuma vurdu. "Her zaman arkanı kollayacağım." Evin önünden gelen bir korna sesi her ikimizin de Anson ve ben o yöne baktık.

Anson bana döndü. "Birini mi bekliyordun?" Başımı salladım.

İkimiz de hazırlandık. Son birkaç aydır çok fazla kötü şey olmuştu. Bir suikastçı bizi vurup öldürmeden önce korna çalacak değildi ama her şeye hazırlıklıydık.

Dışarı çıkarken, yaklaşan açık kasa kamyonu gördüm. Ne de olsa suikastçı değildi. Pencerelerim.

"Kahretsin, çok güzel görünüyorlar," diye mırıldandı Anson. "Siyah çerçeveleri tercih etmekte haklıymışım."

Başını salladı. "Bunun çok modern görünüp görünmeyeceğinden emin değildim ama mükemmel olacak."

"Özellikle de dış cephede kullanacağımız yıpranmış gri tonlarıyla birlikte," diye onayladım. İçime tanıdık bir ürperti yayıldı, ama iyi türden bir ürperti. İşe dalmak için sabırsızlandığım anlamına gelen türden.

Kamyon durdu, motor kapandı. Sürücü kapısı açıldı ve Mara yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktı. "Teslimat, çocuklar."

Onun gelişiyile içimin ekşimesinden nefret ediyordum. Mara yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece bu öğleden sonra duyguların etrafında dolanmakla uğraşacak enerjim yoktu.

"Teşekkürler," dedim nezaketen gülümsemeye zorlayarak.

Yanıma geldi, sarı saçları gevşek dalgalarla at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bana bir pano uzattı. "Bu sabah geldiler. Hal üç gün daha teslimat yapmayacaktı, ben de onları getirmeyi teklif ettim. İstediğim tek ödeme bir tur. Burası harika bir yer."

Anson'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, kısmen değerlendirme, kısmen uyarı. Panoyu aldım ve hızlıca adımı karaladım. "Bugün oldukça yoğunuz. Belki biraz daha ilerlediğimizde."

Mara'nın gülümsemesi, tahtayla bana şakacı bir şaplak atarken yerinde kaldı. "Hadi ama. Beş dakika. Sadece bağırsaklarını ve onu nasıl açtığını görmek istiyorum."

Lanet olsun.

"Tabii," diye homurdandım. "A, neden bizimle gelmiyorsun?" Kaba olmak istemiyordum ama Mara'ya yanlış bir fikir de vermek istemiyordum.

Anson rahatsızlığıma güldüğünü gizlemek için öksürdü. "Elbette patron."

Eve girerken Mara'nın arkasından onu tersledim.

"Bu inanılmaz," diye seslendi içeriden.

Turu mümkün olduğunca kısa tuttum, ikinci kata bile çıkmadım. Anson da bizimle birlikte evin içinde ilerledi ama mesafesini korudu. Girişe ulaştığımızda Mara bana sırtıttı. "Burayı sattığında çok para kazanacaksın. Ve bu bir aileyi gülünç derecede mutlu edecek."

Sözleri nazikti ama yine de canımı sıktı. Milyonlar kazanmak umurumda değildi. İyi işler yapmak istiyordum. Ve genellikle, bir ailenin benim yarattığım bir alanda yuva kurması fikrini severdim, ama bu bir şekilde farklıydı. Burası diğerlerinden daha çok benimmiş gibi hissettiriyordu. Belki de bunun nedeni Thea'nın da buranın bir parçası olmasıydı.

Yıkmama yardım ettiği duvarlardan, planlarım ve fikirlerim hakkında durmadan konuşmamı dinlemesine kadar, çiftlik evinin liflerine dokunmuştu. Ve bundan vazgeçmeyi hayal bile edemezdim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, ses tonum biraz daha sertleşmişti.

Mara'nın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı ve ben onu suçlamadım.

Tekerleklerin çakılları ıtırdatma sesiyle hepimiz dışarı çıktık. Thea'nın eski sedanını görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı. Ama burada kimin olduğunu hatırlayınca hemen kayboldu. *Kahretsin.*

Anson sırtımı sıvazladı. "Bu sefer iyi şanslar."

Onu yine tersleyecektim ama herkesin gözü önünde ydik.

Thea arabayı evin önündeki derme çatma bir yere çekti ve dışarı çıktı, bakışları etrafını tarıyordu.

Kaşlarını attım. "Buraya yalnız mı geldin?"

Bana alaycı bir gülümseme gönderdi. "Buraya sağ salim geldiğimden emin olmak için yardımcım beni arabayla takip etti."

Bunun zerine endişem biraz azaldı ama yine de riskliydi. Ya burada olmasaydım? Ya Brendan izliyor, bekliyor olsaydı? Bu korkulardan kurtulmak için mücadele ettim. Yoldan benim ve Anson'ın aracını görebiliyordu. Dikkatli davranıyordu.

Thea'nın yanına geçtim ve başımı eğerek ona hızlı bir öpücük verdim. "İşler yolunda mı?"

Ne sorduğumu biliyordu. "Her şey iyiydi. Luca'nın bugün bizimle takılması ve vücut ağırlığınca krema yemesi dışında. Ben çıkarken duvarlardan zıplıyordu."

Yedi yaşındaki çocuğun fırının etrafında top sektirdiğini zihnimde canlandırırken kıkırdadım. "Sutton bir madalya ve tacı hak ediyor."

"Ve spa'da bir gün," diye onayladı Thea, sonra dikkatini orada bulunan diğerlerine çevirdi. "Hey, Mara. Nasılsın?"

Kadının cevap gülümseme si gergindi. "İyiyim. Shep'in yeni bebeğini gezdirdim." Bakışları bana yöneldi ve yüzümü buruşturmama neden olacak şekilde yumuşadı. "Harika bir iş çıkartıyor, sence de öyle değil mi?"

Thea hafifçe sertleşti ama yüzündeki gülümseme yi korudu. "Oldukça inanılmaz."

Mara'nın gözleri tekrar bana kaydđ. "Hep bu eski, tarihi çiftlik evlerinden birini onarmayı hayal ederdi. Sonunda gerçekleşiyor olmasına sevindim."

Kızgınlığım arttı. Mara sanki en derin hayallerimi biliyormuş gibi konuşuyordu ama aramızda hiç böyle bir bağ olmamıştı.

Thea sessiz kaldı, yemi yutmadı ve oyunu işe yaradı. Sessizlik Mara'nın yerinde kıpırdanmasına neden oldu. "Sanırım kamyonun camlarını indirsek iyi olacak."

Anson ve ben harekete geçtik, her şeyi yerinde tutan bağları çözdük ve pencereleri eve doğru yerleştirdik.

Mara bir süre kamyona binmeden öylece durdu. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara Shep. Bir şey için fazladan yardıma ihtiyacın olursa birkaç gün izinliyim."

Teklifi görmezden geldim. "Onları buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım." Bununla birlikte, kamyona atladı, geniş bir dönüş yaptı ve yola koyuldu.

Çenem gerilmişti, Thea'ya bakmak için yer değiştirdim. "Bir ile on arasında bir ölçekte, şu anda ne kadar kırgınsınız?"

THEA

Mara'nın Shep'in evinden çıktığını gördüğüm anda içime bir sıkıntı çökmüştü. Ama bu duyguyu bastırmıştım çünkü Shep ona güvenemeyeceğimi gösteren hiçbir şey yapmamıştı.

Ama söylediği her şey kızgınlığının daha da derinleşmesine ve öfkeye dönüşmesine neden oldu. Ve şimdi, sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. *"Senin için her şeyi yaparım."*

Shep'e odaklanırken öfkemi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"Ben içeride olacağım," diye mırıldandı Anson ve hızla kaçtı.

Shep'in yüz ifadesindeki belirsizliği ve endişeyi okuyarak onu iyice anladığımda öfkem bir nebze olsun azaldı. "Ben uçüm. Beştim ama senin yüzünü görünce tekrar düştüm."

Shep beni kendine çekti. "Özür dilerim. Teslimatı yapmasını ben istemedim. O sadece yaptı."

"Biliyorum." Onun kucağına gömüldüm, talaş ve sedir ağacını içime çektim. Bu üçü bire indirdi. "Brendan gibi olmak istemiyorum."

Shep geri çekildi, kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Parmaklarım Shep'in tişörtüne dolandı. "Eskiden benimle konuşmaktan nefret ederdi.

herhangi bir adam. Birlikte çalıştıklarım bile. O kişi olmak istemiyorum." "Değilsin," diye güvence verdi Shep, saçlarını okşayarak.

Yüzünü. "Hiçbir zaman olamadın."

"Kıskandım," diye itiraf ettim. "Seni benden çok daha uzun süredir tanıyor." Fırına gelen Mara'nın burada doğup büyüdüğünü biliyordum. Shep'le birlikte anaokulundan itibaren aynı okula gitmişlerdi. Bu onunla asla paylaşamayacağım bir geçmişti.

"Thorn," diye fısıldadı Shep, beni daha yakına çekerek. "Doğduğumdan beri uyanık olduğum her saniyeyi onunla geçirsem de fark etmez. Yine de beni en iyi tanıyan tek bir kişi olurdu. Sen."

Sözleri, kırılğan yanlarımı biraz daha yatıştırdı. Shep'in başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Kimsenin girmesine izin vermeyeceğimi düşündüğüm parçalarımı gördün. Sen benim her şeyimi gördün. Hâlâ kırık olduğunu bile bilmediğim şeyleri iyileştirdin. Ve şimdiye kadar sevdiğim tek bir kadın var. Sen."

Nefesim kesildi. "Beni ağlatma, Shepard Colson."

Dudakları kıpırdadı. "Bebeğim, beni böyle azarlıyorsun ve seni becermek zorunda olduğumu biliyorsun."

Beni omzunun üzerinden yukarı çekerken çığlık attım. "Shep! Anson burada," diye tısladım.

"İyi ki bir ahır var."

"Mekânı ne kadar değiştirdiklerine İNANAMIYORUM. İnanılmaz bir şey. Sanki dışarıdaki tarlaların üzerinde geziniyoruz." Shep'in ve benim ahıra gitmemizden sonra Shep ve Anson'ın takmasına yardım ettiğim iki büyük pencereye bakarak geri çekilirken sözlerim sessiz ve saygılıydı.

Shep'in kolu omzuma dolandı. "Burada oturup tüm o muhteşem peyzaj fikirlerine bakmayı hayal edemiyor musun?"

Arka bahçeyle ilgili vizyonum konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu görünce içime bir sıcaklık yayıldı. "Bir kitap ve bir fincan çayla kıvrılmak," dedim, şimdi hayal ederek. "Tanrım, kar yağdığında nefes kesici olacak."

"Şu ev kıskançlığı çirkin yüzünü gösteriyor, o yüzden ben Viktorya dönemine geri dönüyorum," diye mırıldandı Anson, kapıya doğru ilerlerken.

Omzumun üzerinden baktım. "Rho'ya benden selam söyle."

"Söylerim." Anson Shep'e bir selam verdi. "Yarın görüşürüz patron."

"Görüşürüz," diye karşılık verdi Shep.

Önümdeki manzaraya geri döndüm. Gördüğünüz gibi *her şeyi* görebiliyorsunuz. Castle Rock'tan

Monarch Dağları. "Buradan ayrılabilceğimi hiç sanmıyorum."

Shep manzaraya karşı sırtıttı. "Ana yatak odası için sipariş ettiğim devasa küvet için bile mi?"

"Tamam, belki onun için."

Shep'in omzumdaki tutuşu biraz daha sıkılaştı. "Bundan vazgeçmek istediğimi sanmıyorum."

Soru sorarcasına ona baktım.

"Bu bende kalacak."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Shep oradan oraya taşınıyor, hiçbir yere en fazla bir yıldan fazla yerleşmiyordu. İşler biter bitmez bir sonrakine geçmek için kıpırdanmaya başlıyordu. "Emin misin?"

Shep pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Bu arabada özel bir şeyler var. Arabayı çektiğim anda bunu hissettim. Ve burası beni ilk kez kabul ettiğin yer. Gitmesine izin veremem, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamayacak birine değil. Hiç kimseye. Kendimi burada bir hayat kurarken görebiliyorum." Başını eğdi, bakışları bana geldi. "Bir aile."

Kalbim kaburgalarıma çarptı. "Bu fikre bayıldım."

Ve ben de bunun bir parçası olmak istedim. Kendimi resmin içine yerleştirmek istedim. Bahçelerle ilgilenmek ve kehribar gözlü küçük çocukların bahçede birbirlerini kovalamalarını izlemek.

"Sevindim." Shep dudaklarını dudaklarıma indirdi, beni usulca ve yavaşça öptü. Geri çekildiğinde gözlerinde sevgiden ve daha da ötesi umuttan söz eden bir sıcaklık vardı. "Hadi eve gidelim."

"Bana uyar." Sırt kaslarım banyo istiyordu ama evdeki işlerle uğraşmadan önce değil. "Seradaki ve bahçedeki bitkileri sulamam gerekiyor."

Shep, "Yardım edeyim," diyerek beni dışarı

çıkardı. "Bu konuda seninle tartışmayacağım."

Shep'e aşık olmanın bir başka özelliği de buydu. O gerçek bir ortaktı. Ben istemedikçe hiçbir şeyle tek başıma uğraşmazdım. En iyi aşçı olmasa da, her zaman yardım etmeyi teklif ederdi. Her zaman temizlik yapardı. Çamaşır yıkarken benim kıyafetlerimi de kendi kıyafetleriyle birlikte yıkardı ve bahçe işlerine her zaman yardım ederdi.

"Arabayı burada bırak. Yarın seni işe götürüp getiririm," diye önerdi Shep.

Ona doğru bir bakış gönderdim. "Yapmak zorunda değilsin-" "*İstiyorum.*"

Buna karşı çıkmayacaktım. Tıpkı Shep'in elleri kalçalarımı kavrayıp beni aracına bindirirken itiraz etmediğim gibi. Ya da emniyet kemerimi bağladıktan sonra oyalandığında.

Shep kamyonetini eve doğru çevirdiğinde, çenesini ve burnunun eğimini inceledim. "Sen bir avsın, bunu biliyor musun?"

Bakışları bana kaydı, bakışlarının arasında bir eğlence vardı. "Bu Yani

?" "Öyle," dedim ona. "Seninle yaşamayı seviyorum."

Güvenli olandan daha fazla, ama umurumda değildi. Bir kereliğine de olsa

umursamaz ve her şeyi olurlarına bıraktım.

Shep'in parmakları benimkilerin arasından geçti. "Bu hayatı çok daha eğlenceli hale getiriyorsun."

Ona sııttım. "Sen de bu konuda hiç fena değilsin. Saçıma hâlâ saman yapışmış olsa bile."

Shep bir kahkaha attı. Ama yol boyunca elimi bırakmadı. Bu bir söz, bir yemin gibiydi. Shep kamyonundan inmek için beni bıraktığında bile bu duyguya tutunmaya devam ettim.

Kapımı açtı ve çıkmama yardım etti. "Önce akşam yemeği için içeri mi yoksa seraya mı gidelim?"

"Seraya. Eğer oturursam, bir daha kalkmam."

Shep kıkırdadı. "Yeterince makul. Yemekten sonra sana banyo yaptırırım."

Bahçelere doğru ilerlerken bu basit, şefkatli teklif içimde en iyi şekilde dönüyordu. Ancak adımlarım duraksadığında sıcaklık kayboldu ve yerini buz gibi bir korkuya bıraktı. Gördüğüm şeyi hemen anlayamadım.

Görüntü parçalar halinde bir araya geldi. Seranın parçalanmış camları. Bahçeler parçalara ayrılmıştı. Ve yapının sağlam kalan tek tarafında spreyl boya vardı. Tek bir kelime.

FAHİŞE.

SHEP

Kolluk kuvvetlerinin arka bahçeyi taramasını izlerken Thea'yı kendime doğru daha sıkı ÇEKTİM. Hava seksenlerin ortasında olmasına rağmen bana karşı titriyordu. Bu küçük titremeler bende tüm dünyayı yakıp kül etme isteği uyandırdı.

Bunun yerine parmağımla Thea'nın bardağının kenarına dokundum. "Biraz daha çay?"

Başını salladı ve bir kameranın solan ışıktaki parıldamasını izledi. Olay yeri teknisyenleri her şeyin fotoğrafını çekiyordu. Her flaş Thea'yı irkiliyor ve içimden bir parçayı daha öldürüyordu.

"Orası benim en sevdiğim yerdirdi," diye fısıldadı.

Kelimeler asitle kaplanmış jiletler gibi göğsümü kesti.

Thea'nın fincanı tutuşu sıkılaştı, parmak eklemlerinin rengi soldu. "Kendimi yeniden bulmaya başladığım yerdirdi. Kendi sesimi duymaya. Tüm yalanları beni alt ettikten sonra kim olduğumu hatırladım."

Lanet olsun.

Brendan Boseman'ı öldürecektim. Ve bunu yaparken acele etmek istemedim.

İçimde dönüp duran tüm öfkeyi yuttum ve Thea'yı mümkün olduğunca nazik bir şekilde tutmaya çalıştım. "Bunu düzelteceğiz. Yeniden inşa edeceğiz. Eskisinden daha da iyi olacak."

Thea sadece seraya ve yıkık bahçeye baktı. Teknisyenler etrafta tepinip durarak her şeyi daha da mahvediyorlardı. "Asla eskisi gibi olmayacak."

Elim çenesi boyunca kayarak bana bakması için başını dikkatlice çevirdi. "Hayır, olmayacak. Ama bu sadece senin ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyor. Atlattığın her şey."

Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Bazen güçlü olmak istemiyorum. Yoruldum Shep."

Yutkunmaya çalışırken boğazım düğümlendi, oradaki yanma o kadar yoğundu ki. "O zaman bırak bir sürelğine yükü ben alayım."

Thea gözlerini kırptırarak bana baktı, gözyaşlarını temizlemeye çalışıyordu. "Tamam." "Tamam."

Başını göğsüme yasladı ve kollarımın onu sarmasına izin verdi. Bu çok fazlaydı. Thea'nın ona yardım etmeme izin vermesini sağlamak iyi bir günde bile bir savaştı. Şimdi bu kadar kolay pes etmesi... içime oturdu. O inatçı çizgisini özlemiştim. O ateşi.

Ama Thea'ya tutundum. Sanki ona bir şekilde güvence, güç ve güvenlik aşılayabilmişim gibi.

Tanıdık siyah bir kamyon, tüm kolluk kuvvetlerinin arasında durdu. Anson'ın, hepsi oradayken buraya gelmesinin neye mal olduğunu biliyordum. Bu onu hatırlamaktan nefret ettiği bir zamana geri götürmüştü ama yine de gelmişti. Gerçek bir dost. Bir kardeş.

Kamyonetten ilk inen Rhodes oldu, koyu kahverengi saçları uçuşarak arka güverteye doğru ilerledi. Akşamın alçak ışığında bile kız kardeşimin ela gözlerindeki endişe ve korkuyu görebiliyordum.

Ama bu sefer onu kendim gibi görmedim. Çünkü öyle değildi. Hemen düzeltmeye de çalışmadım. Çünkü o endişenin sevdiği bir arkadaşına hediye olduğunu biliyordum.

Rhodes'un yaklaşmasıyla Thea doğruldu ve fincanı elinden alıp şezlongun yanındaki küçük masanın üzerine koydum. İyi ki de öyle yapmışım çünkü Rhodes yaklaşır yaklaşmaz Thea'yı ayağa kaldırıp sıkıca kucakladı.

Rhodes hiçbir şey söylemeden uzun süre ona sarıldı. Sonra dudaklarından birkaç küfür döküldü. "Onu *öldüreceğim*. Ama önce ona işkence etmeyi düşünüyorum. Birkaç parmağını keseceğim. Ya da belki taşaklarından başlamalıyım."

"Tanrım," diye mırıldandı Anson, güverteye doğru ilerlerken. "Sana bir cinayet kulübesi mi yapmam gerekiyor, Reckless?"

Rhodes öfkeli gözlerini ona çevirdi. "O dangalak, bok çuvalı, kusmuk lekesinin acı çekmesi için ne gerekiyorsa yap."

Thea'dan bir kahkaha yükseldi ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı sestti. Bunu duyunca rahatlamayı bekledim ama olmadı. Hâlâ çok heyecanlıydım.

"Kusmuk lekesi mi?" Thea Rhodes'un elinden kurtulup geri çekilerek sordu.

Omuz silkti. "Uyuyor. Kendi midesi bile onu istemiyor." Thea başını salladı ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme kaldı.

"Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler."

"İyiyim, ama o yaşlı Bren-Bren'i topsuz bir harikaya dönüştürdüğümde, gerçekten altın bir yıldızı hak edeceğim."

Thea Anson'a döndü. "Uyurken arkayı kolluyor musun?"

Anson kıkırdadı. "Haddimi aşmamaya kesinlikle dikkat ediyorum."

Rhodes gözlerini devirdi. "Bu sabah tüm mürettebatın önünde kıcıma şaplak attın."

Anson sadece omuz silkti. "Küstahlaşmaya başlamıştın. Ve o şortun bana ne yaptığını biliyorsun."

"Lütfen Tanrım, durdur şunu," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

Thea yine güldü, bana doğru ilerledi ve bir kolunu belime doladı.

"Kulaklık mı?"

"Dünyanın en iyi gürültü önleyici kulaklıkları bile yeterince iyi olmazdı."

"Üzgünüm Shep," diye şarkı söyledi

Rhodes. "Değilsin."

O da bana sıırttı. Ama serayı gördüğünde gülümsemesi kayboldu. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Thea yanımda kaskatı kesildi ve içimden küfretmek geldi. Ama ısırdım ve ses tonumu sakinleştirmeye çalıştım. "Onu yeniden inşa edeceğiz. Eskisinden daha da iyi olacak."

Rhodes bize döndü, gözlerinde endişe vardı. "Ben yardım edeceğim. Ve Duncan'ın bitkiler için size ekstra indirim yapacağını biliyorsunuz."

Thea başını salladı. "Yapmak zorunda değil-"

"İsteyecektir." Rhodes Thea'nın gözleriyle buluştu. "Aile böyle yapar."

Bu sözler duyulur duyulmaz Thea'nın eli tişörtümün içine girdi.

"Teşekkür ederim."

fısıldadı.

Arka güvertede ağır ayak sesleri duyuldu ve hepimiz döndüğümüzde Trace'in bize doğru geldiğini gördük. İfadesi dikkatliydi ama altında yatan gerginliği görebiliyordum. "İşimiz neredeyse bitti, sonra herkesi başınızdan alacağım."

"Umut verici bir şey buldun mu?" Anson sordu.

"Söylemek için çok erken. Bir sürü parmak izi var ama sanırım çoğu Thea ve Shep'e ait. Şansımızın yaver gitmesini ve bir çift daha bulmayı umuyorum." Trace'in bakışları bana ve Thea'ya kaydı. "Brendan'ın avukatlarını arayıp görüşme talebinde bulundum. Oradan bir cevap alamadım."

"Elbette," diye tükürdü Rhodes. "Bahçe makasımla ona gününü göstereceğim."

Trace'in gözleri büyüdü. "Bunu duymamıştım." Rhodes ona kaşlarını çattı. Bana döndü. "Buraya gelirken ilçe müfettişinden bir telefon aldım."

Kafam karıştı ama Trace devam etti. "Bazı isimsiz telefonlar geldi, son projelerde köşeleri kestiğinizi öne sürüyorlar. Yeniden denetlemek zorundalar."

"Shep," diye fısıldadı Thea, sesinde açık bir endişe vardı.

Arka azı dişlerim birbirine sürtündü. "Stres yapacak bir şey yok. İşimi iyi yapıyorum. Onun bulabileceği bir şey yok."

Trace'in çenesinde bir kas kıpırdandı. "Üzgünüm Shep. Bunların hiçbirinin kalıcı olmayacağını biliyorsun." Odağını tekrar Thea'ya çevirdi. "Yarın çekim yaptığı yere gidip bazı sorular soracağım."

Thea'nın vücudu benimkine karşı sertleşti. İçinden yayılan korkuyu hissettim. Ve içimdeki o öldürücü öfke yeniden alevlendi. Thea'nın şakağına bir öpücük kondurdum ve onun sakinleştirici kokusunu içime çektim. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdim ona.

Thea yutkunurken boğazı düğümlendi. Trace'e "Bunu herkese duyurman onu daha da öfkeli edilecek," dedi.

"Bu kötü bir şey olmayabilir," dedi Anson.

Hepimiz ona döndük.

O devam etti. "Eğer Trace bir öfke tepkisi uyandırabilirse, Brendan pervasızca bir şey yapabilir. İzlerini normalde olduğu kadar iyi saklayamayabilir. Dex'i hazırda bekleteceğim. Trace, onu takip edebilir misin?"

Trace başını sallayarak onayladı. "Deneyebilirim. Gerçi yakın takibi zorlaştıran bir güvenlik ekibi olduğunu duydum."

Anson, "Eğer karanlık bir iş peşindeyse yanında güvenlik getirmez," diye belirtti.

"Doğru," diye onayladı Trace ve sonra Thea'ya döndü. "Bu senin için sorun olur mu?"

Thea titreyen bir nefes verdi. "Ne gerekiyorsa yaparım. Bunun bitmesini istiyorum."

Midem bulandı, asit çalkalanıyordu. Çünkü hiçbirisi hepimizin düşündüğü tek şeyi söylemiyordu. Ya Brendan tüm bu önlemleri atlattıysa? Ya Thea'ya ulaştıysa?

THEA

Sutton kahve istasyonunun etrafını silerken, "Biliyor musun, koruman çok tatlı," dedi.

Fırının ön tarafındaki pencerelere doğru baktım, söz konusu adamı arıyordum. Şerif Yardımcısı Allen otuzlu yaşlarının başındaydı, açık kahverengi saçları ve kaslı bir vücudu vardı. Son üç gündür her kırk beş dakika ile bir saat arasında yaptığı gibi önümden geçip gidiyor, devriye gezerken bakışlarıyla çevreyi izliyordu.

Sera olayından sonraki ilk gün Shep benimle işe gelmişti. Tüm fırını görebileceği bir köşedeki masaya oturmuş ve hiç kıpırdamamıştı. Onu işe gitmesi için ikna etmeye çalıştım ama reddetti. Trace'in o sabah Brendan'ı ziyaret etmesini şansa bırakmıyordu. Şerifin departmanındaki ekibimle bile.

Kendime yalan söyleyip endişelenmediğimi söyleyemezdim. Her sese ve harekete atlamış, Brendan'ın saldırmasını beklemiştim. Ama o an gelmemişti. Trace, Brendan'ın sorgulanmanın altında yatan öfkeyi görebildiğini söylese de, Brendan kamusal maskesini yerinde tutmuş ve herhangi bir dahli olduğunu reddetmişti. Ayrıca o zamandan beri dışarıya doğru herhangi bir hareket yapmamıştı. Dex de bilgisayarda bir şey bulamamıştı.

Bu yüzden bekledik.

Shep ikinci gün de benimle işe gelmeye çalışmıştı ama ona Sutton'ın onu fırından men etmesi gerektiğini söylemiştim. Ters ters baktı ve homurdandı ama sonunda çiftlik evindeki işine gitti.

Sanki korunmuyor değildim. Şerif Yardımcısı Allen sabahtan öğlene kadar benim gölgem olmuştu. Ve başka bir şerif yardımcısı

Her ihtimale karşı gece boyunca kulübemin dışında oturdular. Onların varlığı bir nefeste rahatlık, bir sonraki nefeste ise endişe veriyordu.

"Thea?" Sutton sordu, parmakları omzumu hafifçe sıyırdı.

Sarmal düşüncelerimden sıyrıldım. "Özür dilerim." Başımı salladım ve zorla gülümsedim. "Belki de oradaki şerif yardımcısına bir fincan kahve ve *meşhur* keklerinden birini götürmelisin."

Sutton kahkahalara boğuldu. "Az önce nasıl *kek* yaptın? kirli mi geliyor?"

Omuz silkerek ona sıırttım. "Bu bir hediye."

"*Kekler* için zamanım yok, ne demek istediğimi anlıyorsan. Uyumak için bile zar zor vaktim var."

Elimde bez ve bir şişe cam temizleyiciyle fırının etrafını dolaşırken arkadaşşıma baktım. Bugünlük işimiz neredeyse bitmişti ve iki müşteri hâlâ oyalanırken biz de temizlik rutinimize başlıyorduk. "Shep'le bu hafta bebek bakıcılığı yapmamızı ister misin?"

Sutton'ın gözleri sıcaklıkla dans ediyordu. "Pratik mi yapıyorsun?"

Karnımda küçük bir şey kıpırdadı. Umut, belki? "Hayır. Ama dikkat dağıtmaktan zarar gelmez ve senin çocuğunu seviyorum."

Konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "Sen ve Shep çok güzel bebekler yapardınız. Ve o da çok iyi bir baba olurdu."

Baba kelimesini söylerken Sutton'ın sesinde bir özlem vardı. Özlemediğim bir şey değildi. Ama aklım sürekli *güzel bebeklere* gidiyordu. Tanrım, bunu istiyordum.

Bu umut ışığı bir cehenneme dönüştü, Shep ve benim bir araya gelerek ne yapabileceğimizi görme ihtiyacı. Çocuğun gözleri yeşil mi olacaktı? Kehribar mı? Yoksa tamamen başka bir şey mi? Saçları sarı mı yoksa açık kahverengi mi olacaktı? Ne olursa olsun, bir parçam onun şefkatine sahip olacaklarını biliyordu.

"Kutsal cannoli, sen *gidicisin*," diye alay etti Sutton.

Bezimi ona doğru fırlattım. "Bana bunu yapmam gerektiğini söyleyen sendin."

Havluyu bana geri fırlattı. "Ve haklı olduğumu gördüğüme sevindim. Tıpkı her zaman olduğum gibi."

Fırın kutusuna spreyle sıkarken ve bezimi yüzeyde gezdirirken güldüm. Ama pencerenin dışında bir hareket dikkatimi çekti.

Tanıdık, iri yarı bir figür orada durmuş bana bakıyordu. Russ Wheeler'ın gözlerinde büyük bir nefret vardı. Sağlıklı bir dozda tiksinti de.

Birkaç ay önce olsa, bunun beni bir korku sarmalına sürüklemesine izin verirdim. Ama artık aynı kişi değildim. Shep her zaman sahip olduğum gücü yakalamama ve ona sahip çıkmama yardım etmişti.

Bu yüzden Russ'tan başka tarafa bakmadım. Onun nefret dolu bakışlarıyla karşılaştım ve hiç de Thea'ya yakışmayan bir şey yaptım. Onu tersledim.

Koyu kahverengi gözlerinde parıldayan şaşkınlık beni neredeyse güldürecekti ama bu bakış yerini hızla yoğunlaşan bir öfkeye bıraktı.

"Bu da ne böyle?" Sutton bana baktı ve sonra benim görüş alanımdan Russ'a doğru ilerledi. "Bu iş-"

Ancak Şerif Yardımcısı Allen kaldırımdan Russ'a doğru ilerlerken sözleri kesildi. Memurun ne dediğini duyamadık ama dudaklarını okuyarak işin özünü anlamaya yetecek kadarını çıkarabildim. *"İlerlemeniz gerekiyor."*

Russ arkasından renkli bir şeyler söyledi ama sokağın aşağısına doğru yürüdü.

"Sen iyi misin?" Sutton sordu.

Doğrudum ve dava üzerindeki çalışmalarına devam ettim. "Daha iyiyim.

Çok iyi hissettim."

"Bir dangalağı terslemek her zaman iyi hissettirir."

Temizlik görevlerimize devam ederken kahkahalara boğulduk. Bir sonraki saat geçerken, süpürdük ve günlük fırın ürünlerini topladık. Sutton bunları her zaman bir sonraki kasabadaki barınağa gönderirdi. Kalan iki müşteri ayrılırken, tabelayı *kapalıya* çevirdi.

"Gidebilirsiniz. Bana sadece paspas yapmak kaldı."

Başımı salladım. "Birlikte yaparsak daha hızlı olur."

Sutton bir kova sabunlu su alırken ben de masaların üstündeki sandalyeleri kaldırmaya başladım. Birlikte çalıştık, hoparlörlerden country müzik sesi geliyordu. Her şeyi bitirmemiz sadece bir saat sürdü.

"Luca'yı alma zamanı mı?" diye sordum.

Sutton saatine baktı. "Bir saatten önce olmaz. Kamptan sonra bir arkadaşıyla buz pateni pistine gitti."

Tezgâhın arkasındaki dolaptan çantamı aldım. "Hâlâ bir sonraki hokey yıldızı olmaya kararlı mı?"

Sutton paspası sıkarken içini çekti. "Çocuk ligi için eve form getirdi. *Beş yaşından* küçük çocukların oynamasına izin verdiklerini biliyor muydun? *Beş.*"

Yüzümü buruşturdum. "Biraz tehlikeli görünüyor. Ama bütün o pedleri takıyorlar."

"Sanırım. Ama sezon başlamadan önce bir kamp düzenlemeye çalışıyorlar. Elbette Luca'nın gönlünde yatan da bu."

Ona nazik bir gülümseme gönderdim. "Ve onu seven annesi de tabii ki evet diyecektir."

"Çünkü ben bir enayiyim," diye mırıldandı.

Sutton'ı kucaklamak için çektim. "Enayi değilsin. *Harika* bir anne."

"Teşekkürler, Thee Thee. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onu serbest bıraktım. "Yarın görüşürüz." "Eve sağ salım git," diye emretti.

"Gelecekteki erkek arkadaşın bundan emin olacak."

Sutton sırtı ve bana el salladı.

Dışarı adımımı attığımda etrafımı sıcaklık sardı ve çam havasını derin derin içime çektim. Koku şehir merkezine kadar ulaşmıştı.

Şerif Yardımcısı Allen yaklaşırken el salladı. "Günün nasıl geçti?"

"İyi idi," dedim. "Seninki? Sıkıcı olması dışında."

Kıkırdadı. "Önemli değil. Patronun bu iş için bana güvenmesi çok şey ifade ediyor."

Bu, olaya tatlı bir bakış açısıydı. "Minnettarım."

"Ne zaman istersen. Seni eve kadar takip edeceğim. Sadece bana kırmızı ışıktaki geçme."

Sırttım. "Kendimi tutmaya çalışacağım."

Bloktan aşağı indik ve köşeyi dönerek birkaç sıra arayla park ettiğimiz yere geldik. Şerif Yardımcısı Allen ben arabama binip çalıştırırken bekledi ve kapıları arkamdan kilitledi. Sonra onun aracına binmesini bekledim.

O bindikten sonra arabamı geri vitese taktım ve park ettiğim yerden çıktım. Şehir merkezinde bir sürü insan dolaşıyordu ve Brendan'ın sarı saçlarına dair herhangi bir iz aramaktan kendimi alamadım.

Yanağımın içini ısıarak bakışlarımı tekrar yola çevirmeye zorladım. Beni rahatsız etmeye devam etmesine izin veremezdim, artık veremezdim.

Kasabanın turist trafiğinden çıkıp beni eve götüreceğ yola girmem sadece birkaç dakika sürdü. Shep ve Moose'un *evine*. Bazı yapılar yıkılmış olsa bile, önemli olan insanlar ve yaratıklardı. Sadece buna tutunmak zorundaydım.

Arka koltuktan yan tarafıma bastıran soğuk metal beni
Pislik.

"Gözler ileri. Sürmeye devam et. Sana bir kurşun sıkmaktan nefret ederim.

Dalak."

Sesten çok hırıltıydı. Ama erkek sesi değildi.

Kime ait olduğunu görmek için dönmeye çalıştım, çünkü biraz tanıdık gelen bir şey vardı. Ama metal nesne kaburgalarıma saplandı. "Gözün yolda olsun dedim, sürtük. Ya da belki kalbini şimdi ve burada alacağım."

SHEP

ÖĞLEDEN SONRA GÜNEŞİ eski çiftlik evinin arkasındaki toprağı pişiriyordu. Her şeyi altın rengine bürüyen türden bir yaz güneşiydi. Ve bu ton bana olasılıklardan başka bir şey gördürmüyordu.

Evden uzaklaşırken adımlarımı saydım ve mesafe hakkında kabaca bir fikir edinmeye çalıştım. Son birkaç haftadır Thea'yla birlikte yaşarken, açık alanın onun için ne kadar önemli olduğunu görmüştüm. Dışarıda içeride olduğundan çok daha fazla zaman geçiriyordu. Bu da benim kendi alanımı yeni gözlerle görmemi sağladı.

Yerde hafif bir çukura ulaştığımda durdum. Burası gerçekten de bir havuz için mükemmel bir yer olabilirdi. Ama herhangi bir havuz değil, etrafını çevreleyen doğanın bir parçasıymış gibi hissettiren bir havuz. Hatta tembel bir nehir bile koyabilirdim. Bu düşünce çok saçmaydı ama umurumda bile değildi. Thea'yı burada bikinisiyle, şambrelle yüzerken hayal edebiliyordum.

Hayal ettiğimde bakışlarım havaya kalktı. Ben onu suyun içinde kovalarken Thea gülüyor, etrafımızda yemyeşil bahçeler oluşuyor ve Thea'nın hayal ettiği doğal manzaranın içinde eriyip gidiyordu. Thea'nın kendi yapabileceği bahçeler.

Ve bir sera. Thea'nın bir seraya ihtiyacı vardı. Ona yapabileceğim en efsanevi seraya.

Doğudaki araziye bakarken zihnimde planlar çizmeye başladım. Farklı tarzlar ve renkler denedim ama hiçbirisi tam olarak doğru değildi. Eve döndüm ve Thea'nın çok sevdiği yıpranmış dış cephe kaplamasına baktım. O an aklıma geldi.

Seranın tarihe ihtiyacı vardı. Eve uygun olduğunu hissetmek için. Çerçevenin, ana yapıda tuttuğum o yıpranmış, eskimiş görünümüne ihtiyacı vardı. Ama her bir yüzey camla kaplanacaktı.

Kar ve dolu karşısında kırılmayacak özel bir cam kullanmam gerekiyordu. Oldukça pahalıya mal o l a c a k t ı ama buna değecekti. Çünkü Thea'nın sahip olduğu güce sahip olacaktı.

"Neye bu kadar sert bakıyorsun?" Anson arkamdan gelerek sordu.

"Thea'ya tam şurada bir sera yapacağım." Yerini işaret ettim.

Anson uzun bir süre sessiz kaldı. "Burası senin evin mi?"

"Benim evim."

"Nihayet," diye mırıldandı.

Yüzümü ona döndüm, ağzımın bir köşesi kalktı. "Kız kardeşimin yanına taşınana kadar sadece eski bir yatağı ve aşırı doldurulmuş bir sandalyesi olan adam söylüyor bunu."

Anson sırttı. "Yerleşmenin değerini anlamaya başlıyorum."

"Ben de," dedim, o mükemmel noktaya geri dönerek.

"Onu seviyor musun?"

"İşte o." Bunun bilgisi kemiklerimin derinliklerinde bir şeyi yerine oturttu. Kendimi bildim bileli aradığım bir topraklanma hissi.

"Bunu bulmuş olmana sevindim," dedi Anson, sesi sertleşerek.

"Senin için de sevindim."

Çünkü Rhodes da Anson'ın içindeki bir şeyleri benzer şekilde yatıştırmıştı. Sadece iyileşmesi gereken farklı yaraları vardı.

"Az önce Dex'ten bir telefon aldım."

Anson'a o kadar hızlı döndüm ki görüşüm bulanıklaştı. "Ve?"

Anson'ın yüzüne başka bir gülümseme yayıldı. Ama bu seferkinde vahşi bir yan vardı. "O da var."

Anson'a bakakaldım. "Brendan'ın bilgisayarını mı?"

Başını salladı. "Dex onu uzun süre gömecek kadar şey buldu. Ve bu sadece Thea değil. O pislik bu tür şeyleri en az altı kadına daha yapmış."

İçimden öfke ve rahatlama karışımı bir his geçti. "Onu nasıl yakalayacağız? Bunların hepsi yasadışı yollardan elde edildi-"

Anson elini sallayarak sözümü kesti. "Bu yoldan daha önce de geçtim. Dex'in tek yapması gereken kanıtı Trace'e ve FBI'daki siber suçlar birimine isimsiz olarak göndermek. Yasadışı yollardan elde edildiğine dair bir kanıt yok."

"Emin misin?" Brendan'ın bu işten sıyrılması riskini göze alamazdık. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacaktı.

"Yüzde yüz eminim. Trace'in FBI'la bağlantı kurmasını sağlayacağım. Hem buradaki kiralık evindeki hem de Los Angeles'taki evindeki tüm elektronik eşyalarına aynı anda el koymak için bir plan yapabilirler. Dex bilgisayarlarını içeriden donduracak, böylece hiçbir şey silinemeyecek. O piçi yakaladık."

İçimi bir rahatlama kapladı, neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim. Brendan'ın hak ettiği işkence bu değildi ama bu da bir şeydi. Ve her şey ortaya çıktığında halkın sevgisini kaybedecekti ki bu onun gibi bir adam için en kötü ölüm darbesi olabilirdi.

Anson elini omzuma attı ve sertçe sıktı. "Bu iş bitti. Onu yakaladık."

Boğazım yandı. "Teşekkür ederim. Biliyorum... O dünyaya geri dönmenin senin için kolay olmadığını biliyorum."

Anson başını salladı. "Buna değer. Ve gerçek şu ki, giderek kolaylaşıyor. Tetiklendiğimde her şeyi konuşabileceğim Rho'nun olması işleri kolaylaştırıyor. Yardım etmeyi seviyorum. Bir şekilde iyileştiriyor."

Tanrım, arkadaşım adına bunu duyduğuma sevindim.

Beni itti. "Şimdi buradan çık ve kız arkadaşına iyi haberi ver."

Sonunda Thea'ya bu haberi vermek tatlı bir an olacaktı.

Evin önüne doğru gitmeye başladım ama telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve ekranda Trace'in adının yanıp söndüğünü gördüm. Sırıtarak kabul tuşuna bastım. "İyi haberi duydun mu-?"

"Shep," diye sözümü kesti, sesi gergindi.

Donup kaldım, içimdeki tüm rahatlama bir anda yok oldu. "Sorun ne?"

"Thea evine giden sapağı kaçırdı. Allen endişelendi ve hızlandı. Kenara çekmiyor."

Döndüğümde içimi buz gibi bir korku kapladı. Anson'ın orada olduğunu biliyordum ama onu göremiyordum. Tek görebildiğim Thea'nın serasını inşa etmek istediğim yerd.

Trace'in sesi hattan çatırdadı. "Allen arabasına bakmaya çalıştı. Arka koltukta biri varmış ama kim olduğunu göremiyor."

Bilmem gerekirdi. Tam mutluluğu ve iyiliği yakalamıştım ki her şey altımdan çekilip alındı.

THEA

Silah şiddetli bir yumrukla yan tarafıma savruldu ve kaburgalarım acı içinde parladı.

"*Sürmeye devam et* dedim," diye hırladı kadın. "Daha hızlı!" Sanki derdini anlatmak istermiş gibi metal namluyu bana tekrar sapladı.

Ses çok tanıdık ama bir o kadar da farklıydı. Tam olarak kavrayamadığım kadar değişmişti. Ve figürün yolcu koltuğunun arkasına, döşeme tahtalarının üzerine sıkışmış olması, dikiz aynasından ona bakamayacağım anlamına geliyordu.

"Eğer daha hızlı gidersem, Şerif Yardımcısı Allen bir şeylerin ters gittiğini anlayacak." Sesim benimki gibi çıkmıyordu. Sakindi, toplanmıştı, sanki benim bir parçam bile değildi. Sanki kelimeler benim ağzımdan çıkmamış gibiydi.

Arkamdan bir küfür duyuldu. "Şu domuzlar. Her zaman kendilerinin olmayan işlere burunlarını sokarlar. Her zaman işleri daha da kötüleştiriyorlar. Neden bizi rahat bırakmıyorlar?"

"Yardım etmeye çalışıyor. Beni güvende tutmak için." Beni silah zoruyla tutan bir kadına bunu neden anlatmaya çalıştığımı bilmiyordum. Belli ki güvenliğim umurunda bile değildi. Ama nedense sessiz kalmanın onu daha da kızdıracağından korkuyordum.

"Güvende olmana gerek yok! Gitmen gerekiyor. Sadece GİDERSEN her şey yoluna girecek." Silahı geri çekti, sonra tekrar kaburgalarıma sapladı.

Bunun şiddetiyle direksiyona doğru iki büklüm oldum, araba yana doğru sürüklenirken hırıltılı bir ses çıkarıp bizi kasislerin üzerine gönderdi.

"Yola geri dön! Hiçbir şeyi doğru yapamıyor musun?" diye hırladı, arka koltuğun ortasında, dikiz aynasının tam hizasında oturmak için yukarı doğru itti.

Parçaları yerine oturtana kadar her şey zihnimde dönüp durdu. Arabayı sağa çekerken gördüğüm görüntüyü beynimin hesaplaması değerli saniyelerimi aldı.

"Seni kim neden seviyor, aklım almıyor. Araba bile kullanamıyorsun," diye tersledi.

"Raina?" Mırıldandım.

Bakışlarım yol ve dikiz aynası arasında gidip gelirken, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışırken, adı dudaklarımda bir soruydu. Sanki bir çeşit ateşli rüya gibiydi.

Sözde sorumu duymazdan geldi, bakışları üzerimde geziniyordu. "Çirkinsin. Sıska bir çocuk gibisin. Çoğu zaman berbat giyiniyorsun, geri kalan zamanlarda da kendini rezil ediyorsun. Sen hayatından çıktığında Shep şanslı yıldızlarına şükredecek. Ona bir iyilik yapıyorum."

Raina'nın sözleri beni makineli tüfekten çıkan mermi gibi vurdu. Darbe üstüne darbe. Sözlerinin temposu çok tanıdıktı. Brendan'inkine çok benziyordu. Anlam veremediğim bir yıkım. Bir saniye önce züppe, bir saniye sonra fahişe.

Bu itme-çekme, kelimelerin kendi manik hissiyle birlikte kalbimin daha hızlı atmasını sağladı. Direksiyonu daha sıkı kavramaya ve şimdi ve burada kalmaya çalıştıkça avuçlarım nemlendi. "Shep'e yardım etmek mi istiyorsun?"

"Ben herkese yardım ediyorum. Sen gidersen hepimiz daha iyi olacağız. İyi adamları mahvediyorsun. *Her şeyi* mahvediyorsun."

Hatıralarım bana çarptıkça ağzım kurudu. "*Her şeyi mahvediyorsun. İnsanların hayatlarını paramparça ediyorsun ve umurunda bile değil.*" Sözcükler zihnimde yankılandı, Brendan'ın bir bardağı duvara çarpıp kırmadan hemen önce ağzını şapırdatmaya başlarken gözleri kamaşmış görüntüsü. Banyoda yere kıvrılıp her şeyin bitmesini nasıl dilediğimi hatırladım. Acı. Endişe. Her şey.

"Dikkat et!" Raina bağırdı, silahı tekrar bana sapladı ve zaten istismar ettiği hassas noktaya vurdu.

Monarch Dağları'na giden yolda arabanın karşıdan gelen trafiğin şeridine girmesine izin vermiştim. Neyse ki kimse yoktu.

Karşımda duruyordu ve ben de hızla aracımı düzelttim. Gözlerimi kırıştırdım, anılarla birlikte batan gözlerimi de temizlemeye çalıştım.

Direksiyonu tutuşumu düzelttim, bakışlarım dikiz aynasına kaydı. Raina'nın yüzü aynayı dolduruyordu ama onun ötesinde Şerif Yardımcısı Allen'in ekip arabasını gördüm. Çok yakındaydı. Ona yardım etme şansı vermek için bir yol bulmalıyım. Belki arabamı çarpabilirdim?

Silahın namlusunu yanımda hissettiğimde bunun çok kötü bir fikir olduğunu anladım. Raina'nın parmağı tetikteydi. Herhangi bir etki yaratırsak beni vuracağı kesindi.

"Ne istiyorsun?" Homurdandım.

Raina'nın ela gözleri erimiş altın renginde parladı. Shep'in kehribar rengi bakışlarında gördüğüm türden değildi; saf bir öfkeydi. Öfke. Silahı sıkıca kavradı. "Sana söyledim. Gitmeni istiyorum." Titreyen bir nefes verdi. "Seni gitmen, durman için uyarmaya çalıştım ama dinlemedin. Lastiklerini patlattım, o fotoğrafı gönderdim, aptal küçük seranı yok ettim. Ama sen beni duyamayacak kadar aptalsın!"

"Neden?" Çok basit bir soruydu ama Raina'nın amacını anlamamıştım. Ona karşı hep nazik olmuştum.

O gözler yine parladı. "Kocamı çalmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Evliliğimizi yıkmaya çalıştığını? Onun bana zarar vermesini sağladığını?"

Her cümle beni bir o yana bir bu yana savuran bir darbe gibiydi. Onlar da tam olarak mantıklı değildi.

"Raina, Russ'ın sana zarar vermesini istemiyorum. Ondan uzaklaşmanı istiyorum."

O kadar hızlı hareket etti ki darbeyi engelleme şansım yoktu. Silahı tutan elini geri çekti ve başımın yan tarafına bir yumruk indirdi. Araba yana savrulurken görüş alanımın önünde noktalar dans etti ve Raina dik durmak için koltuğu kavradı.

"Seni kaltak!" diye hırladı. "Tek istediğin canımı yakmak. Russ'ı kışkırtıyorsun. Onu yoldan çıkarmak. Bana barda olanları anlattı. Ona yaklaştığını, dokunduğunu. Sonra da kurbanı oynamışsın. Eve geldiğinde çok kızgındı."

Midem bulandı. Bundan sonra ne olduğunu duymak istemiyordum çünkü kötü olacağını biliyordum.

"Beni duvara öyle bir fırlattı ki bayıldım. Ertesi gün zar zor hareket edebildim. Hepsi senin yüzünden."

Nefeslerim hızlı hızlı kesiliyor, her nefes alışımda Raina'nın bana silahla vurduğu yer ciğerlerimi yakıyordu. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Saçımın arkasını öyle sert tuttu ki yıldızları gördüm. "Değilsin. Sen bir fahişesin. Tıpkı diğerleri gibi. Çok masum ve mükemmel olduğunu düşünerek herkesi kandırmaya çalışıyorsun. Ama değilsin. Görecekler. Şimdi her şeyi görecekler."

Panik daha da alevlendi.

"Sağa dön. Dağın yukarısındaki yoldan," diye emretti

Raina. "Hayır," diye fısıldadım.

Yapamazdım. Onun emirlerine uymak sadece kötü şeyler getirirdi. En kötüsünü.

Raina saçlarımı daha sıkı kavradı ve beni sarstı. "Beni dinleyeceksin. İtaat edeceksin."

"Hayır." Tek yapabildiğim buydu. Sessiz direniş.

Diğer eli hareket etti ve kulağımın yanında sağır edici bir çatırtı duyuldu. Sürücü tarafının camı kırıldı ve camlar etrafa saçıldı. Direksiyonu yana doğru kırdım, neredeyse bir setten aşağı düşüyorduk.

"Dinlemezsen bir sonraki diz kapağına girecek."

Siren havayı delerken Allen'in ekip arabasının ışıkları yandı.

Raina dönüp ona baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Bak ne yaptın. Bunun da bedelini ödeyeceksin. Tüm başarısızlıklarının." Başımı salladı. "Arabayı çevir, yoksa seni burada ve şimdi öldürürüm."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü; hayal kırıklığı ve korkudan. Çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Dinlemek mi, direnmek mi?

Benden yapmamı istediği dönüşe baktım. Dağlara giden yolun etrafında dolanırken yavaş yavaş irtifa kazanıyorduk. Ama bu yol bizi doğrudan yukarı çıkaracaktı. Ayrıca etrafı çok sayıda uzun ağaçla çevriliydi. Arabayı içine gönderebileceğim ağaçlar. Bu benim tek umudumdu. Silahı patlarsa kurşunun bana isabet etmemesi ya da en azından ölümcül bir atış olmaması için dua etmem gerekiyordu.

"Dön!" Raina bağırdı.

Direksiyonu kırdım, dönüşü yaptım ve çakıl taşları uçtu. Raina kendini sabitlemek için beni kullanırken saçlarımı sıkıca tuttu ve kafa derimde yeni bir acı dalgasının dans etmesine neden oldu.

Arabayı yolda tutmayı başardım, düzleştirdim ve dağın yamacına doğru ilerledim. Eğim, istediğim ve ihtiyaç duyduğum gibi kaza yapmak için yeterli hızı elde etmemi zorlaştıracaktı. Ayağımı gaza bastırdım, bir hata yapıp bizi solumdaki dik inişlerden birinin üzerinden uçurmamak için dua ediyordum.

Raina saçımı tuttu ve arkasını dönerken sıkıca kavradı. "Lanet domuzlar," diye hırladı ve silahını arka cama doğrulttu.

Korkum tavan yaptı ve iyi bir nişancı olmaması için dua ettim. Şerif Yardımcısı Allen'ı vurmasını diye.

Bir çatlak sesi daha duyuldu ve cam örümcek ağı gibi dağıldı. Sonra bir el daha ve bir el daha. *Bir silah kaç mermi alır?* Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim bitmiş olabileceği ya da bir düzine kalmış olabileceğiydi.

Bir kahkaha havayı delip geçti, ama mide bulandırıcı bir niteliği vardı. "Bakalım ön tekerleği olmadan dağa nasıl tırmanacak."

Bakışlarım bir anlığına dikiz aynasına kaydı, parçalanmış camdan Allen'ın aracının kayarak durduğunu görece kadar uzun bir süre. İçim daraldı. Eğer şimdi kaza yaparsam, destek gelmeyecekti. Sadece Raina'nın yaralanmasına neden olacak kadar güçlü çarpmayı ummak zorundaydım.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Yaptığı her şeye rağmen onu incitmek istemiyordum. Hayatında yeterince acı çekmişti. Zihnini dayanılmaz şekillerde büken acılar.

Kendi beyninize ya da anılarınıza güvenmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Başını ya da sonunu göremediğiniz boğumlu bir düğüme dönüştüler. Tanımlayamadığınız bir kordon gibi. Bir zamanlar ne olduğunu bilmiyordunuz çünkü artık tamamen farklı bir şeydi. Çıkış yolunu göremediğiniz bir şey.

Ama artık görüyordum. Biliyordum. Gerçek sonunda beni bulmuştu. Shep'e aşık olmak da bana yardım etmişti - sanki Shep gözlerimin üzerindeki bir perdeyi kaldırmıştı. Artık dünyayı yeni gözlerle görebiliyordum, tüm tonları ve renkleri gerçekte oldukları gibi.

Bu asla geri ödeyemeyeceğim bir hediye idi.

Ama sahip olduklarımız için savaşacak kadar cesur olacaktım.

Bakışlarım önümdeki yola kilitlendi. Solumdaki ağaçların arasından keskin, uçurum benzeri inişler olduğunu biliyordum. O ağaçların arasından kayalık bir ölüme doğru gitme riskini göze alamazdım. Ama sağ tarafta sadece orman vardı.

Sparrow Falls'a taşındığımda beni rahatlatan şeylerden biri de bu ağaçlar olmuştu. Sonsuz güzellikleri ve sakinleştirici kokuları. Umarım beni bir kez daha kurtarabilirlerdi.

Direksiyonu onlara doğru çevirdim ve Raina ılık attığı anda gaz pedalına bastım.

SHEP

"BIN" diye emretti Anson, kamyonetinin kapısını çekerek açtı.

Başka bir emir beklemedim, kendimi kabine attım ve o karşıma tırmanırken kapıyı kapattım.

Anson kamyonetini çalıştırdı ve geri vitese taktı. "Torpedo gözünü aç. Orada bir polis tarayıcısı var. Nerede olduklarını bulabiliriz."

Trace bu bilgiyi benimle paylaşmamış, aramasını beklememi söylemişti. Thea dışarıda hayatı için savaşıırken ben evde oturup parmaklarımı oynatır mıydım hiç?

Onun hayatı için.

Sadece bu kelimeleri düşünmek bile görünmez bir yumruğun karnıma çarpmasına ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltmasına neden oldu. Her şey sanki tüm vücudum alevler içinde kalmış gibi yanıyordu.

Thea'ya bir şey olursa tam olarak böyle olacaktı. Artık onun tarafından sevilmemenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için onsuz bir hayat yaşayamazdım. O her şeyi daha da güzelleştirdi. Sanki onun yanımda olması bile etrafımdaki dünyayı daha canlı ve daha güzel kılıyordu.

"Turuncu güç düğmesine bas. Çoktan Mercer County kanalına ayarlanmış olmalı," dedi Anson ayağıyla gaza daha sert basarak çakılların uçuşmasını sağlarken.

Telsize benzeyen cihazı el yordamıyla buldum. Turuncu düğmeye bastığım anda cızırtı başladı.

"Dördüncü birim, Thea Stewart ve kimliği belirsiz bir şahsı Terrace Yolu'nda otuzuncu kilometre işaretini geçtikten hemen sonra takip ediyor. Allen'in aracı çalışmıyor. Ateş açıldı. Bilinmeyen şahıs silahlı."

Polis telsizini o kadar sert kavradım ki plastik çatlamaya başladı. Anında tutuşumu gevşettim, vücudumu serbest kalmaya zorladım, böylece

Thea'yla olan tek bağlantımı da kaybetmeyecektim.

Ateş edildi.

Gözlerim hidroklorik aside batırılmış gibi yandı.

Thea yaralanmış mıydı? Kanıyor muydu? Daha kötüsü?

"Kendine hakim ol kardeşim. Ona ulaşacağız." Anson iki şeritli otoyolda gaza basarken bana güvence verdi.

Memurun tarif ettiği sapaktan çok uzakta değildik. Ama yeterince de yakın değildik. Her şeyin değişmesi sadece bir saniye sürmüştü.

Anson, Terrace Yolu'na keskin bir dönüş yaptı. Bu yol adını, dağın içine teraslanmış ve aşağıdaki vadiye bakan çok sayıda manzaradan almıştı. Güzel, manzaralı bir yoldu ama geceleri ya da karda tehlikeli olabilirdi.

Ön camı parçalanmış ve lastiği patlamış ekip arabasını inceleyen Şerif Yardımcısı Allen'in yanından geçerken içim burkuldu ama Anson durmadı. İleride toplanmış kolluk kuvvetlerini görene kadar hızını korudu. Gazı kesti ve yavaşlayarak durdu.

Ama benim kapım çoktan açılmıştı. Bir milisaniye içinde kamyondan çıktım ve onu görene kadar ilerledim.

Thea'nın arabası. Lacivert sedan daha çok bir hurda metal yığının benziyordu. Devasa bir ponderosa çamına kafa kafaya çarpmıştı. Ön tarafı tamamen parçalanmıştı. Bütün camlar kırılmıştı. Hava yastıkları açıldı.

Nefes almayı bıraktım. Sürücü tarafındaki hava yastığındaki kan mıydı?

Thea hangi cehennemdeydi?

Bir el omzumu sıktı. "Sana aramamı beklemeni söylemiştim."

Bakışlarım Trace'e kaydı. "Ben Thea."

İhtiyacı olan tek cevap buydu. Tek sebep buydu. Çünkü Thea her şeyiydi.

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. Yüzünde acı vardı çünkü *biliyordu*. Thea'nın içimde umutsuzca ihtiyaç duyduğum huzuru bulmama yardım ettiğini biliyordu. Ve onun ne kadar özel olduğunu görmüştü. Bu dünya o olduğu için daha iyi bir yerdi.

Trace yutkunurken boğazı düğümlendi. "Yaya olarak gidiyorlar. Ormanı taramaya başlamak üzereyiz."

Thea hâlâ hayatta olduğu için bir rahatlama hissi duydu ama bunu dehşetle karışık bir öfke izledi. "Onu hangi cehenneme götürüyor?" Hırladım. Brendan buraları bilmiyordu. Bu dağ geçidinin burada olduğunu bile bilmemesi gerekirdi.

"O mu?" Trace kaşlarını çatarak sordu.

"Brendan," diye homurdandım.

"Onu kaçıran Brendan değil. Raina Wheeler."

Bu isim bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Benim için her zaman gergin bir gülümsemesi olan bu hafif kadın, Thea'yı silah zoruyla tutmasını bekleyeceğim son kişiydi. "Ne-neden?"

Tek kelimelik sorular birbirinin üzerine yuvarlandı. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Trace başını salladı, endişesi yüzüne çizgiler halinde yayılmıştı. "Hiçbir fikrim yok. Arkadaş olduklarını sanıyordum."

Anson toplanma yerimize d o ğ r u ilerledi, önce arabaya sonra da dağın yamacına baktı. "Eğer devam eden bir istismarın kurbanı olduysa, bu tür şeyler psikoz ataklarına yol açabilir."

İçime hastalıklı bir his yayıldı, hemen ardından ciğerlerimdeki tüm oksijeni çalan bir korku geldi. Sonra hareket ettim, kendimi durduramadım. Thea'yı bulmalıyım. Hemen.

"Shep, bekle," diye bağırdı Trace. Ama ben ilerlemeye devam ettim. Küfür etti. "Fletcher, sen benimlesin. Hansen, aramayı sen yürüt."

Anson bana yetişmek için koşmaya başladı.

"Dur." Onu görmezden geldim.

Kolumu tuttu, ben de onu üstümden ittim. "Silas Rho'yu aldığı anda durduğun gibi mi? Lanet olsun Anson, durmayacağımı bilmelisin. Onu bulmak zorundayım. Hiçbir şeye izin veremem-" Sesim kırıldı, görünmez cam parçaları tarafından delindi. "Ona bir şey olmasına izin veremem."

Anson itişime alınmadı. Hemen benim alanıma geri döndü. "*Biliyorum*. Sana onu arama demiyorum. Sana durup *düşünmeni* söylüyorum. Raina onu buraya nereye götürmüş olabilir?"

Sustum. Arka planda kolluk kuvvetlerinin cılız konuşmalarına karşı kalbimin çarpmasından başka bir şey yoktu. Benim

Bakışları her iki taraftaki ormanları taradı. "Zirvede bir orman servisi kulübesi var ama buradan en az birkaç saatlik yürüyüş mesafesinde." Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum. "Eğer yaralıysalar, o kadar uzağa gidemezler."

"Peki, yakın olan nereye gidebilir ki? Raina onu sadece öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı."

Anson'ın sözleri sert ama aynı zamanda rahatlatıcıydı. Ve zihnimi onun normalde yaptığı gibi döndürüp büktüler. Raina belli ki Thea'ya zarar vermek istiyordu ama bunu kanlı bir şiddetle yapmamıştı. Neden?

Çünkü bir yanı bunu kaldıramıyordu. Muhtemelen bundan nefret ediyordu çünkü kendisi de buna maruz kalmıştı. Peki, Thea'ya nasıl zarar verecekti?

Omurgam dikleşti. "Blöfler."

Anson'ın kaşları çatıldı ama ben çoktan harekete geçmiştim.

Trace önümde koşuyordu, Şerif Yardımcısı Fletcher da onun yanındaydı. "İşi bize bırak. Biz durumu kontrol altına alır almaz onunla birlikte olabilirsiniz."

Hay sikeyim.

Haklı olduğunu biliyordum. Silahım ya da çelik yeleğim yoktu. Trace ve Fletcher'da ikisi de vardı. Bu yüzden, beni öldürse de liderlik etmelerine izin verdim.

O sırada Anson yanımdaydı. "Blöf nedir?"

"Yolun adını aldığı dağın yamacında bu teraslar var. Doğal manzaralar." Sertçe yutkundum. "Raina onu vurmak istemedi." Gerisini söyleyemedim ama Anson zaten biliyordu. Dahi zekâsının çalışma şekliydi bu.

"Thea'yı onlardan birinin üzerine atmaya zorlayacak."

Başımı sallayarak onayladım, acı içime işledi. Bunu düşünemezdim, görüntünün beni ele geçirmesine izin veremezdim yoksa o anda kırılırdım. Bunun yerine Trace'in sırtındaki *Mercer Co.* yazan kevlara odaklandım.

Ormanda sessizce ilerlerken o harflere odaklandım. Ta ki uzaktan sesler duyana kadar.

"Yürümeye devam et, orospu," diye hırladı Raina. Sesi aşına olduğum sese benzemiyordu. O daha yumuşak, daha tatlıydı. Bu ses öfke doluydu.

"Benim tarafım- yapamam-" diye yalvardı Thea.

Sözlerindeki hırıltıyı uzaktan bile duyabiliyordum. Thea acı çekiyordu, yaralıydı.

Trace benim ve Anson'ın geride kalmamızı, Fletcher'ın da etrafta dolaşmasını işaret etti. Telsizindeki bir şeyi değiştirerek telsizi susturdu ve ardından telsize komutlar fısıldadı.

Anson ve ben kardeşimi takip ederken kulaklarımda kan uğulduyordu. Ağaçlar inceldi, gittikçe birbirinden uzaklaştı. Ve sonra onları gördüm.

Thea'nın bedeni yana dönmüştü. Fırın tişörtü yırtılmıştı ve yüzünün yan tarafından kan damlıyordu. Öne doğru topallamaya çalıştı ama tökezledi.

"Numara yapmayı bırak," diye hırladı Raina. "Sana masum rolü yapmanın bana sökmeyeceğini söylemiştim. Herkesi senin manipölasyonlarından, senin yıkımından kurtaracağım."

"Sana zarar vermesini istemedim," diye yalvardı Thea.

"Hem de hiç istemedin. Gittikçe daha da kötüleşiyordu. Ofiste ters konuştun; barda onu baştan çıkarmaya çalıştın. Bunun acısını kimden çıkardı sanıyorsun?" Raina çığlık attı. "Sonra da onu terk etmem için beni ikna etmeye çalıştın. Ayrılmaya çalışsam ne yapardı biliyor musun? Beni öldürür."

Nefesleri artık kesik kesik geliyordu. "Yani tek bir seçenek var. Ölmek zorundasın." Thea'yı iterek tekrar tökezlemesine neden oldu.

İleri atılmaya çalıştım ama Anson beni gömleğimden tutarak geri çekti.

Trace hareket etti, silahını kaldırdı. "Mercer İlçesi Şerif Departmanı. Silahını indir ve yere yat."

Raina döndü, gözleri vahşi ve panik doluydu ama silahı Thea'ya çevrilmişti. "Burada olamazsınız. Olması gerektiği gibi değil. Eğer onun işini bitirirsem, her şey yoluna girecek. Sadece bitirilmesi gerekiyor."

"Raina," diye yatıştırdı Trace. "Bırak sana yardım edeyim. Silahını indirirsen, her şeyin yolunda olduğundan emin olabilirim. Bu benim işim."

Raina'nın gözlerinde bir şey parladı. "Sen her şeyi daha da kötüleştiriyorsun!

Her geldiğinde bana daha sert vuruyor!"

Trace'in yüzündeki kan çekildi. "Çok özür dilerim. O yanlış biri. Ama onu durdurabiliriz. Birlikte. Sadece bana yardım etmene ihtiyacım var."

"Öyleyim," diye hırladı Raina, çenesi sertleşmişti. "Eğer onu silersen Russ iyi olacak ve sen de evime gelmek zorunda kalmayacaksın. Shep de iyi olacak çünkü bu yalancı fahişe artık onun hayatında olmayacak."

O zaman ileri atıldım. "Yapma." Bu kelime çaresiz bir yalvarış gibiydi. "Thea giderse iyi olamam. Ona ihtiyacım var."

Raina'nın bakışları bana kaydı. "Hayır. Hayır. Hayır. İhtiyacın yok. Yalan söylüyor.

Kandırıyor. Mahvediyor. Onsuz daha iyisin. Hepimiz daha iyiyiz."

"Lütfen," diye yalvardım, gözlerim yanıyordu.

Bakışlarım Thea'nın soluk yeşil derinlikleriyle çarpıştı. Solan ışıktaki parlıyorlardı, gözyaşlarıyla doluydular. Ağzından sessiz kelimeler döküldü. *Seni seviyorum.*

"Raina." Trace bir adım öne çıktı. "Silahını indir. Güvende olduğundan emin olacağız. Kimse sana bir daha zarar veremez."

"O beni incitiyor! Onun yüzünden her şey acıyor!" Raina ileri atıldı ve Thea'yı tüm gücüyle itti.

Thea'nın zayıf bedeni uçararak geriye doğru tökezledi. İleri doğru koşarken onun adı boğazımdan yırtıldı.

Ama artık çok geçti.

Thea tökezledi. Korkunç bir saniye boyunca havada asılı kaldı, uçuşumun kenarındaydı.

Ve sonra, o sadece... gitmişti.

SHEP

ANLAR ANLIK GÖRÜNTÜLERLE GELDI. Kalbimin göğsümün duvarlarına her vuruşuyla yakalanan görüntüler.

Etrafımdaki herkesin dehşeti.

Bağırışlar.

Hareket telaşı.

Bacaklarım hareket ediyor, ben daha onlara bunu yapmalarını söyleyemeden beni uçuruma doğru itiyordu. Bedenim Thea'ya ulaşması gerektiğini biliyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Trace üç adım önümdeydi, Raina çığlık atıp feryat ederken onu yere düşürüyordu. Ama bakmaya bile vaktim yoktu. Tek düşünebildiğim Thea'ydı.

Kenarda durmak için kaydım, neredeyse kendimden geçerken toprak ve kayalar uçuştı. Hazırlandım, görebileceklerime dair milyonlarca acımasız olasılık kafamın içinde dans ediyordu. Bakışlarım önce aşağıdaki kayalara gitti, sivri ve kızgın. Ama orada parçalanmış bir beden yoktu.

Onu görene kadar dikkatimi dağın yamacına yönelttim. Thea'yı. O soluk yeşil gözler benimkilerle kilitlenince içimdeki her şey dondu. Birkaç metre aşağıdaydı, ayakları sivri, keskin bir kayaya tutunmuş, tutunmak için çabalıyordu.

Rahatlama ve dehşet içimi kapladı, her biri egemenlik savaşında diğerine çelme taktı. "Thea." Adı zar zor duyuluyordu ama o yeşil gözler parladığında duyduğunu biliyordum.

Thea dağın yamacında ayakkabıları için bir dayanak bulmaya çalışırken kaya parçaları parçalandı.

"Lanet olsun." Raina arka planda feryat ederken ona ulaşmaya çalışarak kendimi hemen yere bıraktım.

Anson yanıma çömeldi ve kendi lanetini savurdu. Thea o kadar da aşağıda değildi. Keskin çıkıntı onun düşüşünü durdurmuştu,

Muhtemelen bu sırada yaralanmıştı ama yine de kendini kurtarmak için mücadele ediyordu. Tıpkı bir savaşçı gibi.

"Dayan, Thorn," diye seslendim. "Seni yakalayacağız. Sadece tutun

.."

Anson bana baktı. "Eğer onu tutarsan, sen de düşersin."

"Eğer y a p m a z s a m , düşecek." Thea'yı kurtarmak için hayatımı kaybetmeyi göze alırdım.

Çünkü o olmadan zaten gerçek anlamda yaşayamayacağımı biliyordum.

Bir kaya parçası daha kayarken Thea bir çığlık attı.

"Bacaklarımı tut," diye emrettim Anson'a.

Beklemedi, yere düştü ve tüm vücut ağırlığını alt yarımaya verdi. Yardım için Trace'e seslendi ama kardeşimin Fletcher'ın yardımıyla Raina'yı kelepçelemeye çalıştığını duyabiliyordum. Tek başımıza olabilirdik.

"Shep."

Thea'nın sesindeki korku öfkeli, vahşi pençelerle içime işledi ama belli etmedim. "Ben sana sahibim. Her zaman yanımda olacaksın."

Yavaşça başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve başının yanından damlayan kanla karışıyordu. "Bana sahipsin," diye fısıldadı.

Parmaklarım uzandı ve onunkileri kapladı. Tenini hissetmek içimde bir güç kabarmasına neden oldu. Ama yeterince yakın değildim. Bileklerini kavrayamıyordum.

"Beni beş santim daha indirmelisin, A." "Shep-"

"Yap şunu."

"Yapma," diye fısıldadı Thea. "Dayanabilirim. Yardım bekleyeceğim."

Ama kayaya sıkıca tutunduğu için parmaklarının titrediğini görebiliyordum. Başaramayacaktı.

"Anson," diye homurdandım.

Sonra bacaklarıma daha fazla ağırlık bindi.

"Onu birlikte indireceğiz. Üç deyince," diye emretti Trace. "Bir, iki, üç."

Beni hafifçe aşağı kaydırıldılar. Ama bu yeterliydi. Ellerim Thea'nın ince bileklerine sıkıca sarıldı. Şimdi çok kırılgan görünüyorlardı, sanki yukarı çıkarken birini kırabilirmişim gibi.

Gözlerim Thea'ninkilerle kilitlendi. "Üçe kadar saydığımda, taşı bırakmanı ve kollarımı tutmanı istiyorum."

"Yapamam. Düşerim. Seni de yanımda götürürüm."

"Thea." Onun için hissettiğim her şeyin sesime ve bakışlarıma yansımaya izin verdim. "Sana ihtiyacım var. *Daha fazlasına* ihtiyacım var. Lütfen, güven bana."

Sihirli sözcükler bunlardı, çünkü başını salladı. "Pekâlâ çocuklar. Üç deyince beni de geri çekeceksiniz. Hazır mısınız?" Anson ve Trace hep bir ağızdan "Hazırız," dediler.

Thea'ya baktım, soluk yeşil gözlerinin nasıl parladığını ezberledim. Bana yaşattığı her anı hatırlıyordum. Topraklayıcı huzurunu, mizahını, sert ruhunu. Uğruna savaşmak zorunda kaldığımız her şeyi hatırladım.

"Bir."

Thea'nın gözleri parladı. "İki."

Gözlerini kapatarak beni yeşilden uzaklaştırdı. "Üç."

Anson ve Trace beni geri çekerken o da kayaya tutunmayı bıraktı. Sahip olduğum her şeyle Thea'ya tutundum. Kayarken göğsüm ve karın kaslarım kayalık zemine sürtündü ve Thea'yı tüm gücümle çektim.

Kenara tırmandığı anda onu kendime doğru çektim, gözyaşlarına boğulurken onu kucakladım. "Bir şeyin yok. Sana sahibim. Her zaman yanımda olacaksın."

THEA

ÜÇ GÜN SONRA

EVİM KALABALIKTI. Tika basa insan doluydu. Moose kedi kulesinin tepesinde oturmuş, herkesi meraklı bir hayranlıkla izliyordu çünkü daha önce hiç böyle olmamıştı. Sparrow Falls'ta yaşadığım iki yıl boyunca evim bir kez olsun sesler, kahkahalar ve yemek sesleriyle dolmamıştı. Çiçeklerden bahsetmiyorum bile. Bir sürü buket. Bir çiçekçi dükkânı açabilirdim.

En güzel aranjmanlardan biri en şaşırtıcı göndericiden gelmişti. Mara'dan. Şöyle bir not yazıyordu: *Yaşadıkların için çok üzgünüm. Geçmiş olsun.*

Çektiğim çileyle ilgili söylentiler kasabada kulaktan kulağa yayılmıştı ve Rhodes bunun Mara'nın uyanmasına neden olduğunu söylemişti. Shep'in benim için hayatını tehlikeye attığını duymak da öyle.

Shep telefonunu kontrol ederken beni kanepede kaydırды. Zamanlayıcı uygulamasının bir dakikası kalmıştı ama Shep'in buna ihtiyacı yoktu. O lanet şeyi atlatan bir radarı vardı. "Bir sonraki doz ağrı kesicinin vakti geldi."

Tamamen doğruldum, yorgan hâlâ kucağımın üzerindeydi. "Belki biraz daha bekleyebiliriz."

Shep kaşlarını çatı. "Acı çekmeni göze almak istemem."

Vücudum kaskatı kesilmişti ve biraz da ağrıyordu ama yaşadığım onca şeye rağmen şanslıydım. Başımda ve gövdemin çeşitli yerlerinde dikişler vardı, kaburgalarım zedelenmişti ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiştım. Ama tek bir kırık kemik ya da ciddi bir yaralanma yoktu.

"Shep haklı," dedi Nora, içinde bir kase çorba, biraz ekmek ve bir bardak limonata bulunan bir tepsi getirerek. "Şu anda acının önüne geçmen gerekiyor. Birkaç gün içinde ağrını azaltmayı konuşabiliriz."

Lolli, Moose'un vurması için ucunda tüyler olan bir asa uzattı. "Ya da sana haşhaş çayımdan yapmama izin verebilirsin. Tamamen doğaldır ve seni rahatsız eden her şeyi iyileştirir."

"Lolli," diye homurdandı Trace oturma odasına girerken. "Bu bir uyuşturucu."

Kadın torununa sırtıttı. "Satmıyorum, Bay Po-Po. Beni hapse atamazsınız."

"Tanrım," diye mırıldandı Kye köşedeki sandalyede oturduğu yerden. "Unutma, kefaletin benim kanıma göre çok pahalı."

Lolli ofladı. "Sen ve süslü dövme stüdyon bunu karşılayabilirsiniz."

Fallon başını iki yana sallayarak, "Bu hızla giderseniz olmaz," dedi.

"Hepiniz bir avuç namus bekçisisiniz. Hiç eğlenceli değil," diye yakındı Lolli.

"Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi Cope. "Biraz yaşamaya ihtiyaçları var."

Trace'in bakışları kardeşine kaydı. "İki yüz bin dolarlık cipleriyle bilinen tüm hız sınırlarını aşmaktan mı bahsediyorsun?"

Cope yavaşça taburesinde döndü, yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. "Asla yapmam."

Trace'in gözleri ona dikildi. "Son yirmi dört saat içinde üç şerif yardımcısına göre, tam olarak bunu yapıyormuşsun. Bir dahaki sefere seni tutuklamalarını söyledim. Sen ve Lolli aynı hücreyi paylaşabilirsiniz."

Lolli beşlik çakmak için elini kaldırdı ve bir kahkaha attı. "Artık yaşıyoruz!"

Cope onun avucuna bir tokat attı. "Aynen öyle."

Trace'in yüzündeki çizgileri izledim. Sözleri mizah içeriyordu ama arkalarında hayal kırıklığından daha fazlası da vardı.

Telefon çaldı ve Cope taburesinden kayarak ayağa kalktı. Cep telefonunu cebinden çıkardığı anda ifadesi değişti. O şeytani eğlence gitmiş, geriye fırtına bulutlarından başka bir şey kalmamıştı.

onun yerine. "Bunu almalıyım," diye mırıldanarak arka kapıya yöneldi.

Trace'in endişeli bakışları kapı kapanana kadar onu takip etti.

Rhodes, Nora'nın bana bıraktığı tepsiyi sehpanın üzerine itti. "İlaçlarını alabilmen için yemek yemen gerek."

Onun ve tüm Colson'ların endişesinin sıcaklığı bir merhem gibiydi. Hepsi benim işime karışıyordu çünkü önemsiyorlardı.

Anson boğazını temizledi ve yerde Rho'nun yanındaki yerinden Trace'e baktı. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Kaskatı kesildim, ellerim kâseyi sıkıca kavradı. Trace son birkaç gündür ortalıkta görünmüyordu, hem Raina hem de Brendan cephelerinde gece gündüz çalışıyordu.

Raina pek bir şey söylemiyordu ama Trace sihrini konuşturarak onu hapisane yerine birkaç kasaba ötedeki bir psikiyatri merkezinin kilitli koğuşuna yerleştirmişti. Fallon da yardıma koşmuş, davayı ücretsiz olarak üstlenecek bir avukat bulmamızı sağlamıştı. Bunun için ikisini de sevmiştim. Raina'nın davranışlarının altında yatan acıyı görebiliyorlardı. Cezalandırılmaya değil, yardıma ihtiyacı vardı.

Shep için bununla barışmak daha zor olmuştu. Çünkü o uçurumdan düşüşümü izlemek zorunda kalmıştı. Beni kanlar içinde ve kırık bir halde yukarı çekmek zorunda kalmış, beni sonsuza dek kaybettiğinden endişelenmişti.

Kaseyi tekrar yere bıraktım ve Shep'in kucağına gömüldüm. Kolu nazikçe bana dolandı ama gömleğinin altındaki gergin kasları hissedebiliyordum.

Trace bana baktı, etrafımızdaki herkes sessizleşirken bir an bekledi. "FBI bugün Brendan Boseman'ı sette tutukladı ve etrafta dolaşan paparazziler birkaç fotoğraftan fazlasını çekti. Yedi kez rıza dışı pornografi, yirmi iki kez dolandırıcılık ve on kez de takipçilikle suçlandı. Tutuklandığı sırada ekipler birden fazla mülk ve araç için arama emri çıkardı. Tüm elektronik cihazlarına el koydular."

Donup kaldım, gözlerimden yaşlar boşandı. Sertçe yutkundum, kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. "Onu yakaladınız."

Trace'in ifadesi yumuşadı. "Onu yakaladık. Çok uzun bir süre hapiste kalacak."

"Ben özgürüm," diye fısıldadım.

Shep'in dudakları şakağımda gezindi. "Özgürsün."

Bir telefon çaldı ve Anson'ın çevremde kayarak bir cihaz çıkardığını gördüm. Ekranı baktı, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Kye, "Gülümsemesi beni hâlâ korkutuyor," diye mırıldandı.

Fallon onun göğsüne vurdu. "Öyle söyleme."

Kye onun bileğini yakaladı ve sırtırken hafifçe çekiştirdi. "Ne var? Bu doğru."

Rhodes Anson'a doğru döndü. "Ne oldu?"

Anson başını kaldırdı ama Rhodes'a bakmadı, bana döndü. "Az önce Dex'ten duydum. Görünüşe göre Brendan'ın tüm parası bir gecede hesaplarından kaybolmuş. O süslü yasal savunma ekibine ödeme yapmakta zorlanacak."

Çenem gevşedi. "Ne?"

Anson daha da sırttı. "Ve her nasılsa, kaybolan miktarın tamamı ülke genelindeki kadın sığınma evlerine ve aile içi şiddetle mücadele eden sivil toplum kuruluşlarına bağışlandı."

Gözyaşlarım geri geldi ve onları durdurmaya çalışmadım bile.

SHEP yatağımdaki örtüleri GERİ ÇEKTI ve yerleşmeme yardım etti. Arkama geçerken bakışlarını yüzümden ayırmadı. "Ağrın nasıl?"

Dikkatlice ona doğru yuvarlandım. "O kadar da kötü değil." Bana sert bir bakış fırlattı.

"Yemin ederim," diye itiraz ettim. "Ama annen ve Lolli'nin bugün bana yedirdiği onca yemekle uyuyabilmem mucize olur."

Shep bunun üzerine kıkırdadı. "Sevgilerini böyle gösteriyorlar. Görünüşe göre bu ve Lolli için haşhaş çayı."

Ona sırttım. "Onun ne kadar baş belası olduğunu seviyorum."

Shep hafif parmaklarını yatıştırıcı bir hareketle sırtımda gezdirdi. Her bir yaranın nerede olduğunu çoktan ezberlemiş ve hepsinden ustalıkla kaçınmıştı. "Diğer her şey hakkında ne hissediyorsun?"

"Bunun gerçek olduğundan emin değilim." Gözlerimin arkasında bir baskı oluştu. "Şimdiye kadar en çok Brendan'ın beni rahat bırakmasını umuyordum. Onun gerçekten adalete teslim edileceği gerçeği mi? Bu daha çok bir mucize gibi."

Ve bu sadece benim için bir mucize olmayacaktı. Dex sonunda Brendan'ın benzer şeyler yaptığı dokuz kadın daha bulmuştu. Hepsi de benim gibi kapanış hediyesini alacaktı. Bunun getireceği huzuru bilmek hayal edebileceğim her şeyden daha tatlıydı.

"Sen bir mucizesin," diye fısıldadı Shep. "Mücadeleyi hiç bırakmadın. Asla pes etmedin."

Gözlerimde ıslaklık birikti. "Ona karşı koymadım. Çünkü zihnimde hâlâ onun yalanlarına inanan küçük, karanlık yerler vardı. Ama sen bana gerçeği gösterdin."

"Thorn," diye homurdandı Shep.

"Bana hayatımı geri verdin. Artık eskisinden farklıyım. Ama bu daha iyi bir farklılık. Değerimin nerede yattığını biliyorum. Hiçbir şeyi hafife almamam gerektiğini biliyorum."

Beni içine çekerken dudakları alnıma yapıştı.

Devam ettim. "Bugünkü gibi. Ne büyük bir hediye. Shep, bana hiç sahip olmadığım bir aile verdin. Ve haklısın, bunun hepimizin seçtiği bir şey olması onu çok daha tatlı kılıyor. Daha güçlü."

Geri çekildi, dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Seni seviyorum, Thea. Bu kelime duygunun hakkını vermiyor ama elimden gelenin en iyisi bu."

Ağzım kıvrıldı. "Kabul ediyorum."

Shep'in başparmağı alt dudağımın kabarıklığında gezindi. "O kiralık eve taşınmak istemiyorum."

Sustum. Kira kontratının çoktan başladığını biliyordum. Sadece ormandaki küçük kulübemden ayrılma ihtimalini düşünmek istemiyordum. "İstemiyor musun?"

"Sensiz uyumayı hayal bile edemiyorum. Ya da Moose'un gece çalgınlıklarıyla beni korkutmamasını. Uyandığımda ilk gördüğüm şeyin senin yüzün olmasını istemiyorum."

"Shepard," diye fısıldadım.

"Tam adın evet olsa iyi olur," diye homurdandı. "Evet," diye nefes aldım. "Kal."

EPILOG

THEA

BİR YIL SONRA

"SONUNDA," dedi Nikki telefonumu açarken. "Bugün seni sadece yarım düzine kez aradım."

Sesi cipimin hoparlörlerinden yükselirken kıkırdamadan edemedim. Shep'in Raina'yla yaşadığı çileden sonra beni alması için yalvarıp yakardığı cip.

Ona galibiyeti ben vermiştim. Bir cep telefonu almak ve eve yüksek hızlı internet bağlamakla birlikte. Ama ikincisi için Shep'in kabloyu döşemesine izin vermiştim. Ne de olsa o benim ev arkadaşımdı.

Asla onsuz olmak istemediğim bir oda arkadaşı. En kötüsünü atlatmış ve her zamankinden daha güçlü ve daha bağlı hale gelmiştik. Brendan'ın düşüşüne tanıklık etmiş olmamızın bir zararı yoktu.

Basın altın bir süper kahramanı severdi, ama daha çok sevdikleri tek şey o süper kahramanı yerden yere vurmaktı. İnsanlar Brendan'ın gerçek doğasına dair hikâyelerle ortaya çıktılar. Ve bu hikâyeler beni özgür bıraktı. Brendan'ın yıllarca hapiste kalacağı gerçeğiyle birlikte.

Ne yazık ki Raina da bir süre özgür kalamayacaktı. Neyse ki bir yargıç onu hapse atmak yerine psikiyatri merkezine göndermişti. Yardım alıyordu ve iyileşme sürecinde nihayet uğradığı istismarı anlatmaya başlamıştı.

Kadının birinci ağızdan anlattıkları, röntgenler ve onu doğrulayan tanıklar sayesinde Russ eyalet hapisanesinde beş yıl hapis yatmış ve kendisini ortadan kaldıracak bir para cezası ödemek zorunda kalmıştı. Bazı açılardan, Raina'nın cezasını her zaman olması gerektiği gibi çekiyordu. Çünkü en başta Raina'nın aklını karıştıran oydu. Russ'ın babası Bob ise Castle Rock İnşaat'ın kapılarını kapatmış ve utanç içinde eyalet dışına taşınmıştı.

"Dünyadan Thea'ya," diye şarkı söyledi Nikki. Geçen yıl boyunca beni göbek adımla çağırmaya alışmıştı. Thea demek hoşuma gidiyordu. Çünkü pek çok açıdan bu benim yeni başlangıcımı işaret ediyordu.

"Pardon, beynim karıştı. Ne dedin sen?"

İçini çekti. "Son günün nasıl geçti diye sordum."

Pencereden alacakaranlığa doğru gülümsedim. Günün bu saatini, güzelim araziye büyü bir mor renge bürümesini çok severdim. "İyiydi. Acı tatlı. Ama Duncan pasta, Rho da şampanya getirdi."

"Kulağa mükemmel geliyor. Ve şimdi o iri yarı adamı her gün yakından ve kişisel olarak izleyeceksin."

Yine güldüm. Nikki üç kez ziyarete gelmişti, yani Shep'in tüm ihtişamını görmüştü. Yaklaşık dokuz ay önce peyzaj tasarımlarında ona yardım etmeye başlamıştım ve şimdi beni tam zamanlı olarak işe alacak kadar işi vardı.

Bu iş bir rüyaydı. Sadece geçimimi sağlamak için toprakta oynamakla kalmıyor, aynı zamanda dünyada en çok sevdiğim insanla birlikte sihir yaratıyordum. Yaz aylarında onu üstsüz görmem de cabasıydı. Yerel kütüphanenin okuma-yazma programında gönüllü olarak çalışmaya başlamam da işin tuzu biberi oldu.

Eski çiftlik evine giden uzun yola saparken, "Yeni işimin avantajlarından eminim," dedim ve gülümsedim.

"Şimdi yeni yere mi gidiyorsun?" Nikki sordu.

"Neredeyse geldik. Shep bugün bitirdiklerini söyledi."

Shep ve ekibi son birkaç haftadır bahçe yataklarının tamamlanması için fazla mesai yapıyordu. Çiftlik evinin etrafındaki alanlar bir renk ve doku cümbüşüydü. Shep'in kurdurduğu, tembel nehirle tamamlanan, gülünç derecede abartılı havuz ise son mücevher olmuştu.

Ama geçtiğimiz hafta gelmememi istemişti, böylece son açılış için her şeyi toparlayabilecekti. Benden o nefes kesici anı bekliyordu. *"Çıkardığın sesleri sevdiğimi biliyorsun, Thorn. Beni bundan mahrum etme."*

Nikki bir çığlık attı. "Yarın bana her şeyi anlat! Resim istiyorum." Kapı kodunu girerken sııttım. "Anlaştık." "Seni seviyorum, Thea."

Boğazım düğümlendi. "Ben de seni seviyorum. Kelimelerin ötesinde."

Kapattı, ki bu iyi bir şeydi çünkü bugünlerde her an ağlayabiliyordum. Duvarlarımın yıkılmasına izin vermek duygularımla daha fazla temas kurmamı sağlıyordu. Cipimi çakıllı yolda ilerlettim ve devasa çiftlik evinde ışıkların yanmadığını görünce kaşlarımı çattım. Ama Shep'in kamyoneti dışarıda duruyordu.

Evin yan tarafındaki taş patikayı çevreleyen küçük fenerleri gördüğümde cipimi yavaşlattım. Kalbim hızlandı ve motoru kapatarak aracımdan indim ve kapıyı kapattım.

Fenerler, Shep'le birlikte kanımız, terimiz, gözyaşlarımız ve sevgimizle inşa ettiğimiz güzel evin yanında bana yol gösteriyordu. Arka bahçeye ulaştığımda nefesim kesildi. Uzakta fenerler ve peri ışıklarıyla tamamen aydınlatılmış camdan bir ev vardı. Bir sera. Ve parlıyordu.

Adımlarımı hızlandırırken gözlerimde yaşlar birikti, güneş elbisem ılık akşam esintisinde dalgalanıyordu. Soluk pembe kovboy çizmelerim taş patikada takırdayarak koşarken kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Yaklaştıkça gözyaşlarım daha da arttı. Mevcut her yüzeyde ışıklar vardı, ışıkların arasında minik, ışıklı sinek kuşları ile çerçevenin etrafında kıvrılıyordu. Ve izini kaybettiğim o kadar çok bitki vardı ki - Rho'nun Shep'in toplamasına yardım etmesi gerektiğini bildiğim sebzeler ve meyveler çünkü sadece en sevdiklerim değil, aynı zamanda mükemmel durumdaydılar.

Ve tüm bunların arasında gözlerim tek bir şeye takıldı, *daha fazlasına*. Shepard. Seranın ortasında duruyordu, ben kapıya doğru yürürken kehribar rengi gözleri bana kilitlenmişti. Tüm ışıklar onu

parlıyordu, ama bundan daha fazlasıydı. Bu ışık onun içinden de geliyordu. Bana olan sevgisi dışarıya yayılıyordu.

Elim antika cam düğmenin etrafına dolandı ve içeri adım attığımda gözlerim yanmaya başladı. Shep'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ışığını daha da yoğunlaştırdı. "Evimizi mükemmel hale getirmek için bir seraya ihtiyacın vardı."

"Sera mı?" Gözlerimden yaşlar süzülüp yanaklarımdan aşağı kayarken boğuldum. "Burası bir bitki köşkü."

Kıkırdadı, o sıcak, zımpara kağıdı tonu tenimde kayıyordu. "Beğendin mi?"

"Beğendim mi?" Mırıldandım. "Bu inanılmaz. Sen inanılmazsın." Daha fazla bekleyemedim, kollarımı beline dolayarak ona doğru ilerledim.

"Böyle düşünmene sevindim," diye fısıldadı Shep, arka cebinden bir şey çıkarmak için yer değiştirirken. "Benimle *daha fazlasını* inşa edecek misin? Bir hayat. Bir aile. Bu evi?"

Sol elimi belinden çekip aldı ve yüzük parmağıma muhteşem oval bir elmas taktı. Taş tıpkı onun beyaz tişörtleri, parlak gümüş kamyoneti ve doğuştan gelen iyiliği gibiydi. Tertemizdi, *ışıl ışıldı*. Shep'i sevmenin beni nasıl hayata döndürdüğünün ve dışarıdaki iyiliğe yeniden inanmamı sağladığının bir başka hatırlatıcısıydı.

Gözyaşlarım daha sert akmaya başladı, yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Cevap vermemi beklemedin."

Shep yine kıkırdadı, yine o zımpara sıcaklığıyla. "Evet diyeceksin."

"Ukala."

"Elbette," diye itiraz etti. "Bana her gün verdiklerinden eminim. Paylaştıklarımızdan, inşa ettiklerimizden eminim. Seni ruhumun derinliklerine kadar sevdiğimden eminim."

"Evet," diye fısıldadım. Bu kelimeye ihtiyacı yoktu ama ben yine de ona verdim.

Shep beni kendine çekti, tüm sözlerini eyleme geçiren ve içimdeki her şeyi aydınlatan bir öpücükle ağzımı aldı. Geri çekildiğinde gözleri altın gibi parlıyordu. "Güzel bir hayat kuracağız."

"Biliyorum."

Sırıttı, bir kolunu bana doladı ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

"Bekle," diye itiraz ettim. "Bütün bitkileri görmem gerek."

"Bu bekleyebilir," dedi, sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Dışarı adımımızı attığımız anda, devasa arka güvertenin dört bir yanında fenerler ve kafe ışıkları yanmaya başladı. Alanı dolduran tüm insanları gördüğümde boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Nikki, benim küçük yalancı en iyi arkadaşım, sırttı ve el salladı. Anson ve Rhodes birbirlerine sarılmış bizi izliyorlardı. Duncan ve Walter bizi izliyordu, Mara ve nişanlısı Şerif Yardımcısı Allen da yanlarındaydı. Sutton zıplayıp duran Luca'nın ellerini tutuyordu. Cope onların yanında durdu ve Lolli kükrerken bir şişe şampanya patlattı. Trace Keely'yi döndürdü ve Arden alkışlar arasında bir kadeh kaldırdı. Kye ona bir peçete uzatırken Fallon gözlerini sildi. Ama Nora çoktan bahçe yolundan aşağı koşmaya başlamıştı.

Beni ve Shep'i küçük boyunun yapabileceğinden çok daha güçlü bir şekilde kucakladı ve bizi kendine çekti. "İkinizi de seviyorum." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve öylece kaldı. "Siz zaten ailedensiniz ama bunu resmileştirdiğimiz için çok mutluyum."

Geri çekildiğimde gözyaşlarım daha sert akmaya başladı. "Teşekkür ederim. Sahip olduğum için daha şanslı olabileceğim bir aile düşünemiyorum."

Shep'in dudakları şakağımda gezindi. "Her gün seçeceğimiz bir aile."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Şimdiye kadar yaptığım en kolay seçim, seni seçmek, Shepard Colson."

"Bebeğim, bu tam ismin bana ne yaptığını biliyorsun. Seni seraya geri götürmeme gerek var mı?"

Kâbusumdaki son ağırlık parçalarının da kalktığını hissederken kahkahayı patlattım ve sonunda tamamen ışığa adım attım.

Shep ve Thea'dan daha fazlasını mı arıyorsunuz? [BURAYA](#)
[TIKLAYARAK](#) özel bir bonus sahneye sahip olun

Cope ve Sutton'ın hikayesi [Broken Harbor](#)'dan bir alıntı için okumaya [devam etmeyi](#) unutmayın, bekar bir anne, hokey kahramanı, küçük kasaba romantizmi.

Holt'u merak mı ediyorsunuz? Onun ve Wren'in hikayesi olan Whispers of You'ya [BURAYA](#) .tıklayarak ulaşabilirsiniz

Sparrow Falls

Kırılğan Sığınak .

Hassas Kaçış .

Kırık Liman

Güzel Sürgün

KIRIK LIMAN ÖN GÖSTERİM

SUTTON

İKİ YIL ÖNCE

"BÜTÜN SEBZELERİMİ YERSEM, hokey oynayacak kadar büyür müyüm?" Luca sordu, uyku onu altına çekmeye çalışırken kelimeleri bulanıklaşıyordu.

Battaniyeleri üzerine örterken dudaklarım seğirdi. "Bence bu iyi bir başlangıç."

Düşünmek istediğim son şey, beş yaşındaki hassas çocuğumun hokey gibi şiddet içeren bir sporu oynamaya çalışmasıydı. Ya da herhangi bir temas sporunu. Çünkü sonucun ne olabileceğini çok iyi biliyordum.

"Yarın... piste... gidebilir miyiz?" Luca esneye esneye sorusunu yöneltti.

"Göreceğiz," diye çekindim. İçimden, pist ücretini, paten kiralama masraflarını ve Luca'nın kaçınılmaz olarak isteyeceği atıştırmalıkları karşılayıp karşılayamayacağımı hesaplamak için zihinsel hesaplar yaparak içim burkuldu. Çalıştığım restoran bana iyi bahşişler veriyordu ama Baltimore'da yaşamak pahalıydı ve asla akşam yemeği kalabalığına çalışamazdım. Roman'ın Luca'ya bakmak için sürekli evde olacağına da güvenemezdim.

Kahvaltı ve öğle yemeği vardiyaları arasındaki molalarımda yakındaki parkın etrafında yürür ve havanın her zaman temiz olduğu ve Luca'nın koşturabileceği bir bahçeye sahip olduğu bir yerde yaşamayı hayal ederdim. Güvenli bir yerde.

Her şey değişmeden önce buna bir kez sahip olmuştuk. Şimdi, başımı suyun üstünde tutmaya çalışarak kendimi yıpratıyordum.

"Anne?" Luca sordu, sesi artık zar zor duyuluyordu.

"Evet, bebeğim."

"Seni seviyorum."

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıldı. "Seni arıların balı sevdiğinden daha çok seviyorum."

Luca bu kez cevap vermedi. Sonunda uyku galip gelmişti. Her gece aynı düzeni izliyorduk: bir kitap ve ardından yavaşlayıp birbirlerinden uzaklaşana kadar bitmek bilmeyen sorular.

Ölçülemeyecek kadar yorgun olduğumda bile her saniyesinden zevk alıyordum. Çünkü o anların kısa süreceğini biliyordum.

Luca'nın üzerine eğildim ve açık kahverengi saçlarını yüzünden çektim -tümüyle Romalı olan saçlarını. Ama Luca'nın gözleri benimdi. Daha çok turkuaza benzeyen eşsiz bir mavi. Roman onu durduran şeyin bu olduğunu söylemişti.

Bir yanıma keşke sıkıcı gözlerim olsaydı da Roman beni es geçseydi diyordu. Ama o zaman Luca'ya sahip olamazdım ve o hayatımın hediyesiydi.

Yavaşça ayağa kalktım ve Luca'nın kıpırdayıp kıpırdamadığını görmek için bekledim. Hiçbir şey olmadı. Minik göğsü, sonunda küçük bir horlama sesi çıkarana kadar sabit bir ritimle inip kalktı. Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi.

Artık peri temizliğimi yapabileceğimi biliyordum. Burada başarılı bir şekilde toz alabildiğim ve paspas yapabildiğim tek zaman Luca'nın komada olduğu zamandı. Aksi takdirde, peşimde bir Tazmanya canavarı vardı. Arkasında oyuncaklar, kitaplar ve yapbozlar bırakan bir şeytan. Ya da yeni paspaslanmış yerlerimi buz pateni pisti olarak kullanabileceğini düşünüyordu.

Kapının yanındaki yerden toz bezimi alarak küçük odanın içinde dolaştım. Hayatın altın çağında Luca'nın çocuk odası bunun dört katı büyüklüğündeydi. Her şey dağılmadan önce.

Ama özlediğim odanın büyüklüğü değildi. Olduğumuz aileydi. Roman'ın olduğu baba. Şakacı bir şekilde dalga geçen ve destansı masallar anlatan bir adam. Sonsuz bir uyuşturucu sarmalı kim olduğunu sonsuza dek değiştirmeden önce.

Sol elimde eskiden yüzüğün olduğu yere baktım. Hâlâ belli belirsiz bir çizgi vardı. Belki de her zaman orada olacaktı, kaybedileni ya da belki de hiç olmamış olanı işaretliyordu.

Roman şu anda programını uyguluyor olsa bile, en azından benim için onarılamayacak kadar çok şey kırılmıştı. Ama hâlâ bir şeyler yapabileceğine dair umudum vardı.

Luca'nın hak ettiği baba olmak.

Toz bezim bazı aksiyon figürlerinin ve bir robotun üzerinden geçti. Babasının ona verdiği bir futbol topu hâlâ içimi sızlatıyordu çünkü Roman'ı bu karanlık yola sokan şey bir spor sakatlığıydı. Bir dizi fotoğrafın üzerinde gezindim; yıllar önce hep birlikte çekilmiş mutlu anlarımız ve sadece Luca ve benim olduğum daha yeni fotoğraflar.

Luca'nın tüm oyuncaklarının bulunduğu küp çekmecelere doğru yürüdüm, birkaç tanesini içeri attım, sonra serbestçe sallanan bir şari kablosu görünce kaşlarımı çattım. Luca bugün bir şey kaparken yerinden çıkmış olmalıydı. Onu okula götürmek için bindiğimiz otobüs yolculuğunda tabletini almazsa isyan ederdi.

Çekmeceyi kaydırarak açtım, hareketsiz kaldım. Tablet yok. *Hay aksi.*

Toz bezini yere bıraktım ve hızlıca her çekmeceyi açtım. Tablet yoktu. Çok süslü bir tablet değildi ama Luca'ya almak için haftalarca para biriktirmiştım. Aceleyle komodinine yöneldim. Orada da yoktu.

İçimde bir huzursuzluk hissi belirdi ve gözlerim kapandı. Bu his çok tanıdıktı. Kayıp değerli eşyalar. Roman'ın beni dikkatsiz olmakla ve eşyaları kaybetmekle suçlaması. Ama asla öyle olmadı. Bağımlılığını beslemek için onları rehin veriyordu.

Omurgamı dikleştirdim ve tabletin bir koltuk minderinin altında olduğuna ya da bir günü atlatmak için en önemli eşyalarımızı taşıdığım çantamda unutulduğuna dair kendime sessiz bir güvence gönderdim. Odayı geçip dışarı çıktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

Küçük dairemizdeki yatak odasını Luca'ya vermişim, ben de oturma alanına bir Murphy Yatak almışım. En pratik ve en güvenli çözüm buydu. Ama bu aynı zamanda giysilerimin ve kalan birkaç değerli eşyamızın olmadık yerlere dağılması anlamına geliyordu. Koridordaki dolap. Garaj satışından aldığım ve tamir ettiğim bir büfe. Hatta mutfak dolaplarından biri.

Küçük alanı hızlıca taradığımda tableti hâlâ göremedim. Kanepe minderlerini kaldırdım ama orada da bulamadım. Büfedeki küçük çekmecelerden birinin aralık olduğunu gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. O

bu sefer içimden geçen huzursuzluk değildi. Hastalıktı. Safrayı çalkalayan bir mide bulantısı.

Aceleyle gidip çekmeceyi açtım. Pahalı mücevherlerim yoktu. Roman'ın bana verdiği her şey uzun zaman önce satılmıştı, ya acısını dindirmek için o tarafından ya da ayaklarımın üzerinde durmaya çalışan ben tarafından. Artık her şey kostümdü. İçimde güzel görünmek için giydiğim şeyler.

Elimde kalan tek değerli şey büyükanneme ait olan bir kolyeydi. Değerli taşlarla dolu değildi ama altındı. Bir yaban arısıyla süslenmiş bir madalyon, büyükbabama ve bana her zaman söylediği cümlelerin bir işareti. *"Seni bir arının balı sevdiğinden daha çok seviyorum."* İçinde büyükbabamla İkinci Dünya Savaşı'na katılmadan hemen önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı. O fotoğraf gerçek bir mücevherdi. Çünkü paylaştıkları aşkı görebiliyordunuz. Hep hayalini kurduğum ama asla sahip olamadığım aşkı.

Parmaklarım kutunun bulunduğu çekmecenin arkasına uzandı. Onu hissettiğim anda daha derin nefes aldım. Çekip çıkardım, hızla açtım ve dünya başıma yıkıldı. İçinde ne altın bir madalyon ne de sonsuz bir aşk vaadi vardı. Bomboştu.

Acı içime işledi. Roman bugün otuz dakikadır buradaydı. Hepsi bu kadardı. Ama görünüşe göre, bunu yapması için yeterli bir süreydi. Luca'yı denetimsiz ziyaret etmesine izin vermiyordum. Her şeyden sonra olmaz. Ve geldiğinde her zaman göz bebeklerini kontrol ederdim, daha önce yapmayı hiç düşünmediğim bir uygulama.

Ama bugün kafası iyi değildi, en azından benim söyleyebileceğim kadarıyla. Luca'yı gördüğüne sevinmişti. Bana karşı samimiydi.

Zihnimde ziyaretin üzerinden geçtim. Luca okul hakkında gevezelik edip Roman'a tabletinden bir hokey videosu gösterirken ikisine de ikram ettiğim atıştırmalıkları. Ama sonra restorandaki müdürüm aradı ve ben de beş dakikalığına Luca'nın odasına girip telefonu açtım.

Roman'ın dairemde serbestçe dolaştığı beş dakika.

Çok aptaldım. Son birkaç yılın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kimseye güvenme lüksümün olmadığıydı. Parmaklarım boş kutuyu sıkıca kavrarken sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Görünüşe göre bu hâlâ öğrenmem gereken bir dersti.

Kapım alındı ve yüzümü buruşturdum. Marilee bir vampir, bir kurt adam ve budala bir insan kız arasındaki aşk üçgenini anlatan gençlik dizilerinden birini izlemeye geliyordu. Ama asıl budala olan bendim.

Kapıma doğru aceleyle yürüdüm, neşeli bir maske takmaya çalışıyordum çünkü Marilee, Roman'ın beni başka bir şekilde daha becerdiğini öğrenirse ıldırırdı. Gözetleme deliğini kontrol etmeden kapının kilidini açtım ve hızla içeri girdim. "Özür dilerim, ben-"

Kapı aralığındaki iki iri yarı adamı gördüğümde sözlerim kesildi. şehrin pek de iyi olmayan bir yerinde yaşadığım için, kimlerden uzak durmam gerektiğine dair bir radarım vardı. Bu ikisini sokakta görseydim, diğer tarafa geçerdim. İkisi de tıknazdı, kalın boyunları vardı, kasları yanlardan taşıyor ve omuzlarına doğru akıyordu. Ayrıca okuyamadığım bir dilde bir dizi resim ve yazıdan oluşan dövmelele kaplıydılar.

"Roman evde mi?" diye sordu biraz daha uzun olanı, aksanı bir tür Doğu Avrupa aksanıydı. Rus olabilir mi?

Bu soru karşısında midem bulandı. "O burada yaşamıyor. Burada hiç yaşamadı."

Adamın ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Yalan söyleme. Kırışıklıklara neden olduğunu duydum ve sen çok güzelsin."

Boğazımda bir öfke kabardı ama korktuğumu belli etmemek için omuzlarımı dikleştirdim. "Baltimore İlçe Mahkemesi kayıtlarını kontrol edin. Bir yılı aşkın süredir boşanmışız. Pulaski'de yaşıyor."

Biraz daha kısa boylu adamın gözleri şaşkınlıkla parladı ama sonra bunu sakladı. "Üç ay önce oradan tahliye edildi. Artık burada kaldığını söyledi."

Tahliye mi edilmiş? Roman'ın geçen ay boyunca söylediği yalanlar aklıma geldi.

"Bildiğim kadarıyla orada yaşıyordu. Muhtemelen sana olan borcunu ödeyecek param yok. Eğer burada olsaydı, onu kapı dışarı ederdim. Son üç yıldır bana yalan söylüyor-"

"Bugün burada olduğunu söyleyen bir kaynağımız var," dedi uzun boylu adam.

Sustum. *Lanet olsun.* Bu adamlar her kimse, benim dairemde gözleri varsa, etrafta dolaşmıyorlardı. Bir komşunun kapısını açması için dua ettim. En iyisi, koridorun sonundaki karma dövüş sanatlarıyla ilgilenen yirmili yaşlardaki komşuydu.

"Öyleydi. Otuz dakika kadar. Sonra gitti," dedim, ellerim titremeye başlamıştı. "Burada değil ve nereye gittiğini bilmiyorum."

İri olanın gözleri bana dikildi. "Bunun için ona burada ihtiyacımız olmaması iyi bir şey. Kocan için bir uyarı olacaksın. Ve eğer bunu duymazsa, sıradaki çocuk olacak."

Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı hareket ettim, kapıyı çarpmak için acele ettim. Ama yeterince hızlı değildim. Adamın çizmeli ayağı kapının kapanmasını engelledi ve beni sert bir şekilde iterek dairenin içine soktu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama şakağıma gelen bir darbeye kesildi ve yıldızlar görmeye başladım.

Kendimi toparlayamadan kaburgalarıma inen bir yumruk nefesimi kesti. Ama acıyı düşünmedim bile. Tek düşünebildiğim yirmi adım ötemde uyuyan Luca'ydı. Benden başka kimse onun için savaşılamazdı. Onun tek koruyucusu bendim.

Avucumla bir darbe indirdim ve adam burnu kanamaya başlarken küfretti. İkinci adam yabancı dilde bir şeyler söylerken güldü ama elmacık kemiğıme inen bir kroşe ile hızla ilerledi.

Yüzümde beyaz bir acı alevlendi ama yine de ona da bir darbe indirmeye çalıştım. Yeterince güçlü değildim. İlk adam koridoruma kan tükürdü ve sonra bana öyle sert bir tekme attı ki yere yığıldım.

Durmadılar. Solmaya başladığımı anlayana kadar darbe üstüne darbe yedim ve tüm bu süre boyunca dudaklarımda tek bir isim vardı.

"Luca."

SUTTON

İKİ YIL SONRA

"HER ŞEYE SAHIP MISIN? Söz veriyor musun? Sopam, pedlerim, kaskım, patenlerim ve benim-"

"Küçük dostum," dedi Thea, sesinde mizah vardı. "Annenin listeyi üç kez kontrol ettiğini gördüm. Seni yakalamış."

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim ama yorgun olduğumu da biliyordum. Bu sabah üçten beri ayaktaydım ve The Mix Up'ın her zamanki yemeklerini ve on altı yaş günü için üç düzine kek pişiriyordum. Gözlerim yanıyordu ve elimizdeki en sert kahveyle idare ediyordum.

Ama buna değdi. Çünkü hayalimi yaşıyordum. Kendime ait bir pastane, dükkânın üstünde bir daire ve Luca uyandığında beni uyaran bir bebek telsizinden başka bir şey olmadan o erken saatlerde çalışabileceğim anlamına geliyordu. Başıma gelenler için tam olarak minnettar değildim, ama saldırıdan sonra aldığım tazminat bana ülke dışına çıkmama ve The Mix Up'ı açmama yetecek kadar para kazandırmıştı.

Luca iş arkadaşımı ve en iyi dostumu süzerken başını o sevimli haliyle yana eğdi. "*Emin* misin, Thee Thee?"

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Seni yanlış yönlendirir miyim?"

Ona sırıttı. "Öğle yemeğime gizlice Kurabiye Canavarı keki mi soktun?"

Thea yumruk tokuşturmak için elini uzattı.

Luca daha geniş gülümsedi ve parmak eklemlerini onunkilere dokundurdu. "Sen en iyisisin!"

Büyük teçhizat çantasını omzuma attım -çoğunu kullanmış olsam da aylarca para biriktirmiştim. "Neyim ben? Doğanmış ciğer mi?"

Luca'nın burnu kırıştı. "İğrenç, anne."

Bana *anne deme* huyunu bir yıldan fazla bir süre önce kaybetmişti ama ben hâlâ özlüyordum. "Haydi, geleceğin buz pisti süperstarı. Gitmemiz gerek yoksa geç kalacağız."

Arka koridora doğru fırladı.

Thea kolumu sıktı. "İyi misin?"

"Bunu sana sormam gerekmiyor mu?" Meydan okudum. Haftalar önce neredeyse her şeyini kaybetmesine neden olan bir badire atlatmıştı. Ama bana rağmen çoktan işinin başına dönmüş olmasına şaşırmadım.

-Ve erkek arkadaşı Shep'in protestoları.

Thea gözlerini devirdi. "Doktorlar iki hafta önce çalışmama izin verdi. Nezaketen Shep'e fazladan bir hafta daha verdim ama biliyorsun çıldırmak üzereydim."

Onu hızlıca kucakladım. "Anlıyorum. Ama şunu bil ki, hepimiz bir süre senin için endişeleneceğiz."

O da beni sertçe sıktı. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım." "Aynen öyle," dedim ve onu bıraktım.

"*Moouooooom*," diye seslendi Luca arka kapıdan.

Thea güldü. "Ş u r a d a k i Wayne Gretzky anahtarlarını çalıp kendini piste atmadan gitsen iyi olur."

Başımı salladım ama muhtemelen haklı olduğunu biliyordum. "Sen ya da Walter herhangi bir sorunla karşılaşırsanız arayın."

"Biz seni koruruz patron," diye seslendi ben aşağı inerken.

Salon.

Luca oldu Zıplama üzerinde onun toes, pratik olarak
Titreşimli ile

Heyecanlıydı ama bensiz arka park alanına gitme kuralını bozmadı.

"Tamam," dedim ve Luca kapıyı iterek açıp sabah güneşinin içeri girmesine izin verdi.

Dışarı çıktığımızda derin bir nefes aldım ve temiz çam havasının ciğerlerime dolmasına izin verdim. Sparrow Falls'a yerleşerek kendime bir hayal daha vermiştim. küçük kasaba nestled in the Central Oregon

Dağlarda sonsuz bir temiz hava kaynağı vardı. İnsanlar komşularına yardım etmek için duruyordu. Ve ben kendimi güvende hissediyordum.

Telefonum buna meydan okurcasına çaldı.

Cihazı cebimden çıkarırken Roman olmaması için dua ederek gözlerimi sıkıca kapattım. Bir arkadaşımın adını görünce içime bir rahatlama geldi.

RHODES

Pazar günü aile yemeği. Var mısın? Varım de. En iyi adamımla biraz takılmaya ihtiyacım var.

Ekrana bakıp sııttım. Shep'in kız kardeşi Rhodes, beni kan bağı, evlat edinme ve koruyucu aileliğin bir karışımı olan, ancak sevgi bağları şimdiye kadar tanık olduklarımdan daha güçlü olan Colson ekibine çekmek için elinden geleni yapmıştı.

BEN

Çok isteriz. Nora'ya tatlı getirip getiremeyeceğimi sor.

RHODES

Hepimizin hoşuna gideceğini biliyorum. Ayrıca bizi Lolli'nin gönüllü "brownie "lerinden kurtaracak.

Küçük cipimin kilitlerini çalarken kıkırdadım. Rhodes'un büyükannesi, unlu mamullerine gizlice marihuana türü özel malzemeler sokmaya çalışmasıyla ünlüydü.

BEN

Herkesi atıştırmalıklardan kurtaracağıma söz veriyorum.

Luca yükseltici koltuğuna tırmanırken SUV'un arka kapağına doğru yöneldim ama bakışlarım Roman'ın ismine takılmadan edemedi. Ne kadar sık değiştirirsem değiştireyim yeni numaralarımı nasıl bulduğunu bilmiyordum. Kendime, nerede olduğumuzu bilmediği sürece güvende olduğumuzu söyleyip duruyordum. Ancak bu, her yeni mesajda midemde biriken korkuyu engellemedi.

Hadi Mavi Göz, bana yardım et. Eski günlerin hatırına. Bu borç ödendiğinde, ikimiz de özgür olacağız. xx Roman

Tek sorun Roman'ın *borcunun* on binlerce dolar olmasıydı ve bu sadece Petrovlara olan *borcuydu*. Başka kimlerden borç aldığını, yalvardığını ya da geri ödemeye söz verdiğini kim bilebilirdi? Tek bildiğim, o kadar param olsa bile ödemelerin asla bitmeyeceğiydi.

Telefonu cebime soktum ve arka kapağı kaldırdım. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Kocaman spor çantasını içeri çekerken homurdandım. Yedi yaşındaki bir çocuğun eşyaları bu kadar ağırsa, bir yetişkininkinin ağırlığını ancak hayal edebilirdim.

Kapağı büyük bir gürültüyle kapatarak Luca'nın açık kapısına yöneldim. Rutini biliyordu. Emniyet kemerini kendisinin takmasına izin verilse de, ben her zaman kontrol etmek zorundaydım. Yükseltici koltuğu ve mandalları gözden geçirirken emniyet kemerini hızlıca çektim. "Gitmeye hazırsın."

"Duh, anne."

Dudaklarım kıpırdadı. Yedi on yediye gidiyor. "Pekâlâ, Süperstar. Gidiyoruz."

Güneş üzerimize vururken direksiyonun arkasına geçtim. Temmuz ayının ortasında bir hokey kampına gidiyor olmak çok yanlış geliyordu ama çocuk bakımı için minnettardım. Yaz demek Luca için kamp demekti çünkü benim hâlâ çalışmam gerekiyordu. Neyse ki bu kamplar onu her zaman heyecanlandırırdı ve hiçbirisi onun takıntısına odaklanandan daha heyecanlı değildi.

Kasabanın ana caddesi olan ve toplam üç trafik lambasının bulunduğu Cascade Caddesi'nden sağa döndüm. Çoğunlukla eski tuğladan yapılmış olan binalar, Baltimore'dan farklı bir karaktere sahip olan Eski Batı havasını taşıyordu. Kasabanın her köşesinde çiçek tarhları olması ve işyerlerinin pencere kutuları ve saksılarla süslenmesi, Sparrow Falls'un yenemeyeceğiniz bir cazibeye sahip olduğu anlamına geliyordu.

Buna bir de etrafını çevreleyen doğal güzellik eklenince, seçme şansım olsa buradan asla ayrılmayacağımı biliyordum. Monarch Dağları

Doğuda, yaz ortasında hâlâ karla kaplı dört tepe vardı. Batıda ise bir dağcının rüyası olan bir dizi altın kayalıktan oluşan Castle Rock vardı. Bölge her türden açık hava meraklısını çağırıyordu. Ama bana verdiği şey bu değildi. Benim için sadece ve sadece tek bir şey vardı.

Bariş.

Baltimore'da olan her şeyden sonra: saldırı, Marilee'nin Luca'ya bakmaya yardım etmek için benim katımda uyuduğu aylar süren iyileşme süreci, ben taksideyken ona trafik kazası olduğunu söylediğimiz olaydan sonra iyileşmem, kapı her çalındığında boğazımı tıkayan korku... Bu huzura havadan daha çok ihtiyacım vardı. "Anne, biliyor muydun, The Reaper çalmaya başladığında *Altı mı?*" Luca sarmal düşüncelerimi yarıda keserek sordu.

"Bundan bahsetmiş olabilirsin," dedim kahkahamı yutmaya çalışarak. Luca sayesinde, en yakın takımımız Seattle Sparks'taki en sevdiği hokey oyuncusu hakkındaki hemen hemen her gerçeği ezberlemiştim.

"Tüm ligdeki oyuncular arasında en çok gol atan üçüncü oyuncuydu anne. Ben de onun kadar iyi olacağım. İzle. Ve çok da sert olacağım. Birini o kadar sert çarptı ki kolu kırıldı."

Yüzümü buruşturdum. "İnsanları incitmek iyi bir hedef değil Luca. Ve senin böyle konuştuğunu duymak hoşuma gitmiyor."

Oğlum nefes nefese kaldı. "Adamın kolunu kırmaya *çalışmıyordu*. Ama adam Azrail'in takım arkadaşına bilerek kötü bir vuruş yaptı. Teddy çok kötü yaralandı. Ve Azrail sadece kardeşini korumaya çalışıyordu."

Kardeşini mi?

Luca'nın ortaya koyduğu gerçekler karşısında ürperdim. "Bu senin için pek de iyi bir spor gibi görünmüyor. Futbola ne dersin?"

"Futbol aptalca, anne."

"Bazı insanlar için değil," diye karşı çıktım.

Buz pateni pistinin ve sık sık ihtiyaç duyduğumuz büyük mağazaların bulunduğu yakınlardaki Roxbury'ye doğru dönüş yaparken Luca dikiz aynasından bana bakıyordu.

"Golf ne olacak?" Umutla sordum. Golf temassız görünüyordu.

"*Mooooom*, ne giymek zorunda olduklarını gördün *mü?*"

Çocuğum bu konuda haklıydı. Koltuğuma yaslandım. Belki bu kampa katılır ve hokeyden nefret ettiğini fark ederdi. Tüm o kıyafetleri giymek tam bir eziyet olmalı. Ve buz pistleri soğuktu.

Luca durmadan hokeyden, Azrail'den, Seattle Sparks'tan ve buzla ilgili her şeyden bahsediyordu. Ve her zaman olduğu gibi, onu heyecanlandıran bir şeyden alıkoyacak gücü kendimde bulamadım. Ben de pes ettim. Malzemeler için para biriktirdim, kampın fahiş maliyeti için cimrilik ettim ve hayalini gerçekleştirebilmesi için onu yirmi dakikadan fazla piste götürdüm.

Pistin otoparkına girdik ve bir sıranın sonunda bir yer kaptım. Evelyn Engel'in, oğlu Daniel'in cipinden inmesine yardım ettiğini görünce ürperdim. Kadınla ilgili her şey... mükemmeldi. İsmine kadar. Gösterişli bir şekilde değil, ama her şeyi bir araya getirmiş bir şekilde.

Orta sınıf SUV'sinin üzerinde tek bir kir lekesi yoktu ve arka koltukta bir Japon balığı kırıntısı bile bulunmadığından emindim. Kusursuzca ütülenmiş, kalçasının ortasına kadar inen haki bir şort ve kolları kapalı, soluk pembe bir bluz giymişti. Ve tabii ki takıları da mükemmel uyumluydu.

Kıskançlığım alevlendiği için kendimden nefret ettim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tüm toparla hokkabazlık yapamıyor gibiydim. Kendime baktığımda kot pantolonuma bulaşmış unu ve gömleğimin üzerinde leke bırakacağını bildiğim mavi krema parçasını gördüm. Sarı saçlarım, bu sabah tereyağı bıçağıyla yaptığımdan emin olduğum bir topuzla toplanmıştı.

İç çekerek motoru kapattım. "Hazır mısın?"

Luca bir an sessiz kaldı, alt dudağını kemirdi.

İçimi bir endişe kapladı ve koltuğumda dönerek çocuğuma baktım. "Sorun nedir?"

Hemen cevap vermedi ama zamanı gelince cevap vereceğini bildiğim için sabırla bekledim. Bakışları kucağına düştü. "Ya iyi değilsem?"

Kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı. "Yeni şeyler denediğimizde her zaman zor olur, değil mi?"

Luca'nın turkuaz bakışları yukarı kalktı.

"Sufle yapmayı öğrenmeye çalıştığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Luca'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir sürü kötü kelime söylemiştin."

Yüzümü buruşturdum ama güldüm. "Söylemememiz gereken sözcükler, değil mi?" "Doğru," diye hemen kabul etti Luca.

"Ama çalışmaya devam ettim ve sonunda başardım. Kimse sizden bu işe girerken her şeyi bilmenizi beklemiyor. Bu yüzden kamptasınız. Zaten her şeyi biliyor olsaydın hiç de eğlenceli olmazdı."

Luca'nın omuzları çöktü. "Eğer her şeyi bilseydim, çoktan Sparks için oynuyor olurum. Bu *en iyisi* olurdu."

Ona sııttım. Ben umutsuzca çocukluğumun bu kaybolan anlarına tutunmaya çalışırken o çoktan hayatından uzaklaşmayı diliyordu. "Biliyor musun, oraya ulaşmak için ne kadar çok çalıştığını hatırlarsan Sparks'a ulaşmanın çok daha tatlı olacağına bahse girerim."

Luca bir an için bunu düşündü. "Azrail en sevdiği şeyin çocuklarla oynamak olduğunu söylemişti."

"Gördün mü?" Peewee'nin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çocuğumu o anın içinde tutacaksa kabul ederdim.

"Tamam, hazırım," dedi Luca, kemerini çözerken kendine güveni yeniden canlanmıştı.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Arkasına uzandım ve dizini sıktım. "Seni arıların balı sevdiğinden daha çok seviyorum."

Gözlerini devirdi ama yine de bana duymak istediğim şeyi verdi. "Ben de seni seviyorum anne."

Luca'yı bırakarak koltuğumdan kaydım ve Evelyn'in sıcak gülümsemesiyle karşılaştım.

"Merhaba Sutton. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Harika. Bugün kampa başlamalarını görmek için heyecanlıyım. Burada kalıp izleyebilecek misin?"

Masum bir soruydu ama aynı zamanda göğsüme saplanmış bir hançerdi çünkü birkaç dakikadan fazla kalamazdım. Fırında bir tedarikçiyle buluşmam gerekiyordu. Sanki hep bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum. Anları. Asla geri alamayacağım anları.

"Bugün değil ama bu hafta içinde," diye Evelyn'i bilgilendirdim. Dudaklarını birbirine bastırdı ama başını salladı.

Onaylanmadığımı hissettim. Şu anda hokkabazlık yaptığım eşyalardan biri yere düşmüş gibi hissetmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu. Bu yüzden döndüm ve Luca'nın bir aşağı bir yukarı zıpladığı arka kapağa doğru ilerledim.

Dudaklarımdan çıkan küçük kahkahaya engel olamadım. O heyecanı, içinde akıp giden hayatı görmeye bayılıyordum. Kapağı kaldırarak çantasını aldım. "Hazır mısın, Süperstar?"

"Onları tıpkı Azrail gibi tahtalara çarpacağım!" diye tezahürat yaptı.

İçimden bir mide bulantısı dalgası geçti ama gülümsemeye zorladım. "Ya da sadece çok hızlı kayma pratiği yapabilirsin."

Luca omuz silkti. "O da olur."

"Sutton," diye seslendi Evelyn cipimin yanından.

Yaltaklanmamaya çalıştım ve çantamı omzuma atarken gülümsemeye zorladım. "Evet?"

Bana acıyan bir bakış gönderdi. "Lastiğiniz." Arka tekerleği işaret etti. "Patlayacak gibi görünüyor."

Bakışlarım lastiğe kaydı. Neredeyse tamamen sönmüştü. Araca bakarken gözlerimin arkasında bir yanma hissettim. Değiştirmem gereken sadece bir lastik değil, dört lastik birden olacaktı. Sparrow Falls'ta kar yağdığı için dört tekerlekten çekişli bir SUV almak için çok çalışmışım ama bu, bir lastik patladığında hepsini değiştirmeniz gerektiği anlamına geliyordu.

Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve bunun bana neye mal olacağını hesaplamaya çalıştım. Luca'yı bu kampa hazırlamak için birikimlerimin çoğunu boşaltmışım. Bu, acil durum fonumu tamamen silip süpürecekti.

"Anne?"

Luca'nın sesi düşüncelerimi böldü ve bakışlarımı çocuğuma çevirirken gülümsememi genişletmeye zorladım. "Her şey yolunda. Sadece bu lastiği çok çabuk değiştirmem gerekiyor."

"AAA'm var," diye teklif etti Evelyn.

"Sorun değil," dedim, yanaklarım yanıyordu. "Bende var."

"İşte," dedi. "Luca'nın teçhizat çantasını bana ver. Sen bunu hallederken ben de hepsini kontrol edebilirim."

Göğsüm gerildi ama başımı salladım ve çantayı ona uzattım. "Teşekkür ederim." Luca'ya döndüm. "İyi olacak mısın?"

Sadece sırtı ve başını salladı. "Daniel ve ben hükmedeceğiz!"

Gülmek istedim ama kendimi tutamadım. "Bir dakika içinde içeride olacağım. O zamana kadar iyi eğlenceler."

Evelyn çocukları piste doğru yönlendirirken bana küçük bir el salladı. Her şey acıyordu. Sanki hayatımı koli bandı ve dua ile bir arada tutuyormuşum ve her ikisi de bitmiş gibi hissediyordum. Ama şimdi duramazdım. Devam etmek zorundaydım.

SUV'un arkasına doğru ilerleyerek acil durum lastiğini gösteren paneli açtım. Sadece altmış mil gidebileceği yazıyordu. İç çektim. Eve dönerken tamirciye gitmem gerekecekti. Dudağımı dişlerimin arasına aldım, bunun ne kadar süreceğine dair sessiz bir denklem kurdum ve tedarikçi toplantısına zamanında yetişebilmek için dua ettim.

Kullanım kılavuzuyla birlikte lastiği ve krikoyu çıkardım. İyice okuduktan sonra krikoyu yerine yerleştirdim ve marşa basmaya başladım. Sanki bugün bir başarısızlık hatırlatmasına daha ihtiyacım varmış gibi, saniyeler içinde nefes nefese kalmıştım. Antrenmanlar da bir kenara bıraktığım bir başka şey olmuştu. En azından fırında yaptığım onca şeyden sonra kol kaslarım güçlenmişti.

Ellerim kriko krankından kaydı. "Bisküvi yiyen anneannenin lanet olası oğlu."

Arkamdan alçak sesle bir kıkırdama duyuldu ve donakaldım. Sesin tonunda bir şey vardı. Duman gibi yayılıyor ve tenimi hoş bir ürpertiyle kaplıyordu.

Boktan bir kraker.

Kaynağını ararken sinirlerime hâkim olmaya çalıştım ama adamı gördüğüm anda bu çabam boşa çıktı. Üzerinde atletik bir eşofman ve geniş göğsünü geren bir tişört vardı. Gözlerimin yüzüne ulaşması birkaç saniye sürdü çünkü çok uzun boyluydu. Onunla ilgili her şey ince işlenmiş kaslardan oluşuyordu. Sanki bir sanat eseri ya da bir silah gibiydi.

Kalın kaşları köşeli çenesini örtüyordu ve burnu, daha önce kırılıp kırılmadığını merak etmeme neden olan hafif bir eğriliğe sahipti. A

Başındaki şapka yüzünün bir kısmını gizliyordu ama gözlerini seçebiliyordum; o kadar koyu bir maviydi ki, ancak okyanusun dibinde bulunabilecek türden bir renkti.

"Ne kadar yaratıcı bir dil kullandığını söylemeliyim," dedi adam.

Sesi de en az kıkırdaması kadar kötüydü. Kollarımdaki tüm küçük tüyleri diken diken eden türden bir ses tonuydu. "Birinin etrafta bir sürüngen gibi gizlendiğini fark etmemiştim," diye tersledim.

Adam teslim olmak için ellerini kaldırdı. Güçlü görünen ellerdi bunlar. Uzun, kalın parmaklar ve nasırlı avuç içleri. Sizi kaldırıp *yatağa* atabilecek türden eller. Bu düşünce tarzından bir an önce vazgeçmem gerekiyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya gelmiştim," dedi. "Lastikle savaşıyor gibi görünüyordun."

"Ben iyiyim." Sesim gergindi, arka azı dişlerim kenetlenmişti.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin? Bisküvi yiyen bir büyükanneye zarar gelmesini hiç istemem."

Ona kaşlarımı çattım. *Cidden mi?* Akıl sağlığımın son demlerini yaşadığım apaçık ortadayken benimle dalga mı geçiyordu? "Tamir edeceğim. Ve aşırı büyümüş bir sporcunun yoluma çıkmasına ihtiyacım yok."

Adamın dudakları kıkırdadı. "Spor topu mu?"

Elimle onu işaret ettim. "Belli ki bir çeşit sporcusun. Teçhizat. Kaslar-"

"Kaslar, ha?" diye sordu, ses tonuna eğlence karışmıştı.

Kaşlarım çatıldı, gözlerim parladı. "İlgilenmiyorum."

Adam yine kıkırdadı. "Anlaşıldı. Sana ve büyükanneye iyi şanslar. Onun bisküvilerinden çalma."

"Her neyse," diye mırıldandım. "Oh, Savaşçı mı?"

Başımı kaldırdım, hâlâ ters ters bakıyordum, ama adam bana bir lakap taktığı için şimdi daha sert bakıyordum.

Bana sırtıttı, bu hareket beni çok yakından bakmak istemediğim bir yerimden vurdu. Yanağını işaret etti. "Burada küçük bir şey var."

Adam uzaklaşmak için döndüğünde hareketsiz kaldım. Yürüyüşü bile sıcaaktı. Muhtemelen kıcı, o lanet olası koşucuların içinde bile bir çeyrekliği zıplatacak kadar kaslı görüldüğü içindi.

Biriyle yatmam gerekiyordu.

Ayağa fırlayarak aceleyle sürücü kapısına gittim ve siperliği indirdim. Yüzümün her tarafına yağ bulaşmıştı.

Harika. Harika.

COPE

Aylardır ilk kez gerçek bir gülümsemeye sahip olduğumu hissettiğim kadından uzaklaştım, o hipnotize edici turkuaz gözler zihnimde yanıp sönüyordu. Çok sertti, bundan kesinlikle emindim. Ateşli ve biraz da kararlıydı. Ona büyük saygı duyuyordum. Yardım etmeme izin vermesini dilesem bile.

Bir kez daha bakmak için omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamadım ve neredeyse ayaklarım takılıyordu. SUV'unun ön koltuğuna yaslanmış, aynada yüzünü inceliyordu ama duruşu kot pantolonunun kotunu kalp şeklindeki poposu ve kıvrımlı kalçaları üzerinde gerginleştirmişti. *Parmaklarımı* içine sokmak istediğim kalçalar. Cehenneme gidiyordum.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek kendimi önümdeki tesise odaklanmaya zorladım. Dışarıdan bile, buralarda paten kayarak büyüdüğüm yerlerden çok daha güzel görünüyordu. Seattle'daki profesyonel tesisimiz kadar güzel değildi ama çok az yer öyleydi. Ve Arnie böyle yeni bir yer inşa etmeye karar verdiği için toplum şanslıydı.

Tam kapıya ulaşmak üzereyken telefonum çaldı. Omzumdaki teçhizat çantasını düzelttim ve cebimden cihazı çıkardım, ekranda takım arkadaşımın ve dostumun adını gördüm.

TEDDY

Elçiye zeval olmaz ama birisi kavganın videosunu ele geçirmiş.

I Lanetlenmiş. Bu değildi. olarak yaratıcı olarak Savaşçının Bisküvi yiyen büyükanne, ama çok daha fazla F vardı.

Metin başlığından çıktım ve bir hokey bloguna girdim. Video ana sayfadaki ilk şeydi. Üzerine dokundum.

Bir dış ses duyulurken Marcus ve ben birbirimizin etrafında döndük. "Buzda kavgalar görmeye alışkınsınız, ama genellikle takım arkadaşları arasında değil."

Videoda eldivenlerimi çıkarıp Marcus'u yere serdiğim görülüyordu. Görüntüler belli ki pistteki güvenlik kameralarından alınmıştı. Biraz grenliydi ve ses yoktu, bu da ben onu yere sermeden önce o pisliğin ağzından çıkan küfürleri duyamayacağınız anlamına geliyordu.

Seslendirme son zamanlarda neyim olduğunu sormaya devam etti. Milyon dolarlık soru da bu değil miydi zaten? Onlara bir cevap vermek isterdim ama verecek bir cevabım yoktu. Tek bildiğim basının aldığı tüyoların işe yaramadığıydı.

Olası her hata mikroskop altında gibi görünüyordu. Ama bundan daha kötüsü uydurulan şeylerdi. Bir sunucuya kaba davrandığım iddiasından, herkesle yattığım suçlamalarına kadar her şey. Ve bu saçmalıkları yapan ben değildim. Bir aziz değildim ama bir köpek de değildim. Ve hayatımın büyük bir bölümünde iki inanılmaz kadın tarafından yetiştirilmiş olmak, onlara sağlıklı bir saygı duyduğum anlamına geliyordu.

Ayrıca, annem ya da Lolli Nine bir kadına kötü davrandığımı duyarlarsa canıma okurlardı.

Medyada kimin benimle uğraştığından emin değildim ama çöplerimi karıştırmışlar, eski sevgilimin özel sosyal medya hesaplarına girip fotoğraflarını çalmışlardı ve şimdi de bu.

Yeni bir mesaj geldiğinde telefonum tekrar çaldı.

LINC

Videoyu görmezden gelin ve bunu mahvetmeyin. Her şey yolunda giderse, bu size ihtiyacınız olan iyi basın bir kısmını sağlayacaktır.

Sanki bu beni üzerime yönelen tüm dikkatlerden koruyacakmış gibi şapkamı alnıma doğru çektim. Seattle Sparks'ın sahibi arkamı kolladığı için çok şanslıydım. İyi bir patrondan daha fazlasıydı; aynı zamanda bir dosttu. Belki de ikimiz de kendi payımıza düşen zorlukları yaşadığımızı birbirimizde okuduğumuz için. Belki de ikimiz de buza ve saçmalıklardan arınmış saf oyuna aşık olduğumuz için. Her iki durumda da, arkamda olduğu için minnettardım.

BEN

Tamamdır patron.

LINC

Siktir git.

Dudaklarım kıpırdadı ama videoyu hatırlatan bu sırtış çabucak kayboldu. Zaten ince bir buzun üzerindeyken ihtiyacım olan son şey buydu. Boynumu kırdım, omzumdaki sakatlıktan sonra hep orada toplanan baskıyı biraz hafifletmeye çalıştım ve pistin kapısını açtım.

Hava yüzüme çarptığı anda milyonlarca anı da beraberinde geldi: Babam patenlerimi bağlamama yardım ediyordu, o, annem ve Colson tayfasının geri kalanı tribünde, küçük yaştaki maçlarımda avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Bunu özlemiştim. Profesyonel olmadan önce nasıl hissettiğimi özledim ve tüm saçmalıklar resme girdi.

Arnie'nin yarattığı şeye hayran kalarak tesisin içinde ilerledim. İki pist, bir restoran ve atıştırmalık standı, birden fazla soyunma odası ve hatta bir spor salonu vardı. Paten kiralama bölümüne ulaşana kadar mekânın derinliklerinde dolaştım. On beş yaşlarında görünen genç bir kız tezgâhın arkasında duruyordu.

"Beni Arnie'nin ofisine yönlendirebilir misiniz?" diye sordum.

"Elbette-" Bakışları benimkilerle kilitlenince sözleri kesildi. Gözleri irileşti. "Copeland Colson?" diye ciyakladı.

Yüzümü buruşturdum. "Bana Cope de ve buradaki varlığım ikimizin arasında kalsın."

Bunun geçici bir dilek olduğunu biliyordum. Çok geçmeden, geri döndüğüm haberi yayılacaktı. Buradaki çocuk kampında gönüllü olarak çalışıyordum. Ama Arnie bu tiplere haddini bildireceğine söz vermişti. Ben sadece anonimliğimi biraz daha korumak istiyordum.

Kızın gözleri daha da büyüdü. "Tabii ki. Seni patlatmayacağım. Ben sadece-" Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Ben de senin gibi orta sahada oynuyorum. Ayak hareketlerini milyonlarca kez izledim, öğrenmeye çalışıyorum. Ya bilek vuruşun? Öldürücü."

Kaşlarımla şaşkınlıkla kalktı. Görünüşüne bakılırsa, onun bir patenci olduğunu düşünebilirdim. Muhtemelen buz zamanı için ödeme yapmak üzere gişede çalışıyordu. "Hokey oyuncusu mu?"

Başını salladı. "Arnie gelecek yıl için bir kız takımı kurmaya çalışıyor."

"Bu iğrenç. Bu yaz çocuklara koçluk yapıyorum, eğer bir gün kamptan sonra buralarda takılırsan sana otuz dakikamı ayırabilirim."

Kızın gözleri sanki ona bir midilli vaat etmişim gibi parladı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Karşılığında tek istediğim bana Arnie'nin ofisinin nerede olduğunu söylemen."

Kızardı. "Kusura bakma. Merdiven şu koridorun sonunda." İşaret etti. "Yukarı çık, sağdaki ilk kapı."

"Teşekkürler."

Kız başını salladı, şu oyuncak bebeklerden birine benziyordu ve ben uzaklaşırken kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Arnie'nin ofisine iki dakikadan kısa bir sürede ulaştım. Kapıdaki levhada *Sahibi ve Baş Pislik* yazıyordu. Huysuz adama uyuyordu.

Kapıya üç kez vurdum ve içeriden böğürdü. "İçeri gel ve lanet kapımı kırmaya çalışmayı bırak."

İçeri girerken sırttım. "Kimse sana ağzından çıkana dikkat etmen gerektiğini öğretmedi mi? Etrafta çocuklar var."

Arnie bana kaşlarını çattı. "Kimse sana büyüklerine saygı göstermeyi öğretmedi mi? Önemli biri olmak sana pislik yapma hakkı vermez."

Masasının karşısındaki sandalyelerden birine geçip çantamı yere bırakarak kendimi içine bıraktığımda sırtışımda daha da genişledi. "Nasılsın bakalım?"

"Görünüşe göre senden daha iyiyim." Sanki tartışmam için bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Basın tam bir pislik," diye mırıldandım.

Arnie sandalyesinde arkasına yaslandı. Ben altı yaşındayken ilk pistine başladığında sahip olduğu sandalyenin aynısı olduğundan oldukça emindim. "Onlara hammadde vermezsen ancak bu kadarını yapabilirler."

Çenemdeki bir kas titremeye başladı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Arnie alay etti. "Bahanelerin çamaşır listesini duymak istemiyorum, evlat.

Sadece işini yap ve iyi yap."

"Eğer bedavaya yapıyorsam bunun bir iş sayılacağından emin değilim."

Karşımda oturan adam kaşlarını çattı, yüzündeki oluklar derinleşti. "Bana dudak bükme. Yaşlı olabilirim ama hâlâ kıcını tekmeleyebilirim."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Hiç şüphem yok. Şimdi, bana bu kampı anlatmak ister misin?"

Arnie başını sallayarak onayladı. "Bu grup için on yaş ve altı çocuklarımız var. Müsabakalara başladığınızda onları ayırmanız gerekecek ama size yardımcı olması için her zamanki koçumuzu getirdim. Siz ikiniz takım olabilirsiniz."

"Kulağa oldukça basit geliyor."

"Sen bile bunu başarabilirsin."

Kıkırdadım. "Ah, Arnie. Ben de seni özledim." "Siktir git," diye mırıldandı.

"Hey. Paten tezgahında çalışan kız. Hikayesi ne? Hokey oyuncusu olduğunu söyledi."

Arnie'nin yüzüne bir gölge düştü. "Hayden. İyi çocuktur. Annesi tam bir baş belası. Hayden yazları ve okuldan sonra burada çalışıyor. İki küçük kız kardeşini sık sık getirir. Onlara ablalıktan çok annelik yaptığını hissediyorum."

Kahretsin.

"Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa her zaman Fallon'u arayabileceğini biliyorsun." Küçük kız kardeşim bir sosyal hizmet uzmanıydı ve onun kanayan kalbi, masasına gelen her çocuk için ölümüne savaşıacağı anlamına geliyordu.

"Bazen sistem yarardan çok zarar veriyor. Herkes Colson'ların yanına düşecek kadar şanslı olmayabilir."

Kendimi bildim bileli ailem evlatlık sistemiyle iç içeydi. Shep adında bir üvey kardeşim ve Trace, Kyler, Rhodes ve Arden adında dört üvey kardeşim vardı. Fallon benim tek kan kardeşimdi. Kaybettiğimiz kardeşimden başka. Jacob'la ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Bugün bununla uğraşamazdım.

Arnie'ye "Anlıyorum," dedim. "Ama kötü olduğunu hissedersen onu ara." Ya da ben arardım.

Arnie bana el salladı. "Yapacağımı biliyorsun. Şimdi kışını kaldır ve Buz.

" Ayağa kalkıp çantamı alırken sııttım. Çantam Geri dönmek güzeldi. Arnie'nin tanıdık, dikenli ilgisi Sparks'ta uğraştığım politikadan çok daha iyiydi. En azından onun umurunda olduğunu biliyordum. Seattle'da herkes sadece kendi arkasını kolluyordu.

Merdivenlerden inerken heyecanlı seslerin gürültüsünü duydum. Kampta yirmi dört çocuk olacaktı. Çok değil ama fazlasıyla yeterliydi. Ve onları neredeyse tam bir gün boyunca idare etmek çok zor olacaktı.

Kaotik gürültünün geldiği yöne doğru ilerlerken, izlerimde durdum. Otoparktaki kadın oradaydı. Aynı turkuaz gözlere sahip küçük bir çocuğun önünde çömelmişti. Başını çocuğa doğru eğmiş, hafifçe teşvik ediyor gibiydi, yanağında hâlâ hafif bir yağ lekesi vardı.

Çocuk sanki aya asılmış gibi ona bakıyordu ve ben de onu suçlamadım. Ama sonra parçaları birleştirdim. Benim kampımda bir çocuğu vardı. Bu da muhtemelen evli ya da bir partneri olduğu anlamına geliyordu.

Bir hayal kırıklığı parıltısı beni mızrakladı. Bu beni şok etmişti çünkü son ilişki girişimim felaketle sonuçlanmıştı. Bana göre değildi. İnsanlar çok yakınlaşıyor, saklamak için elimden gelen her şeyi yaptığım sırları bilmek istiyorlardı. Böylesi daha iyiydi, Savaşçı'nın alınması.

Çünkü inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı: Yalnız kalmam her zaman daha iyi olacaktı.

Broken Harbor [BURAYA TIKLAYARAK](#) satın alınabilir

TEŞEKKÜRLER

Bir yazar için belirli bir kitabın yazım sürecinin nasıl olduğunu bilmek her zaman inanılmaz derecede ilginç bulmuşumdur. İçlerinden su gibi akıp gitti mi? Diş çekmek gibi miydi? Yol boyunca onlara kim yardım etti?

Narin Kaçış'ta biraz su aktı, biraz diş çekildi ve yol boyunca pek çok insan bana yardım etti. Bu hikâyenin bazı derin kişisel yönleri vardı. Ve ne zaman böyle bir kitap yazsam, yolculuk asla tamamen pürüzsüz olmuyor. Ama sonunda benim için en anlamlı olan kitaplar hep bunlar oluyor.

İlk taslağı bitirdiğimde ve bunun benden başka kimseye dokunacak bir kitap olacağından emin olmadığımı bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum bakış açısını ve güvenceleri veren Sam'e çok teşekkür ederim. Bitirdiğimden emin olmak için her gün koşturmakla kalmayıp, baharatın tam olarak doğru çalıştığından emin olmadığımı panikle telefon eden ve benimle konuşan Elsie'ye. Korkmama rağmen beni yazmaya teşvik eden Paige B'ye. Melanie'ye, beni sağda solda tökezletirken bu çiftin buluşma-sevişme sorununu gidermeme yardımcı oldu. Aylar önce benimle kanepede oturup planladığım şeyi dinleyen ve benimle tüm tuzakları konuşan Rebecca'ya. Destansı sprint seansları ve beni kahkahalarla güldüren mesajlarıyla düzenlemelerin tamamlanmasını sağlayan Amy, Laura ve Willow'a. Her şeyi tamamladığımız için yumruk sarhoşu olmaya! Ve her zaman olduğu gibi *Rocky* tema şarkısına ve memlere! Sesli notlar aracılığıyla beni podcast olarak nitelendirilebilecek kadar uzun süre dinleyen Jess'e. Hepiniz topluluğumun ve heyecan ekibimin bir parçası olduğunuz için çok şanslıyım. Ve en önemlisi, dostluğunuza sahip olduğum için.

Son birkaç ayın tüm iniş ve çıkışlarında beni neşelendiren ve destekleyen tüm inanılmaz arkadaşlarıma, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Bu iş bazen zor olabiliyor, ama siz

Zor yükleri hafifletiyor ve dağın zirvesindeki anları daha da tatlı kılıyor. Hepiniz hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve gelmiş geçmiş en muhteşem heyecan ekibine, STS ruh kardeşlerime: Hollis, Jael ve Paige, gerçek dostluk ve kardeşlik hediyesi için teşekkür ederim. Sayenizde kendimi her zaman en çok desteklenmiş ve kutlanmış hissediyorum.

Korkusuz beta okuyucularıma: Crystal, Jess, Kelly, Kristie ve Trisha, bu kitabı en kaba haliyle okuduğunuz ve olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim! Ve hassas okuyucum Tiara'ya, bu hikaye hakkındaki geri bildirimleriniz için size teşekkür edecek kelime bulamıyorum. Çok minnettarım. Ve tüm desteğiniz için minnettarlığın ötesinde!

Kelimelerime hayat veren ve onları dünyaya ulaştıran ekip oldukça destansı. Devyn, Jess, Tori, Margo, Chelle, Jaime, Julie, Hang, Stacey, Katie ve Lyric'teki ekibime, Kimberly, Joy ve Brower Literary'deki ekibime teşekkür ederim. Sıkı çalışmanız çok takdir ediliyor!

Sözlerime şans veren tüm yorumculara ve içerik oluşturuculara... TEŞEKKÜRLER! Hikâyelerimi desteklemeniz benim için çok daha anlamlı. Ve lansman ekibime ve influencer ekibine, nezaketiniz, desteğiniz ve kitaplarımı dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim. Ve Tori, Jess ve Devyn'e, mümkün olduğunca çok yazabilmem için tüm bu gemileri yüzdürdükleri için kocaman bir teşekkür!

Catherine Cowles Okuyucu Grubu'nun hanımları, internette takılmak için en sevdiğim yer sizsiniz! Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve en son kitap sevgilileriniz hakkında her zaman konuşmaya istekli olduğunuz için teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz!

Son olarak, teşekkür ederim! Evet, sana. Bu kitabı okuduğunuz ve yazarlık hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için çok minnettarım. Bunun için seni seviyorum. Hem de çok!

CATHERINE COWLES'DAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

Serçe Şelalesi

Kırılğan Sığınak

Hassas Kaçış

Kırık Liman

Güzel Sürgün

Kayıp ve Buluntu Serisi

Senin Fısıltıların

Senin Yankıların

Senin Parıltıların

Gölgelerin Senin Senin

Küllerin

Parçalanmış ve Yırtılmış

Serisi Parçalanmış

Yıldızlar

Düşen Közler

Gizli Sular

Paramparça

Deniz

Parçalanmış

Gökyüzü

Enkaz Pervasız Anılar

Serisi Mükemmel

Enkaz Enkaz Pervasız

Saray Sığınak

Enkazın Altında

Sutter Gölü Serisi Güzelce Kırılmış

Parçalar Güzelce Güzelce Kırılmış

RuhKırılmış Hayat

Güzelce Bozulmuş Kontrol
Güzelce Bozulmuş Kefaret

Bağımsız Romanlar
Düşmeye Devam
Ediyor

Tüm Catherine Cowles kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen
catherinecowles.com adresini ziyaret edin

BAĞLANTILI KALIN

Catherine'i her zamanki kitapçılarda bulabilirsiniz...

[Web sitesi](#)

[Haber Bülteni](#)

[Facebook Sayfası](#)

[Catherine Cowles Facebook Okuyucu Grubu Instagram](#)

[TikTok](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Amazon Twitter](#)

[Pinterest](#)

[_____](#)
[_____](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

